

Stephen King - Gece Yarısını İki Gece
Kitaplar, uygarlığa yol gösteren ışıklardır.
UYARI:

www.kitapsevenler.com

Kitap sevenlerin yeni buluşma noktasından herkese merhabalar...
Cehaletin yenildiği, sevginin, iyiliğin ve bilginin paylaşıldığı yer olarak
gördüğümüz sitemizdeki
tüm e-kitaplar, 5846 Sayılı Kanun'un ilgili maddesine
istinaden, engellilerin faydalanabilmeleri amacıyla
ekran okuyucu, ses sentezleyici program, konuşan "Braille Not Speak", kabartma
ekran
vebenzeri yardımcı araçlara, uyumlu olacak şekilde, "TXT", "DOC" ve "HTML" gibi
formatlarda, tarayıcı ve OCR (optik
karakter tanıma) yazılımı kullanılarak, sadece görme engelliler için,
hazırlanmaktadır. Tümüyle ücretsiz olan sitemizdeki
e-kitaplar, "Engelli-engelsiz elele" düşüncesiyle, hiçbir ticari amaç
gözetilmeksizin, tamamen gönüllülük
esasına dayalı olarak, engelli-engelsiz Yardımsever arkadaşlarımızın yoğun emeği
sayesinde, görme engelli kitap sevenlerin
istifadesine sunulmaktadır. Bu e-kitaplar hiçbir şekilde ticari amaçla veya
kanuna aykırı olarak kullanılamaz, kullandırılmaz.
Aksi kullanımdan doğabilecek tümyasalsorumluluklar kullanana aittir. Sitemizin
amacı asla eser sahiplerine zarar vermek değildir.
www.kitapsevenler.com
web sitesinin amacı görme engellilerin kitap okuma hak ve özgürlüğünü yüceltmek
ve kitap okuma alışkanlığını pekiştirmektir.
Ben de bir görme engelli olarak kitap okumayı seviyorum. Sevginin olduğu gibi,
bilginin de paylaşıldıkça
pekişeceğine inanıyorum. Tüm kitap dostlarına, görme engellilerin kitap
okuyabilmeleri için gösterdikleri çabalardan ve
yaptıkları katkılardan ötürü teşekkür ediyorum.
Bilgi paylaşmakla çoğalır.
Yaşar MUTLU

İLGİLİ KANUN:

5846 Sayılı Kanun'un "altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler" bölümünde yer alan "EK
MADDE 11" : "ders
kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim ve edebiyat
eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa
hiçbir ticari amaç güdülmeksizin bir engellinin kullanımı için kendisi veya
üçüncü bir kişi tek nüsha olarak
ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi
kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, braille alfabesi ve benzeri
formatlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi
bu Kanunda öngörülen izinler alınmadan gerçekleştirilebilir." Bu nüshalar hiçbir
şekilde satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve
kullandırılmaz.
Ayrıca bu nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin
bulundurulması ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur."

bu e-kitap Görme engelliler için düzenlenmiştir.
Kitap taramak gerçekten incelik ve beceri isteyen, zahmet verici bir iştir. Ne
mutlu ki, bir görme
engellinin, düzgün taranmış ve hazırlanmış bir e-kitabı okuyabilmesinden duyduğu
sevinci paylaşabilmek
tüm zahmete değer. Sizler de bu mutluluğu paylaşabilmek için bir kitabınızı
tarayıp,
kitapsevenler@gmail.com
Adresine göndermeyi ve bu isimsiz kahramanlara katılmayı düşünebilirsiniz.

Stephen King - Gece Yarısını İki Gece

Kitaplar, uygarlığa yol gösteren ışıklardır.

UYARI:

www.kitapsevenler.com

Kitap sevenlerin yeni buluşma noktasından herkese merhabalar...

Cehaletin yenildiği, sevginin, iyiliğin ve bilginin paylaşıldığı yer olarak gördüğümüz sitemizdeki

tüm e-kitaplar, 5846 Sayılı Kanun'un ilgili maddesine istinaden, engellilerin faydalanabilmeleri amacıyla ekran okuyucu, ses sentezleyici program, konuşan "Braille Not Speak", kabartma ekran

vebenzeri yardımcı araçlara, uyumlu olacak şekilde, "TXT","DOC" ve "HTML" gibi formatlarda, tarayıcı ve OCR (optik

karakter tanıma) yazılımı kullanılarak, sadece görmeengelliler için, hazırlanmaktadır. Tümüyle ücretsiz olan sitemizdeki e-kitaplar, "Engelli-engelsiz elele"düşüncesiyle, hiçbir ticari amaç

gözetilmeksizin, tamamen gönüllülük

esasına dayalı olarak, engelli-engelsiz Yardımsever arkadaşlarımızın yoğun emeği sayesinde, görme engelli kitap sevenlerin

istifadesine sunulmaktadır. Bu e-kitaplar hiçbir şekilde ticari amaçla veya kanuna aykırı olarak kullanılamaz, kullandırılmaz.

Aksi kullanımdan doğabilecek tümyasalsorumluluklar kullanana aittir. Sitemizin amacı asla eser sahiplerine zarar vermek değildir.

www.kitapsevenler.com

web sitesinin amacı görme engellilerin kitap okuma hak ve özgürlüğünü yüceltmek ve kitap okuma alışkanlığını pekiştirmektir.

Ben de bir görme engelli olarak kitap okumayı seviyorum. Sevginin olduğu gibi, bilginin de paylaşıldıkça

pekişeceğine inanıyorum. Tüm kitap dostlarına, görme engellilerin kitap okuyabilmeleri için gösterdikleri çabalardan ve yaptıkları katkılardan ötürü teşekkür ediyorum.

Bilgi paylaşmakla çoğalır.

Yaşar MUTLU

İLGİLİ KANUN:

5846 Sayılı Kanun'un "altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler" bölümünde yer alan "EK

MADDE 11" : "ders

kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa hiçbir ticarî amaç güdülmeksizin bir engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü bir kişi tek nüsha olarak

ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, braille alfabesi ve benzeri formatlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi bu Kanunda öngörülen izinler alınmadan gerçekleştirilebilir."Bu nüshalar hiçbir şekilde satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullandırılmaz.

Ayrıca bu nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin bulundurulması ve çoğaltım amacının

belirtilmesi zorunludur."

bu e-kitap Görme engelliler için düzenlenmiştir.

Kitap taramak gerçekten incelik ve beceri isteyen, zahmet verici bir iştir. Ne mutlu ki, bir görme engellinin, düzgün taranmış ve hazırlanmış bir e-kitabı okuyabilmesinden duyduğu sevinci paylaşabilmek

tüm zahmete değer. Sizler de bu mutluluğu paylaşabilmek için bir kitabınızı

tarayıp,

kitapsevenler@gmail.com

Adresine göndermeyi ve bu isimsiz kahramanlara katılmayı düşünebilirsiniz.

Bu Kitaplar size gelene kadar verilen emeğe ve kanunlara saygı göstererek lütfen bu açıklamaları silmeyiniz.

Siz de bir görme engelliye, okuyabileceği formatlarda, bir kitap armağan ediniz...

Teşekkürler.

Ne Mutlu Bilgi için, Bilgece yaşayanlara.

Stephen King - Gece Yarısını İki Geçe

STEPHEN KING: GECEYARISINI İKİ GEÇE

TÜRKÇESİ:

Gönül Suveren

ISBN 975 - 405 - 260 - 3 91-34-y-0131-61

Kitabın Orijinal Adı: FOUR PAST MIDNIGHT

Yayın Hakları: © STEPHEN KING VIKING PENGUIN

KESİM AJANSI ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ

Kapak Resmi ŞAHİN KARAKOÇ

Kapak Düzeni FATMA BOZKURT

Dizgi EKİRAN DİZGİ

Baskı AKDENİZ YAYINCILIK A.Ş.

1. BASIM /HAZİRAN 1991

2. BASIM /HAZİRAN 1997

Bu kitabın her türlü yayın hakları

Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince

Altın Kitaplar Yayınevi'ne aittir.

Celâl Ferdi Gökçay Sk. Nebioğlu İşhanı Cağaloğlu – İstanbul Tel: 522 40 45-526 80 12 51151 00-51132 26 Faks: 526 80 11

Bu Kitap www.kitapsevenler.com sitesi için Taranmıştır.

e-posta Adresimiz kitapsevenler@gmail.com

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları:

HAYVAN MEZARLIĞI

GÖZ

KUJO (tükendi)

KORKU AĞI (tükendi)

KUŞKU MEVSİMİ (tükendi)

ÇAĞRI (tükendi)

CHRISTIE (tükendi)

MAHŞER (tükendi)

«O» (tükendi)

SİS

TEPKİ

MEDYUM

SADİST (tükendi)

ŞEFFAF

CESET (tükendi)

AZRAİL KOŞUYOR (tükendi)

HAYALETİN GARİP HUYLARI

KARA KULE

HAYATI EMEN KARANLIK

Umacılar

GECE YARISINI BİR GEÇE

BİRİNCİ BÖLÜM

KAPTAN PİLOT ENGLE'A KÖTÜ HABER. KÜÇÜK KÖR KIZ. HANIMIN KOKUSU. DALTON ÇETESİ, TOMBSTONE KASABASINA GELİYOR. 29 NUMARALI UÇUŞ SEFERİ SIRASINDA KARŞILAŞILAN

KÖTÜ OLAYLAR

Brian Engle tam 10.14'te American Pride Şirketine ait uçağı 22 numaralı kapının önünde durdurdu. Üzerinde, «Lütfen Kemerlerinizi Bağlayınız,» yazılı panonun ışıklarını söndürdü.

Şimdiye dek hiçbir uçuşun sonunda böylesine rahatlamamış ve kendini bu kadar yorgun hissetmemişti. Başu çatlayacak gibi ağrıyor, adeta zonkliyordu. Engle'ın bu akşamla ilgili kesin planları vardı. Pilotlara ait salonda içki içmeyecek, yemek de yemeyecekti. Westwood'a döndüğünde banyo bile yapmayacaktı. Kendini yatağına atarak on dört saat uyumak niyetindeydi.

American Pride'in Tokyo-Los Angeles arasındaki bu seferi şirketin en önemli servislerinden biri sayılıyordu. Yolculuk önce sert bir rüzgâr yüzünden gecikmişti. Sonra da LAX'ta görülen o her zamanki tıkanıklık yüzünden. Engle, LAX'in Amerika'nın en kötü havaalanı olduğuna inanıyordu. Tabii Boston'daki Logan Alanı hesaba katılmazsa. Uçuşun sonlarına doğru karşılaştıkları basınç

sorunu durumu daha da kötüleştirmişti. Sorun önce önemsiz gibi görünürken gitgide kötüleşmiş ve insanı korkutacak boyutlara varmıştı. Bir patlama ve şiddetli basınç düşmesi olayıyla karşı karşıya

kalmak üzereydiler. Ama neyseki iş o noktaya varmamıştı. Bazen bu tür sorunlar birdenbire ve esrarlı bir biçimde ortadan kalkıveriyordu. Bu kez de öyle olmuştu. Kontrol kabininin hemen gerisindeki kapıdan çıkan yolcular, Tokyo'dan başlayan bu gece uçuşu sırasında kıymaya dönmelerinin an meselesi olduğunu farketmemişlerdi bile. Ama Engle durumu biliyordu. Bu yüzden de başı çatlayacak gibi ağrımaya başlamıştı.

Brian Engle yardımcı pilota döndü. «Bu kaltak hemen teşhis merkezine gitmeli.

Onlar uçağın geldiğini ve sorunun ne olduğunu biliyorlar. Öyle değil mi?»

Yardımcı pilot başını salladı. «Bu durum hoşlarına gitmiyor ama her şeyi biliyorlar.»

«Hoşlanıp hoşlanmadıkları bana vızgelir, Danny. Bu gece ölüme fazla yaklaştık.»

Danny Keene başını, «Evet,» der gibi salladı. Durumu o da biliyordu.

Brian içini çekerek ensesini ovuşturdu. Başı çürük bir diş gibi ağrıyordu.

«Belki de bu iş için fazla yaşlıyım.»

Tabii herkes işi konusunda zaman zaman buna benzer sözler söylerdi. Aslında Brian bu iş için hiç de yaşlı olmadığını pekâlâ biliyordu. Kırk üç yaşındaydı.

Yani bir pilot için altın çağ sayılan döneme yeni giriyordu. Ama yine de bu gece olanlardan sonra bu sözlerine neredeyse kendi de inanacaktı. Tanrım, çok yorgundu!

Kabinin kapısına vuruldu. Seyir görevlisi Steve Searles yerinden kalkmadan döndü

ve kapıyı açtı. Dışarıda sırtında American Pride Şirketinin yeşil bleyzerlerinden olan bir adam bekliyordu. Kapıda görev yapan memurlara benziyordu ama Brian öyle olmadığını biliyordu. Bu adam John (ya da James) Deegan'dı. American Pride Şirketinin LAX'taki Operasyon Müdür Yardımcısı.

«Kaptan Engle?»

«Evet?» Brian'ın bütün savunma mekanizması harekete geçti ve baş ağrısı da şiddetlendi. İlk düşüncesi, uçağın hava kaçırmasının suçunu bana yükleyecekler, oldu. Bunun nedeni mantık değildi tabii. Sadece gerilmiş sınırlar ve yorgunluktu. Paranoyak bir düşünce bu, dedi kendi kendine. Ama ben de şu anda öyle bir durumdayım.

«Korkarım size kötü bir haberim var, kaptan.»

«Uçağın hava kaçırmasıyla mı ilgili?» Brian'ın sesi fazla sert çıkmıştı. Uçaktan inen birkaç yolcu dönüp ona baktılar. Ama artık yapabileceği bir şey yoktu.

Deegan, «Hayır,» der gibi başını salladı. «Karınızla ilgili, Kaptan Engle.»

Brian bir an adamın ne demek istediğini anlayamadı. Orada oturmuş, ağzı bir karış açık Deegan'a bakıyor, kendini pek aptalmış gibi hissediyordu. Sonra aklı

başına geldi. Deegan, Anne'i kastediyordu tabii.

«O benim eski karım. Biz boşanalı on sekiz ay oldu. Anne'e ne olmuş?»

Deegan, «Bir kaza olmuş sanırım,» dedi. «Belki büroya gelmeniz daha iyi olur.»

Brian merakla adama baktı. O uzun, gerilim dolu üç saatten sonra bütün bunlar ona garip biçimde gerçek değilmiş gibi geliyordu. Bir an Deegan'a, bu Gizli Kamera gibi saçmasapan bir şeyse, demek istedi. Defolup başımdan git! Ama kendini tuttu. Tabii aslında oyun falan değildi. Uçak şirketlerinin önemli memurları şaka yapıp oyun oynamazdı. Özellikle bunu havada korkunç bir kaza geçirmekten

kıl payı kurtulmuş pilotlara yapmazlardı.

«Anne'e ne olmuş?» Brian bu kez soruyu daha yumuşak bir sesle sormuştu. Pilot yardımcısı ona ihtiyatlı bir anlayışla bakıyordu. «İyi mi?»

Deegan başını eğip pırıl pırıl cilalı ayakkabılarına baktı. Brian o zaman haberin gerçekten çok kötü olduğunu anladı. Anne'in hiç de iyi olmadığı

belliydi. Bütün bunlara inanamıyordu. Anne henüz otuz dört yaşındaydı. Sağlıklı ve tedbirli bir kadındı. Ayrıca Brian kaç kez, Boston kentinde aklı başında bir tek sürücü var, diye düşünmüştü. O da Anne. Hatta bütün Massachusetts eyaletinde ondan başkası yok.

Brian, Deegan'a başka bir şey daha sorduğunu farketti. Sanki beynine bir yabancı girmiş, ağzını hoparlör olarak kullanıyordu. «Yoksa öldü mü?»

John ya da James Deegan destek ararcasına etrafına bakındı. Ama geride sadece bir hostes vardı. Uçaktan inen yolculara, «Los Angeles'te güzel bir akşam geçirmenizi dilerim» diyor, arada bir de endişeyle pilot kabinine göz atıyordu.

Herhalde o da Brian'ın az önce aklına gelen şeyi düşünüyordu. Yani uçuşun son birkaç saatini kâbusa çeviren o hava kaçağından mürettebatın sorumlu tutulmasından korkuyordu. Deegan destek bulamadı. Tekrar Brian'a bakarak,

«Evet,» der gibi başını salladı.

«Evet... korkarım öyle. Lütfen benimle gelir misiniz, Kaptan Engle?»

Brian Engle on ikiyi çeyrek geçe Los Angeles'ten Boston'a gitmek için American Pride Şirketinin 29 sefer sayılı uçağına bindi. Amerika kıtasını aşan yolcuların

'Kızıl Göz' diye tanımladıkları yolculuk on beş dakika sonra başlayacaktı. Brian daha önce, eğer LAX Amerika'nın en tehlikeli ticari havaalanı değilse, o zaman Logan'dır, diye düşündüğünü anımsadı. Ve şimdi kötü rastlantılar sonucu sekiz saat arayla iki havaalanına da inmiş olacaktı. LAX'a pilot olarak inmişti.

Logan'a ise bitkin bir yolcu gibi.

Los Angeles'e indiğinde zaten şiddetli olan baş ağrısı biraz daha arttı.

İçinden, bir yangın, dedi. Kahrolasıca bir yangın. Dumansezicilere ne oldu, Tanrı aşkına? Yepyeni bir binaydı o!

Birdenbire Anne'i son dört, beş ay boyunca hiç düşünmemiş olduğunu farketti.

Boşandıkları ilk yıl ona eski karısından başka hiçbir şeyi düşünemiyormuş gibi gelmişti. Anne ne yapıyor, ne giyiyordu? Ve tabii, kimleri görüyordu? Sonunda yarası iyileşmeye başlamış ve her şey hızla olup bitmişti. Sanki ona iğneyle ruhunu canlandıracak bir antibiyotik vermişlerdi. Boşanma konusunda çok yazı

okuduğundan, canlandırıcı şeyin ne olduğunu biliyordu. Bu antibiyotik değil, bir kadındı. Yani düş-kırıklığını izleyen tepki.

Brian için başka kadın olmamıştı. Hiç olmazsa şimdilik yoktu. Birkaç kadınla bir iki kez çıkmış ve bir keresinde de çekinerek yatmıştı. (Bu AIDS çağında herkesin evlilik dışı ilişkiler konusunda çekingen davrandığına inanıyordu.) Hayır. O

sadece... iyileşmişti.

Brian diğerk yolcuların uçağı binnelerini seyretti. Sarışın bir kadın, kara gözlük takmış küçük bir kızın elinden tutmuştu. Çocuk da bir eliyle sarışının dirseğini yakalamıştı. Kadın bir şeyler mırıldandığında küçük kız hemen sesin geldiğı yöne doğru döndü. Brian o zaman çocuğun kör olduğunu anladı. Küçük kızın başını döndürüş biçimi açıklamıştı bunu. Ne garip, diye düşündü. Böyle küçücük hareketler insana çok şeyi açıklıyor.

Sonra için için ekledi. Anne... Şu an Anne'i düşünmen gerekmez mi?

Ancak yorgun kafası Anne'den başka konulara doğru kayıyordu. Karısı Anne.

Öfkeyle tokatladığı tek kadın olan Anne. Ve artık ölmüş olan Anne.

İçinden, herhalde ülkeyi dolaşarak konferanslar verebilirim, dedi.

Boşanmış erkeklerden oluşan gruplarla konuşurum. Tabii boşanmış kadınlarla da.

Konu, 'Unutma Sanatı,' olur.

Onlara, «Çiftler en çok dördüncü evlilik yıldönümlerinden sonra boşanırlar,»

diye açıklarım. «Beni ele alın. Ondan sonraki yıl bir cehennem hayatı yaşadım.

Suçun ne kadarının bende, ne kadarının da onda olduğunu düşünüyordum boyuna.

Çocuk konusunda onu sıkıştırıp durmuştum. Bu doğru mu olmuştu, yoksa olmamış

mydı, anlamak istiyordum. Bizim en önemli sorunumuz buydu. Uyuşturucu ya da zina gibi dramatik şeyler değil. Sadece o eski 'çocuk mu, meslek mi?' konusuydu.

Sonra sanki kafamın içinde bir ekspres asansör belirdi. Anne de bunun içindeydi.

Ve asansör hızla aşağıya indi.

Evet, hızla aşağıya inmişti. Brian son birkaç ay hiç düşünmemişti... Hatta her ay nafaka çekini gönderme vakti geldiğinde bile. Bu uygarca bir davranış ve uygun bir rakamdı. Anne yılda brüt seksen bin dolar kazanıyordu. Nafakayı kendi avukatı ödüyordu. Brian da rakamı aylık hesap raporunda görüyordu. Elektrik faturasıyla, apartmanın ipotek borcu arasına sıkışmış bir iki bin dolar.

Brian kolunun altına keman kutusu sıkıştırmış, başına da Musevilerin 'yarmulke'

dedikleri keplerden olan bir delikanlının koltukların arasından ilerlemesini seyretti. Çocuğun hem endişeli, hem de heyecanlıymış gibi bir hali vardı.

Gözleri geleceğin ışıltısıyla doluydu. Brian gencin coşkusunu kısıyordu.

Evliliklerinin son yılında karısıyla arasında acı duygular ve öfke belirmişti.

Sondan dört ay kadar önce de olan olmuştu. Kafası, «Hayır,» diyemeden eli,

«Defol!» diye haykırmıştı. O olayı anımsamak Brian'ın hiç hoşuna gitmiyordu.

Anne bir partide içkiyi fazla kaçırmıştı. Eve döndüklerinde de ona karşı

saldırıya geçmişti.

«Bu konuda artık beni zorlama, Brian! Yakamı bırak. Artık çocuklardan söz etmeni istemiyorum. Bir sperm testi istiyorsan doktora git. Benim işim reklamcılık, bebek doğurmak değil. Senin şu fazla erkekçe zırvalarından bıktım...»

İşte o zaman karısını tokatlamıştı. Şiddetle ağzına vurmuştu kadının. Ve bu tokat cümleyi zalimce bir düzgünlükle sona erdirmişti. Karı koca, Anne'in daha sonra öleceğı o apartmanda, karşılıklı durarak birbirlerine bakmışlardı. İkisi de hiçbir zaman itiraf edemeyecekleri kadar sarsılmış ve korkmuşlardı. (Belki Brian ancak şimdi, 5A numaralı koltukta oturmuş bu sefere katılacak yolcuların

uçuğa binmelerini seyrederken bunu itiraf ediyordu. Sonunda kendi kendine itiraf ediyordu.) Anne kanamaya başlayan dudağına dokunmuş, sonra, da parmaklarını ona doğru uzatmıştı.

«Bana vurdun,» demişti. Sesinde öfkeden çok şaşkınlık vardı. Brian o zaman, galiba Anne Quintan Engle'a yaşamında ilk kez biri öfkeyle vurdu, diye düşünmüştü.

Sonra da karısına, «Tabii vurdum ya,» demişti. «Ve sesini kesmezsen aynı şeyi tekrar yapacağım. Artık o sivri dilinle beni zehirleyemeyeceksin, hayatım.

Ağızına bir asma kilit takman iyi olur. Bunu sana kendi iyiliğin için söylüyorum.

O eski günler sona erdi artık. Eğer evde aklına estiğince tekmeleyebileceğin bir şey olmasını istiyorsan o zaman bir köpek al!»

Evlilikleri birkaç ay daha zorlukla devam edebilmişti. Ama aslında beraberlikleri Brian'ın tokadı Anne'in suratında sakladığı an sona ermişti.

Karısı onu çileden çıkarmıştı. Tanrı da biliyordu bunu. Ne var ki, Brian o korkunç anı silebilmek için çok şey vermeye razıydı.

Son yolcular da uçuşa binerken Brian, Anne'in parfümünü düşünmeye başladı. Sanki bu düşünce saplantıya dönüşmüştü. Kokuyu gayet iyi hatırlıyor ama adı aklına gelmiyordu. Neydi bu? Aşık? Aşkım? Akşam? Aman sen de! Kokunun adı dilinin uçundaydı. Bu insanı çıldırtacak bir şeydi.

Sıkıntıyla, onu özledim, diye düşündü. Anne artık ebediyen yok ve ben şimdi onu özlemeye başladım. Ne garip!

Aşılama? Kokunun adı böyle saçmasapan bir şey olabilir mi?

Brian yorgun kafasına, bırak artık bunu, diye emretti. Kendini yiyip durma.

Kafası da razı oldu. Pekâlâ. Bu sorun değil. Konuyu bir tarafa bırakabilirim.

Hem de istediğim an. Acaba kokunun adı Aşı mıydı? Hayır, olmaz. Bu böceklere karşı kullanılan bir ilaç değil mi? Özür dilerim. Acaba Akşamlarımız olabilir mi? Yoksa Aşk Akşamları?

Brian kemerini takıp arkasına yaslandı ve gözlerini yumdu. Adını bir türlü

çıkaramadığı o parfüm genzine dolmuş gibiydi.

Hostes işte tam o zaman onunla konuştu. Tabii ya! Brian Engle'ın bu konuda geliştirdiği bir teorisi vardı. Hostesleri... mezuniyetten sonra belki de adı

'Yolcunun Damarına Basmak' olan gizli bir kursa çağırıyorlar. Orada bu kızlara, pek de gerekli olmayan bir hizmet sunmak için yolcular uyuklamaya başlayınca kadar beklemelerini öğretiyorlar. Özellikle yolcu iyice daldıktan sonra uyandırıp, «Yastık ya da battaniye ister misiniz?» diye sormayı da.

Hostes, «Affedersiniz...» diye söze başladı, sonra da durakladı. Brian kızın bakışlarının siyah ceketinin omzundaki apoletlerden yanındaki boş koltukta duran sırmalı kasketine kaydığını farkettiler. Kız bir an düşündü ve tekrar konuşmaya başladı. «Affedersiniz, kaptan kahve ya da portakal suyu ister misiniz?» Brian hostesin biraz şaşaladığını farkederek bıyık altından güldü. Kız kompartmanın önünde, küçük sinema perdesinin altındaki masayı işaret ediyordu. Masada iki buz kovası vardı. Her birinden de bir şarap şişesinin ince boynu uzanıyordu. Brian, tabii şampanya da içebilirim, diye düşündü. Aşk Çocuğu! Parfümün adı bu değil.

Ama buna yakın bir şey. Sonra hostese, «Teşekkür ederim,» dedi. «Hiçbir şey istemem. Yemek servisine de gerek yok. Boston'a varıncaya kadar uyuyacağım. Hava durumu nasıl?»

«Great Plains'ten Boston'a kadar 6.000 metre yükseklikte bulutlar var. Ama sorun değil. Biz daha yüksekte uçacağız. Ah, evet. Bize Mojave Çölünün yukarılarında Kutup Işıkları görüldüğü bildirildi. Belki onları görmek için uyumaktan vazgeçersiniz.»

Brian kaşlarını kaldırdı. «Herhalde şaka ediyorsunuz! California üzerinde Kutup Işıkları öyle mi? Yılın bu mevsiminde.»

«Bize öyle söylediler.»

Brian, «Galiba bazıları fazla ucuz uyuşturucu kullanıyor,» dedi. Kız güldü.

Sonra ekledi. «Teşekkür ederim ama ben yine de kestireceğim.»

«Peki, kaptan.» Hostes bir an durakladı. «Siz, karısını kaybeden o kaptan pilotsunuz değil mi?»

Brian'ın baş ağrısı birdenbire şiddetlendi ama kendini zorlayarak gülümsedi. Bu kadının... daha doğrusu bu pek genç kızın kötü bir niyeti yoktu. «O benim eski karımdı. Ama evet... ben oyum.»

«Bu kaybınız yüzünden çok üzgünüm.»

«Sağolun.»

«Sizinle daha önce hiç uçtum mu, efendim?»

Brian yine hafifçe gülümsedi. «Sanmıyorum. Şu son dört yıl daha çok dış hatlarda çalıştım.» Sonra da belki gerek duyduğu için elini uzattı. «Ben Brian Engle'im.»

Kız da onun elini sıktı. «Ben de Melanie Trevor.»

Engle tekrar kıza gülümsedi. Sonra arkasına yaslanıp gözlerini yumdu. Gevşedi ama uykuya dalmadı. Çünkü uçuş öncesi yapılan açıklamaların kendisini uyandıracağını biliyordu. Uçağın havalanırken hafifçe yalpalamasının da öyle.

Yolculuk sırasında uyumak için bol zamanı olacaktı.

Uçak tam zamanında havalandı. Brian, çekici yanımız pek az, diye düşündü. En önemli özelliğimiz de zamanında kalkıp inmemiz.

Uçağın yarıdan fazlası doluydu. Birinci mevkide Brian'dan başka altı yolcu daha vardı. Hiçbiri de sarhoş ya da gürültücü kimselere benzemiyordu. Bu da çok iyi, diye düşündü Brian. Boston'a kadar gerçekten de rahatça uyuyabileceğim.

Brian çıkış kapılarını işaret eden, koltuğun altındaki canyeleğinin nasıl şişirileceğini ve basınç kaybı olduğu takdirde sarı madenden küçük kabın ne işe yarayacağını gösteren Melanie Trevor'u sabırla izledi. (O da kısa bir süre önce kafasından o küçük kabın nasıl kullanılacağını endişeyle geçirmişti.) Uçak havalandıktan sonra hostes tekrar onun yanına gelerek içecek bir şey isteyip istemediğini sordu. Brian, «İstemem,» der gibi başını sallayarak kıza teşekkür etti. Koltuğun düğmesine basıp sırt dayanılacak yerin iyice geriye kaymasını

sağladı. Gözlerini kapar kapamaz da uykuya daldı. Melanie Trevor'u da bir daha görmedi.

29 numaralı uçuş seferini yapan uçak havalandıktan üç saat sonra, Dinah Bellman adlı küçük bir kız uyandı ve Vicky teyzesine, «Su içebilir miyim?» diye sordu.

Vicky teyze yanıt vermedi. Dinah da sorusunu tekrarladı. Teyzesinin sesi çıkmayınca da onun omzuna dokunmak için elini uzattı. Ancak teyzenin omzuna değil de, boş koltuğun arkalığına dokunacağını hissetmişti. Gerçekten de öyle oldu. Dr. Feldman ona doğuştan kör olan çocukların duyularının çok hassas olduğunu söylemişti. Sanki duyuları radarlarıydı onların. Etraflarında birilerinin olup olmadığını hemen arıyorlardı. Ama aslında Dinah'nın bunun kendisine

açıklanmasına hiç ihtiyacı yoktu. Küçük kız bunun gerçek olduğu biliyordu. Tabii her zaman olmuyordu ama genellikle yanında biri olup olmadığını

bilirdi, özellikle bu kimse ona eşlik eden Gözleri Sağlam Olan kişiye...

Dinah, eh, diye düşündü. Herhalde teyzem tuvalete gitti. Neredeyse geri döner.

Ama küçük kız yine de garip, açıklayamadığı bir huzursuzluk içindeydi. Durumu hemen kavrayamamıştı. Ağır ağır uyanmıştı. Bir yüzücünün gölün dibinden suyun yüzüne çıkmasına benziyordu bu. Dinah kendi kendine, Vicky teyze pencerenin önündeki koltukta oturuyordu, dedi. İki, üç dakika önce yanımdan geçseydi bunu hissederdim. Demek ki Vicky teyze tuvalete daha önce gitti. Ama bu önemli değil, Dinah. Belki yerine dönerken biriyle konuşmaya daldı.

Aslında işin garibi büyük uçağın ana salonunda Dinah'nın kulağına hiç konuşma sesi gelmiyordu. Sadece jetlerin düzgün homurtuları duyuluyordu. Kızın endişesi arttı.

Dinah'nın 'benim kör öğretmenim' diye tanımladığı tedavi uzmanı Miss Lee'nin sesi kulaklarında çınladı: Korkmaktan korkmamalısın, Dinah. Bütün çocuklar zaman zaman korkuya kapılırlar. Özellikle onlar için yeni sayılacak durumlarda. Ve kör çocuklar için bu daha da geçerlidir. Bana inan. Ben neden söz ettiğimi biliyorum. Dinah, Miss Lee'ye inanıyordu. Çünkü o da kendi gibi doğuştan kördü.

Korkudan vazgeçme... Ama ona boyun da eğme. Kimıldamadan otur ve mantığını kullanmaya çalış. Bunun çoğu zaman etkili olduğunu göreceksin ve şaşacaksın.

Özellikle onlar için yeni sayılacak durumlarda.

Bu söz gerçekten duruma uyuyordu. Dinah o zamana kadar dev bir jetle Amerika'nın bir ucundan diğerine gitmek bir yana, uçağa hiç binmemişti.

Mantığını kullanmaya çalış.

Eh, o da yabancı bir yerde uyanmıştı ve Gözleri Sağlam Olan kimse yanında yoktu.

Bu tabii ki insanı korkutacak bir şeydi. Onun geçici olarak gittiğini bilse bile. Sonuçta Gözü Sağlam Olan kimse yukarılarda uçan bir uçağa tıkalıp kalmaktan sıkıldığı için yakındaki bara gidemezdi. Kabindeki garip sessizliğe gelince... ne de olsa gece yolculuğuydu. Herhalde diğer yolcular da uyuyorlardı.

Dinah'nın kafasındaki endişe duyan o merkez, kuşkuyla, hepsi de mi uyuyor, diye sordu. Olabilir mi?

Sonra cevabı buldu. Film. Uyanık olanlar uçakta gösterilen filmi seyrediyorlar.

Tabii ya.

Dinah birdenbire çok rahatladı. Vicky teyze ona Billy Crystal ve Meg Ryan'ın oynadıkları 'Harry, Sally'le Tanıştığı Zaman' filminin gösterileceğini söylemiş,

«Uyuyakalmazsam seyredeceğim,» demişti.

Dinah parmaklarını teyzesinin koltuğunda hafifçe dolaştırdı. Kadının kullanacağı kulaklıkları arıyordu. Ama onlar da yerlerinde değildi.

Dinah'nın parmakları kulaklıklar yerine bir cep kitabına süründü. Herhalde Vicky teyzenin okumaktan hoşlandığı o romantik eserlerden biriydi. Teyzesi onlardan söz ederken, «Erkeklerin erkek, kadınların ise öyle olmadıkları günlerin hikâyeleri bunlar,» diyordu.

Dinah'nın parmakları biraz daha uzandı ve başka bir şeye dokundu. Dümdüz, yumuşak bir deriye. Kız bir dakika sonra fermuarı, hemen arkasından da sapı hissetti.

Vicky teyzenin çantasıydı bu.

Dinah yeniden endişelendi. Kulaklıklar Vicky teyzesinin koltuğunda durmuyordu.

Ama çantası oradaydı. Bütün seyahat çekleri onun içindeydi. Dinah'nın çantasına sıkıştırılmış olan yirmi dolar dışında bütün paraları genç kadındaydı. Dinah bunu kesinlikle biliyordu. Çünkü Pasadena'daki evden ayrılmadan önce annesiyle teyzesinin bundan söz ettiklerini duymuştu.

Vicky teyze çantasını koltuğunda bırakıp tuvalete gider miydi? Yol arkadaşı sadece on yaşında bir çocuk, üstelik de körken. Ve uyurken.

Dinah teyzesinin böyle bir şey yapabileceğine pek ihtimal veremiyordu.

Korkudan vazgeçme... Ama ona boyun da eğme. Kımıldamadan otur ve mantığını kullanmaya çalış.

Ama teyzesinin boş koltuğu ve uçaktaki derin sessizlik Dinah'nın hiç hoşuna gitmiyordu. Yolcuların çoğu tabii ki uyuyacaklardı. Bu çok mantıklıydı. Uyanık olanlar ise diğerlerini rahatsız etmemek için sessiz oturmaya çalışacaklardı.

Ama kız yine de bu durumdan hoşlanmıyordu. Dişleri ve tırnakları son derecede sivri olan bir hayvan, Dinah'nın kafasının içinde uyanarak homurdanmaya başladı.

Küçük kız o hayvanın adını biliyordu. Panik deniyordu buna. Ve Dinah paniği hemen kontrol altına almazsa hem onu, hem de Vicky teyzesini utandıracak bir şey yapacağını da farkındaydı,

Kız, gözlerim gördüğü zaman, dedi kendi kendine. Boston'daki doktorlar gözlerimi tedavi ettiklerinde böyle budalaca şeylerle karşılaşmayacağım.

Bu herhalde doğrudu ama şu anda Dinah'ya bir yararı olmuyordu.

Kız ansızın yerlerine oturduktan sonra Vicky teyzesinin elini tutarak parmaklarını kıvırdığını anımsadı. Sadece işaret parmağını düz tutmuş ve onu Dinah'nın koltuğunun yanına sürmüştü. Kontrol düğmeleri oradaydı. Birkaç

taneydiler, ne işe yaradıklarını hatırlamak da kolaydı. Kulaklıkları taktıktan sonra kullanabileceğiniz iki küçük tekerlek vardı. Bunlardan biri ses kanallarını değiştirmek içindi. Diğer ise sesi alçaltıp yükseltmenize yarıyordu. Küçük dikdörtgen biçimi düğmenin yardımıyla tepedeki ışığı yakıp söndürmek mümkündü... Vicky teyze, «Senin ona ihtiyacın yok,» demişti. Ama sesinden güldüğü anlaşılıyordu. «Hiç olmazsa şimdilik.» Sonuncusuysa kare biçimiydi. Basıldığı zaman hostes geliyordu.

Dinah parmağını düğmenin hafifçe kabarık yüzeyinde dolaştırdı. Kendi kendine, bunu yapmayı gerçekten istiyor muyum, diye sordu. Ve yanıtı hemen aldı. Evet, istiyorum.

Düğmeye basınca o hafif, çingırağınkine benzeyen sesi duydu. Sonra da bekledi.

Ama hiç kimse gelmedi.

Sadece jetlerin yumuşak, fısıltıyı andıran uğultusu duyuluyordu. Kimse konuşmuyor, kimse gülmüyordu. Dinah, galiba bu film Vicky teyzenin sandığı kadar komik değil, diye düşündü. Kimse öksürmüyordu da. Yanındaki Vicky teyzenin koltuğu hâlâ boştu. Hiçbir hostes Dinah'ya doğru eğilip onu iç rahatlatıcı

parfüm, şampuan ve hafif bir makyaj kokusuyla sarmıyor, ona bir şey getirip getiremeyeceğini sormuyordu. «Sandviç ister misin?» demiyordu. Ya da su.

Sadece jet motorlarının düzenli uğultusu duyuluyordu.

Panik denilen hayvanın homurtuları daha da yükselmişti. Dinah onu yenmek için dikkatini kafasındaki gizli radara verdi. Bunu görünmez bir baston haline sokarak kabinin ortasına doğru uzattı. Bu işte çok başarılıydı. Bazen olanca gücünü kullanıyor ve o zaman sanki diğerlerinin gözleriyle etrafa bakabiliyordu.

Yani bunu iyice düşündüğü ve çok istediği zaman. Dinah bir defasında Miss Lee'ye bu duygusundan söz etmişti. Kadın kendisinden beklenmeyecek kadar sert konuşmuştu. «Körlerin başlıca hayallerinden biri görmeyi paylaşmaktır. Özellikle kör çocukların. Bu duyguna güvenmek gibi bir hata yapayım deme, Dinah. Yoksa ya merdivenden yuvarlanırsın ya da bir arabanın önüne çıkarsın.»

Dinah da o yüzden 'görmeyi paylaşmak' çabalarından vazgeçmişti. Dünyayı annesinin ya da Vicky teyzesinin gözleriyle gölgeli, titrek bir yer olarak gördüğü zamanlarda bu düşünceyi kafasından kovmaya çalışmıştı... Tıpkı

çıldırıktan korkan bir adamın kulağına gelen mırıltıları duymamaya çalışması

gibi bir şeydi bu. Ama Dinah şimdi korkuyordu. O yüzden de başkalarını

hissetmeye, duymaya çalışıyor ama onları bulamıyordu.

Duyduğu dehşet iyice güçlenmişti. Panik denilen hayvanın homurtuları ise gökgürültüsü gibiydi. Kız boğazından bir feryadın kopmak üzere olduğunu farkederek dişlerini sıktı. Çünkü bu ses ağzından bir sesleniş ya da bağırma olarak çıkmayacaktı. Tiz bir çığlık olarak etrafta yankılanacaktı.

Dinah öfkeyle kendi kendine, bağırmayacağını, dedi. Bağırıp Vicky teyzeyi utandırmayacağım. Çığlıklar atıp uyuyanları uyandırmayacağım. Uyanık olanları da korkutmayacağım. Yoksa koşarak yanıma gelecek ve «Şu küçük korkak kıza bakın,»

diyecekler. «Şu küçük korkak kör kıza bakın.»

Ama şimdi kafasındaki o radar,... bütün o karanlık algıları değerlendiren ve Miss Lee ne derse desin bazen diğerlerinin gözleriyle etrafa bakan o merkez, korkusunu geçirmiyor, tersine artırıyor.

Çünkü radarı ona etki alanı içerisinde hiç kimsenin olmadığını haber veriyordu.

Hiç kimsenin olmadığını!

Brian Engle çok kötü bir rüya görüyordu. Yine Tokyo'dan Los Angeles'e giden uçaktaydı. Ama bu sefer o hava kaçağı çok kötüydü. Pilot kabindekiler felaketin yaklaşmış olduğunu hissediyorlardı. Steve Searles bir Danimarka çöreği yerken bir yandan da ağlıyordu.

Brian, «Madem bu kadar korkuyorsun,» diyordu. «O halde o çöreği nasıl yiyebiliyorsun?» Pilot kabinine çaydanlığın çıkardığı sese benzeyen tiz bir ıslık dolmuştu. Brian bunu kaçan havanın çıkardığını düşündü. Tabii saçmaydı bu.

Çünkü patlama oluncaya dek basınç her zaman sessizce düşerdi. Ama tabii rüyada her şey olabilirdi.

Steve'in hıçkırıkları artmıştı. «Çünkü ben bu çörekleri seviyorum. Ve onlardan bir daha yiyemeyeceğim.»

Sonra o tiz ıslık sesi ansızın kesilmişti. Rahatlamış olan bir hostes gülümseyerek geldi. Aslında gelen hostes Melanie Trevor'du. Brian'a sızma yerinin bulunarak tıkandığını haber verdi. Brian ayağa

kalkıp onun peşinden ana kabine doğru yöneldi. Eski karısı Anne Quinlan Engle onu küçük bir bölmede bekliyordu. Oradaki koltuklar kaldırılmıştı. Kadının yanındaki pencerenin üzerine anlaşılabilir ama insanı yine de korkutan birkaç sözcük yazılmıştı.

«SADECE KAYAN YILDIZLAR.» Harfler kırmızıydı. Tehlikeyi belirten renkte.

Anne'in arkasında American Pride Şirketinin hosteslerinin giydikleri o koyu yeşil üniformalardan vardı. Bu da garipti. Çünkü kadın aslında Boston'daki bir reklam ajansının müdürlerindendi. Kocasıyla birlikte uçan hosteslere de her zaman o aristokratlara yakışan ince burnunu kıvrırarak bakmıştı. Anne şimdi elini gövdedeki bir çatlağa dayamıştı.

Gururla, «Görüyor musun, hayatım?» diyordu. «Her şey halledildi. Bana vurmuş olman bile artık önemli değil. Ben seni affettim.»

Brian, «Yapma bunu,» diye bağırdı ama çok geçti artık. Anne'in elinin üzerinde gövdedeki çatlağa benzeyen bir kıvrım belirmişti. Basınçlar arasındaki fark kadının elini amansızca emip dışarı doğru çekerken o kıvrım da derinleşiyordu.

Önce Anne'in orta parmağı yarıktan çıktı. Sonra yüzük parmağı. En sonunda işaret ve küçük parmakları. Fazla hevesli bir garsonun bir şampanya şişesini açtığına duyulan sese benzer bir gürültü işitildi. Ve Anne'in eli çatlağa tümüyle girerek ortadan kayboldu.

Ama Anne hâlâ gülümsüyordu.

Kolu da dışarı çekilmeye başlarken Anne, «Parfümümün adı L'En-voi, hayatım,»

dedi. Saçları ensesindeki tokadan kurtularak yüzünün etrafında uçuşan bir bulut oluşturmuştu. «Ben her zaman o kokuyu sürerim. Hatırlamıyor musun?»

Brian hatırlamıştı. Şimdi hatırlıyordu. Ancak artık bunun da önemi yoktu.

«Anne, geri gel!» diyerek haykırdı.

Karısı, kolu dışarıdaki boşluğa doğru çekilirken hâlâ gülümsüyordu. «Canım hiç yanmıyor, Brian. Bana inan.»

Anne'in yeşil American Pride bleyzerinin kolu dalgalanmaya başlamıştı. Brian o zaman karısının etlerinin yoğunca beyaz bir sıvı halinde çatlaktan dışarı

aktığını gördü. Tıpkı beyaz kâğıt yapıştırıcılarına benziyordu.

Anne boşluğa doğru çekilirken, «Hatırlıyor musun?» dedi. «L'En-voi.» Brian yine o sesi duyuyordu. Şair James Dicley'nin bir keresinde «Uzayın o geniş, hayvanca ıslığı,» diye tanımladığı sesi. Etraf gitgide kararırken ses de yükseldikçe yükseliyordu. Aynı anda rüzgârın çılgılığı gibi değil de, insan sesine dönüşüyordu.

Brian gözlerini birdenbire açtı. Rüyanın etkisinde kaldığı için bir an ne olduğunu anlayamadı. Ama sadece bir an. Tehlikesi büyük, sorumluluğu da fazla olan meslekten bir profesyoneldi. Ve bu iş için en gerekli niteliklerden biri de insanın hızla tepki gösterme özelliği idi. Brian da Tokyo'dan Los Angeles'e değil, Boston'a giden uçaktaydı. Anne ölmüştü bile. Hava sızması değil, yangın yüzünden. Karısı rihtimin yakınında,

Atlantik Caddesindeki dairesinde can vermişti. Ama Brian o sesi hâlâ duyuyordu.

Küçük bir kız tiz çılgınlıklar atıyordu.

Dinah Bellman alçak ama berrak bir sesle, «Lütfen biriniz benimle konuşur musunuz?» dedi. «Çok üzgünüm. Ama teyzem bir yere gitmiş. Ben de körüm.»

Ama kimse ona cevap vermedi. Kırk sıra ve iki bölme ötesinde Kaptan Brian Engle rüyasında seyir görevlisinin bir Danimarka çöreği yiyerek ağladığını görüyordu.

İçeride sadece jetlerin o sürekli uğultusu duyuluyordu.

Panik Dinah'nın kafasını tekrar kaplayıverdi. Kız onu uzaklaştırmak için aklına gelen tek şeyi yaptı. Kemerini çözümler ayağa kalktı ve yan yan koltukların arasındaki geçide çıktı.

Daha yüksek sesle, «Hey,» dedi. «Hey! Kimse yok mu?»

Ama yine cevap alamadı. Ve ağlamaya başladı. Yine de kendini toplamaya çalışarak, iskele yönündeki geçitte ağır ağır ilerliyordu. Kafasının bir yanı

telaşla, saysana, diye onu uyarıyordu. Kaç sırayı geçtiğini say. Yoksa kaybolur ve bir daha da dönüp yerini bulamazsın.

Vicky teyzeyle oturdukları koltukların önündeki sıranın yanında durdu. Kollarını

uzatarak parmaklarını açtı ve kendini uyuyan bir adamın suratına dokunacağı ana hazırladı. Orada bir adamın oturduğunu biliyordu. Çünkü Vicky teyze uçak kalkmadan bir iki dakika önce onunla konuşmuştu. Adam da karşılık vermiş ve sesi Dinah'nın hemen önündeki koltuktan gelmişti. Bunu iyi biliyordu. Seslerle yerleri saptamak yaşamının bir parçasıydı onun. Bu, soluk almak gibi yaşamıyla ilgili sıradan bir gerçektir. Parmakları yüzüne dokunduğu an uyuyan adam irkilecekti ama Dinah artık böyle şeylere aldırarak halde değildi.

Dinah doğrudur. Yanakları gözyaşlarından ıslanmıştı. Kafası korkudan zonkluyordu. Adamla teyzesi aynı anda tuvalete gitmiş olamazlardı ki. Tabii ya.

Ama belki de iki tuvalet vardı. Bu kadar büyük bir uçakta iki tuvalet olması gerekirdi.

Neyse... bu o kadar önemli değildi.

Ne olursa olsun Vicky teyze çantasını koltuğunda bırakmazdı. Dinah bundan emindi.

Kız ağır ağır ilerledi. Her sıranın başında durup iki tarafta da en yakınında olan koltukları yokluyordu.

Bunlardan birinde bir çanta vardı. Diğerinde ise Bond çantasına benzeyen bir şey. Üçüncüsünde de bir not defteriyle bir kalem. Dinah diğer iki koltukta kulaklıklar olduğunu farketti. İkinci kulaklıklardan birine yapışkan bir şey bulaşmıştı. Dinah parmaklarını birbirine sürdü. Sonra da yüzünü buruşturarak elini kanepenin baş dayanan yerindeki örtüye sildi. Eline bulaşan şey kulak kiriydi. Emindi bundan. O yapışkan, pis şey konusunda yanılması imkânsızdı.

Dinah Bellman ağır ağır ilerlemeyi sürdürdü. Artık dikkatli ve çekingen davranmaktan vazgeçmişti. Çünkü bu o kadar önemli değildi. Parmakları ne birinin gözüne batmış ne yanağını çimdiklemiş ne de saçını çekmişti.

Kızın yokladığı her koltuk boştu.

Dinah deli gibi, ama bu olamaz, diye düşündü. İmkânsız bu! Uçağa bindiğimiz zaman hepsi de buradaydılar! Onları duydum! Hissettim! Kokularını aldım! Hepsi birden nereye gittiler?

O uyuduğu sırada teyzesiyle birlikte uçaktaki bütün yolcular ortadan kaybolmuşlardı.

Olamaz! Dinah'nın kafasının mantıklı yanı Miss Lee'nin sesiyle haykırdı. Hayır!

Bu imkânsız, Dinah! Herkes gittiyse uçağı kim kullanıyor?

Kız daha hızlı ilerlemeye başladı. Elleriyle koltukların kenarlarını tutuyordu.

Kara camlı gözlüğün gölgelediği gözleri iri iri açılmıştı. Pembe yol giysisinin etekleri uçuşuyordu. Sıraların sayısını unutmuştu. Ama devam eden sessizlik yüzünden duyduğu endişenin yanında bunun hiç önemi yoktu.

Dinah tekrar durup sağındaki koltuğa doğru uzandı. Bu kez parmakları saçlara dokundu... Ama saçların bulunduğu yer uygun değildi. Koltuğun oturulacak yerindeydiler. Bu nasıl olurdu?

Dinah saçları yakaladığı gibi... kaldırdı. Ve korkunç bir biçimde sarsılarak gerçeği kavradı.

Saç bu! Ama bu saçların sahibi ortada yok. Bulduğum bir kafa derisi. Elimdeki bir ölünün kafa derisi!

Dinah Bellman işte o zaman ağzını açıp haykırmaya başladı. Ve çığlıkları Brian Engle'ı gördüğü rüyadan uyandırdı.

Albert Kaussner karnını bara dayamış, Dağlama Demiri Viskisi içiyordu. Earp kardeşler, yani Wyatt ve Virgil sağındaydılar. Doktor Holliday ise solunda.

Albert tam birinin şerefine kadeh kaldırmayı önereceği sırada bir bacağı

tahtadan olan biri hızla Sergio Leone Barına daldı.

«Dalton Çetesi!» diye haykırıyordu. «Dalton'lar biraz önce Dodge kasabasına girdiler!»

Wyatt dönerek adama sakın sakın baktı. İnce yakışıklı yüzlü güneşten yanmıştı.

Doğrusu Hugh O'Brian adlı aktöre çok benziyordu. Wyatt, «Burası Tombstone kasabası, Muffin,» dedi. «Sen şu leş gibi kafanı bir toptasana.»

Muffin, «Nerede olursak olalım!» diye bağırdı. «Dalton'lar geliyorlar! Ve çok ööööfkeli, Wyatt! Çok çooook ööfkeli!»

Sanki birileri onun bu sözlerini kanıtlamak istermişçesine sokakta silah sesleri yankılanmaya başladı. Ordu 44'lüklerinin gürültüsü Garand tüfeklerinin patlamalarına karışıyordu. (Herhalde 44'lükler çalıntıydı.) Doktor Holliday, «O kadar telaşlanma, Muffy,» diyerek şapkasını geriye itti.

Albert onun Robert de Niro'ya çok benzediğini farkedince hiç şaşmadı. Çünkü her zaman veremli dişi rolünün Robert de Niro'ya çok uygun olduğunu düşünmüştü.

Virgil Earp çevresine bakındı. «Ee, ne diyorsunuz, çocuklar?» Açıkçası Virgil hiçbir film yıldızına benzemiyordu.

Wyatt, «Haydi, gidelim,» dedi. «O lanet olasıca Clanton'lardan bıktım.»

Albert usulca düzeltti. «Gelenler Dalton'lar, Wyatt.»

Wyatt, «İsterse gelenler John Dillinger'la Güzel Çocuk Floyd olsun!» diye bağırdı. «Sen bizimle beraber misin, yoksa değil misin, bunu söyle, As?»

Albert Kaussner doğuştan katil olanlara özgü o yumuşak ama tehlikeli sesle karşılık verdi. «Sizinle beraberim.» Bir elini uzun namlulu Buntline Special'ın kabzasına attı. Diğerini de yarmulke'sinin başına sıkıca oturup oturmadığını

anlamak için kafasına götürdü.

Doktor, «Tamam, çocuklar,» dedi. «Haydi gidip şu Dalton'ları biraz doğrayalım.»

Tombstone Vaftiz Kilisesinin çanları öğle olduğunu haber vermek için çalındığı

sırada dört silahşor yanyana barın kapısından çıktılar.

Dalton'lar dörtnala anayoldan iniyorlar, vitrin camlarına ve binaların tahta cephelerine ateş edip duruyorlardı.

Tüfek tamircisi Duke'un dükkânının önündeki su dolu fiçıyı bir fıskiyyeye dönüştürüverdiler.

Tozlu sokakta bekleyen dört adamı ilk Ike Dalton gördü. Dördü de tabancalarının kabzalarını çabucak kavrayabilmek için kuyruklu ceketlerini geriye doğru itmişlerdi. Ike atının dizginlerini zalimce çekti ve hayvan kişneyerek şaha kalktı. Ağzından etrafa köpükler saçıldı, Ike Dalton biraz Rutger Hauer adlı

aktöre benziyordu.

Haydut, «Bakın burada kimler varmış,» diye alay etti. «Wyatt Earp'le homo kardeşi Virgil.»

Donald Sutherland'a (ama bir ay uykusuz kalmış bir Sutherland'a) benzeyen Emmett Dalton, atını Ike'in yanında durdurdu. «Ve hötöröf dışı arkadaşları da. Başka kim...» Sonra gözü Albert'e ilişti ve yüzü bembeyaz kesildi. Alayla gülmeye çalıştı ama beceremedi.

Baba Dalton iki oğluna yaklaştı. O da adeta ikizi denilecek kadar Slim Pickens'a benziyordu. Baba Dalton, «Tanrım,» diye fısıldadı. «As Kaussner bu!»

Frank James atını Baba Dalton'un yanında durdurdu. Yüzü kirli parşömen rengine dönüşmüştü. Frank, «Ne oluyor, çocuklar?» diye bağırdı. «Sıkıntılı bir günde bir, iki kasabayı yakıp yıkmaya hiçbir diyeceğim yok. Ama hiç kimse bana Arizonalı Yahudi'nin burada olacağını söylemedi!»

Sedalia'dan Steamboat Springs'e kadar 'Arizonalı Yahudi' diye ün salan Albert (As) Kaussner öne doğru bir adım attı. Elini Buntline'ının kabzasının hemen yukarısında tutuyordu. Ağzındaki tütünü bir yana tükürdü. Buz gibi bakışlı gri gözlerini altı metre ötedeki atlı, kanlı haydutlardan ayırmıyordu.

Arizonalı Yahudi, «Haydi, kımıldayın bakalım, çocuklar,» dedi. «Bana sorarsanız Cehennem daha yarısına kadar bile dolmadı.» Tombstone Vaftiz Kilisesinin kulesindeki saat sıcak çöl havasında on ikinci defa çalarken, Dalton Çetesi silahlarına davrandılar. As da müthiş bir hızla kendi tabancasını çekti.

Tabancanın horozuna sol elinin yanıyla vururken Dalton Çetesine 45'lik kurşunlarla ölüm yağdırmaya başladı. Aynı anda Uzun Boynuz Otelinin önünde duran bir kız avaz avaz haykırmaya başladı.

As, biri bu piçkurusunun zırlıtısına bir son verse, diye düşündü. Nesi var onun?

Bu çarpışmayı kontrolüm altına aldım. Bana boşuna Mississippi'nin Batısındaki En Hızlı Musevi dememişler!

Gelgelelim kızın çığlıkları sürüyor, etrafta yankılanıyordu. Sonra ortalık kararmaya ve her şey çözülmeye başladı.

Albert biran karanlık bir boşlukta kaldı adeta. Rüyasının parçacıkları dönüyor, dönüyor ve bir girdap oluşturuyordu. Devamlı olan tek şey ise o korkunç

çığlıklardı. Fazla kaynamış çaydanlığın ıslığına benziyordu bu çığlık.

Albert gözlerini açıp etrafına bakındı. Uçağın ana salonunda, ön tarafa yakın koltuğundaydı. Uçağın gerisinden ona doğru on, on iki yaşlarında bir kız geliyordu. Arkasında pembe bir giysi, ayaklarında da iki renkli, kirli ayakkabılar vardı.

Albert, nedir o, diye düşündü. Film yıldızı filan mı? Ama yine de korkmuştu.

Hoşuna giden o rüyadan kötü bir biçimde uyanmıştı çünkü.

Albert, diğer yolcuları uyandırmamak için usulca, «Hey,» diye bağırdı. «Hey, çocuk! Ne oluyor?»

Kız başını sesin geldiği yöne doğru hızla çevirdi. Bir arı sonra da tüm vücuduyla salonun ortasındaki sıralardan birine çarptı. Geriye doğru devrildi.

Kendini bir koltukta buldu. Ayakları havaya kalkmıştı.

Kız, «Kimse yok mu?» diye bağırdı. «Bana yardım edin. Bana yardım edin!»

Endişelenen Albert de, «Hey! Hostes!» diye seslendi. Belindeki kemeri çözüp ayağa kalktı. Bağıran küçük kıza doğru döndü... Sonra da şaşkınlıkla durakladı.

Uçağın arkasına doğru baktığında gördüğü şey donup kalmasına neden olmuştu.

O anda Albert, eh, diğer yolcuları uyandırmaktan çekinmeme gerek kalmadı, diye düşündü.

Ona uçağın ana salonu tümüyle bomboşmuş gibi geldi.

Brian Engle birinci mevkiyle ikinciye birbirinden ayıran bölmeye gelmek üzereydi. Birdenbire birinci mevkide hiç kimsenin olmadığını farket-ti. Bir an durakladı, sonra tekrar yürümeye başladı. Belki de herkes kimin haykırdığını

anlamak için yerlerinden kalktılar, diye düşündü.

Aslında öyle olmadığını biliyordu. İnsanların grup psikolojilerini öğrenecek kadar yolcu taşımıştı. Bir yolcu kriz geçirdiğinde diğerleri yerlerinden bile kımlıdamazlardı. Sanki yolcuların çoğu kuşa biner binmez tek başlarına hareket etme hakkından uysalca vazgeçerlerdi. Yerlerine oturur ve kemerlerini bağlarlardı. Bu birkaç basit işi tamamladıktan sonra bütün sorunların halledilmesini mürettebattan beklerlerdi. Havayollarında çalışanlar onlardan,'

Kazlar,' diye söz ederdi. Aslında yolcular daha çok koyun sürüsüne benzerdi...

Ama mürettebatın çoğu onların bu tavırlarını beğenirdi. Böylece sınırları bozulan yolcularla kolaylıkla başedebiliyorlardı.

Ama Brian'ın aklına gelen tek mantıklı şey buydu. O yüzden deneyimlerini bir yana bırakarak ilerledi. Hâlâ rüyasının etkisindeydi. Kafasının bir bölümü

haykıranın Anne olduğuna inanıyordu. Hatta onu uçağın gövdesindeki çatlağa elini dayamış halde bulacağından bile emindi. Üzerinde «SADECE KAYAN YILDIZLAR» yazılı

levhanın altındaki o çatlağa.

İkinci mevkide bir tek yolcu vardı. Kahverengi takım elbise giymiş yaşlıca bir adam. Okuma lambasının ışığında çıplak başı hafifçe parlıyordu. Arteritten şişmiş ellerini kemerin tokasının üzerinde düzgünce kavuşturmuştu. Derin bir uykuya dalmış, horluyordu. Gürültünün de farkında değildi.

Brian ana salona daldı ve gördüklerine inanamadı. Sersemleyerek durakladı.

Gençten biri küçük bir kızın yanında duruyordu. Kız bir koltuğa yuvarlanmıştı.

Ama delikanlı ona bakmıyordu. Gözlerini uçağın dibine dikmiş, ağzı bir karış açıktı. şaşkınlıktan çenesi neredeyse tişörtünün yakasına değecekti.

Brian da önce Albert Kaussner gibi tepki gösterdi. Tanrım! Bütün uçak boşalmış, diye düşündü.

Sonra uçağın sancak tarafında oturan bir kadının ayağa kalkıp ne olduğunu anlamak için koridora çıktığını gördü. Kadında derin uykudan ansızın uyanmış

insanlara özgü o sersemlik vardı. Yüzü de şişmişti. Ortadaki sıralarda oturan kazaklı genç bir

adam başını küçük kıza doğru uzatmış, çekik gözleriyle ona bakıyordu. Ama meraklanmış gibi bir hali de yoktu. Altmış yaşlarında olan bir başka adam da Brian'a yakın bir koltuktan kalkıp kararsızca durdu. Arkasında kırmızı flanel bir gömlek vardı. Üstelik çok şaşkın görünüyordu. Saçları

filmlerdeki deli bilginleri andıran bir biçimde kıvrır kıvrır ve kabarıktı.

Adam Brian'a, «Kim bağılıyor?» diye sordu. «Uçak arızalandı mı, bayım?

Düşmeyeceğiz ya?»

Küçük kız bağırmaktan vazgeçti. Çırpınarak yuvarlandığı koltuktan kalktı ama bu kez de az kalsın diğer tarafa doğru düşüyordu. Delikanlı onu tam zamanında yakaladı. Şaşkınlığından ağır ağır hareket ediyordu.

Brian, bu yolcular nereye gitti, diye kendi kendine sordu. Sevgili Tanrım! Hepsi de nereye gitti?

Bir yandan da farkına varmadan delikanlıyla küçük kıza doğru yürümeye başlamıştı. O arada bir başka yolcunun yanından geçti. On yedi yaşlarında genç

bir kızdı. Ağzını biçimsizce açmış, derin derin soluyordu.

Brian delikanlıyla pembeli kızın yanına gitti.

Albert Kaussner, Brian'a, «Yolcular neredeler?» diye sordu. Bir kolunu hıçkırarak ağlayan kızın omzuna atmıştı ama ona bakmıyordu. Gözleri hemen hemen boş olan ana salonu tarıyordu. «Ben uyurken uçak bir yere mi indi? O yolcuları

indirdiler mi?»

Küçük kız, «Teyzem gitmiş,» diye yakındı. «Vicky teyzem! Uçağın boş olduğunu sandım! Burada yalnız kaldığımı düşünerek korktum! Yalvarırım.. teyzem nerede?

Teyzemi istiyorum!»

Brian kızın yanında diz çöktü. Böylece yüzleri hemen hemen aynı hizaya geldi bir art. Çocuğun kara gözlüğünü farketti, o zaman onun uçağa sarışın bir kadınla bindiğini anımsadı. «Endişelenme,» dedi. «Endişelenme, küçük hanım. Adın nedir?»

Kız, «Dinah,» dedi hıçkırarak. «Teyzemi bulamıyorum. Körüm ve onu göremiyorum.

Uyandığım zaman yeri boştu...»

Kazaklı genç adam. «Ne oluyor?» diye sordu. Brian'la Dinah'ya aldıracağı yoktu.

Yanıdaki tişörtlü delikanlı ve flanel gömleklili yaşlıca adamla konuşuyordu.

«Herkes nerede?»

Brian, «Endişelenme, Dinah,» diye tekrarlardı. «Burada başkaları da var. Onların seslerini duyuyor musun?»

«E... Evet, duyuyorum. Ama Vicky teyzem nerede? Öldürülen kim?»

Uçağın sancak tarafındaki koltuktan kalkmış olan kadın telaşla bağırdı.

«Öldürülen mi?» Brian başını kaldırarak ona bir göz attı. Kadın genç ve güzel bir esmerdi. «Biri gerçekten öldürüldü mü? Uçağı mı kaçırdılar?»

Brian, «Kimse öldürülmedi,» dedi. Bu tam da işe yarayacak bir lafı işte!

Düşünceleri tuhaflaşmıştı, demirinden kurtulmuş bir tekneye benziyordu. «Sakin ol, yavrum.»

Dinah, «Ama onun saçlarını tuttum,» diye ısrar etti. «Biri kafa derisini yüzmüştü!»

Bütün bunların arasında bu olay da başa çıkılamayacak kadar inanılmazdı. Brian bu sözlerin üzerinde durmadı, Dinah'nın daha önce düşündüğü şey birdenbire onun da aklına geldi. «Kahretsin! Uçağı kim kullanıyor?»

Ayağı kalkıp kırmızı gömleli yaşlıca adama döndü. «Benim öne gitmem gerekiyor.

Küçük kızın yanından ayrılmayın.»

Kırmızı gömleli adam, «Pekâlâ,» dedi. «Ama ne oluyor?»

O sırada yanlarına otuz beş yaşlarında gösteren bir adam katıldı. İyi ütülenmiş bir blucin ve gömlek giymişti. Diğerlerinin aksine son derecede sakindi.

Cebinden bağı çerçevesi bir gözlük çıkardı. Gözlüğü sallayarak saplarını açıp taktı. «Birkaç yolcumuz eksilmiş gibi gözüküyor,» dedi. «Öyle değil mi?» Çok belirgin İngiliz aksanıyla konuşuyordu.

«Ben de bunu öğreneceğim.» Brian öne doğru yürüdü. Tam ara bölmeye geldiğinde dönerek hızla yolcuları saydı. Kara gözlüklü kızın etrafındaki gruba iki kişi daha katılmıştı. Biri derin uykudan uyanmış ya da uyuşturucu çekmiş gibi görünen bir genç kızdı. Diğer ise spor ceketinin dikişleri büzülmüş yaşlıca bir beydi.

«Sekiz kişi.» Brian buna kendini ve ikinci mevkideki derin derin uyuyan ve bu ana kadar hiçbir şeyin farkında olmayan o yolcu da kattı.

On kişi.

Tanrı aşkına. Geri kalan yolcular neredeler?

Ama şimdi bunu düşünmenin zamanı değildi. Aslında daha önemli sorunlarla karşı karşıyaydılar. Brian hızla ilerledi. İkinci mevkideki uyuyan adama pek bakmadı bile.

Servis yeri sinema perdesinin arkasındaydı. Perdeyle birinci mevki bölmesinin arasına sıkışmıştı. Orası da boştu. Mutfak da öyle. Ama orada gördüğü şey onu çok endişelendirdi. Tekerlekli içki servisi masası sancak tarafındaki tuvaletin yanına çaprazlamasına konmuştu, alt rafında kirli bardaklar vardı.

İçki servisi yapmaya hazırlanıyorlarmış, diye düşündü. Olay başladığı sırada...

o olay neyse... servis masasını çıkarıyorlarmış. Bu kirli bardakları daha önce toplamışlardı sanırım. Kalkıştan önce. O halde, olay neyse... kalkıştan sonraki yarım saat içerisinde oldu. Çölün yukarısında havanın çalkantılı olduğu bildirilmiş miydi? Öyle sanıyorum. Ya Kuzey Işıklarıyla ilgili o garip laflar...

Brian bir an Kuzey Işıklarıyla ilgili sözleri rüyasında görmüş olduğunu sandı.

Ne de olsa gördüğü düş çok garipti. Ama daha sonra iyice düşününce bunu kendisine Hostes Melanie Trevor'un söylemiş olduğunu hatırladı.

Neyse, bunu bırak şimdi. Ne oldu burada? Tanrı adına, ne?

Bunu bilmiyordu. Ama terkedilmiş içki servisi arabasını gördüğünde batıl inançlarla ilgili bir korku ve dehşet duyduğunun da farkındaydı. Bir an içinden, herhalde Mary Celeste adlı hayalet gemiye ilk binenler de aynı şeyi hissettiler, dedi. Yelkenleri düzgünce açılmış, kaptanının sofrası akşam yemeği için hazırlanmış, halatlar özenle kangal haline getirilmiş ve burundaki güvertesinde hâlâ bir gemicinin piposu tüten bir gemi...

Brian büyük bir çaba harcayarak onu felce uğratan bu düşünceleri kafasından kovdu. Servis yeriyle pilot kabini arasındaki kapıya gitti. Kapıya vurdu. Ama korktuğu başına geldi. Ona kimse yanıt vermedi. Hiçbir işe yaramayacağını

bilmesine rağmen kapıyı yumrukladı.

Ve tabii hiçbir şey olmadı.

Tokmağı denedi ama yerinden kımıldatamadı. Uçakların Havana, Lübnan ve Tahran'a kaçırıldıkları bu çağda alınan önlemlerden sadece biriydi bu. Brian uçağı

kullanabilirdi... Ama dışarıdan değil.

«Hey!» diye bağırdı. «Hey, çocuklar! Şu kapıyı açın!»

Ama aslında ne olduğunu biliyordu. Mürettebat ortadan kaybolmuştu. Yolcuların çoğu da öyle. Brian Engle iki pilotun da yok olduklarından emindi.

Uçağın otomatik pilotla doğuya doğru uçtuğundan emin olduğu gibi.

İKİNCİ BÖLÜM

KARANLIK VE DAĞLAR. HAZİNE. KAZAKLI GENCİN BURNU. HAVLAMAYAN KÖPEKLER. PANİĞE

İZİN YOK. GİDİLECEK YER DEĞİŞİYOR.

Brian kırmızı gömleli yaşlıca adamdan Dinah'ya bakmasını istemişti. Ancak kız sancak tarafındaki koltuktan kalkan kadının güzel ve yumuşak sesini duyar duymaz bütün dikkatini korkulacak bir heyecanla ona verdi. Kadına sokularak çekingence onun eline uzandı, Dinah, Miss Lee'yle geçen yıllardan sonra bir öğretmenin sesini hemen tanımayı öğrenmişti. Siyah saçlı genç kadın da kızın elini rahatça tuttu.

«Adın Dinah mı, hayatım?»

Kız, «Evet,» dedi. «Ben körüm. Ama Boston'daki ameliyattan sonra görmeye başlayacağım. Yani... herhalde göreceğim. Doktorlar gözlerimin biraz görmeye başlaması olasılığının yüzde yetmiş olduğunu söylediler. Tümüyle görme olasılığının ise yüzde kırk. Sizin adınız nedir?»

Siyah saçlı kadın, «Laurel Stevenson,» diye karşılık verdi. Bakışlarıyla ana salonu taramayı sürdürüyordu. Yüzünde hâlâ o şaşkınlık ve sersemlik vardı.

Dinah, «Laurel?» dedi. «Bu bir çiçek adı değil mi?» Telaşlı bir canlılıkla konuşmaya çalışmıştı.

Laurel, «Öyle,» dedi.

İngiliz aksanıyla konuşan bağa gözlüklü yolcu, «İzninizle,» diye mırıldandı.

«Ben de öne giderek dostumuza katılacağım.»

Kırmızı gömleli yaşlıca adam da atıldı. «Ben de sizinle geleceğim.»

Kazaklı genç adam aniden bağırdı. «Burada neler olduğunu öğrenmek istiyorum!»

Yüzü bembeyaz kesilmişti. Sadece yanaklarında kırmızı halkalar vardı. Sanki allık sürmüş gibi. «Ne olduğunu hemen, şimdi öğrenmek istiyorum.»

İngiliz, «Buna hiç şaşmadım,» diyerek öne doğru yürümeye başladı. Kırmızı

gömleli adam da onun peşinden gitti. Sersem sersem bakınan genç kız bir süre onları izledi ama sonra ana salonla ikinci mevki arasındaki bölmede durakladı.

Nerede olduğunu bilemiyormuş gibi bir hali vardı.

Eski spor ceketli, yaşlı bey iskele tarafındaki camlardan birine giderek dışarı baktı.

Laurel Stevenson, «Ne görüyorsunuz?» diye sordu.

«Karanlığı ve dağları.»

Albert meraklandı. «Rocky dağlarını mı?»

Eski spor ceketli yaşlı adam başını salladı. «Öyle sanıyorum, delikanlı.»

Albert de öne gitmeye karar verdi. On yedi yaşında, son derece zeki bir çocuktuktu.

O gecenin en önemli sorusu onun da aklına gelmişti. «Bu uçağı kim kullanıyor?»

Sonra bunun önemli olmadığına karar verdi... Hiç olmazsa o ara. Uçak düzgünce ilerliyordu. Demek ki biri kullanıyordu. Ya da bir şey... yani otomatik pilot.

Ama öyle de olsa onun yapabileceğı bir şey yoktu. Yani Berklee Müzik Kolejine eğitim için giden Albert Kaussner'in yapabileceğı bir şey. Ama As Kaussner olarak Mississippi'nin Batısındaki En Hızlı Silah Çeken Musevi de oydu. (Yani hiç olmazsa rüyalarında.) As Kaussner cumartesiileri rahatına bakan, ayaklarını

yatağına dayamamaya dikkat eden ve hiçbir fırsatı kaçırmayan bir ödül avcısıydı.

Tozlu yollarda Musevi yiyecekleri satan bir yer adayan bir delikanlı. Herhalde bu As rolüyle beni fazla koruyan kalpleri bolca sevgi dolu annemle babamdan kaçmaya çalışıyorum, diye düşünüyordu. Benim Küçükler Beybol Takımına girmeme izin vermemişlerdi. Yetenekli ellerime zarar vermemden korktukları için.

Zavallılar burnumun her akmaya başlayışında zatürreeye tutulduğumu sanırlardı.

Ve ben şimdi silahşor bir kemancıyım. İlginç bir durum bu. Ama açıkçası

uçakların kullanılması konusunda hiçbir şey bilmiyorum. Ve küçük kız onun hem ilgisini çeken, hem de aynı zamanda kanını donduran bir şey söylemişti. «Onun saçlarını tuttum. Biri kafa derisini Süzmüştü.»

Albert, Dinah'yla Laurel'den uzaklaştı. (Eski spor ceketli adam pencerelerin birinden bakmak için sancak tarafına doğru gitmişti. Kazaklı genç adam ise kavgaya hazırlanıyormuşçasına gözlerini kişmiş ve diğerlerine katılmak için ön tarafa doğru yürümeye başlamıştı.) Albert Dinah'nın geldiğı iskele yönündeki geçitte geriye doğru gitti.

Kız, «Biri kafa derisini yüzmüştü!» demişti. Albert birkaç sıra sonra kızın ne demek istediğini anladı.

İngiliz, «Birinci mevkideki koltuklardan birinin üzerinde duran pilot kasketinin sizin olması için dua ediyorum, efendim,» dedi.

Brian kilitli kapının önünde durarak başını eğmişti. Kafası hızla çalışıyordu, İngiliz arkasından konuştuğunda hayretle irkildi ve topuklarının üzerinde hızla döndü.

İngiliz yavaşça, «Sizi korkutmak istemedim. Adım Nick Hopewell,» diyerek elini uzattı.

Brian da bu eli sıktı. Bu çok eski töreyi tekrarlariken bütün bunların rüya olabileceğini düşündü. Tokyo'dan yaptığı o korkunç uçuş ve Anne'in öldüğünü

öğrenmek buna yol açmış olabilirdi.

Kafasının bir bölümü aslında öyle olmadığını biliyordu. Küçük kızın çığlıklarının boş birinci

mevkiyle ilişkisi olmadığını bildiği gibi. Ama Brian o fikre olduğu gibi buna da sıkıca sarıldı. Madem bunun yardımı oluyordu, böyle yapmaması için bir neden var mıydı? Her şey çılgıncaydı. Hem de öyle çılgınca ki, olanları düşünmeye kalktığı anda beyni yerinden oynuyordu adeta. Ayrıca düşünmek için de zamanı yoktu aslında. Hiç zamanı yoktu.

«Benim adım da Brian Engle,» dedi. «Tanıştığımıza sevindim. Ama koşullar...»

Beceriksizce omzunu silkti. Aslında koşullar neydi? Aklına durumu tanımlayabilecek bir sıfat gelmiyordu.

Hopewell başını salladı. «Durum biraz garip değil mi? Ama galiba şu anda bunu düşünmemek daha iyi olacak. Mürettebat cevap vermiyor mu?»

«Öyle.» Brian aniden yumruğunu düşkırıklığıyla kapıya vurdu.

Hopewell onu yatıştırmaya çalıştı. «Yavaş. Yavaş. Bana o kasketten söz edin, Bay Engle. Sizi 'Kaptan Engle' diye çağırmanın beni ne kadar sevindirip rahatlatacağını bilemezsiniz.»

Brian istememesine rağmen gülümsedi. «Ben gerçekten Kaptan Pilot Engle'im. Ama bu durumda beni Brian diye çağırabilirsin.»

Nick Hopewell, Brian'ın sol elini tutarak heyecanla öptü. «Galiba ben seni

'Kurtarıcı' diye çağıracağım. Sence bunun bir sakıncası var mı?»

Brian başını arkaya atarak gülmeye başladı. Nick de ona katıldı. Şimdi hemen hemen boş olan uçakta, kilitli uçuş kabinin kapısı önünde durmuş, deli gibi katılarak gülüyorlardı. Aynı anda kırmızı gömleli adamla kazaklı yolcu oraya geldiler. İkisine de çıldırdıklarına inanıyorlarmış gibi bakıyorlardı.

Albert Kaussner saçı bir süre sağ elinde tuttu. Düşünceli düşünceli ona bakıyordu. Siyah saçlar tavandaki lambaların ışığında parlıyordu. Delikanlı

bunun küçük kızın ödünü patlatmış olmasına hiç şaşmadı. Çünkü Albert de saçı göremeseydi herhalde çok korkardı.

Delikanlı peruğu tekrar koltuğa attı. Onun yanındaki koltukta duran çantaya bir göz attı. Sonra da çantanın yanındaki şeye dikkatle baktı. Altından sade bir nişan halkasıydı. Albert yüzüğü alıp inceledikten sonra yerine bıraktı. Ağır ağır uçağın arkasına doğru yürümeye başladı. Bir dakikadan daha da kışa bir sürede o kadar şaşırdı ki, uçağı kimin kullandığı sorusunu bile unuttu. Ya da otomatik pilotla uçtukları takdirde yere nasıl inecekleri sorununu.

Uçağın yolcuları ortadan kaybolmuşlardı ama geride olağanüstü güzel ve bazen de şaşırtıcı bir hazine bırakmışlardı. Albert hemen her koltukta mücevher buldu; bunların çoğu nişan yüzükleriydi. Ama pırlantalar, zümrüt ve yakutlar da vardı.

Küpelerin çoğu ucuz şeylerdi ama Albert bu konuda bilgili olmamasına rağmen bazılarının gerçekten pahalı parçalar olduklarını anladı. Annesinin de bir iki parça değerli ziynet eşyası vardı. Onlar buradakilerin yanında pek ucuz şeylermiş gibi gözüküyorlardı. Ayrıca koltukların üzerinde kol düğmeleri, gerdanlıklar, kimlikler de vardı. Ve saatler, saatler, saatler. Timex'lerden Rolex'lere kadar türlü saat. Kimisi kanepelere bırakılmıştı; kimisi bunların önüne yere, kimisi de aradaki geçide. Işıkların altında pırıldıyorlardı.

Salonda en aşağı altmış gözlük olduğunu da farkettiler. Tel, bağı ve altın çerçeveli gözlükler. Ciddi havalı gözlükler, punk'çı gözlükleri, sapları elmas taklidi taşlarla süslenmiş gözlükler.

Etrafa kemer tokaları, askeri hizmet rozetleri ve avuçlar dolusu bozuk para da saçılmıştı. Kâğıt

para hiç yoktu. Ama bozuk paraların toplamı en aşağı dört yüz dolardı. Salonda cüzdanlar da kalmıştı. Küçük bozuk para çantaları kadar fazla değildi bunlar. Ama delikanlı on iki kadar cüzdan saydı. Bunların bazıları en iyi deridendi, bazıları da plastikten. Sonra çakılar. Ve en aşağı on iki tane cep hesap makinesi.

Bunlardan daha tuhaf olanları da vardı. Albert ten rengi plastikten yapılmış bir silindiri alarak bir süre inceledi. Sonunda bunun yapay bir cinsel organ olduğunu anlayarak telaşla yerine bıraktı. Bir koltukta güzel bir altın zincire takılı, yine altından yapılmış küçük bir kaşık duruyordu. Koltuklarda ve yerde madeni cisimler ışıldıyordu. Bunların çoğu gümüştü ama aralarında altından olanları da vardı. Delikanlı şaşkın kafasının vardığı sonucu desteklemek için birkaçını aldı. Evet, bunlardan bazıları krondular, çoğu ise diş dolguları.

Albert arka sıralardan birinde çelikten yapılmış küçücük iki çubuk da buldu.

Onlara birkaç dakika öylece bakakaldı. Sonunda bu çubukçukların aslında ameliyatlarda kullanılan çiviler olduklarını anladı. Onların yeri hemen hemen boş bir uçak değil, bir yolcunun dizi ya da omzuydu.

Albert çevreyi incelerken bir yolcuya daha rastladı. Sakallı, genç bir adamdı.

En son sırada, iki koltuğun üzerine yayılmış, yüksek sesle horluyordu. Aynı zamanda bir bira fabrikası gibi de kokuyordu.

İki sıra ötede ise kalbe takılan pillere benzer bir şey vardı.

Albert uçağın dibine gelince durdu ve bomboş salona baktı. Usulca, titrek bir sesle, «Kahretsin,» dedi. «Neler oluyor burada?»

Kazaklı adam olanca sesiyle, «Burada ne olduğunu öğrenmek istiyorum!» diye bağırdı. Düşmanca bir tavırla, hızla servis yerine girdi.

Nick Hopewell parlak gözlerini ona dikip, «Şu anda mı?» dedi. «Bu kapının kilidini kırmaya hazırlanıyoruz. Pilotların da herkes gibi tahttan feragat ettikleri anlaşılıyor. Ama yine de şansımız var. Bu yeni arkadaşım pilot. Şu anda bu uçakta ücretsiz yolculuk yapıyor...»

Kazaklı adam homurdandı. «Öyle mi? Birinin işleri boş verdiği ortada. Ve ben onun kim olduğunu bulacağım. Bundan emin olabilirsin.» Nick'e hiç bakmadan onun önünden geçip suratını Brian'inkine doğru uzattı. Hakemle tartışmaya hazırlanan bir futbolcuya benziyordu. «Sen American Pride'da mı çalışıyorsun, ahbap?»

Brian, «Evet,» dedi. «Ama neden bu konuyu şimdilik bir yana bırakmıyoruz, efendim? Önemli olan...»

Kazaklı genç adam, «Neyin önemli olduğunu sana ben söyleyeceğim!» diye bağırdı.

Brian'ın yüzünü küçücük tükrük zerrelere dönüşen bir perde kapladı. Brian bir an bu ukalanın boynunu iki eliyle kavramak ve kafasını kemikleri çatırdayıncaya kadar yana döndürmek istedi. Şaşılacak bir istekti bu. Adam hâlâ bağıırıyordu.

«Bu sabah dokuzda Preudential Merkezinde, Bankers International'ın temsilcileriyle randevum var. Tam saat dokuzda! Bu uçakta, iyi niyetle kendime yer ayırttım. Ve randevuma geç kalmak niyetinde de değilim! Şimdi üç şeyi öğrenmek istiyorum: Ben uyurken bu uçağın programda olmayan bir iniş yapmasına kim izin verdi? Uçak hangi alana indi? Ve bu neden yapıldı?»

Nick Hopewell birdenbire, «Sen hiç 'Uzay Yolu' programını seyrettin mi?» diye sordu.

Yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmiş olan kazaklı adam ona döndü. Suratından İngiliz'in çıldırdığına inanan bir ifade vardı. «Kahretsin! Sen neden söz ediyorsun?»

Nick, «Olağanüstü bir Amerikan programından,» dedi. «Bilim kurgu. İnsanın kafasının içinde yaşadığı anlaşılan garip, yeni dünyaları inceliyorlar. Ve eğer sen, ahmak köpek, çeneni hemen kapatmazsan sana Bay Spock'un ünlü Volkan uyutma-tutuşunu göstereyim!»

Kazaklı, «Benimle böyle konuşamazsın,» diye söylendi. «Sen benim kim olduğumu biliyor musun?»

Nick, «Ah, tabii,» dedi. «Sen aşağılık, ahmak bir köpeksin! Uçak biletinin senin Dünyanın En Üstün Yaratığı olduğunu açıklayacağını sanan bir budala! Ayrıca çok da korkuyorsun. Bunun bir zararı yok. Ama bize engel oluyorsun.»

Kazaklı'nın suratına kan öylesine hücum etmişti ki, Brian adamın kafasının bir bomba gibi patlamasından korktu. Bir keresinde bir filmde böyle bir sahne görmüştü. Aynı şeyi gerçek yaşamda seyretmeyi istemiyordu. Adam, «Benimle böyle konuşamazsın!» diye bağırdı. «Sen Amerikan vatandaşı bile değilsin!»

Nick Hopewell öyle hızla hareket etti ki, Brian olanları anlayamadı bile.

Nick ellerini ütülü blucinin sardığı kalçalarına dayamış, Brian'ın yanında duruyor ve kazaklı adam da onun suratına suratına bağıyordu. Sonra birdenbire durum değişti. Şimdi Nick kazaklı adamın burnunu sağ elinin işaret ve üçüncü

parmaklarıyla sıkıca yakalamıştı. Kazaklı gerilemeye çalıştı, İngiliz parmaklarını sıktı... Sonra elini hafifçe çevirdi. Bir vidayı sıkıştırıran ya da saati kuran bir adam gibi. Kazaklı böğürdü.

Nick, «Burnunu kırabilirim...» diye uyardı. «Çok kolay olur. Bana inan.»

Kazaklı hızla gerilemeye çabaladı. Ellerini Nick'in kollarına vurdu ama bir sonuç alamadı. Nick yine elini çevirdi ve adam tekrar böğürdü.

«Galiba ne söylediğimi duymadın. Burnunu kırabilirim. Beni anlıyor musun?

Anlıyorsan bunu söyle.»

Kazaklı bu sefer sadece böğürmedi, bir çığlık da attı.

Uyuşturucu çekmiş gibi görünen genç kız arkalarından, «Ah,» dedi. «Vay vay vay.»

Nick adama yavaşça, «Senin iş randevularını konuşacak zamanım yok,» dedi.

«Saldırganlık kılığına bürünmüş isteriyle uğraşacak zamanım da olmadığı gibi.

Senin çözümün bir parçası olmadığın kesin. Ve ben senin sorunun bir parçası

halini almana izin vermek niyetinde de değilim. Onun için seni tekrar ana salona göndereceğim. Kırmızı gömlekli bu centilmen...»

Kırmızı gömlekli adam, «Adım Don Gaffney,» diye açıkladı. O da Brian gibi oldukça şaşırılmıştı.

Nick, «Teşekkür ederim,» dedi. Hâlâ o şaşılacak teknikle kazaklı'nın burnunu tutuyordu. Brian adamın sıkışmış burun deliklerinin birinden ince bir kan sızdığını farketti.

Nick kazaklı adamı kendine daha da çekerek sanki bir sır açıklayacakmış gibi dostça bir tavırla konuşmaya başladı. «Bay Gaffney sana refakat edecek. Ana salona varır varmaz, bir koltuğa otur, kemerini de gövdenin ortasına sıkıca bağla, tamam mı, benim ukala dostum. Daha sonra, kaptan pilotumuz bir dağa, bir binaya ya da bir başka uçağa çarpma tehlikesi olmadığını anladığı zaman durumumuzu uzun uzadıya görüşme fırsatını bulabiliriz. Ancak şimdilik senin yardımına ihtiyacımız

yok. Sana söylediklerimin hepsini de anladın mı?»

Kazaklı adam öfke ve can acısıyla inledi.

«Anladıysan lütfen baş parmağını havaya kaldır.»

Adam baş parmağını kaldırdı. Brian adamın tırnağına güzelce manikür yapılmış olduğunu farketti.

Nick, «Güzel,» dedi. «Bir şey daha var. Burnunu bıraktığımda intikam alma isteğine kapılabilirsin. Böyle hissetmene hiçbir diyeceğim yok. Ama kendini bu duyguya kaptırman çok büyük bir hata olur. Şunu hatırlamanı istiyorum: Burnuna yaptığımı testislerine de kolaylıkla yapabilirim. Hatta onları öylesine kıvrırıp bükerim ki, seni bıraktığım zaman kabinde çocukların uçakları gibi firıl firıl dönerek uçarsın. Şimdi Bay...» Soru sorarmış gibi kırmızı gömlekli adama baktı.

O da, «Gaffney,» diye tekrarladı.

«Evet, Gaffney. Tamam. Affedersin. Şimdi Bay Gaffney'le gitmeni istiyorum.

İtiraz etmeyeceksin. Misilleme yapmak gibi bir şeye de kalkışmayacaksın. Hatta bir tek kelime söylediğin takdirde kendini şimdiye dek bilmediğin bir azaplar dünyasını incelerken bulursun. Bunu anlıyorsan baş parmağını kaldır.»

Kazaklı adam baş parmağını öyle heyecanla salladı ki, bir an diyaresi olan bir oto-stopçuya bile benzedi.

Nick, «Pekâlâ,» deyip adamın burnunu bıraktı.

Kazaklı adam gerileyerek İngiliz'e baktı. Gözlerinde hem öfke hem de şaşkınlık vardı. Üzerine bir kova soğuk su dökülmüş bir kediye benziyordu Adamın öfkesi Brian'ı etkilemedi. Ama şaşkınlığı ona biraz acımasına neden oldu.

Kazaklı adam elini burnuna götürerek yerinde olup olmadığına baktı. Şimdi iki burun deliğinden de ince bir kan sızıyordu. Parmaklarına kan bulaştı, bu kanlara gözlerine inanamıyormuşçasına şaşkınlıkla baktı. Sonra ağzını açtı.

Don Gaffney, «Ben sizin yerinizde olsaydım buna kalkışmazdım,» dedi. «Bu adam sözlerinde ciddi. Benimle gelmen daha iyi olur.» Kazaklı'nın kolunu tuttu. Adam bir an Gaffney'nin çekiştirmesine karşı koydu. Ağzını tekrar açtı.

Uyuşturucu kullanmış gibi hareket eden genç kız, «Bu kötü bir fikir,» diye mırıldandı.

Kazaklı ağzını kapatarak Gaffney'nin onu birinci mevkinin dibine doğru sürüklemesine izin verdi.

O sırada Nick'in adama karşı duyduğu öfke sönmüştü bile. Pencerelerin birinden dışarı bakıyordu. «Galiba Rocky dağlarının yukarısındayız. Güvenli bir yükseklikten uçtuğumuz da anlaşılıyor.»

Brian da dışarı bir göz attı. Evet, gerçekten de Rocky'lerin üzerinde uçuyorlardı. Manzaraya bakılırsa dağ dizisinin tam ortasında bir yerdelerdi.

Pilot on bin beş yüz metre yükseklikten uçtuklarını tahmin etti. Melanie Trevor'un söylediği gibi. Onun için durumları iyiydi... Yani şimdilik.

Brian, «Haydi,» dedi. «Şu kapıyı kırmama yardım et.»

Nick yanına gelip kapının önünde durdu. «Operasyonun bu bölümüne ben komuta edebilir miyim, kaptan? Bu konuda biraz deneyimim var.»

Brian, «Aman buyur,» dedi. Bir yandan da, Nick Hopewell burun kıvrırma ve kapı

kırma deneyimlerini nasıl elde etti acaba, diye kendi kendine soruyordu.

Herhalde onunki uzun bir hikâye.

Nick, «Kilidin ne kadar sağlam olduğunu anlarsak yararı olur,» dedi. «Kilide fazla şiddetle vurduğumuzda pilot kabinine çok hızlı dalabiliriz. Çarpmamam gereken bir şeyin üzerine devrilmek hiç hoşuma gitmez.»

Brian gerçeği söyledi. «Açıkçası bunu bilmiyorum. Ama kilidin pek sağlam olduğunu da sanmıyorum.»

Nick, «Pekâlâ,» diye mırıldandı. «Şimdi bana doğru dön. Sağ omzun kapıya doğru olacak. Benim de sol omzum.»

Brian, İngiliz'in isteğini yerine getirdi.

«Şimdi saymaya başlıyorum. Üçe geldiğimde ikimiz de aynı anda kapıya omzumuzla vuracağız. Bunu yaparken dizlerini bük. Kapının aşağısına vurursak kilit daha çabuk kırılır. Kapıya olanca gücünle vurma. Ortalama bir güç uygula. Yeterli olmazsa yeniden deneyebiliriz. Anladın mı?»

«Anladım.»

Biraz kendine gelmiş gibi olan kız, «Herhalde kapının anahtarını paspasın altında bırakmıyorlar,» dedi. «Ya da buna benzer bir şey yapmıyorlar. Öyle değil mi?»

Nick şaşkınlıkla ona baktı, sonra da Brian'a döndü. «Gerçekten de anahtarı bir yere bırakmış olabilirler mi?»

Kaptan Pilot, «Hayır,» der gibi başını salladı. «Korkarım bu imkânsız.

Kilitlenmesi teröristlere karşı alınan bir önlem.»

Nick, «Tabii ya,» dedi. «Tabii.» Kıza bakıp göz kırptı. «Ama yine de kafanı kullandın.»

Kız ona şaşkın şaşkın gülümsedi.

Nick, Brian'a döndü. «Hazır mısın?»

«Hazırım.»

«Pekâlâ. Bir... iki... üç!»

İkisi birden aynı anda dizlerini bükerek kapıya yüklendiler ve kapı şaşılacak bir kolaylıkla açılıverdi. Servis yeriyle pilot kabini arasında alçak bir eşik vardı. Brian'ın ayağı buna takıldı. Az kalsın yanlamasına içeri yuvarlanıyordu.

Ama Nick onu omzundan yakaladı, İngiliz bir kedi kadar çevikti.

Sonra kendi kendine konuşmuş gibi, «Tamam,» dedi. «Şimdi neyle karşı karşıya olduğumuzu anlamaya çalışalım mı?»

Pilot kabini boştu. Brian içeri bakarken tüyleri diken diken oldu. Bir 767'nin iç seyir sistemine verilmiş bilgilere dayanarak otopilotla binlerce mil yol alabildiğini bilmek iyi bir şeydi. Tanrı da Brian'ın kaç mil uçtuğunu biliyordu.

Ama iki boş koltuğa bakmak bambaşkaydı. Kaptan pilotu donduran da bu oldu. Tüm meslek yaşamı boyunca uçuş sırasında boş bir koltuk hiç görmemişti.

Ve işte şimdi görüyordu. Pilot kontrolleri kendi başlarına hareket ediyor, uçağın Boston rotasında kalması için gerekli o çok ince düzeltmeleri yapıyorlardı. Panel yeşildi. Uçağın durumunu gösteren

kadrandaki iki küçük kanat yapay ufkun üzerinde dümdüz duruyorlardı. İleriye doğru meyilli iki küçük pencerenin ötesinde sabahın bu erken saatlerinde milyarlarca yıldız ışıldıyordu.

Genç kız usulca, «Vay vay vay...» diye mırıldandı.

Nick de aynı anda, «Vay be,» dedi. «Şuraya bak, ahbab.» Pilot koltuğunun sol yanındaki servis masasının üzerinde duran yarısına kadar kahve dolu fincanı

işaret etti. Bunun yanında da iki lokması koparılmış bir Danimarka çöreği duruyordu. Brian aniden gördüğü rüyayı hatırlayarak şiddetle titredi.

Sonra, «Her şey çok çabuk olmuş,» dedi. «Ne olduysa... şuraya bak... şuraya.»

Önce pilotun koltuğunu, sonra da yardımcı pilotunkini işaret etti. Kontrolların ışığında iki kol saati parlıyordu.

Arkalarından biri, «Saat istiyorsanız,» dedi. «İstediğinizi seçebilirsiniz.

Arkada tonlarla saat var.» Brian omzunun üzerinden baktığında Albert Kaussner orada duruyordu. Tişörtü ve başındaki küçük siyah kepiyle derli toplu ve çok da genç gözüküyordu. Yanında ise eski spor ceketli bey vardı.

Nick, «Gerçekten mi?» diye sordu. İlk kez soğukkanlılığını kaybetmiş gibiydi.

Albert, ekledi. «Saatler, mücevherler, gözlükler ve cüzdanlar. Ama işin en garip yanı... diğer şeyler. Onlar bana insanların içlerinden çıkmışlar gibi geliyor.

Kalp pilleri ve ameliyatlarda kullanılan çiviler gibi şeyler.»

Nick, Brian Engle'a baktı. Rengi iyice uçmuştu. «Aslında ben de o kaba ve geveze dostumuz gibi düşünüyordum. Yani... ben uyurken uçağın bir nedenle yere indiğini. Ve mürettebatla yolculardan çoğunun inerek uzaklaştıklarını.»

Brian, «Uçak alçalmaya başladığı an uyanırdım,» diye açıkladı. «Bir alışkanlık bu.» Gözlerini boş koltuklardan, yarısı içilmiş kahve fincanından ve ısırılmış

Danimarka çöreğinden alamıyordu.

Nick başını salladı. «Normal koşullarda ben de böyle düşünürdüm. O yüzden bana verilen içkiye bir ilaç katılmış olduğuna karar verdim.»

Brian, «Kimse benim içkime ilaç karıştırmadı,» dedi. «Çünkü ben hiçbir şey içmedim.»

Albert atıldı. «Ben de öyle.»

Brian, «Zaten uçak biz uyurken bir yere inmiş ve tekrar havalanmış olamaz,» diye açıkladı. «Bir uçak otopilotla ilerleyebilir. Concorde otopilotla iniş de yapabilir. Ama uçağı havalandırmak için kesinlikle insan gerekir.»

Nick, «Demek hiçbir yere inmedik?» dedi.

«Öyle.»

«O halde bütün bu insanlar nereye gittiler, Brian?»

«Bilmiyorum.» Brian ilerleyerek pilot yerine geçti.

Brian seyir görevlisinin defterini aldı. Hızı gösteren kadrana baktıktan sonra çabucak hesap yaptı. Sonra kulaklıkları taktı.

«Denver Merkezi, burası American Pride 29. Tamam.» Düğmeyi çevirdi... ama hiçbir şey duymadı. Hiçbir şey. Ne parazit, ne konuşma, ne alan kontrolü, ne de diğer uçaklar. Düğmeyi yeniden

çevirdi. «Denver Merkezi, lütfen konuşun. Burası

American Pride 29. Tekrarlıyorum. American Pride. Bir sorunumuz var. Denver, bir sorunumuz var.»

Düğmeyi alıcıya getirdi. Dinledi.

Sonra Albert Kaussner'in yüreğinin korkuyla çırpınmasına neden olan bir şey yaptı. Avucuyla kontrol paneline, telsiz aygıtının hemen aşağısına vurdu. Boeing 767 yüksek bir tekniğin ürünüydü. Böyle bir uçakta aygıtları çalıştırmak için bu tür bir yöntem başvurulmazdı. İnsan ancak eskiciden bir dolara aldığı modası

geçmiş radyoyu çalıştırmak için böyle yapardı.

Brian tekrar Denver Merkeziyle bağlantı kurmaya çalıştı. Ve yine yanıt alamadı.

Hiçbir ses çıkmıyordu.

Brian o ana kadar şaşkın şaşkın ve sersem sersem dolaşmıştı. Ama şimdi korkmaya başlıyordu. İyice korkmaya. Aslında o ana dek korkacak zaman bulamamıştı. Keşke hâlâ öyle olsaydı... diye düşünüyordu ama durum değişmişti. Brian telsizin imdat bandını bularak yeniden denedi. Yine bir yanıt alamıyordu. Özel uçak pilotlarının kullandıkları dalgayı denedi. Dikkatle dinledi. Ama en hafif bir ses duymadı. Oysa özel uçak pilotları durmadan konuşurlardı.

Brian yeniden imdat bandını denedi. «Denver, konuş! Hemen konuş! AP 29!

Kahretsin! Bana cevap ver!»

Nick onun omzuna dokundu. «Yavaş, ahbap.»

Brian telaşla, «Köpekler havlamıyor!» diye bağırdı. «Bu imkânsız ama durum böyle! Tanrım, ne oldu? Nükleer savaş mı çıktı?»

Nick tekrarlardı. «Yavaş. Kendine gel, Brian. Ve bana, 'Köpek havlamıyor,' dediğin zaman ne demek istediğini söyle.»

Brian bağırdı. «Denver Merkezini kastediyorum! O köpeği! İmdat bandını

kastediyorum! O köpeği! Özel uçakların kullandığı dalgayı kastediyorum! Ben şimdiye kadar...» Başka bir düğmeyi çevirdi. «İşte bu orta dalga. Şimdi hepsinin de sıcak bir kaldırımında zıplayan kurbağalar gibi vıraklamaları gerekirdi. Ama bir fısıltı bile duyulmuyor.» Bir başka düğmeye uzandı. Sonra da başını

kaldırarak ona iyice yaklaşmış olan Nick'le Albert Kaussner'e baktı. «Denver'den işaret sinyalleri gelmiyor.»

«Yani?»

«Yani telsizim çalışmıyor. Denver'den de yanıt gelmiyor. Ama panele bakarsan her şey yolunda. Saçma bu. Öyle olması gerekir.» Brian'ın kafasında korkunç bir düşünce belirmeye başladı. Tıpkı bir nehrin yüzeyine çıkan suda şişmiş bir cesede benziyordu bu. «Hey, delikanlı... pencereden bir baksana. Sol taraftakinden. Bana ne gördüğünü söyle.»

Albert Kaussner uzun bir süre pencereden dışarı baktı. «Hiçbir şey görmüyorum.

Hiçbir şey. Sadece Rocky dağlarının son etekleri ve ovaların başlangıcı.»

«Hiç ışık yok mu?»

«Yok.»

Brian ayağa kalktı. Bacaklarının bütün gücü kesilmişti. Uzun bir süre gözlerini yere dikip öylece durdu.

Sonunda Nick Hopewell usulca, «Denver ortadan kayboldu, değil mi?» diye sordu.

Brian seyir uzmanının defterine ve paneldeki göstergelere göre o anda Denver'in yetmiş kilometre kadar güneyinde olmaları gerektiğini biliyordu... Ama aşağıda sadece kapkaranlık bir ova uzanıyordu. Sonunda, «Evet,» dedi. «Denver ortadan kayboldu.»

Bir an derin bir sessizlik oldu. Sonra Nick, Albert, eski spor ceketli adam ve genç kıza döndü. Bir anaokulu öğretmeni gibi ellerini hızla birbirine vurdu.

Konuşmaya başladığında yine bir öğretmenden farkı yoktu. «Pekâlâ, çocuklar!

Artık yerlerinize dönün. Burada biraz sessizlik gerekiyor.»

Kız haklı olarak, «Zaten sesimiz çıkmıyordu ki,» diye itiraz etti.

Eski spor ceket giymiş olan yolcu, «Bu centilmen biraz yalnız kalmaları gerektiğini kastediyor sanırım,» dedi. Kültürlü bir adam gibi konuşuyordu. Ama yumuşak bakışlı, endişeli gözlerini Brian'a dikmişti.

Nick başını salladı. «Evet, ben de bunu kastettim. Lütfen.»

Adam alçak sesle, «Kendini toplayabilecek mi?» diye sordu. «Çok sarsılmışıya benziyor.»

Nick güvenle, «Evet,» dedi. «Kendini toplayacak. Ben bunu sağlayacağım.»

Adam diğerlerine döndü. «Haydi, gelin, çocuklar.» Bir kolunu kızın, diğerini de Albert'in omzuna attı. «Arkaya gidip oturalım. Pilotumuzun işi var.»

Brian hâlâ telsizle etrafi araştırıyordu. Ama bunun bir yararı yoktu. Denver'in sesi çıkmıyordu. Colorado Springs ve Omaha'nın da öyle. Sanki hepsi yeryüzünden silinmişti. Brian terlerin yanaklarından gözyaşları gibi aktıklarını

hissediyordu. Gömleği sırtına yapışmıştı. Herhalde bir domuz gibi kokuyorum ya da... diye düşündü. Sonra birden aklına bir şey geldi. Hemen askeri uçakların kullandıkları dalgayı buldu. «Hava Kuvvetleri Kontrolü! Hava Kuvvetleri Kontrolü! Burası American Pride 29. Bir sorunumuz var. Büyük bir sorun. Beni duyuyor musunuz? Tamam.»

Ama yine cevap alamadı.

Brian o zaman kafasının derinliklerinde bir şeyin kaymaya başladığını hissetti.

Kafasındaki o örgütlenmiş düşüncelerden oluşan yapı sanki kapkaranlık bir uçuruma doğru kayıyordu.

Nick Hopewell aynı anda boynuna yakın bir yerden omzunu kavradı. Brian irkildi.

Az kalsın bağıırıyordu. Başını çevirdi. Nick yüzünü ona iyice yaklaştırmıştı. '-

Şimdi de benim burnumu yakalayarak kıvırmaya başlayacak, diye düşündü Brian.

Ancak İngiliz öyle bir şey yapmadı. Gözlerini ona dikip hafif ama heyecanlı bir sesle konuşmaya başladı. «Gözlerindeki ifadenin farkındayım, dostum.. Ama bunu anlayabilmek için suratına bakmama gerek yok. Sesinden anlaşılıyor... Koltukta öyle oturduğundan da. Şimdi beni dinle. İyi dinle, paniğe izin yok!»

İngiliz'in mavi gözleri Brian'ı dondurmuştu sanki. Nick'e öylece bakakaldı.

«Beni anlıyor musun?»

Brian konuşmak için çabaladı. «Paniğe kapılanlar bu meslekte tutunamazlar, Nick.»

İngiliz, «Bunu biliyorum,» dedi. «Ama bu olağanüstü bir durum. Ve şunu da unutmaman gerekiyor: Bu uçakta on iki ya da daha fazla yolcu var. Görevin de her zamankinden farklı değil. Onları sağsalim yere indirmek.»

Brian, «Bana görevimi hatırlatman gerekmiyor,» diye homurdandı.

Nick, «Korkarım gerekiyordu,» dedi. «Ama neyse ki artık eskisinden yüzde yüz daha iyi gözükiyorsun. Bayağı rahatladım.»

Brian kendini gerçekten daha iyi hissetmeye başlamıştı. Biraz da titrek bir sesle, «Sen ne iş yapıyorsun, Nick?» diye sordu.

İngiliz başını arkaya atarak güldü. «İngiliz Elçiliğinde ataşeyim, dostum.»

«Haydi oradan!»

Nick omzunu silkti. «İyi ya... Yanımdaki belgeler de öyle yazıyor. Bence bu yeterli sayılır sanırım. Gerektiğinde o belgelere 'Majestelerinin Emiri' diye de ekleyebilirler. Ben düzeltilmesi gereken şeylerle ... onları düzeltirim. Ve şu anda da seninle ilgilenmem şart.»

Brian alındı. «Sağol. Ama ben kendimdeyim.»

«Pekâlâ. Şimdi... ne yapacaksın? Aşağıdan sinyal almadan bir şeyler başarabilecek misin? Diğer uçaklarla çarpışmaktan kaçınabilecek misin?»

Brian, «Bu paneldeki aletlerle yolumu rahatlıkla bulabilirim,» dedi. «Diğer uçaklara gelince...» Radarı işaret etti. «Bu aygıt havada bizden başka hiç kimse olmadığını iddia ediyor.»

Nick usulca, «Ama yine de olabilir,» diye belirtti. «Belki radar ve telsiz çalışmıyor. Hiç olmazsa şimdilik. Az önce nükleer savaştan söz ettin, Brian.

Bence karşılıklı nükleer bomba atsalardı, bundan haberimiz" olurdu. Ama tabii bu bir kaza olmadığı anlamına da gelmez. 'Elektromanyetik püls' denilen fenomenin ne olduğunu biliyor musun?»

Brian bir an Melanie Trevor'u düşündü. Kız Mojave Çölünün yukarısında Kuzey Işıklarının görüldüğünden söz etmişti. Acaba sorun bu mu, diye düşündü. Havayla ilgili garip bir fenomen? Evet, olabilir. Ama neden hiç parazit duyamıyorum?

Neden radar ekranında dalgalanmalar yok? Ayrıca... yüz elli, iki yüz yolcunun kaybolmasına Kuzey Işıklarının yol açtığını da sanmıyorum.

Nick, «Evet?» dedi,

Brian sonunda, «Harika bir tamircisin, Nick,» diye mırıldandı. «Ama bu durumun elektromanyetik püls'lerle ilgisi olduğunu sanmıyorum. Baksana bütün aletler kusursuz çalışıyor.»

«Ya... Boston'a kadar gitmek niyetinde misin?»

Brian, artık panikten kurtulmuş, kendine güvenini kazanmıştı. Bu uçağın kaptanı artık benim.. Ve önemli olan da bu. Aslında bana bunu daha başlangıçta hatırlatmalıydın, dostum. O zaman boşuna çabalamazdık. Sonra İngiliz'e döndü.

«Aşağıda, ülkede ya da bütün dünyada neler olduğunu bilmeden yolumuza devam etmek mi? Hayır, olamaz.»

«O halde nereye gidiyoruz? Yoksa bu konuyu düşünmek için zamana mı ihtiyacın var?»

Pilotun böyle bir şeye ihtiyacı yoktu. Artık neler yapması gerektiğini biliyordu. «Bence yolcularla

konuşmanın zamanı geldi. Yani geride kalan birkaç

kişiyle.» Mikrofona uzandı.

Aynı anda ikinci mevkide uyuyan kabak kafalı adam başını içeri uzattı. «Lütfen bana bu uçağın mürettebatına ne olduğunu açıklar mısınız? Güzelce uyudum.. Ama artık akşam yemeği yemek istiyorum...»

Dinah Bellman kendini çok daha iyi hissediyordu. Etrafında başkalarının olması içini rahatlatıyordu. Laurel Stevenson, Albert Kaussner ve adının Robert Jenkins olduğunu söyleyen eski spor ceketli adamla birlikte oturuyordu.

Jenkins, «Şimdiye kadar kırktan fazla polisiye roman yazdım,» diye açıklamıştı.

«Şimdi de, bu tür roman meraklılarına konferans vermek için Boston'a gidiyorum.»

Sonra da eklemişti. «Ama şimdi yazmaya cesaret edemeyeceğim kadar olağanüstü bir esrarla karşı karşıyayım.»

Dört yolcu orta bölümde, salonun ön tarafında oturuyorlardı. Kazaklı adam biraz daha geride, sancak tarafındaki bir koltuktaydı. Burnuna mendilini bastırmıştı.

Oysa kanama birkaç dakika önce durmuştu. Yalnız başına oturan genç adam öfkesinden çıldırıyordu adeta. Onun yakınında oturan Don Gaffney kaygıyla onu inceliyordu. Gaffney bir tek kez onunla konuşmaya çalışmış ve adını sormuştu.

Ama o, buruşuk mendilinin üzerinden müthiş bir öfkeyle bakmakla yetinmişti.

Tabii Gaffney de ondan sonra herhangi bir şey sormaktan kaçınmıştı.

Laurel yalvarırcasına, «Burada ne olduğunu biraz olsun bilen yok mu?» diye sordu. «Yarın tatilime başlıyorum. On yıldan beri ilk kez tatil yapacağım. Ve şu başımıza gelenlere bakın.»

Bu sözleri söylediği sırada Albert ona bakıyordu. Kadının, «On yıldan beri ilk kez derken,» gözlerini yana doğru kaydırıldığını ve kirpiklerini birkaç defa kırıştırdığını farketti. Ve birdenbire, bu hanım yalan söylüyor, diye düşündü.

Bir nedenle yalan söylüyor. Laurel Stevenson'a daha dikkatle baktı ama suratında yalan söylediğini belli eden bir ifade göremedi. Otuzuna basmak üzereydi. (Ona göre orta yaş otuzda başlıyordu.) Kadının güzelliği kayboluyordu. Pek yakında silik sönük bir tip olup çıkacaktı. Şu anda yanakları da kızarmıştı. Albert o yalanı niçin söylediğini bilmiyordu. Ama Laurel Stevenson bu yüzden biraz canlanmış ve eski güzelliğine kavuşmuştu.

Albert, bu kadın sık sık yalan söylüyor olmalı, diye düşündü. Sonra o ya da bir başkası Laurel'e yanıt veremedi. Yukarıdaki hoparlörlerden Brian'ın sesi yükseldi.

«Sayın bayanlar ve baylar, ben kaptan pilotunuzum.»

Kazaklı homurdandı. «Haydi oradan!»

Gaffney bağırdı. «Kes sesini!»

Kazaklı adam ona şaşkınlıkla baktı ve sustu.

Brian konuşmasını sürdürdü. «Bildiğiniz gibi şu anda olağanüstü bir durumla karşı karşıyayız. Bunu size açıklamama gerek yok. Etrafınıza bakarsanız ne demek istediğimi anlayacaksınız.»

Albert, «Ben hiçbir şeyi anlayamıyorum...» diye mırıldandı.

Brian, «Size öğrendiğim bazı şeyleri açıklamak istiyorum. Korkarım bunlar sizi sevindirmeyecek.

Ama beraber olduğumuza göre mümkün olduğunca açık konuşmaya çalışacağım. Yerle bağlantı kurmam imkânsız. Beş dakika önce uçaktan Denver'in ışıklarını kolaylıkla görmemiz gerekirdi. Ama göremedik. Şu anda ancak bir tek sonuca razı olabilirim, o da aşağılarda biri elektrik faturasını ödemeyi unuttu.

Ve biraz daha bilgi edininceye kadar hepimizin de bu sonucu kabul etmesi daha iyi olur,» dedi ve sustu.

Laurel, Dinah'nın elini tutuyordu. Albert dehşetle hafif bir ıslık çaldı.

Polisiye roman yazarı Robert Jenkins ellerini bacaklarına dayamış dalgın dalgın ilerideki bir noktaya bakıyordu.

Brian, «Bütün bunlar kötü haberler,» diye konuşmasına yeniden başladı. «İyi haber ise şu: Uçak hiçbir zarar görmedi. Bol yakıtımız var. Ve ben bu tip uçakları hem kullanabilecek, hem de yere indirebilecek durumdayım. Herhalde hepimiz de benim gibi önce uçağın indirilmesi gerektiğini düşünüyorsunuz. Bunu başarıncaya dek yapabileceğimiz başka hiçbir şey yok: Ve bunun yapılabileceğine inanmanızı istiyorum. «Size son olarak şunu söyleyeceğim: Maine eyaletinde, Bangor kentine ineceğiz.»

Kazaklı adam yerinde hızla doğrularak. «Neeee?» diye böğürdü.

«Seyir aygıtlarımız gayet iyi çalışıyor. Ama seyir sinyalleri için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Bu koşullar altında Logan Havaalanına inmeme karar verdim.

Telsizle hiç kimseyle bağlantı kuramadım. Ne karada, ne de havada. Uçağın telsizi çalışıyor ama böyle bir durumda ona da güvenemiyorum. Bangor Uluslararası Havaalanının avantajlı yanları şunlar: Oraya denizden değil, kara üzerinden daha kolay yaklaşıyor. Varış saatimiz olan 8.30'da hava trafiği de fazla değil. Tabii eğer hava trafiği diye bir şey varsa... Birleşik Devletler'in Doğu Kıyısındaki en uzun pist eskiden Hava Kuvvetlerine ait olan bu alanda.

İngiliz ve Fransız dostlarımız, New York'a ulaşamadıkları zaman Concorde'larını oraya indiriyorlar.»

Kazaktı adam olanca sesiyle, «BU SABAH SAAT DOKUZDA PRU'DA ÇOK ÖNEMLİ BİR İŞ TOPLANTISINA KATILACAĞIM.» diye bağırdı. MAINE'DEKİ ADI BİR HAVAALANINA İNMENİ

YASAKLIYORUM!»

Dinah adamın sesini duyunca irkilerek büzüldü. Yanağını Laurel Stevenson'un göğsüne dayadı. Ağlamıyordu ama şimdilik.

Adam hâlâ böğürüyordu. «BENİ DUYUYOR MUSUN? ÖNEMLİ BİR TAHVİLAT SATIŞI İÇİN BOSTON'DA BİR GÖRÜŞME YAPMAM GEREKİYOR! VE BEN O TOPLANTIYA ZAMANINDA YETİŞMEK

NİYETİNDEYİM!»

Laurel, «Lütfen» dedi. «Lütfen. Çocuğu korkutuyorsun.»

Adam başını çevirip Laurel'e baktı. Bakışında ürkütücü bir ifade vardı. «ÇOCUĞU KORKUTUYOR MUYUM? CEHENNEMİN BUCAĞINDA KÜÇÜK BİR HAVAALANINA İNECEĞİZ VE SEN

TUTMUŞ...»

Gaffney yerinden fırladı. «Yerine otur ve sesini kes! Yoksa yumruğu patlatırım?»

Aslında adamdan yirmi yaş kadar büyüktü. Ama kilosu daha fazla, göğsü de daha genişti. Kırmızı flanel gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı.

Yumruklarını sıktağında kollarındaki kaslar kabarıyordu. Onda emekliye ayrılmak üzere olan bir keresteci hali vardı.

Kazaklı adam üst dudağını gererek dişlerini ortaya çıkardı. Köpeği anımsatan bu ifade Laurel'i korkuttu. Acaba bu adam deli mi, diye düşündü.

Adam, «Bu işi yalnız başına yapamazsın, babalık,» dedi.

«Zararı yok.» Konuşan ikinci mevki yolcusu olan kabak kafalı adamdı. «Sesini kesmezsen yumruğu indireceğim.»

Albert Kaussner de bütün cesaretini topladı. «Ben de öyle ahmak herif.» Bu sözleri söyler söylemez çok rahatladı.

Adam etrafına bakındı. Yine dudakları gerilip gerilip gevşiyor ve yüzünde o köpeklere özgü ifade belirliyordu. «Anlıyorum. Anlıyorum. Hepiniz de bana karşısınız. Çok güzel.» Yerine oturup yine sertçe etrafındakilere baktı. «Ama Güney Amerika tahvilleriyle ilgili piyasayı bilseydiniz...» Sözlerini tamamlamadı. Yanındaki koltuğun kenarında bir kokteyl peçetesi duruyordu. Onu aldı. Sonra da çekiştirmeye başladı.

Gaffney, «Böyle olması gerekmiyor,» dedi. «Ben zalim biri olarak doğmadım. Öyle olmak istediğim de yok.» Laurel onun nazikçe konuşmaya çalıştığını ama yine de tetikte olduğunu düşündü. Hatta belki de hâlâ öfkeliydi. Gaffney konuşmasını

sürdü. «Gevşeyip rahatına bak. İşin iyi yanını görmeye çalış. Herhalde havayolları biletinin parasını sana iade eder.»

Kazaklı adam ona bir göz attı, sonra da kokteyl peçetesine baktı. Onu çekiştirmekten vazgeçip şerit şerit yırtmaya başladı.

Kabak kafalı adam sanki hiçbir şey olmamış gibi, «Mutfaktaki küçük fırının nasıl yakılacağını bileniniz var mı?» diye sordu. «Çok acıktım»

Kimse karşılık vermedi.

Adam kederle, «Bilen olduğunu sanmıyordum,» dedi. «Uzmanlık çağı bu.

Yaşanılmayacak, utanılacak bir çağ.» Dönerek ikinci mevkiye gitti.

Laurel başını eğip Dinah Bellman'a baktığında kızın kırmızı plastik çerçeveli, kara camlı gözlüğünün gizlediği gözlerinden yaşlar aktığını farkettiler. O anda geçici olarak kendi korku ve şaşkınlığını biraz olsun unuttu. Küçük kıza sarılarak, «Ağlama hayatım,» diye fısıldadı. «Adam sadece sarsıldı, işte o kadar. Ama şimdi daha iyi» Sonra da için için ekledi. Eğer orada oturup kâğıt peçeteyi şerit şerit yırtmak ve sanki ipnotize olmuşsun gibi davranmak "daha iyi" diye tanımlanabilirse.

Dinah fısıltıyla, «Korkuyorum,» dedi. «O adam hepimizin birer canavar olduğunu düşünüyor.»

Laurel şaşaladı. «Hayır, sanmıyorum. Bu da nereden aklına geldi?»

Dinah mırıldandı. «Bilmiyorum...» Bu kadından hoşlanmıştı. Onun sesini ilk duyduğu an hem de. Ama Laurel'e bir an kendisi de dahil hepsini o gürültücü

adama bakarken gördüğünü açıklayacak değildi. O gürültücü adamın içine girivermişti. Adamın

adı Bay Tooms ya da Bay Tunney veya böyle bir şeydi. Ve hepsi de ona bencil, kötü gulyabaniler gibi gözükmüşlerdi.

Ama Laurel'e böyle bir şey söylerse Dinah'nın delirmiş olduğunu sanabilirdi. O yüzden sesini çıkarmadı.

Laurel kızı yanağından öptü. Dinah'nın yüzü ateş gibiydi. «Korkma, hayatım. Uçak güzel güzel uçuyor. Bunu hissetmiyor musun? Birkaç saat sonra yere inecek ve yine güvende olacağız.»

«Bu çok iyi. Ama ben Vicky teyzemi istiyorum. Sence nerede olabilir?»

Laurel, «Bilmiyorum, yavrum,» dedi. «Keşke bilseydim.»

Dinah yine o gürültücü adamın gördüğü suratları düşündü. Kötü suratlar. Hain suratlar. Adam onu gözleri iri kara camların arkasında gizli, domuz suratlı bir bebeğe benzetmişti. Dinah boğuk boğuk hıçkırarak ağlamaya başladı. Laurel'in kalbi sızlamıştı. Kıza sarıldı. Birkaç dakika sonra o da ağlıyordu. Dinah az sonra biraz sakinleşti. Laurel, Albert'e baktığında onun da gözlerinin nemlenmiş

olduğunu farketti. Kadının baktığını farkedenden delikanlı gözlerini hemen telaşla ellerine dikti.

Dinah, «Galiba ağlamanın yararı yok,» diye mırıldandı.

Laurel, «Evet, galiba öyle,» dedi. «Neden uyumayı denemiyorsun, Dinah?»

Kız üzüntüyle içini çekti. «Uyuyabileceğimi sanmıyorum. Daha önce uyuyordum.»

Laurel içinden, bana bunu anlatsana, dedi.

Ve uçak yoluna devam etti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

TÜMDENGELİM YÖNTEMİ. KAZALAR VE İSTATİSTİKLER. OLASILIKLAR. ÇUKURLARDA BASINÇ.

BETHANY'NİN SORUNU. İNİŞ BAŞLIYOR.

Robert Jenkins ansızın, «O küçük kız bir saat kadar önce ilginç bir şey söyledi,» dedi.

O arada Dinah uykuya dalmıştı. Albert Kaussner de uyukluyordu. Belki de Tombstone kasabasına dönmek için. Keman kutusunu raftan alıp kucağına koymuştu.

Doğrularak, «Ha?» diye mırıldandı.

Jenkins, «Affedersin,» dedi. «Uyuyor muydun?»

«Hayır. Uyanığım.» Albert sözlerini doğrulamak için kanlanmış iri gözleriyle Jenkins'e baktı. Gözlerinin altında mor lekeler belirmişti. «Kız ne dedi?»

«Miss Stevenson'a uyuyamayacağını söyledi. 'Daha önce uyuyordum,' dedi. Daha önce.»

Albert, Dinah'ya bir göz attı. «Eh, yine uyuyor.»

«Biliyorum. Ama önemli olan bu değil, oğlum. Hiç değil.»

Albert, Bay Jenkins'e, Mississippi'nin Batısındaki En Hızlı Silah Çeken Musevi As Kaussner'in kendine 'oğlum' diye hitap edilmesinden hoşlanmadığını

belirtecekti! Ama sonra bunu... şimdilik yapmamaya karar verdi. «O halde önemli olan nedir?»

«Ben de uyuyordum. Kaptan pilotumuz... yani asıl pilotumuz 'SİGARA İÇMEYİN'

panosunun ışığını daha söndürmeden içim geçti. Ben her zaman böyleyimdir.

Trenler, otobüsler, uçaklar... motorları çalışır çalışmaz ben de dalar giderim.

Ya sen, oğlum?»

«Ya ben ne?»

«Sen de uyuyor muydun? Uyuyordun, öyle değil mi?»

«Şey, evet.»

«Hepimiz de uyuyorduk. Kaybolan yolcu ve mürettebatın hepsi de uyanıktı.»

Albert bu konuyu düşündü. «Şey... Belki.»

Jenkins adeta neşeyle, «Saçmalama,» dedi. «Ben ekmek parası kazanmak için polisiye romanlar yazıyorum. Tümdengelim benim bütün yaşamım denilebilir. O

insanlar ortadan kaybolduğu sırada biri uyanık olsaydı avaz avaz haykırmaz mıydı? Bağırarak bizi uyandırmaz mıydı?»

Albert düşünceli bir tavırla başını salladı. «Evet, öyle sanırım. Sadece en gerideki adam dışında. Onu hava saldırısının başladığını belirten sirenler bile uyandıramaz.»

«Pekâlâ. Onun dışında, diyelim. Ama hiç kimse bağırmadı. Öyle değil mi? Ve hiç

kimse geride kalan bizlere ne olduğunu açıklayacak bir ipucu bırakmadı, işte ben de bu yüzden şu sonuca vardım: Sadece uyanık yolcular götürüldü. Tabii mürettebat da.»

«Evet. Belki.»

«Endişeli görünüyorsun, oğlum. Yüzündeki ifadeden, bu fikir çok hoş ama buna yine de aklım yatmıyor' diye düşündüğün anlaşılıyor. Bunun nedenini sorabilir miyim? Neyi atladım?» Aslında Jenkins'in hiç bir şeyi atlamadığından emin olduğu belliydi.

Albert dürüstçe, «Bilmiyorum,» dedi. «Şimdi kaç kişiyiz? On bir kişi mi?"

«Evet. Dipteki.... komaya girmiş gibi yatan adamı da sayarsak tam on bir kişiyiz.»

«Siz haklıysanız daha kalabalık olmamız gerekmez miydi?»

«Neden?»

Albert birdenbire sustu. Aklına çocukluğunda dinlediği bir hikâyeye gelmişti.

Tanrının kara sabah meleğinin intikam aldığı firavunun hikâyesi. Şimdi gözlerinin önünde korkunç bir sahne vardı. Melek uçakta dolaşarak yolcuları

birer birer topluyordu. Ama neden, diye düşündü. Neden? Ve titredi.

«Albert?» Bay Jenkins'in sesi sanki çok uzaklardan geliyordu. «Albert, iyi misin?»

«Evet. Sadece düşünüyordum.» Hafifçe öksürdü. «Uyuyan bütün yolcular geride bırakıldıysalar, o zaman altmış kişi kadar olmamız gerekirdi. Hatta daha fazla.

Yani ne de olsa bu gece uçağı.»

«Oğlum, sen hiç...»

«Beni Albert diye çağırabilir misiniz, Bay Jenkins. Adım bu.»

Yazar, delikanlının omzuna vurdu. «Affedersin. Üzgünüm. Gerçekten. Sana tepeden bakmak niyetinde değildim. Sadece çok sarsıldım. Ve ben sarsıldığım zaman hemen kabuğuma çekilirim... Tıpkı bir kaplumbağa gibi. Ama benim kabuğum polisiye romanlardan oluşur. Galiba şimdi de Philo Vance rolüneydim. O bir dedektif.

Usta bir dedektif. Onu artık çoktan ölmüş olan S.S. Van Dine yaratmıştı.

Herhalde o kitapları hiç okumadın. Son zamanlarda pek okuyan yok zaten. Çok yazık. Neyse... Özür dilerim.»

Albert sıkılmıştı. «Rica ederim.»

«Sen Albert'sin ve bundan sonra da Albert olarak kalacaksın... Az önce sana hiç gece yolculuğu yapıp yapmadığını soracaktım.»

«Hayır. Şimdiye dek kıtanın bir yanından diğerine hiç uçmadım.»

«Ben uçtum. Hem de kaç defa. Ve birkaç kez çok uykum olduğu halde bu isteğime inatla direndim. Bir süre mahsus uyumadım. Özellikle daha gençken. O zamanlar bu yolculuklar daha gürültülü olurdu. «Şimdi... şunu demek istiyorum. Bu tür gece uçuşlarında yolculardan pek azı hemen uyur... Yani ilk saatlerde uyuyan pek yoktur. Sonra hemen herkes uykuya dalar. Ama önce birçok kimse manzarayı

seyreder, eşleri ya da yol arkadaşlarıyla konuşur, bir iki içki içer...».

Albert, «Yani yerlerine yerleşirler...» dedi.

Jenkins başını salladı. «Kendilerine küçük birer yuva hazırlarlar. Pilot kabininin önündeki servis arabasını farkettiler mi öğ... Albert?»

Delikanlı, «Evet, farkettiler,» diye yanıt verdi.

Jenkins'in gözleri parladı. «Evet. Tabii ya. Onu ya farkedecektin ya da üzerine yuvarlanacaktın. Ama tekerlekli servis arabasına iyice dikkat ettin mi?»

«Sanmıyorum. Benim farketmediğim bir şeyi gördüğünüze göre... »

«Çevremizde olup biteni gözler değil, kafa farkedebilir, Albert. Tümdengelim konusunda eğitilmiş bir kafa. Ben bir Sherlock Holmes değilim. Ama arabayı

durduğu dolaptan yeni çıkarmış olduklarını farkettiler. Uçak kalkmadan önce yolcuların içtikleri içkilerin kadehleri de alt rafta duruyordu. Bütün bunlardan şu sonucu çıkardım: Uçak kazasız belasız havalandı. Uçak belirli bir yüksekliğe erişti. Ve neyseki ondan sonra oto-pilot çalıştırıldı. Kaptan pilot kemerlerin bağlanmasıyla ilgili uyarı panosunun ışıklarını söndürdü. Eğer işaretleri yanlış

yorumlamıyorsam bu olay yolculuğun ilk yarım saati içerisinde oldu. Yani gece birde. Panonun ışıkları söndürüldüğünde hostesler kalkıp ilk görevlerine başladılar. Yani yaklaşık yüz elli kişiye kokteyl verdiler. O arada pilot yükseklik ve rota konusunda otopilotu ayarladı. Birkaç kişi uykuya daldı. Yani biz, on bir kişi. Geri kalanlardan bazıları belki kestiriyorlardı. Ama uykuları

olanlardan kurtulacak kadar derin değildi. Diğerleri ise uyanıktılar.»

Albert, «Yuvalarını hazırlıyorlardı,» dedi.

«Evet! Yuvalarını hazırlıyorlardı!» Jenkins bir an durdu, sonra da biraz melodrama kaçan bir tavırla ekledi. «Ve sonra olan oldu!»

«Olan nedir, Bay Jenkins?» diye sordu Albert. «Bu konuda bir fikriniz var mı?»

Jenkins uzun bir süre karşılık vermedi. Sonra keyifsizce konuşmaya başladı.

Albert o zaman Robert Jenkins'in o dramatik tavırlarına rağmen kendisi kadar korktuğunu anladı. Yazar, «Kilitli oda esrarı tümdengelim yönteminin en katıksız halidir,» dedi. «Ben de bu türde birkaç roman yazdım. Daha doğrusu birçok şey yazdım. Ama açıkçası böyle bir olaya karışacağım hiç aklıma gelmezdi.»

Albert ona baktı ve söyleyecek bir şey bulamadı. Uçak kapalı bir oda sayılabilirdi. Belki burada cinayet de işlenmiş olabilirdi. Ama o zaman cesetler neredeydi? Cesetler neredeydi? Korku yeniden bacaklarından karnına doğru sızmaya başladı. O zaman, kendimi hiç de ünlü silahşor As Kaussner gibi hissetmiyorum, diye düşündü. İlk kez oluyor bu.

Jenkins alçak sesle konuşmasını sürdürdü. «İş sadece uçakla ilgili olsaydı, bir senaryo yazabilirdim. Ne de olsa şu son yirmi beş yıl ekmek paramı bundan çıkardım. Böyle bir senaryoyu dinlemek ister misin?»

Albert, «Tabii,» dedi.

«Pekâlâ. Diyelim ki 'Dükkân' gibi gizli bir resmi örgüt bir deney yapmaya karar verdi. Ve biz de deney konularıyız. Bu tür bir deneyin amacı... bu koşullar altında... ciddi zihinsel ve ruhsal stresin sıradan Amerikalıların üzerindeki etkisini belgelemek olabilir. Onlar, yani deneyi yapan bilim adamları uçağın oksijen sistemine insanı ipnotize eden kokusuz bir gaz katarak...»

Albert sanki büyülenmişti. «Öyle gazlar var mı?»

Jenkins, «Tabii var,» dedi. «Örneğin, Diazaline. Ya da Methoprominol. Bir zamanlar kendilerini 'ciddi' sayan okuyucuların Sax Rohmer'ın Fu Manchu romanlarına güldüklerini anımsıyorum. Onlardan 'utanılacak sıradan melodramlar'

diye söz ediyorlardı.» Başım salladı. «Şimdi CIA ve DIA gibi alfabetik örgütlerin paranoyaları sayesinde Sax Rohmer'ın en korkunç kâbusu sayılabilecek bir dünyada yaşıyoruz. Aslında bir sinir gazı olan Diazaline en iyisi! Bu gazın çok çabuk etki yaptığını söylüyorlar. Şimdi, gaz havaya verildikten sonra herkes uykuya daldı, Pilot dışında. Onun maskesi vardı ve bu yüzden temiz hava soluyordu.»

Albert, «Ama...» diye başladı.

Jenkins gülererek tek elini kaldırdı. «Neye itiraz edeceğinizi biliyorum, Albert.

Ama ben bunu açıklayabilirim. İzin veriyor musun?»

Delikanlı, «Evet,» der gibi başını salladı.

«Pilot uçağı indirdi. Diyelim ki Nevada'da gizli bir havaalanına. Gaz verildiğinde uyanık olan yolcular... ve tabii hostesler, beyaz tulumlu, tehlikeli görünümlü adamlar tarafından uçaktan alındılar. Gaz verildiği sırada uykuda olan yolculara... onların arasında sen ve ben de vardık... dokunulmadı.

Biz uyumayı sürdürdük. Sadece uykumuz biraz daha derinleşti. Pilot da uçağı

tekrar havalandırdı. Normal yüksekliğe erişince eski rotayı buldu. Otopilotu çalıştırdı. Uçak Rocky dağlarına vardığında gazın etkisi kaybolmaya başladı.

Diazaline 'hafif etkili' diye tanımlanan gazlardan. Yani sonradan bir yan etkisi görülüyor. Bizde de sersemlik, baş ağrısı gibi şeyler yapmadı. Pilot iç

iletişim sistemiyle kör kızın bağırarak teyzesini çağırdığını duydu. Çocuğun herkesi uyandıracağını anladı. Deneyin ikinci evresi başlamak üzereydi. O yüzden pilot yerinden kalkarak kabinden çıktı. Kapıyı da arkasından kapattı.»

«Bunu nasıl yapabilir? Dışarıda tokmak yok ki.»

Jenkins bunun çok basit bir sorun olduğunu belirtmek için elini salladı. «Ah, bu dünyanın en basit şeyi, Albert. Pilot bir seloteyp parçasından yararlandı. Bunu yapışkan tarafı dışa gelecek şekilde yerleştirdi. Kapıyı böylece çekti ve o da kendi kendine kilitleti tabii.»

Albert hayran hayran gülümsedi. Sonra da gülümsemesi dondu. «O zaman pilot içimizden biri.»

«Evet ve hayır. Senaryoma göre pilot yine pilot, Albert. Yani izinli olarak Boston'a gittiği söylenen ve sözde o yüzden aramızda olan kaptan. Felaket anlaşıldığı sırada o birinci mevkiide, pilot yerinin ancak dokuz metre kadar gerisinde bir koltukta oturuyordu.»

Albert dehşet dolu, alçak bir sesle, «Kaptan Engle,» dedi.

Jenkins, bir teoremi kanıtlamış bir geometri profesörü edasıyla memnun memnun başını salladı. «Evet. Kaptan Engle.»

İkisi de kazaklı adamın sanki ateşi varmış gibi garip garip parlayan gözleriyle onları süzdüğünü farketmediler. Sonra adam önündeki koltuğun arkalığındaki cepten uçağın özel dergisini aldı. Kapağını kopararak şerit şerit yırtmaya başladı.

Dudakları sessizce kıpırdıyordu.

Albert, Robert Jenkins'e heyecanla bakıyordu. Gözleri ışıltılı ısıldı. Ceketini eski olsun olmasın yazarı gerçekten kafalı bir adamdı. Her şeyi bir çırpıda açıklayıvermişti.

Jenkins delikanlıyı dikkatle süzüyordu. Neşesizce gülerek, «İlginç bir senaryo değil mi?» diye sordu.

«Yere iner inmez o adamı yakalamalıyız.» Albert telaşla yanağını ovuşturup duruyordu. «Siz, ben, Bay Gaffney ve o İngiliz. O sert bir adama benziyor. Ama ya İngiliz de pilotla birlikse? Kaptan Engle'in gorili olabilir. Yani biri sizin gibi işin içyüzünü anladığı takdirde pilota yardım edecek biri.» Jenkins karşılık vermek için ağzını açtı ama delikanlı heyecanla sözlerini sürdürdü.

«İkisini de yakalamalıyız. Bunun bir yolunu bulmalıyız.» As Kaussner'e yakışacak bir biçimde güldü. Yıldırımından daha hızlı olduğunu bilen bir erkeğin gülüşüydü

bu. «Ben belki dünyanın en zeki insanı değilim, Bay Jenkins. Ama beni bir deney faresi gibi kullanmalarına da izin veremem.»

Jenkins uysalca, «Ama aslında bu imkânsız,» dedi.

Albert gözlerini kırpıştırdı. «Ne?»

«Sana özetlediğim senaryo. Bu imkânsız.»

«Ama... ama... siz dediniz ki...»

«Ben, 'İş sadece uçakla ilgili olsaydı... bir senaryo yazabilirdim,' dedim. Ve bir hikâyeye uydurdum. Güzel bir hikâyeye. Bu fikri bir kitapta kullansaydım, menajerim romanı hemen satabilirdi... Ama ne yazık ki bu olay sadece uçakla ilgili değil. Denver kenti belki hâlâ aşağılarda bir yerde. Öyleyse biri kentin bütün ışıklarını söndürdü. Deminden beri saat tutuyor ve bunu rotamıza uydurmaya çalışıyorum. Ve artık sorunun sadece Denver'le bitmediğini de anlıyorum. Omaha, Des Moines... aşağıda, karanlıklarda o kentlerden en ufak bir iz bile yok. Hatta ben bir tek ışık bile göremedim. Ne çiftlik evleri, ne ambarlar ne de turnikeler. Bütün bunlar gece çok iyi gözükür. Ama şimdi her taraf zifiri karanlık. Tepkilerimizi incelemek için hepimize gaz verecek kadar ahlak kurallarına aldırmayan resmi bir örgüt olduğuna inanabilirim. Hiç olmazsa teoride. Ama ben 'Dükkân'ın bile üzerinden geçtiğimiz her kentin yöneticilerini bütün ışıkları söndürmeleri için ikna edebileceklerine ve böylece kendimizi yapayalnız sanmamızı sağlayabileceklerine inanmam.»

Albert başka bir tahminde bulundu. «Şey... Belki bunların hepsi de bir oyun.

Yani belki de hâlâ yerdeyiz ve pencere dışındaki her görüntü projeksiyon makineleriyle sağlanıyor. Bir keresinde böyle bir film görmüştüm.»

Jenkins başını üzüntüyle, ağır ağır salladı. «Onun ilginç bir film olduğundan eminim. Ama bu yöntemin gerçek yaşamda uygulanabileceğini sanmıyorum. Tabii bizim teorik gizli örgüt süper geniş perdeli üç boyutlu bir film tekniği geliştirmiş olabilir. Ama sanmıyorum. Olaylar sadece bu uçağın içinde geçmiyor, Albert. İşte tündengelim de bu noktada bir işe yaramıyor.»

Albert deli gibi, «Ama pilot!» diye bağırdı. «O en uygun zamanda, en uygun yerdeydi. Buna ne diyeceksiniz?»

«Sen beyzbola meraklı mısın, Albert?»

«Efendim? Hayır. Yani bazen Dodgers takımını televizyonda seyrediyorum. Ama gerçek bir meraklı sayılmam.»

«Sana çok şaşırtıcı, bir istatistikten söz edeceğim. Ted Williams 1957'de arka arkaya on altı sayı yaptı. Bu rekoru bir daha kimse kıramadı. Bin yıl sonra bile kıramayacaklar.»

«Yani?»

«Bence Kaptan Pilot Engle'ın bu gece uçakta olması bir rastlantıydı. Ted Williams'ın yaptığı on altı sayı da öyle. Ve böyle bir durumu düşündüğümde bunun bizim için şanslı bir rastlantı olduğuna inanıyorum.»

Albert, «O halde neler oluyor?» diye fısıldadı.

Yazar endişeyle uzun uzun içini çekti. «Korkarım bunu bana değil, bir başkasına sorman gerekiyor. Ne yazık ki, Larry Niven ya da John Varley uçakta değil.»

«Onlar da kim?»

Jenkins, «Bilim kurgu yazarları,» dedi.

Nick Hopewell ansızın, «Sen herhalde bilim kurgu hikâyeleri okumuyorsun,»

deyiverdi. Brian başını çevirip o ana kadar seyir görevlisinin yerinde sessizce oturan İngiliz'e baktı.

«Çocukken onlar için çıldırırdım. Ya sen?»

Nick gülümsedi. «On sekiz yaşına kadar Kutsal Üçlü'nün, Robert Heinlein, John Christopher ve John Wyndham'dan oluştuğuna inanırdım. Şimdi burada oturmuş o eski hikâyeleri kafamdan geçiriyorum, ahbab. Zaman-çarpılması, uzay-yarılması ve yabancı yaratıkların baskını gibi tuhaf şeyler düşünüyorum.»

Brian başını salladı. Tuhaf şeyler düşünen sadece kendi olmadığı için rahatlamıştı.

«Aşağıda bir şeyler kalıp kalmadığını anlamanın yolu yok değil mi?»

Pilot, «Hayır,» dedi. «Yok.» Kafasında türlü kötü senaryo dolaşıyordu. En kötüsü de bulutlardan sıyrıldıklarında yeryüzünden bütün insanların ve ineceği alanın da silinmiş olduğuyla ilgili hikâyeydi. O zaman bu kuşu nereye konduracaktı?

Nick, «Beklemek bana her zaman zor gelmiştir,» diye açıkladı. «Yani işin en zor bölümü.»

Brian, hangi işin, diye düşündü ama sesini çıkarmadı.

Nick birdenbire, «Bizi iyice aşağılara indirsen,» diye önerdi. «Yani yerden bin beş yüz metre yüksekliğe. Çevreyi çabucak inceleyebilmek için. Belki birkaç

küçük kent ve karayolu görebilsek içimiz rahat eder.»

Brian bunu çoktan düşünmüştü. Hem de büyük bir istekle. «Güzel bir fikir. Ama yapamam.»

«Neden?»

«Benim ilk sorumluluğum yine de yolcular, Nick. Onlar paniğe kapılabilirler. Ne yapacağımı önceden açıklasam bile. Özellikle Pru'da çok önemli bir randevusu olan o ağzıbozuk dostumuzu düşünüyorum. Şu burnunu büktüğün adamı.»

Nick, «Ben onun icabına bakarım,» diye yanıt verdi. «Mesele çıkarmaya kalkacak diğerlerinin de.»

Brian, «Bunu başarabileceğinden eminim,» dedi. «Ama yolcuları boş yere korkutmanın da hiç gereği yok. Zaten eninde sonunda ne olduğunu öğreneceğiz.

Bildiğin gibi sonsuza dek havalarda uçamayız.»

«Çok doğru, ahbap.» Nick'in sesi alaycıydı.

«Tabii bu söylediğini yine de yapabilirim. Bin beş yüz metreda bulutların altına inebileceğimden emin olduğumda. Ne yazık ki, haberleşebileceğim başka uçak olmadığı için bu konuda karar veremiyorum.

Aslında aşağıda havanın nasıl olduğundan bile haberim yok. Ve şu anda normal havadan da söz etmiyorum. İstiyorsan bana gülebilirsin.»

«Güldüğüm yok, ahbap. Hatta gülecek halde bile değilim. Bana inan.»

«Bilim kurgu hikâyelerindeki gibi bir zaman çatlağından geçtiğimizi farzedelim.

Bulutların arasından aşağıya iniyoruz ve bir de bakıyoruz ki Çiftçi Jones'un tarlalarında bir sürü brontozor otluyor. Tabii hemen arkasından bir siklon bizi parça parça ediyor. Ya da elektrik fırtınasında kavruluyoruz.»

Nick sordu. «Sence bu mümkün mü?»

«Pek sanmıyorum. Ama ne demek istediğimi anlıyorsun değil mi? Neyle karşı

karşıya olduğumuzu bilmiyoruz. New York'un yerinde belirmiş olan bir dağa çarpabiliriz. Ya da başka bir uçağa. Kahretsin! Hatta belki de bir roket mekiğe.

Eğer bu bir zaman çatlağıysa, geçmiş gibi geleceğe de kolaylıkla geçebiliriz.»

Nick pencereden dışarı baktı. «Gökyüzünde bizden başka kimse yok gibi.»

«Evet, bu yükseklikte öyle. Ama aşağıda ne olduğunu kim bilir? Ve 'kim bilir'

sözcükleri bir pilot için oldukça tehlikeli bir şeye işaret ediyor demektir.

Bangor'a vardığımızda kentin üzerinden uçacağım. Tabii yine bu yükseklikte bulut varsa. Atlantik Okyanusunun üzerinde uçarak dönüp bulutların altına ineceğim.

İlk inişe okyanus üzerinde geçersek bizim için daha iyi olur.»

«Demek yolumuza devam edeceğiz.»

«Evet.»

«Ve bekleyeceğiz?»

«Yine, evet.»

Nick içini çekti. «Eh, kaptan sensin.»

Brian güldü. «Bu da üçüncü 'evet'.»

Pasifik ve Hint Okyanuslarının diplerindeki derin çukurlarda balıklar güneşi görmeden, hatta hissetmeden yaşar ve ölürler. Bu harika yaratıklar çukurların dibinde hayalet balonlar gibi dolaşırlar.

İçlerinden sızan ışık onları

aydınlattır. Görünüşte oldukça zarif ve dayanıksızdırlar. Oysa aslında biyolojik gelişimin birer harikası sayılabilirler. Çünkü bir insanı kaşla göz arasında pencere camı gibi yamyassı edecek derecede şiddetli basınçlara dayanabilecek biçimde yaratılmışlardır. Ama o büyük güçleri aynı zamanda da en zayıf yanlarıdır. Kendi garip gövdelerinde hapistir onlar. Sonsuza kadar o karanlık derinliklerde yaşarlar. Yakalandıkları ve yüzeye, güneşe doğru çekildikleri an patlayıverirler. Onları yok eden dış basınç değil, bunun yokluğudur.

Craig Toomy de kendi karanlık çukurunda yetişmiş, yüksek basınçlı bir ortamda yaşamıştı. Babası Amerikan Bankasının müdürlerindendi. Evden uzun sürelerle ayrılan, fazla hırslı biriydi. Kendisi gibi tek oğlunu da amansızca, zalimce zorluyordu. Craig küçük bir çocukken babasının anlattığı hikâyeleri dehşetle, titreyerek dinlerdi. Ama bu da şaşılacak bir şey değildi. Çünkü Roger Tommy tek çocuğunda dehşet duygusunu uyandırmayı istiyordu. Bu hikâyelerin çoğu

'Umacılar'diye bilinen korkunç bir ırkla ilgiliydi.

Onların işi, hayattaki görevleri zamanlarını ziyan eden tembel çocukları avlamaktı. (Roger Toomy'nin dünyasında herkesin ve her şeyin bir işi, yapılacak ciddi bir görevi vardı.) Craig yedi yaşına geldiğinde babası gibi fazla hırslı

bir yaratık oldu. Çocuk kararını vermişti: Umacılar onu hiçbir zaman yakalayamayacaklardı.

Craig'in annesi alkolikti. Kadın ancak kocasından korktuğu için içkisini kontrol etmeye çalışıyordu. Roger Toomy ölüp mezara gömüldüğü zaman o da rahat bir soluk aldı. Artık içki şişelerini arayıp bulacak ve onları kıracak, onu tokatlayarak,

«Tanrı aşkına, kendini topla,» diye bağırarak kimse kalmamıştı. Catherine Toomy de kendisini iyice içkiye verdi. Craig'i kâh şımartıyor, kâh büyük bir kayıtsızlıkla davranarak çocuğu adeta donduruyordu. Bu, kadının damarlarındaki cinin miktarına bağlıydı. Catherine Toomy'nin davranışları tuhaf, hatta bazen korkunçtu. Craig on yaşına bastığı gün çocuğun iki ayak parmağının arasına iri bir kibrit sokarak yaktı. Alev Craig'in etine doğru ağır ağır yaklaşırken kadın da «İyi ki Doğdun» şarkısını söylemeye başladı. Ayrıca oğluna, «Onu söndürmeye ya da atmaya kalkarsan seni hemen yetimhaneye götürürüm,» demeyi de unutmadı.

Catherine Toomy sarhoşken hep bu tehdidi savururdu. «Aslında senin yerin yetimhane, Craig.» Çocuk korkudan ağlarken, «Tıpkı babana benziyorsun,» diye bağırdı. «Eğlenmeyi hiç bilmezdi. Sen de bilmiyorsun. Sen iç sıkıcı bir yaratıksın, Craig'im.» Çocuğun derisi yanmaya başladığı an doğumgünü şarkısını

bitirip kibriti söndürdü. Ama Craig kibritin sarı alevini ve yanarak kararan çöpünü hiç unutmadı.

Basınç.

Çukurda basınç.

Craig Toomy okulda başarılarını sürdürdü. Daha sonra girdiği şirkette de öyle.

Ve beş yılda iyice yükseldi.

Craig sekiz ay önce çalıştığı şirketin yönetim kuruluna cüretli bir plan sundu.

Buna göre piyasada kuşku uyandıran Arjantin tahvillerinden çok miktarda alınacaktı. Craig bu tahvillerin sanıldığından daha sağlam olduklarına inanıyordu. Bu sayede oldukça fazla para kazanabileceklerine de. Güvenle,

«Yüzyılın en başarılı vurgunu olacak,» diyordu. Ama aslında bu konuda kuşku vardı

da yok değildi. Ancak nedense ısrarla bu konu üzerinde duruyordu. Sonunda Çöl Güneşi Bankacılık Şirketi planı uyguladı.

Craig Toomy şimdi Boston'daki Prudence Merkezinde beş büyük bankanın tahvilat bölümlerinin yöneticileriyle buluşacaktı. Ve üç gün sürecek toplantı daha başlarken herkes Craig Toomy'nin doksan gündən beri bildiği o gerçeği öğrenecekti. Satın aldığı tahvillerin değerleri iyice düşmüş ve altı sente kadar inmişti. Çöl Güneşi yönetim kurulu üyeleri gerçeğin geri kalan bölümünü de öğreneceklerdi. Craig izin verilen miktarın üç katı fazla tahvil satın almıştı.

Bu uğurda kendi parasını da son kuruşuna kadar harcamıştı. Ama adamlar tabii buna aldırarak değillerdi.

Denizin dibindeki o derin çukurlarda yakalanıp hızla yüzeye, varlığından bile kuşkulamadıkları güneşe doğru sürüklenen o balıkların neler hissettiklerini kim bilebilir? Son anlarında dehşet yerine mutluluk duymaları olasılığı yok mudur?

İşte Craig Toomy de American Pride'in Boston'a gidecek olan uçağına binerken utanç yerine müthiş bir rahatlık, dehşetle karışık çılginca bir mutluluk duyuyordu. Patlayacaktı ama buna da aldırılmıyordu. Hatta o anı sabırsızlıkla bekliyordu. Haftalardan beri ilk kez bulduğu kâğıtları yırtmamış, uçak daha kalkarken uykuya dalmıştı. O kör yumurcak ciyaklamaya başlayınca kadar da bir bebek gibi uyumuştı.

Ama şimdi ona her şeyin değiştiğini söylüyorlardı. Buna izin verilemezdi.

Verilmemeliydi. Onu ağla yakalayıp yüzeye doğru çıkarmaya başlamışlardı.

Derisinin gerildiğini hissediyordu. Artık fikir değiştirip onu tekrar denizin derinliklerine atamazlardı.

Bangor?

Maine eyaletinde Bangor kenti?

Ah, hayır! Olamaz!

Craig Toomy uçaktaki yolcuların çoğunun ortadan kaybolduklarının belli belirsiz farkındaydı. Ama buna aldırıldığı yoktu. Önemli olanlar onlar değillerdi ki. O

yolcuların babasının her zaman BÜYÜK TABLO diye tanımladığı şeyde yerleri yoktu.

Asıl Pru'daki toplantı BÜYÜK TABLO'nun bir parçasıydı.

Boston yerine Maine eyaletine, Bangor'a gitmek... Kimin fikri bu? Tabii ki pilotun. Engle'in fikri. Şu uyduruk kaptanın. Engle... Bak işte o BÜYÜK

TABLO'nun bir parçası olabilir pekâlâ. Hatta bir DÜŞMAN AJANI da olabilir. Engle mikrofonla konuşmaya başlar başlamaz bunu sezdim. Ama bu sefer kendi önsezilerime güvenmeme gerek yoktu. Öyle değil mi? Tabii. Ve şu sıska delikanlıyla eski püskü spor ceketli adamın konuşmalarını dinledim. Adamın giyim konusunda hiç zevki yok ama sözleri çok mantıklıydı... Hiç olmazsa bir noktaya kadar. Bütün yolcuların deney konusu olduğunu sanıyor.

Oysa deney konusu olan benim. Sadece ben.

Ama ben onlara göstereceğimi

Tabii belki de pilotu öldürmem gerekecek. İngiliz'i de.

Ama şimdiye kadar hiç kimseyi öldüremedim. Bu işi başarabilir miyim? Evet, evet!

Havadayken değil ama. İngiliz çok çevik ve güçlü. Burada işi güvenle yapmamı sağlayacak silah da yok. Ama yere inince?

Evet! Gerekiyorsa yapacağım!

Gerekiyorsa ikisini de öldürebilirim. Hatta hepsini de.

Laurel Stevenson kestiriyordu. On yıldan beri ilk kez tatil yapacağı yalandı.

Boston'a hiç tanımadığı bir adamla buluşmaya ve onunla yatmaya gidiyordu. Adamın adı Darren Crosby'di. Genç kadının onun yüzünü hatırlaması için fotoğrafına bakmasına da gerek yoktu. Çünkü Darren Crosby'nin suratının hatlarını

ezberlemişti bile. Laurel sadece bu işe neden giriştiğini anlayamıyordu.

California Üniversitesi'nin Kütüphanecilik Bölümünden mezun olmuştu. Belki bir model kadar güzel değildi. Ama vücudu biçimli, yüzü de hoştu. Birkaç yakın arkadaşı vardı. Laurel'in 'Dostlar ve Aşıklar' sütununun yardımıyla mektuplaştığı bir adamla buluşmak için Boston'a gittiğini duysalar herhalde çok şaşırırlardı. Aslında Laurel de şaşıyordu ya buna.

Genç kadın kendi kendine yine, ben ne yapmaya çalışıyorum diye sordu.

Uçak hava boşluğuna rastladığı için bir an sarsıldı. Gözlerini açarak etrafına bakındı. Daha önce gördüğü genç kız önündeki koltuktan dışarıyı seyrediyordu.

Laurel, «Ne görüyorsun?» diye sordu. «Bir şey var mı?»

Kız, «Eh,» dedi. «Güneş doğdu. Ama hepsi o kadar.»

«Ya yer?» Laurel bakmak için yerinden kalkmak istemiyordu. Dinah'nın başı hâlâ göğsündeydi. Onu uyandırmaktan kaçınıyordu.

«Yer gözüküyor. Aşağısı bulutlarla kaplı.» Kız dönüp baktı. Gözleri biraz berraklaşmış, yüzüne hafif bir renk gelmişti. «Benim adım Bethany Simms. Ya sizinki?»

«Laurel Stevenson.»

«Her şey yoluna girecek mi dersin?»

Laurel, «Öyle sanırım,» dedi. Sonra da istemeye istemeye ekledi. «Umarım.»

«Bulutların aşağısında neler olabileceğini düşünerek korkuyorum. Zaten Boston'a gitmem konusunda endişeliyim. Annem birdenbire Shawna teyzemin yanında birkaç

hafta geçirmemin harika bir şey olacağına karar verdi. Oysa okul on gün sonra açılacak. Tabii aslında annem uçaktan kuzu kuzu ineceğimi, ondan sonra da Shawna teyzemin iplerimi çekeceğini sanıyordu.»

«Hangi ipleri?»

«Uyuşturucuyu bırak. En yakındaki merkeze giderek bu alışkanlıktan kurtulmaya çalış.» Bethany parmaklarını kısa kesilmiş siyah saçlarının arasına soktu. «Her şey çok tuhaflaştı. Bana bu olay da onların bir devamıymış gibi geliyor.»

Laurel'e dikkatle baktı, sonra da ciddi ciddi ekledi. «Bütün bunlar gerçekten oluyor değil mi? Yani... kendimi çimdikledim tabii. Birkaç defa. Ve hiçbir şey değişmedi.»

«Bütün bu olanlar gerçek.»

Bethany, «Ama gerçeğe hiç benzemiyor,» dedi. «Sanki felaketlerle ilgili o budalaca filmlerden birini çeviriyoruz. 'Hava Alanı 1990' gibi bir şeyi. Wilford Brimley ve Olivia de Haviland gibi eski

oyuncuları görebilmek için etrafıma bakınıp duruyorum. Tehlike anında karşılaşır birbirlerine âşık olacaklar.»

Laurel, «Onların uçakta olduklarını sanmıyorum,» dedi.

«Ya sen Laurel? Senin de felaket-filmi gibi bir sorunun var mı?»

Laurel, «Sanırım yok,» diye karşılık verdi. Sonra gülmeye başladı. Çünkü kafasında kırmızı neon ışıklarıyla yazılmış gibi parlayan bir cümle belirmişti.

Seni gidi yalancı.

Bethany de eliyle ağzını kapatarak kıkır kıkır güldü. «Tanrım.. Bu durum gerçekten çılgınca.»

Laurel başını salladı. «Biliyorum..» Bir an durdu, sonra da, «Uyuşturucudan kurtarılmaya gerçekten ihtiyacın var mı, Bethany?» diye sordu.

«Bilmiyorum.» Kız dönerek tekrar pencereden dışarı baktı. Artık gülmüyordu. Sesi de sıkıntılıydı. «Belki. Eskiden bunu eğlenmek için yaptığımı düşünüyordum. Ama artık bilmiyorum. Galiba bu alışkanlık kontrolden çıktı. Ama bu şekilde gönderilmek... Kendimi mezbahaya sokulmuş bir domuz gibi hissediyorum.»

Laurel, «Üzgünüm..» dedi ama aslında kendisi için de üzülüyordu. Kör kız onu seçmişti. Bir ikinci yolcunun sorumluluğunu daha yüklenmek istemiyordu. Artık iyice uyandığından çok korktuğunu da anlıyordu.

Bethany mırıldandı. «Ben de öyle. Ama şimdi bunu düşünerek üzülmenin zamanı değil sanırım.»

Laurel, «Galiba öyle,» dedi.

«O 'Havaalanı' tarzı felaket filmlerinde pilotlar ortadan hiç kaybolmuyorlar, değil mi?»

«Anımsadığım kadarıyla kaybolmuyorlar.»

«Saat altı oldu. Daha iki buçuk saatimiz var.»

«Evet.»

Bethany içini çekti. «Hiç olmazsa dünya yerli yerinde olsa bari! Bu da bir başlangıç sayılır.» Laurel'e dikkatle baktı. «Sende 'Ot' yok değil mi?»

«Korkarım yok.»

Bethany omzunu silkerek Laurel e yorgun yorgun gülümsedi. Etkileyici bir gülümsemeydi bu. «Eh.. Sen benden ilerdesin. Ben sadece korkuyorum.»

Brian Engle bir süre daha hesaplarını inceledi. Kol saatine bir göz attı. Sekizi iki geçiyordu. Nick'e bakmadan, «Tamam,» dedi. «Zamanı geldi sanırım. Ya öleceğiz ya da yaşayacağız.»

Uzarak, «Lütfen Kemerlerinizi Bağlayın» yazılı panonun ışıklarını yaktı. Zil alçak ve tatlı bir sesle çaldı. Brian mikrofonu aldı. «Sayın bayanlar ve baylar.

Konuşan yine Kaptan Engle. Şu anda Atlantik Okyanusunun üzerindeyiz. Maine kıyılarının yaklaşık kırk beş kilometre doğusunda. Biraz sonra Bangor yöresine doğru ilk dalışımıza geçeceğim. Normal şartlarda panonun ışıklarını bu kadar erken yakmazdım. Ama durum normal değil. Ve annem bana her zaman, 'Cesaretin en önemli yanı tedbirdir,' derdi. Bu nedenle sizin de kemerlerinizi sıkıca bağlamanızı istiyorum. Görünüşte aşağıda tehlikeli bir durum yok. Ama telsiz bağlantımız kesildiğinden, hava koşulları hepimizi şaşırtabilir. Bulutların dağılacağını ummuştum. Vermont

üzerinde bulutlar yer yer açılmıştı. Ne yazık ki, sonra tekrar kapandılar. Ancak deneyimli bir pilot olarak size şunu söyleyebilirim: Aşağıda gördüğünüz bulutlardan havanın pek de kötü olmadığı

anlaşıyor. Bangor'da hava kapalı, hatta hafif yağmurlu olabilir. Artık inişe geçiyorum. Lütfen sakın olun. Her şey yolunda.»

Nick, «Sözlerin çok rahatlatıcıydı,» dedi. «Sen politikacı olmalıymış-sın, ahbap.»

Brian mikrofonu kapattı. «Onların şu anda rahat olduklarını pek sanmıyorum.

Açıkçası ben de hiç rahat değilim.» Aslında meslek yaşamı boyunca bu kadar korktuğunu hiç hatırlamıyordu. Tokyo'dan yaptığı uçuş sırasındaki basınç kaybı

bile şimdiki durumun yanında gölgede kalıyordu.

«Benim de ödüm patlıyor, ahbap.» Nick'in sesi tuhaflaşmış, boğuklaşmıştı.

«Falkland'da insanların öldüklerini gördüm. Ben de bacağıma Kurşunu yedim.

Teflon dizim de bunun kanıtı. Beyrut'ta kamyon dolusu patlayıcı yüzünden havaya uçmama ramak kaldı. 1982'de oldu bu. Ama şimdiye dek hiç böyle korkmamıştım.

İçimden seni yakalayarak tekrar yükselmemizi söylemek geliyor. 'Bu kuş bizi nereye kadar götürebilirse götürsün,' diyorum.»

«Bunun bir yararı olmaz ki.» Brian'ın sesi de titriyordu. «Sana daha önce söylediğimi unutma. Sonsuza kadar havada kalamayız.» .

«Biliyorum. Ama bulutların altında neler varsa onlardan korkuyorum. Ya da neler yoksa...»

«Eh, bunu birlikte öğreneceğiz.»

«Başka çare yok, değil mi, ahbap?»

«Hiç yok.»

Uçak hâlâ alçalıyordu.

Bütün yolcular ana salondaydı. Çoğu zaman inatla ikinci mevkide oturmayı

sürdürmüş olan kabak kafalı adam bile aralarına katılmıştı. Uçağın en dibindeki sakallı yolcu dışında yolcuların hepsi uyanıktılar. Hepsi de adamın horultularını duyuyorlardı. Albert Kaussner bir an ona karşı acı bir kıskançlık duydu. Keşke ben de sağsalim yere indikten sonra uyansaydım. Bu adamın yapacağı

gibi, «Biz neredeyiz yahu?» dese ydim.

Salondan duyulan diğer ses de Craig Toomy'nin dergiyi yırtarken çıkan hışırtıydı. Adamın ayaklarının etrafı kâğıt şeritlerle dolmuştu.

Don Gaffney, «Lütfen şundan vazgeçer misin?» dedi. Sesi sinirliydi. «Bu ses insan, çıldırtıyor, ahbap.»

Craig başını çevirip iri, ifadesiz gözlerle ona baktı. Sonra döndü ve tekrar dergiyi yırtmayı sürdürdü.

Don Gaffney bir şey söylemek için ağzını açtı, ama vazgeçti.

Laurel kolunu Dinah'nın omzuna atmıştı. Küçük kız da onun diğer elini avuçlarının arasına almıştı.

Albert, Gaffney'in hemen önünde Jenkins'le beraberdi. Onun önünde de kısa, siyah saçlı genç kız dimdik oturuyordu. Bethany'nin önünde ise kabak kafalı ikinci mevki yolcusu vardı.

Adam yüksek sesle, «Neyse sonunda yemek yiyebileceğiz,» dedi.

Kimse sesini çıkarmadı. Salonun havası iyice gerilmişti. Albert Kaussner vücudundaki bütün tüylerin diken diken olduğunun farkındaydı. Rahatlamak için As Kaussner kişiliğine bürünmeye çalıştı. Ama anlaşılan As tatile çıkmıştı.

Bulutlara iyice yaklaşmışlardı artık. Laurel, aşağıya inmeyelim, diye haykırmak istedi. Ah, lütfen. Uçağı indirmeyin. Ama başka ne seçenekleri vardı ki?

Bethany Simms boğuk bir sesle, «Çok korkuyorum,» diye mırıldandı. Orta bölümdeki koltuklardan birine geçip kemerini bağladı. Ellerini sıkıca karnına dayadı.

«Galiba bayılacağım.»

Craig Toomy ona bir göz attı. Sonra bulduğu bir haritayı yırtmaya koyuldu.

Albert bir dakika sonra kemerini çözüp yerinden kalktı. Gidip Bethany'nin yanına oturdu. Kemeri bağlamayı da unutmadı. Kız hemen delikanlının elini yakaladı.

Cildi mermer kadar soğuktu.

Albert, «Her şey düzelecek,» dedi. Mississippi'nin Batısındaki En Hızlı Silah Çeken Musevi gibi konuşmaya gayret etmişti. Ama ağzından korkudan ödü patlayan on yedi yaşındaki keman öğrencisinin sesi çıktı.

Bethany, «Keşke...» diye söze başladı. Ancak uçak sarsıldığı için bir çığlık attı.

Dinah tiz ve kaygılı bir sesle Laurel'e, «Ne oldu?» diye sordu.

«Uçak mı bozuldu? Yere mi düşeceğiz?»

«Hayır, sanmıyorum...»

Brian'ın sesi hoparlörlerden yükseldi. «Bu normal, hafif bir çalkantı. Lütfen sakin olun. Bulutların arasına girdiğimizde biraz daha şiddetli sarsılacağız.»

«Çoğumuz böyle şeyleri yaşamıştır. Onun için telaşlanmayın.»

«Cıııırt!»

Don Gaffney tekrar Craig Toomy'ye bir göz attı. Ve içinden o kaçık köpeğin elindeki dergiyi kapıp bununla adamı dövmek geldi.

Bulutlara iyice yaklaşmışlardı artık. Robert Jenkins'in güçlü önsezileri yoktu.

Ama içinden bir ses, o bulutlardan sıyrıldığımız an insanların şimdiye dek görmediği bir şeyle karşılaşacağız, diye fısıldıyordu. İnanılmayacak bir şey olacak bu... Ama yine de ona inanmak zorunda kalacağız. Başka seçeneğimiz olmayacak. Elleriyle koltuğun iki yanını kavradı. Bir ter damlası gözüne doğru aktı.

Dinah telaşla, «Her şey düzelecek mi?» diye sordu. Küçük elleriyle Laurel'in parmaklarını hemen hemen canını yakacak bir güçle sıkıyordu. «Her şey gerçekten düzelecek mi?»

Laurel dışarı baktı. Uçak bulutları yalayarak ilerliyordu. Sonra tekrar sarsıldı. Kadın inlememek için kendini zor tuttu. Yaşamında ilk kez korku yüzünden hastalanmıştı. «Öyle olacağını umarım, hayatım,» diye mırıldandı. «Öyle olacağını umarım. Ama bilmiyorum...»

Nick, «Radarda ne görüyorsun, Brian?» diye sordu. «Olağanüstü bir şey var mı?

Herhangi bir şey?»

Brian, «Hayır,» dedi. «Radar sadece dünyanın aşağıda olduğunu açıklıyor ama işte o kadar. Biz...»

«Dur!» Nick sanki boğazı iyice sıkılmış gibi boğuk bir sesle konuşuyordu.

«Yüksel. Bu işi tekrar düşünelim. Bulutların dağılmasını bekleyelim...»

«Ne yeteri kadar zamanımız ne de yakıtımız var.» Brian gözlerini panele dikmişti. «Sıkı tutun. İniyoruz.»

Uçak bulutların arasına daldı. Şimdi gökyüzü bomboştu. Sanki az önce orada bir uçak yokmuş gibi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BULUTLARIN İÇİNDE. BANGOR'A HOŞGELDİNİZ. ALKIŞLAR. TAŞIYICI KAYIŞ. ÇALMAYAN

TELEFONLAR. GRAİG TOOMY UFAK BİR YOLCULUK YAPIYOR. KÜÇÜK KÖR KIZIN UYARISI.

Ana salonun ışıkları azaldı. Uçak şimdi daha şiddetle sarsılıyordu. Yine müthiş bir yalpalamadan sonra Albert sağ omzunda bir ağırlık hissetti. Bethany'nin başı omzuna dayanıp kalmıştı. Genç kız bayılmıştı.

Uçak yeniden sarsıldı. Bir gürültü oldu. Dinah bir çığlık atarken, Gaffney de bağırdı. «Neydi bu? Tanrı aşkına, neydi bu!»

Robert Jenkins alçak sesle, «İçki servis arabası,» diye açıkladı. «Araba çıkarılmıştı ya. Herhalde o yana doğru kaydı.»

Uçak baş döndürücü şekilde bir dalış yaparken servis arabası da devrildi.

Bardaklar kırıldı. Dinah yine bir çığlık attı.

Laurel telaşla, «Bir şey yok,» dedi. «Bana o kadar sıkı sarılma, Dinah, yavrum.

Her şey yolunda...»

«Lütfen! Ölmek istemiyorum! Ölmek istemiyorum ben!»

«Bu normal bir sarsıntı,» Brian'ın hoparlörden yükselen sesi oldukça sakindi...

Ama yazar Jenkins'e bu seste zorla kontrol altında tutulan dehşet varmış gibi geldi. Pilot sözlerini tamamladı. «Sakin olun.»

Koridorun diğer yanından bir ses geldi. «Caart!»

Gaffney o tarafa doğru döndü. «Bırak artık, aşağılık herif! Yoksa derginin geri kalan kısmını sana yuttururum.»

Craig ona nazik nazik baktı. «Dene bakalım, seni yaşlı eşşek!»

Uçak yine yükselip alçaldı. Albert, Bethany'nin üzerinden eğilip dışarıya baktı.

Bulutların arasında bir açıklık olması için çaresizce dua ediyordu.

Ama her taraf göz alabildiğine koyu kurşuniydi.

Nick, «Bulutların yüksekliği nedir, ahbap?» diye sordu. Bulutların arasına girildiğinden bu yana oldukça rahatlamış görünüyordu.

Brian, «Bilmiyorum,» dedi. «Sana sadece şu kadarını söyleyebilirim. Bulutlar umduğumdan daha alçak.»

«Ya çok alçaksa?»

Pilot açık açık, «Aletlerde hafif bir aksama olursa kendimizi "denizde buluruz,»

dedi. «Ama öyle olacağını sanmıyorum. Yüz elli metreye kadar ineceğim. Etraf hâlâ bulutlarla kaplı olursa o zaman yeniden yükselip Portland'a gideceğim.»

«Belki şimdiden oraya doğru gitmen daha iyi olur.»

Brian başını salladı. «Orada hava hemen hemen her zaman buradakinden kötüdür.»

«Ya Presque adası? Orada uzak mesafeli bir SAC üssü yok mu?»

Kaptan pilot bir an, bu adam gereğinden fazla şey biliyor, diye düşündü. Sonra da cevap verdi. «Oraya ulaşamayız. Ormana düşeriz.»

«O halde Boston'a ulaşmamız da imkânsız.»

«Tabii ya.»

«Ama bu da kötü bir kararmış gibi gözüküyor, ahbap.» Uçak yine görünmeyen bir hava akımıyla karşılaşp üşümüş bir köpek gibi sarsıldı.

Brian, «Daha başımız dertte değil,» diye hatırlattı. «Ama yere çok yaklaştık.»

«Biz...» Brian birdenbire sustu. Çok rahatlamıştı. «Tamam! Bulutlardan sıyrılıyoruz.»

Uçağın kara burnunun ötesinde bulutlar sise dönüşüyordu. Daha aşağılarda kurşuni Atlantik Okyanusu uzanmaktaydı.

Brian mikrofondan, «Bulutların altına indik, bayanlar baylar,» dedi. «Onlardan iyice sıyrılır sıyrılmaz bu hafif sarsıntılar da sona erecek. Birkaç dakika sonra aşağıdan gelen bir gürültü duyacaksınız. Bu size iniş takımlarının açıldığını haber verecek. Bangor yöresine inmeye hazırlanıyorum.» Mikrofonu kapayarak seyir görevlisinin yerinde oturan Nick'e, «Bana şans dile,» dedi.

«Dilemez olur muyum, ahbap... dilemez olur muyum?»

Laurel pencereden dışarı baktı ve nefesi gırtlığına takılıp kaldı. Bulutların arasından okyanus gözüküyordu. Sonra karaya yaklaştılar. Tarlaların, ağaçlıkların ve bir gölcüğe benzeyen su birikintisinin üzerinden geçtiler.

Kadın, ama evler nerede, diye düşündü. Yollar, arabalar, binalar ve elektrik telleri? Bir çığlık attı.

Dinah da neredeyse haykırıyordu. «Ne var? Ne var, Laurel? Ne oldu?»

Laurel aniden zaferle, «Hiçbir şey olmadı,» diye bağırdı. Aşağıda bir yolun deniz kıyısındaki küçük bir kente doğru uzandığını görmüştü.

«Hiçbir şey olmadı! Hepsi aşağıda! Hepsi hâlâ aşağıda!»

Robert Jenkins arkasından, «Bayan,» dedi. «Korkarım çok yanılıyorsunuz»

American Pride uçağı Bangor'a doğru alçalmayı sürdürüyordu. Nick birdenbire,

«Onu görüyorum!» diye bağırdı. «Havaalanını görüyorum! Tanrım! Ne harika bir manzara!»

Brian homurdandı. «Alanı görüyorsan yerinden kalkmışsın demektir.» Dönmeden konuşmuştu. Çünkü dönüp bakacak zamanı yoktu. «Kemerini bağla ve sesini de kes!»

Ama o uzun pist gerçekten harikaydı!

Brian telsizle tekrar bağlantı kurmaya çalıştıysa da, bunun bir yararı

olmayacağını biliyordu. «Bangor kulesi. Acil durum. Acil durum. Pistte trafik varsa yolundan çekin. İnişe geçiyorum.»

Uçak yavaşlıyordu. Sonra alana indi. Bu işi başarmışlardı!

Brian, «Normal bir inişti,» dedi. «Önemli bir şey değildi.» Titreyerek uzun uzun soluk verdi ve uçağı durdurdu. İnce vücudu sarsılarak büküldü. Eliyle yüzünü silmeye çalıştı. Avucuna terler dolduğunda da bitkince güldü.

Nick elini onun omzuna koydu. «İyi misin, Brian?»

«Evet.» Brian yine mikrofona uzandı. «Bayanlar, baylar Bangor'a hoşgeldiniz.»

Arkadan, «Yaşa!» sesleri gelince de güldü.

Nick Hopewell gülmüyordu. Brian'ın koltuğunun üzerinden eğilmiş ön camdan dışarı bakıyordu. Etrafta hiçbir hareket yoktu. Ne ilerleyen bir uçak, ne de bir kamyonet.

Nick usulca, «Bu 'Hoşgeldiniz' sözcüğü için teşekkür ederim, dostum,» dedi.

«Sana derin bir minnet duyuyorum. Çünkü galiba bu sözleri senden başka söyleyen olmayacak. Burada bir tek insan bile yok»

Brian telsizden hiç ses alamamış olmasına rağmen Nick'in fikrini kabul etmeyi de pek istemiyordu. Üzerinde 'İç Güç' yazdı düğmeye doğru uzandı. Sonra nedense içinden gelen sese uyararak düğmeyi çevirmedi. Zaten yakıt harcadığım için bana çatacak kimse yok, diye düşündü. Hoş, ziyan edecek fazla yakıtımız da kalmamıştı

ya. Kemerini çözüp ayağa kalktı.

Nick, «Şimdi ne olacak, Brian?» diye sordu. O da ayağa kalkmıştı, pilot ilk kez o zaman İngiliz'in kendisinden on santim daha uzun olduğunu farketti. Kendi kendine, şu ana kadar komuta bendeydi, dedi. Bu garip olayların başlangıcından beri bendeydi. Ama galiba artık durum değişecek. Ancak buna aldırdığı yoktu.

Uçağı bulutların arasına sokarken bütün cesaretini tüketmişti. İçin için, herkesin burnunu kıvrırıp büken, dostum, diye ekledi. Komutayı ele almayı

istiyorsan bunu sana memnunlukla devrederim. Hatta istiyorsan kasketimi de veririm. Ama ancak uçaktan indikten sonra. Sen ve geri kalan 'Kazlar' yere ayak basıncaya kadar sizden sorumluyum.

Az önce Nick bir soru sormuştu. Brian ona cevap vermesi gerektiğini düşündü.

«Şimdi uçaktan inecek ve neler olduğunu anlayacağız.»

Nick onun omzunu tuttu. «Sence...»

Kaptan pilot nedense bu harekete öfkelenmişti. Nick'in elinden kurtularak, «Bence uçaktan inmemiz gerekiyor,» diye homurdandı. «Uçağı merdiveni yaklaştıracak hiç

kimse yok. Onun için acil durumlarda kullanılan kızaktan yararlanacağız. Ondan sonra her şeye sen karar vereceksin, ahbap.» Kabinden çıktı... Az kalsın yan yatan servis arabasının üzerine devriliyordu. Cam kırıkları etrafı saçılmıştı.

Alkol kokusu insanın gözlerini yaşartıyordu. Brian arabanın üzerinden atladı, Nick birinci mevki kompartmanının dibinde onu yakaladı.

«Brian, seni kıracak bir şey söylediysem özür dilerim. Harika bir iş basardın.»

Brian, «Beni kırmadın,» dedi. «Sadece şu son on saatlik süre için de, Pasifik Okyanusunun üzerinde basınç düşmesiyle uğraşmak zorunda kaldım. Sonra eski karımın Boston'da olmayacak bir yangında öldüğünü öğrendim. Ve Birleşik Devletlerin ortadan kalktığını da. Biraz sersemim.» ikinci

mevkinden geçip ana salona girdi. Bir an derin bir sessizlik oldu. Yolcular bembeyaz suratlarıyla ne olduğunu anlamamışçasına oturuyor ve ona bakıyorlardı.

Sonra Albert Kaussner kaptan pilotu alkışlamaya başladı. Bir dakika Bob Jenkins de ona katıldı... Don Gaffney ve... Laurel de... Kabak kafalı adam etrafına bakındı, sonra o da el çırpmaya başladı.

Dinah, Laurel'e, «Ne var?» diye sordu. «Ne oluyor?»

«Kaptan pilot...» Laurel ağlamaya başladı. «Bizi sağsalim aşağıya indiren kaptan.»

O zaman Dinah da alkışlamaya başladı.

Brian sersem sersem onlara bakakaldı. Arkasında duran Nick de alkışlayanlara katıldı. Yolcular kemerlerini çözerek ayağa kalktılar. Sadece üç kişi Brian'ı

alkışlamıyordu. Baygın olan Bethany, hâlâ arka sırada horlayan sakallı yolcu ve Craig Toomy. Toomy garip bir şekilde parlayan irileşmiş gözleriyle onlara bakıyordu. Sonra dergiden bir şerit daha yırttı.

Brian kızardığını hissetti. Delilikti bu. Ellerini kaldırdı ama yolcular onu alkışlamayı sürdürdüler. «Bayanlar, baylar, lütfen... lütfen... Emin olun sıradan bir inişti bu...»

Bob Jenkins, Gary Cooper'in başarılı bir taklidini yaptı. «Ah, ama... Ben bir şey yapmadım ki.» Albert kahkahalarla gülmeye başladı, Bethany gözlerini açarak şaşkın şaşkın etrafına bakındı.

«Sağsalim yere indik değil mi? Tanrım! Harika! Hepimizin öleceğini sanıyordum.»

Brian, «Lütfen,» diye tekrarladı. Yolcular bir kahraman arıyorlardı ve onu bulmuşlardı. Bunu kabul etmeli, hatta bu durumdan yararlanmalıydı. Çünkü daha onları uçaktan indirmesi gerekiyordu. «Pencerelerden dışarı baktınız. Onun için sizin de benim kadar bilginiz var. Uçaktaki yolcuların çoğu ve mürettebat biz uyurken ortadan kayboldular. Bu delice bir şey. Ama şimdi daha da delice bir olayla karşı karşıyayız. Görünüşe bakılırsa başka pek çok insan daha ortadan kayboldu... Ama mantık etrafta bir yerde başkalarının da olması gerektiğini söylüyor. Bu olay neyse, ondan sağsalim kurtulduk. Onun için başkalarının da kurtulmuş olmaları gerekir.»

Polisiye roman yazarı Bob Jenkins usulca bir şeyler mırıldandı. Albert onu duydu ama sözcükleri seçemedi. «Yanlıştır mantık...» gibi bir şeyler söylemişti galiba.

«Bence bu olayla başa çıkmanın en iyi yolu her şeyi teker teker ele almak olacak. Atacağımız birinci adım şu: Uçaktan ineceğiz.»

Craig Toomy sakin ve mantıklı bir tavırla, «Ben Boston'a gitmek için bilet aldım,» dedi. «Ve Boston'a gitmek istiyorum.»

Nick, Brian'ın arkasından öne çıktı. Craig, İngiliz'e baktı ve gözleri kısıldı.

Nick parmaklarını adamın burnunu yine sıkacakmış gibi oynattı. Vaktiyle annesi

«İyi ki Doğdun» şarkısını söylerken ayak parmaklarının arasında yanan bir kibritle oturmak zorunda kalan Craig, İngiliz'in ne demek istediğini hemen anladı. Zeki bir insandı o, bekleyebilirdi.

Brian, «Acil durumlarda kullanılan kızaktan yararlanacağız,» dedi. «Size bunun nasıl yapıldığını anlatmak istiyorum. Beni dikkatle dinleyin, sonra tek sıra halinde dizilin ve peşimden uçağın burnuna doğru gelin.»

Dört dakika sonra uçağın ön kapısı içeri doğru açıldı. Bir hışımlı oldu ve turuncu bir yatağa benzeyen kızak yere doğru uzandı. Brians Nick yolculardan oluşan kısa sıranın başında duruyorlardı.

İngiliz alçak sesle, «Dışarıdaki havada bir tuhafılık var,» diye fısıldadı.

«Ne demek istiyorsun?» Brian sesini daha da alçalttı. «Hava zehirli mi?»

«Hayır... Daha doğrusu sanmıyorum. Ama bu havanın ne tadı var, ne de kokusu.»

Brian endişeyle, «Sen kaçırılmışsın,» dedi.

Nick başını salladı. «Hayır, kaçırmadım. Burası bir havaalanı, ahbap, kahrolasıca bir buğday tarlası değil. Burnuna petrol ya da mazot kokusu geliyor mu?»

Kaptan pilot havayı kokladı. Gerçekten de havada hiç koku yoktu. İngiliz'in 'tat' diye tanımladığı, kolaylıkla adlandırılmayan o nitelik de.

Bethany Simms endişeyle sordu. «Bir şey mi var? Yani... kötü bir şey varsa öğrenmek istediğimi pek sanmıyorum. Ama...»

Brian, «Kötü bir şey yok,» dedi. Yolcuları saydı. On kişiydiler. Pilot Nick'e döndü. «Arkadaki yolcu hâlâ uyuyor. Onu kaldıralım mı dersin?»

Nick bir an düşündü, sonra da, «Hayır,» der gibi başını salladı. «Boşver!

Derdimiz başımızdan aşkın. Bir de akşamdan kalma birine dadılık mı edeceğiz?»

Brian güldü. O da aynı şeyi düşünüyordu. «Haklısın. Pekâlâ. Önce sen kay bakalım, Nick. Kızığın alt ucunu tut. Ben de geri kalanlara yardım edeceğim.»

«Belki önce senin inmen daha doğru olur. Belki o gürültücü dostumuz buraya indiğimiz için yine olay çıkarmaya kalkışır.»

Brian, Craig'e bir göz attı. Adam elinde ince bir evrak çantasıyla sıranın en arkasında duruyor, boş gözlerle tavana bakıyordu. Yüzü vitrin mankenlerinin kadar ifadesizdi. Pilot, «Onunla başım derde girecek değil,» diye açıkladı...

«Çünkü ne yapacağı beni hiç ilgilendirmiyor, ister uçakta kalsın, ister insin, benim için bir.»

Nick güldü. «Benim için de öyle. Haydi bakalım, büyük göç başlasın.»

«Ayakkabılarını çıkardın mı?» Nick elindeki siyah mokasenleri havaya kaldırdı.

Brian, «Tamam,» dedi. «Haydi bakalım.» Bethany Simms'e döndü. «Dikkatle bak. Onu sen izleyeceksin.»

«Ah, Tanrım... bu hiç hoşuma gitmiyor.» Ama Bethany yine de Brian'a yaklaşarak kaygıyla Nick'in kayışını izledi. İngiliz bu işi ustalıkla başarmıştı.

Sonra yukarıya, «Çok kolay,» diye seslendi. «İlk müşterimizi bekliyorum.»

Brian kıza döndü. «Bu sensin. Adın Bethany'ydi değil mi?»

Genç kız endişeyle, «Evet,» dedi. «Ama bu işi yapabileceğimi sanmıyorum. Her sömestr beden eğitiminden çakardım. Sonunda ev bilgisi sınıfına geçmeme izin verdiler.»

Brian, «Bu işi kolaylıkla başaracaksın,» dedi. «Ayakkabılarını çıkardın mı?»

Bethany eski, pembe bez ayakkabılarını çıkarmıştı. Ama kapıdan uzaklaşmaya çalışıyordu. «Kaymadan önce bir içki içersem belki...»

Albert birdenbire, «Haydi, Bethany,» dedi. Delikanlı keman kutusunu koltuğunun altına sıkıştırmıştı. «O kızaktan benim de ödüm patlıyor. Ama sen kayarsan, ben de aynı şeyi yapmak zorunda kalacağım.»

Kız ona şaşkınlıkla baktı. «Neden?»

Albert'in suratu kıpkırmızıydı. «Çünkü sen kızsın. Evet, biliyorum, ben cins ayrımı yapan bir köpeğim. Ama gerçek bu.»

Bethany bir an delikanlıya baktı. Sonra gülerek kızağa yöneldi. Biraz beceriksizce de olsa aşağıya kaymayı başardı, «Ah, Tanrım! Sanki çocukluğuma döndüm.»

Bethany'yi Albert izledi. Sonra Jenkins, Gaffney ve kabak kafalı adam.

Sıra Laurel'le Dinah'ya geldiğinde küçük kız durakladı. «Uçaktan neden iniyoruz?

Burada hiç kimse yok ki!»

Brian'la Laurel bir an birbirlerine baktılar. Sonra pilot, «Gidip bakmadıkça bunu kesin olarak bilemeyiz ki,» dedi. «Öyle değil mi?»

Dinah başını salladı. «Ama ben biliyorum. Burada ne bir koku var, ne de ses.

Ama... ama...»

Laurel, «Ama ne, Dinah?» diye sordu.

Kız kararsızca durdu. Onlara uçaktan inmekten korkmadığımı açıklamalıyım, diye düşündü. Laurel nasıl olsa bana yardım edecek. Ama burada... ters bir şeyler var. Kötü bir şeyler. Ve işte ben bundan korkuyorum. Ama büyükler çocuklara inanmazlar ki. Özellikle kör olanlarına. Onlara burada kalamayacağımızı

anlatmalıyım. Uçağa binmeli ve yeniden havalanarak buradan uzaklaşmalıyız. Ama tabii beni dinlemezler.

Kız sonra boyun eğmiş gibi, «Neyse...» dedi. «Yardım et de ineyim, Laurel.»

Kör kızı, genç kadın izledi.

Böylece uçakta sadece Brian, arkada uyuyan sarhoş ve kâğıt yırtmaktan hoşlanan Craig Toomy kalmıştı.

Pilot olabildiğince nazik bir tavırla, «Sıra sizde, dostum,» dedi.

Craig Toomy garip bir sesle, «Seni şikâyet edeceğimi biliyorsun, değil mi?» diye sordu. «Havayollarından otuz milyon dolar tazminat isteyeceğim. Ve baş suçlunun da sen olduğunu bildireceğim.»

«Bu sizin bileceğiniz bir şey, Bay...»

«Toomy. Craig Toomy.»

«Bay Toomy.» Brian bir an duraksadı. «Bay Toomy başımıza neler geldiğini biliyor musunuz?»

Craig bir süre kapıdan bomboş alana baktı. Tabii biliyorum, diye düşünüyordu.

Umacıların işi bu. Umacılar akılsız ve tembel insanları toplamaya geldiler.

Tıpkı babamın dediği gibi. Sonra aynı garip sesle Houston'daki Prudential Merkezinde yapılacak toplantının ne kadar önemli olduğunu bilmiyorsun tabii,»

dedi. «Oysa ülkelerin ekonomik Ederi buna bağlı...»

«Bay Toomy, bütün bunlar çok ilginç. Ne yazık ki zamanım yok...»

Craig birdenbire haykırdı. «Zaman! Sen zaman konusunda ne biliyorsun ki? Bunu bana sor! Bana sor! Ben zamanla ilgili her şeyi biliyorum! Her şeyi. Zaman az!

Zaman çok az!»

Brian kendi kendine, kahretsin, dedi. Bu deli köpeği aşağıya iteceğim. Ama aynı anda Craig Toomy dönerek atladı.

Aşağıya doğru kayarken hâlâ bağıırıyordu. «Lanet olsun! Zaman çok az!»

Brian, «Kahretsin,» diye homurdandı. «Amm da kaçık!» Bir süre kızağın yukarısında durup etrafına, uçağının o rahatlatıcı, tanıdık dünyasına baktı...

Sonra da atladı.

On yolcu uçağın dev kanadının altında toplanmıştı.

Nick, «Şimdi ne yapacağız, kaptan?» diye sordu.

«Bunu sen bana söyle.Yani... bize.»

İngiliz, pilota, «Ciddi misin?» der gibi baktı. Brian da hafifçe başını salladı.

Nick, «Galiba önce terminal binasına girmemiz doğru olacak,» dedi. «Oraya en çabuk hangi yoldan gidebiliriz? Bu konuda bir fikrin var mı?»

Brian başıyla yanda duran bagaj arabalarını işaret etti. «Herhalde bu işi en çabuk bagaj taşıma kayısıyla başarabiliriz.»

«Pekâlâ. O tarafa doğru gidelim mi, sayın bayanlar ve baylar?»

Kısa bir yürüyüşü. Ama Dinah'yla el ele ilerleyen Laurel bunun yaşamının en garip yürüyüşü olduğunu düşündü. Etrafta çıt çıkmıyordu. Ne bir kuş ötüyor, ne de bir motor homurdanıyordu.

Hepsi Nick'in peşi sıra teker teker taşıma kayışına yerleşerek içeri ye girdiler.

Yolcular büyük salonda sessiz bir şaşkınlıkla etraflarına bakınıyorlardı. O

zamana dek böylesine bomboş bir terminal hiç görmemişlerdi Tavandaki lambalar yanmıyordu.

Kapılardan süzülen loş ışığın ise içeri, yi aydınlatması imkânsızdı.

Nick kesin bir tavırla konuşmaya çalıştı ama sesi kaygılıydı. «Tamam.

Telefonları bir deneyelim mi?»

İngiliz telefonlara doğru giderken, Albert de araba kiralanan kontuara yaklaştı.

Burası kapkaranlıktı. Delikanlı ansızın irkildi. Arkasında bir hışırtı olmuştu.

Albert keman kutusunu bir sopa gibi havaya kaldırarak döndü. Ama hemen arkasında Bethany duruyordu. Kız sigarasını yakmakla meşguldü.

Kaşlarını kaldırarak, «Seni korkuttum mu?» diye sordu.

Albert keman kutusunu indirirken mahcup mahcup gülümsedi. «Biraz.»

«Affedersin.» Kız kibriti söndürüp yere attı. Sigarasından derin bir nefes çekti. «Oh. Hiç olmazsa bu daha iyi. Uçakta sigara içmeye cesaret edemedim. Bir şeyi patlatırım diye.»

Bob Jenkins ağır ağır onlara yaklaştı. «Biliyor musunuz sigarayı on yıl önce bıraktım.»

Bethany, «Lütfen nutuk çekme,» dedi. «Bu işten sağsalım ve aklımız da başımızda olarak kurtulursak bir ay her gün nutuk dinleyeceğim zaten.»

Jenkins kaşlarını kaldırdı. «Aslında ben senden bir sigara isteyecektim. Bana eski alışkanlıkları yenilemenin tam zamanıymış gibi geliyor.»

Bethany gülererek yazara bir sigara uzattı. Jenkins sigarayı dudaklarının arasına sıkıştırdı. Kız da yaktı. Yazar bir süre öksürdü.

Bethany kayıtsızca «Sen sigarayı bırakalı gerçekten çok olmuş,» diye mırıldandı.

Jenkins, «Öyle,» der gibi başını salladı. «Ama yine çabucak alışacağım. Eski alışkanlıkların en dehşet verici yanı da bu... Siz, ikiniz, saati farkettiler mi?»

Albert, «Hayır,» dedi.

Jenkins tuvalet kapısının üzerindeki saati işaret etti. Saat 4.07'de durmuştu.

«Bu her şeye uyuyor. Şimdi olanlardan 'Olay' diye söz edelim. Çünkü aklıma başka bir sözcük gelmiyor. Olay, biz bir hayli yol aldıktan sonra başladı. 4.07 Doğu Yaz Saati, 1.07 Pasifik Yaz Saati demektir. İşte böylece her şeyin ne zaman olup bittiğini biliyoruz.»

Bethany, «Harika!» diye bağırdı.

Jenkins onun sesindeki hafif alayı ya farketmedi ya da aldırmadı. «Ama bana bu işte bir yanlışlık varmış gibi geliyor. Keşke güneşi görebilseydik. O zaman emin olabilirdim.»

Albert «Ne demek istiyorsunuz?» diye sordu.

«Saatler... daha doğrusu elektrikli saatler bir işe yaramıyor. Çünkü ceryan yok.

Ama güneşi görebilseydik o zaman gölgelerimizin yönü ve uzunluğuna bakıp zaman konusunda bir fikir edinebilirdik. Saatim dokuzu çeyrek geçtiğini gösteriyor ama ona da güvenemiyorum. Bana sanki daha geçmiş gibi geliyor. Tabii bunu kanıtlamam da, açıklamam da imkânsız. Ama bana öyle geliyor.»

Albert bir an düşündü. Çevresine bakındı. Sonra Jenkins'e döndü. «Biliyor musunuz, gerçekten öyle galiba. Bana da sanki öğle yemeği zamanı yaklaşmış gibi geliyor. Ne delice bir fikir değil mi?»

Bethany, «Hiç de delice sayılmaz,» diye cevap verdi. «Buna jetle yolculuk yapmak neden oldu.»

Jenkins, «Ben aynı görüşte değilim,» dedi. «Biz batıdan doğuya doğru geldik, küçük hanım. Bu durumda yolcular tersini, yani saati olduğundan daha erken sanırlar.»

Albert'in aklına bir şey geldi. «Uçakta bir şeyler söylediniz. Kaptan burada başkalarının olabileceğini söylediğinde, 'Yanlış mantık,' dediniz. Ama bana her şey doğruymuş gibi geliyor. Hepimiz uyuyorduk. Ve şimdi de buradayız. Olay, Bangor saatiyle 4.07'de olduysa o zaman kentte hemen herkes uykudaydı demektir.»

Jenkins nazikçe, «Evet,» dedi. «O zaman şimdi neredeler?»

Albert şaşaladı. «Şey...»

Nick telefonu hızla kaparken bir gürültü oldu. Denediği son telefonda bu. «İş yok! Hiçbiri çalışmıyor. Kumbaralılar da, kumbarasızlar da. Köpeklerin Cavlamadığını söylüyordun, Brian. Buna telefonların çalışmadıklarını da ekleyebilirsin.»

Laurel usulca sordu. «Şimdi ne yapacağız?»

Kabak kafalı yolcu, «Yukarıya çıkalım,» diye önerdi. «Lokanta orada olmalı.»

Hepsi dönüp ona baktılar. Gaffney burun kıvırdı. «Senin aklın da buna takılmış, ahbap.»

Kabak kafalı adam tek kaşını kaldırarak ona baktı. «Bir kere adım, 'ahbap' değil, Rudy Warwick. Sonra insan karnı tokken daha iyi düşünür.» Omzunu silkti.

«Doğa kanunu bu.»

Jenkins, «Bence Bay Warwick çok haklı,» dedi. «Hepimizin biraz bir şeyler yemesi gerekiyor. Ayrıca yukarıda olanları açıklayacak ipuçları bulabiliriz. Hatta bana bunu başaracakmışız gibi geliyor.»

Nick omzunu silkti. Aniden yorulmuş ve sersemlemiş gibiydi. «Neden olmasın?

Kendimi kahrolasınca Robinson Crusoe gibi hissetmeye başlıyorum.»

Artık çalışmayan yürüyen merdivene doğru ilerlediler. Albert, Bethany ve Jenkins en arkadaydılar.

Albert birdenbire, «Siz bir şey biliyorsunuz, değil mi?» diye sordu. «Nedir bu?»

Jenkins düzeltti. «Belki bir şey biliyorum. Belki de bilmiyorum. Ama şu ara bir şey söyleyecek değilim... Sadece bir öneride bulunacağım.»

«Nasıl bir öneri?»

«Sözüm sana değil, bu küçük hanıma. Kibritlerini harcama, Bethany. İşte önerim bu.»

«Ne?» Kız kaşlarını çatıp yazara baktı.

«Ne dediğimi duydun.»

«Evet, duydum ama ne demek istediğinizi anlamadım. Herhalde yukarıda bir tütüncü var, Bay Jenkins. Orada bol bol kibrit olduğundan eminim. Sigaralar ve kullanıldıktan sonra atılan çakmıklardan da vardır.»

Jenkins başını salladı. «Ben de aynı fikirdeyim. Ama yine de kibritlerini ziyan etmemeni söyleyeceğim.»

Albert, dedektifin adı Philo Christie mi neydi, diye düşündü. Şimdi nerede.

Jenkins'e tam bunu söyleyeceği ve romanlarından biri olmadığını anımsatacağı

sırada Brian Engle birdenbire merdivenin aşağısında durdu.

«Bay Toomy nerede?»

Warwick, «Kim?» diye sordu.

«Boston'da önemli bir randevusu olan yolcu.»

Gaffney homurdandı. «Ondan bize ne? O beladan kurtulduğumuza sevinmeliyiz.»

Ama Brian kaygılıydı. Toomy'nin onlardan ayrılmış olması hoşuna gitmiyordu.

Bunun nedenini bilmiyordu ama sinirleri gerilmişti. Soru sorarcasına Nick'e baktı.

İngiliz omzunu silkti, sonra da başını salladı. «Onun gittiğini görmedim, ahbab.

Telefonlarla uğraşıyordum. Üzgünüm.»

Brian, «Toomy!» diye bağırdı. «Craig Toomy! Neredesin?»

Ama ona yanıt veren olmadı. Etrafa yine o sıkıcı, garip sessizlik çöktü. Sonra Laurel'in tüyleri diken diken oldu. Böyle yüksek tavanlı bir yerde pilotun sesinin yankılanması gerekmez miydi? Ama böyle olmamıştı.

Diğerleri aşağıda etrafı araştırırken Craig Toomy çalışmayan yürü. yen merdivenden bir fare sessizliğiyle çıkmıştı. Nereye gitmesi gerektiğini biliyordu. Oraya eriştiğinde neyi bulması gerektiğini de.

Geniş bir salondan geçerek bir koridora çıktı. Tam koridorun sonuna vardığında geniş pencerelerin birinden tekrar alana baktı. Görülecek bir şey yoktu orada.

Ama Craig'in gözleri irileşmeye, kalbi korkuyla dolmaya başladı.

Birdenbire bir ölü ona, geliyorlar, dedi. Bu Craig'in babasının sesiydi. Oğlunun kalbinin karanlık bir köşesindeki hayaletlerle dolu, ufak mozolenden konuşuyordu.

Craig, «Hayır,» diye fısıldadı. «Kimse gelecek değil.»

Sen çok kötü davrandın. Daha da kötüsü tembellik ettin.

«Hayır.»

Evet. Bir randevun vardı, bunu atlattın. Kaçtın. En olmayacak yere hem del Maine eyaletindeki Bangor kentine.

Craig, «Suç bende değildi,» diye mırıldandı. «Beni istemememe rağmen buraya getirdiler. Beni... beni kaçırdılar.»

İçindeki o ses cevap vermedi. Sadece bir hoşnutsuzluk dalga dalga etrafını sardı.

ONLAR buradalardı... Ve dönecekler. Bunu biliyorsun değil mi?]

Craig bunu biliyordu. Umacılar geri geleceklerdi. Onu avlamak için döneceklerdi.

Craig umacıları hissediyordu. Onları hiç görmemişti ama ne dehşet verici yaratıklar olduklarını biliyordu. Bu konuyu bilen sadece kendisi miydi? Craig, ah, hayır, dedi içinden. Bence o küçük kör kızın da Umacılar konusunda bilgisi var. Ama bu önemli değil. Önemli olan, Umacılar o bela dolu, korkunç inlerinden çıkıp Bangor'a gelmeden önce Boston'a gidebilmek. Yoksa onlar beni bağırp haykırtarak diri diri yiyecekler. Pru'ya gitmeli ve bizimkilere neler yaptığımı

anlatmalıyım. Ondan sonra özgür olurum.

Craig pencerenin önünden ayrılıp koridorun dibine doğru ilerledi orada aradığı

kapıyı buldu. Kapının üzerinde, «Hava Alanı Güvenlik Gücü» yazılıydı. İçeri girmeliyim, diye düşündü. Şöyle ya da böyle içeri girmeliyim. Bütün bunların...

bu çılgınlıkların benimle bir ilgileri olması gerekmiyor. Onları kabullenmem şart değil. Artık hiç değil... Elini uzatarak kapının tokmağına dokundu. Boş boş

bakan gözlerinde birdenbire kararlı bir ifade belirdi. Uzun, çok uzun bir süreden beri stres içindeyim. Yedi yaşından beri mi? Hayır... galiba daha da önce başladı. Kendimi bildim bileli stres içindeyim ben. Şu sonuncu delilik de sürtün başka bir türü. Belki de bütün bunlar, o eski püskü ceketli adamın dediği gibi bir deney. Gizli bir resmi örgütün ya da tehlikeli yabancı bir gücün ajanları deney yapıyorlar. Ama ben artık deneylere katılacak değilim. Ben kaçmayı tercih ediyorum. Boston'a gidecek ve başladığım işi bitireceğim. Böyle yapmazsam...

Craig o zaman ne olacağını biliyordu. Çıldıracaktı. Tokmağı çevirdi ve kapı açıldı. Craig içeri girdi.

Brian'la Nick hepsinden önce ikinci kata çıktılar. Diğerleri de onların etrafında toplandılar.

İngiliz, «Haydi,» diye başladı. Ama Dinah atıldı. «Durun.» Sesi güçlü ve telaşlıydı. Diğerleri merakla kıza döndüler. Dinah, Laurel'in elini bırakarak kollarını havaya kaldırdı. Başparmaklarını kulaklarının arkasına dayayarak ellerini yelpaze gibi açtı.

Brian, «Ne...» diyecek oldu. Dinah kesin bir tavırla onu susturdu. «Hişşş...»

Kız önce hafifçe sola döndü. Durakladı. Sonra pencerelerden içeri süzülen beyaz ışık üzerine düşünceye kadar diğer yana dönmesini sürdürdü. Bu ışıkta uçuk rengi daha da solgun görünüyordu. Sanki bir hayaletin suratıydı bu. Dinah kara gözlüğünü çıkardı. İri kahverengi gözleri hiç de boş boş bakmıyorlardı.

Uykudaymış gibi, alçak sesle, «İşte...» dedi. Laurel korkunun buzdan bir el gibi kalbini kavradığını hissetti. Bunu hisseden yalnız o değildi. Bethany'le Don Gaffney iki yandan ona sokuldular. Dinah mırıldandı. «İşte... ışığı

hissedebiliyorum. Doktorlar tekrar görebileceğimi bu yüzden anladıklarını söylediler. Ben ışığı her zaman hissederim. Işık kafamın içindeki bir ısı kaynağına benzer.»

Brian, «Dinah, ne...» diye başladı.

Nick dirseğiyle onu dürttü. İngiliz'in yüzü sarkmış, hatları gerilmişti. Alnı kırış kırış olmuştu. «Sesini çıkarma, ahbap.»

Dinah pencereye doğru yürüdü. «Işık burada.» Ellerini uzatıp parmaklarıyla cama dokundu. Sonra da usulca, mutsuz bir ifadeyle, «Camda da bir tuhafılık var,» diye mırıldandı.

Laurel, «Dinah,» dedi.

Kız dönmeden, «Hişşş...» diye fısıldadı. «Bir şey duyuyorum.»

Fısıltıyla söylenen bu sözcükler Albert Kaussner'in kafasının isimsiz ve mantıksız bir korkuyla dolmasına neden oldu. Brian ise bütün dikkatini Dinah'ya vermişti. Kendi soluklarını işitiyordu. Diğerlerinininki de... Ama başka hiçbir ses duyulmuyordu. Pilot, Dinah'ya öyle geliyor... diye düşündü. Hepsi o kadar.

Ama yine de emin değildi.

Laurel telaşla, «Ne?» diye sordu. «Ne duyuyorsun, Dinah?»

Dinah pencereden dönmeden karşılık verdi. «Bilmiyorum. Ses çok hafif. Uçaktan indiğimizde de bu sesi duyduğumu sandım. Ancak sonra yanıldığıma karar verdim.

Ama şimdi daha iyi duyuyorum. Hatta camın arkasından bile. Bu biraz... çatırtıya benziyor.»

Brian, Nick'e dönüp alçak sesle, «Sen bir şey duyuyor musun?» diye sordu.

Nick de yine fısıltıyla yanıt verdi. «Hiçbir şey duymuyorum. Ama çocuk kör.

Kulaklarına çifte görev yaptırmaya alışmış.»

Brian, Nick'in kulağına, «Bence bu bir sinir krizi,» diye fısıldadı.

Dinah pencereden dönerek iki adamın taklidini yaptı. «'Sen bir şey duyuyor musun?' 'Hiçbir şey duymuyorum. Ama çocuk kör. Kulaklarına çifte görev yaptırmaya alışmış.'» Bir an durdu, sonra da ekledi, «'Bence bu bir sinir krizi.'»

Dinah'nın bu davranışı Laurel'i hem korkuttu, hem de şaşırttı. «Dinah, sen neden söz ediyorsun?» Nick ve Brian'a Dinah'dan çok daha yakın olmasına rağmen onların fısıldaşmalarını duymamıştı.

«Onlara sor.» Kızın sesi titriyordu. «Ben deli değilim! Gözlerim görmüyor ama deli değilim!»

Brian çok sarsılmıştı. «Pekâlâ, Dinah. Pekâlâ.» Laurel'e baktı. «Nick'le konuşuyorduk. Bizi duymuş. Tâ pencerenin önünden hem de.»

Bethany, «Kulakların çok keskin, hayatım,» dedi.

Dinah başını salladı. «Ben bir şeyler duyuyorum. Ve şimdi de dışarıdan gelen sesi işitiyorum. Şu yönden geliyor.» Pencereden doğuyu işaret ediyordu. «Ve bu kötü bir şey. Korkunç bir ses. İnsanın ödünü patlatıyor.»

Don Gaffney kararsızca, «Onun ne olduğunu biliyor musun küçük hanım?» diye sordu. «Belki bunun bir yararı olur.»

Dinah, «Bilmiyorum,» dedi. «Ama onun gittikçe daha çok yaklaştığını

hissediyorum.» Kara camlı gözlüğünü takarken elleri titriyordu. «Buradan gitmemiz gerekiyor. Hem de çabucak. Çünkü bir şey geliyor. O çatırtıya benzeyen sesleri çıkaran şey.»

Brian, «Dinah, geldiğimiz uçağın yakıtı tükenmek üzereydi,» diye açıkladı.

Kız tiz bir sesle haykırdı. «O halde uçağa yakıt koy? O geliyor! Bunu anlamıyor musun? Geliyor. O geldiği zaman biz burada olursak hepimiz öleceğiz! Hepimiz de öleceğiz.» Hıçkırarak ağlamaya başladı Laurel ona sarıldı. Ama Dinah'nın son sözleri genç kadının şok yüzünden sersemleyen kafasında yankılanıyordu. «O

geldiği zaman biz burada olursak hepimiz öleceğiz. Hepimiz de öleceğiz.»

Craig Toomy o piç kurusunun yaygarasını duydu ama aldırmadı Aradığını 'Markey'

yazılı bir çekmecede bulmuştu. Bu bir tabancaydı ve aynı zamanda doluydu.

Silahlardan pek anlamayan Craig tabancanın .32'lik mi yoksa .38'lik mi olduğuna karar veremedi. Ama bu onun için hiç önemli değildi.

Craig döndü ve birdenbire kendini yapayalnız hissetti. Olgunluk çağına eriştiğinden beri hiç böyle korkunç bir yalnızlık duymamıştı.

Elindeki tabanca birden iyice ağırlaştı. Şimdi bir elinde silah, diğerinde de çantayla öylece

duruyordu. Yüzünde son derecede mutsuz bir ifade vardı.

Gözyaşları arasında, «Kimseye zarar vermek istemiyorum..» diye mırıldandı. «Ama bu... dayanılacak gibi değil...» Bir an gerçekler etrafını sardı. Nörotik kalkanlardan oluşan karmaşık savunma sistemini aşarak hayatı boyunca yaşadığı o sığınağa girmeye çalıştılar. Craig, inleyerek bir iskemleye çöktü. «Hayır, olamaz. Öyle değil. Bu fikri reddediyorum. Tümünü reddediyorum.»

Babası hemen, Umacılar buradaydılar, dedi. Ve geri dönecekler. Onlar geldikleri zaman burada olmamaya çalış... Yoksa neler olur, biliyorsun.

Craig biliyordu tabii. Umacılar onu yiyeceklerdi. Diri diri yiyeceklerdi.

Genç adam üzüntüyle şaşkın şaşkın, «Ama ben kimseye zarar vermek istemiyorum ki,» diye mırıldandı. Dalgın dalgın uzanıp yan masadaki bir kâğıdı aldı, şerit şerit yırtmaya başladı. Ama babasının o buz gibi sesini hâlâ duyuyordu. Yoksa neler olur, biliyorsun.

BEŞİNCİ BÖLÜM

KİBRİTLER. SALAMLI SANDVIÇİN MACERASI. TÜMDENGELİM YÖNTEMIYLE İLGİLİ BİR ÖRNEK

DAHA. ARİZONALI YAHUDİ KEMAN ÇALIYOR. KENTTEKİ TEK SES.

Dinah'nın uyarısını izleyen o sıkıntılı sessizliği en sonunda Robert Jenkins bozdu. Konferans veriyormuşçasına, «Şu anda bazı sorunlarla karşı karşıyayız,»

dedi. «Dinah bir şey duyuyorsa bunun ne olduğunu öğrenmemiz gerekir. Ve ben az önceki gösteriden sonra Dinah'ya inanıyorum. Sesin ne olduğunu bilmiyoruz.

Sorunlarımızdan biri bu. Uçakta yakıt olmaması da bir ikincisi.»

Nick. «Alanın dibinde bir 727 var,» diye hatırlattı. «Onu uçurabilir misin, Brian?»

Pilot, «Evet,» dedi.

Nick ellerini Bob Jenkins'e doğru uzatarak, «İşte, bir sorunumuzu daha hallettik,» dercesine omzunu silkti.

Bob Jenkins, «Tekrar havalanabildiğimizi düşünelim,» diye konuşmasını sürdürdü.

«Nereye gideceğiz? İşte bu da üçüncü sorun.»

Dinah hemen atıldı. «Uzaklara. O sestem çok uzaklara. O sestem ve onu çıkaran şeyden kaçmalıyız.»

Bob Jenkins usulca, «Sence ne kadar zamanımız var?» diye sordu. «O buraya ne zaman erişecek? Bu konuda bir fikrin var mı?»

Laurel'in kollarında kendini güvende hisseden Dinah, «Hayır,» dedi. «Bence o hâlâ çok uzakta. Henüz zamanımız var sanıyorum. Ama...»

Jenkins, «Öyleyse Bay Warwick'in önerdiği şeyi yapalım,» diyerek başını salladı.

«Restorana gidip biraz bir şeyler yiyelim. Ondan sonra ne yapacağımızı

konuşuruz. Yemeğin, Mösyö Poirot'nun 'küçük gri hücrelerim' dediği şeylerin üzerinde iyi bir etkisi vardır.»

Dinah telaşlandı. «Oyalanmamalıyız.»

Bob Jenkins, «On beş dakika,» dedi. «Hepsi o kadar. Dinah, sen bile doğru hareket etmeden önce mantıklı düşünmenin gerektiğini bilecek yaştasın.»

Albert ansızın polisiye roman yazarının lokantaya belirli bir nedenle gitmek istediğini anladı. Bay

Jenkins'in küçük gri hücreleri gerçekten iyi çalışıyordu.

Albert, bize bir şey gösterecek, diye düşündü. Ya da kanıtlayacak. Sonra da Dinah'ya, «Canım herhalde on beş dakikamız var,» dedi.

«Şey...» Dinah oradan hemen gitmek istiyordu. «Galiba...»

Bob Jenkins, «Tamam,» diye bağırdı. «Karar verildi.» Diğerlerinin kendini izleyeceklerinden emin bir tavırla lokantaya doğru yürümeye başladı.

Brian'la Nick birbirlerine baktılar.

Albert usulca, «Biz de gidelim,» dedi. «Bir şeyler biliyor sanırım.»

Brian, «Neler örneğin?» diye sordu.

«Bunu tam olarak bilmiyorum. Ama öğrenmeye degecektir sanıyorum.»

Albert, Jenkins'i izledi. Bethany de onu. Diğerleri de peşlerine takıldılar.

Laurel, Dinah'nın elini tutmuştu. Küçük kızın yüzü bembeyazdı.

Dokuzuncu Bulut Lokantası aslında bir kafeteryaydı. Dipte şişeler ve sandviçlerle dolu bir buzdolabı vardı. Yanda ise paslanmaz çelikten yapılmış bir kontuar.

Robert Jenkins kasanın yanında durdu. Albert'le genç kız içeri girerlerken,

«Bana bir sigara daha verir misin, Bethany?» dedi.

Bethany, «Sen de amma bedavacısın» diye söylendi, ama aslında şaka ediyordu.

Yazara bir sigara uzattı. Sigarayı yakmak için kibrit kutusunu da çıkarmıştı.

Bob Jenkins o zaman, «Ben bunlardan birini kullanayım, daha iyi,» diyerek kasanın yanında duran kâseyi işaret etti. Buraya kutularla kibrit doldurulmuştu.

Yazar bir kutuyu alıp açtı. Bir kibrit aldı.

Bethany başını salladı. «İyi ya. Ama neden?»

Jenkins, «İşte bunu şimdi öğreneceğiz,» diyerek diğerlerine baktı. Hepsi onların çevresinde bir yarım daire oluşturmuşlardı. Sadece Rudy Warwick buzdolabını

açmış içindekileri inceliyordu.

Jenkins kibriti çaktı. Ama kibrit yanmadı. Tekrar tekrar denedi. Fakat her seferinde başarısız oldu. «Vay vay vay.» Jenkins'in sesinde hiç şaşkınlık belirtisi yoktu. «Galiba bunlar ıslak. O halde kâsenin dibinden bir kutu alalım.» Dediği gibi de yaptı.

Albert bütün kibritlerin kuru gibi gözüktüklerini düşünüyordu. Onun arkasında Nick'le Brian tekrar baktılar. Jenkins yeni kutudan aldığı kibriti de yakamamıştı.

«Vay vay vay. İşte yeni bir sorun daha. Bethany, senin kibrit kutunu ödünç alabilir miyim?» Kız kutuyu sessizce ona uzattı.

Nick atıldı. «Bir dakika! Bildiğin nedir, ahbap?»

«Sadece içinde bulunduğumuz durumun başlangıçta sandığımızdan daha karmaşık olduğunu biliyorum.» Jenkins'in bakışları sakindi ama yüzünde bitkin bir ifade belirmişti. «Bana hepimiz de bir tek büyük hata yapmışız gibi geliyor. Ama bu şartlar altında başka türlü davranamazdı... Ancak bu konuda düşüncemizi değiştirmedığımız sürece bir ilerleme gösteremeyiz. Ben bu yanlış 'perspektif hatası' diye tanımlayacağım.»

Warwick onlara doğru geldi. Bir sandviçle bir şişe bira almıştı. Bu yüzden oldukça keyiflendiği anlaşılıyordu. «Ne oluyor, çocuklar?»

Brian, «Biliyorsam, kahrolayım,» diye homurdandı. «Ama açıkçası durum hiç hoşuma gitmiyor.»

Bob Jenkins, Bethany'nin kutusundan aldığı kibriti çaktı. Kibrit daha ilk denemede yandı. «Ah...» Yazar sigarasını yaktı. Tütünün kokusu Brian'ın hoşuna gitti. Bir an düşününce bunun nedenini anladı. Nick Hopewell'in traş losyonu ve Lauret'in parfümü dışında burnuna gelen tek koku buydu. Birdenbire yol arkadaşlarının ter kokularını bile duymadığını farkettti.

Jenkins elinde yanan kibrit çöpünü kasedekilerin başlarına dokundurdu. Ama hiçbirisi tutuşmadı. Hepsi de büyülenmiş gibi olanları seyrediyordu. Sonunda birkaç kibrit hafifçe parıldar gibi olup söndüler. Çöplerden hafif bir duman yükseldi. Bunun da kokusu yoktu.

Jenkins diğerlerine dönüp düşünceli bir ifadeyle gülümsedi. «Ben bu kadarını bile beklemiyordum.»

Brian, «Pekâlâ,» dedi. «Şimdi bize ne olduğunu anlat. Ben...»

O sırada Rudy Warwick peynirli ve salamlı sandviçin üzerindeki, kâğıdı açıp ekmekten irice bir parça ısırıldı. Sonra yüzünü tiksintiyle buruşturup lokmasını

yere tükürdü. «Bozulmuş! Kahretsin! Böyle şeylerden nefret ederim.»

Jenkins çabucak sordu. «Bozulmuş mu?» Gözlerinden mavi elektrik kıvılcımları

saçılıyordu adeta. «Ama, hiç sanmıyorum! Bu tür etlere son zamanlarda o kadar çok koruyucu madde katıyorlar ki, güneşte sekiz saat kalmadıkça kokmaz. Ayrıca buzdolabının elektriğinin ne Zaman kesildiğini saate bakarak saptayabiliriz.

Aradan daha beş saat bile geçmemiş.»

Albert, «Belki,» dedi. «Ama zamanın saatlerin gösterdiğinden daha geç olduğunu söyledin.»

«Evet, ama sanmam ki... Buzdolabının içi hâlâ soğuk muydu, Warwick? Kapağı açtığın zaman içi hâlâ soğuk muydu?»

Rudy Warwick, «Pek de soğuk değildi,» diye karşılık verdi. «Daha çok serindi.

Ama bu sandviç berbat, işte.» Sandviçi ona uzattı. «Bunun bozulmadığını düşünüyorsan bir dene.»

Jenkins sandviçe baktı. Sonra bütün cesaretini toplayarak diğer ucundan ısırıldı.

Yüzünde tiksinti dolu, bir ifade belirdi ama lokmasını hemen tükürmedi. Bir iki kez çiğnedi. Sonra da dönerek ekmek parçasını avucuna çıkardı. Daha sonra yandaki çöp kutusuna attı. «Bayatlayıp bozulmamış. Tadı kalmamış. Bana sanki bir kâğıt parçasını çiğniyormuşum gibi geldi. Doğrusu sandviçin koktuğunu sanmana hiç şaşmadım.»

Warwick inatla, «Kokmuştu,» diye ısrar etti.

Jenkins, «Şimdi birayı dene,» diye önerdi. «O bozulmuş olamaz. Kapağı sıkıca kapalı. Buzdolabına konmamış bile olsa yine de bozulmaz.»

Warwick elindeki bira şişesine düşünceli düşünceli baktı. Sonra da başını sallayarak yazara uzattı. «Artık bunu istemiyorum.»

Jenkins, «Gerekliyse biradan da içerim,» dedi. «Ama kendimi bilim uğruna bir kez tehlikeye attım, içinizden biri şu birayı dener mi? Bence bu önemli.»

Nick, «Birayı bana ver,» diyerek uzandı.

«Hayır, bana ver.» Konuşan Don Gaffney'di. «Tanrım! Bir biraya ihtiyacım var.

Daha önce sıcak bira bile içtim ama gözlerim şaşışmadı.» Şişeyi açıp başına dikti. Sonra da dönerek ağızındaki birayı tükürdü. «Tanrım! Köpüğü filan kalmamış bunun.»

Bob Jenkins, «Sahi mi?» diye bağırdı. «Güzel! Harika! Bu hepimizin de görebileceği bir şey!» Kontuarın arkasına girerek raftan bir bardak aldı. Don Gaffney'nin tezgâha bıraktığı şişeyi alıp bardağa bira doldurdu. Ama biraya benzemiyordu artık. Hiç köpüğü yoktu.

Nick ağır ağır, «Pekâlâ,» dedi. «Biranın köpüğü kesilmiş. Bazen böyle olur.

Kapak iyi sıkıştırılmamıştır...»

«Ancak buna tatsız bir salamlı sandviçi de eklersen o zaman bazı olasılıklar ortaya çıkar.»

Brian patladı. «Hangi olasılıklar?»

Jenkins, «Bir dakika,» dedi. «Önce Nick'in iddiasını çürütelim.» Raftan aldığı

bardakları hızla kontuarın üzerine dizdi. «Bana bira getirin. Birkaç şişe de alkolsüz içki.»

Albert'le Bethany bu isteği yerine getirmek için buzdolabına gittiler. Kız alçak sesle, «Bu adam deli mi?» diye sordu.

«Sanmıyorum.» Albert, Jenkins'in ne yapmak istediğini belli belirsiz kavramaya başlıyordu. «Sana kibritini harcamamanı söylemişti, hatırlıyor musun? Böyle bir şey olacağını biliyordu. İşte o yüzden lokantaya girmemizi istedi. Bize bu olayı göstermek için.»

Craig bu arada kâğıttan otuz altı ince şerit yırtmıştı. Umacılar daha da yaklaşmışlardı artık. Craig onların yaklaştıklarını kafasında sezinleyebiliyordu. Bu da ayrı bir ağırlıktı. Yine taşıyamayacağı bir ağırlık.

Artık gitme zamanı gelmişti.

Craig tabancayla çantasını alarak ayağa kalktı. Odadan çıkıp koridora ilerlerken kafasında neler söyleyeceğini tasarlıyordu. Seni vurmak istemiyorum. Ama gerekirse vuracağım. Beni Boston'a götür. Seni vurmak istemiyorum. Ama gerekirse vuracağım. Beni Boston'a götür.

Craig bekleme salonuna girerken, «Gerekirse vuracağım,» diye homurdandı.

«Gerekirse vuracağım...» Sonra yine dikkatini pencerelerden içeri süzülen o sönük ışık çekti. O yöne doğru döndü. Umacıların dışarıda bir yerde olduklarını

hissediyordu. Bir işe yaramayan, tembel insanların hepsini yemişti onlar. Şimdi Craig'i avlamak için geliyorlardı. Boston'a gitmeliyim. Geri kalan kısmımı ancak böyle koruyabilirim... Çünkü onlar insanı korkunç bir biçimde öldürüyorlar...

Feci bir biçimde.

Ağır ağır pencerelere yaklaşarak dışarı baktı. Diğer yolcuların mırıltılarına da aldırmadı.

Bob Jenkins bardaklara her şişeden biraz bira koydu. Bunların hepsi de köpüksüzdü. Nick'e, «Şimdi ikna oldun mu?» diye sordu.

İngiliz, «Evet,» dedi. «Şimdi... neler olduğunu biliyorsan hemen açıkla, ahbap.

Lütfen açıkla.»

Yazar, «Bir fikrim var,» diye yanıt verdi. «Korkarım pek iç açıcı bir şey değil.

Ama ben bilginin uzun vadede bilgisizlikten daha iyi... daha güvenli olduğuna inanırım. İnsan gerçekleri ilk öğrendiği an ne kadar sarsılırsa sarsılsın bu böyledir. Sizce de mantıklı değil mi?»

Gaffney hemen, «Hayır,» dedi.

Jenkins omzunu silkip alaycı bir tavırla hafifçe güldü. «Ne olursa olsun ben böyle düşünüyorum. Şimdi... başka bir açıklamada bulunmadan lütfen hepimiz etrafınıza bakın. Gördüklerinizi bana söyleyin.»

Diğerleri yakın çevrelerine büyük bir dikkatle bakındılar. Bu yüzden de lokantanın dibinde duran ve pencereden bakan Craig Toomy'yi farketmediler.

Laurel sonunda, «Ben hiçbir şey göremiyorum,» dedi. «Çok üzgünüm, ama bir şey göremiyorum. Gözlerin benimkilerden keskin olmalı.»

«Hiç de değil. Ben de senin gibi hiçbir şey göremiyorum. Ama havaalanları günde yirmi dört saat açıktır. Olay sırasında belki havaalanı tenhaydı. Günün o saatinde yani. Ama terminalin böyle bomboş olduğuna da inanmam. Herhalde burada birkaç kişi vardı. Kahve içiyor ve belki de erkenden kahvaltı ediyorlardı. Sonra uçak bakım teknisyenleri. Havaalanı personeli. Aktarma yapacak yolcular.

Terminal binasına ilk girdiğim zaman aklım iyice karıştı. Neden? Çünkü

havaalanları hiçbir zaman tümüyle bomboş olamazlar. İtfaiye ve polis karakollarının hiçbir zaman bomboş olmadıkları gibi. Şimdi etrafınıza bakın ve kendi kendinize şunu sorun: 'Yarı yenmiş yemekler nerede? Ya yarı içilmiş

içkiler?' Uçaktaki servis arabasını anımsayın. Alt rafta kirli kadehler vardı.

Sonra pilot kabinindeki yarı yenmiş çörek. Ve yarısı içilmiş kahve. Ama burada öyle bir şey yok. Olay sırasında burada insanların bulunduğunu gösteren izler nerede?»

Albert yavaşça, «Uçakta, hakkında yazı okuduğum bir gemiyi düşünüyordum,» diye anlattı. «Mary Celeste adlı tekneyi. Gemiyi buldukları zaman bomboşmuş. Ama mürettebatın eşyası hâlâ yerli yerinde duruyormuş. Hatta ocakta yemek bile pişiyormuş. Biri ön güvertede hâlâ yanan bir pipo bulmuş.»

Jenkins heyecanla, «Bravo!» diye bağırdı. Şimdi hepsi de ona bakıyorlardı. Bu yüzden de Craig Toomy'nin yaklaştığını görmediler. Üstelik elindeki tabancanın namlusu da artık üzerlerine doğru çevrilmişti.

Jenkins, «Bravo,» diye tekrarladı. «İşte işin canalıcı noktasına parmağın

bastın, Albert. Şimdi bir adım daha at ve bana bu terminalle uçağımızın arasında ne fark olduğunu söyle.»

Albert bir an ona boş gözlerle baktı. Sonra da birdenbire durumu kavradı.

«Yüzükler! Çantalar! Cüzdanlar! Paralar! Çiviler! Burada öyle şeyler yok!»

Jenkins usulca, «Doğru,» dedi. «Yüzde yüz doğru. Dediğin gibi, burada öyle şeyler yok. Ama biz uyandıığımızda uçakta bu tür eşyalar vardı.»

«Başka bir boyuta uçtuğumuzu düşünüyorsun değil mi?» Albert'in sesi inanç

doluydu. «Tıpkı bilim kurgu hikâyelerinde olduğu gibi.»

Dinah birdenbire başını yana doğru eğdi.

Yazar, «Hayır,» dedi. «Bence...»

Dinah tiz bir sesle, «Dikkat edin!» diye bağırdı. «Birinini geldiğini...»

Ama çok geç kalmıştı. Craig Toomy uyuşukluktan kurtulur kurtulmaz hızla harekete geçti. Daha Nick ya da Brian dönmeden bir kolunu Bethany'nin boynuna dolayarak kızı geri çekti. Tabancayı onun şakağına dayadı. Bethany dehşetle, çaresizce gıdaklar gibi bir ses çıkardı.

«Onu vurmak istemiyorum. Ama gerekirse vururum.» Craig soluk soluğaydı. Artık boş boş da bakmıyordu. Gözleri dehşet ve paranoyak bir zekâyla doluydu. «Duyuyor musunuz? Beni Boston'a götürün.»

Brian ona doğru hamle yapmak istedi ama Nick elini göğsüne dayayarak onu engelledi. Gözleri hâlâ Craig'deydi. «Yavaş, ahbap. Bu tehlikeli olur. Dostumuz iyice kaçırmış.»

Bethany kıpırdanıp duruyordu. «Beni neredeyse boğacaksın! Lütfen, kolunu boğazıma bastırma!»

Dinah, «Ne oluyor?» diye haykırdı. «Ne var?»

Craig, Bethany'ye bağırdı. «Kımıldama! Kıpırdanıp durma! Beni istemediğim bir şeyi yapmaya zorlayacaksın!» Tabancayı kızın şakağına iyice bastırdı. Ama Bethany hâlâ çırpınıyordu. Albert o zaman Bethany'nin Craig'in elindeki tabanca olduğunu farketmediğini anladı.

Nick sert sert, «Dur, kızım,» dedi. «Çırpınma.»

Albert yaşamında ilk kez Arizonalı Yahudi gibi düşünmekle kalmadı. O efsanevi silahşor gibi davranmaya da karar verdi. Gözlerini Craig'den ayırmadan keman kutusunun ucunu iki eliyle kavradı.

Craig yine, «Onu öldürmek istemiyorum...» diye konuşmaya başlarken kız dişlerini onun koluna geçirdi. Craig, «Ahhh!» diye haykırdı. Kolu gevşemişti. Bethany eğilerek kaçmaya çalıştı. Craig tabancayı ona doğru çevirirken, Albert keman kutusunu havaya kaldırıp öne doğru atıldı.

Craig'in yüzünden hem canının yandığı, hem de çok öfkelenildiği anlaşılıyordu.

Nick kükredi. «Yapma, Albert!»

Craig Toomy delikanlının yaklaştığını farkederek namluyu ona doğru çevirdi.

Albert bir an namluya baktı. Bu hiç de rüya ya da hayallerindekine benzemiyordu.

Namluya bakmak, açık bir mezara bakmaktan farksızdı. Albert, galiba bir hata yaptım, diye düşünürken Craig tetiği çekti.

Patlama yerine, «Pat,» diye bir ses duyuldu. Albert tişörtünün göğsüne bir şeyin çarptığını hissetti. Ama vurulduğunu anlayacak zaman bulamadan keman kutusunu olanca gücüyle Craig'in kafasına indirdi. Aynı anda babasının öfkeli sesi kulaklarında çınladı. Nen var senin, Albert? Pahalı bir müzik aletine böyle yapılır mı?

Kemanın pirinç kilitlerinden biri Craig Toomy'nin alınına gelip yardı. Yaradan şaşılacak kadar çok kan fişkırmaya başlamıştı. Adamın dizleri büküldü. Bayılarak yere yığıldı.

Albert bir an delice ama harika bir şey düşündü. Tanrım! Bu rolü: şimdiye dek hiç böyle başarıyla oynamamıştım! Sonra soluk alamadığını farkettil. Çevresine şaşkın şaşkın bakarak hafifçe gülümsedi. Ve As Kaussner'in, «Galiba vuruldum,»

derken, Craig gibi dizleri büküldü. Delikanlı keman kutusunun üzerine yığılıp kaldı.

Albert sadece otuz saniye baygın kaldı. Kendine geldiğinde Brian endişeyle onun yanaklarını tokatlıyordu. Bethany yanında diz çökmüş, ışıll ışıll gözleriyle ona,

«Kahramanım benim,» dercesine bakıyordu.

Onun arkasında Dinah, Laurel'in kollarında ağlıyordu. Albert tekrar Bethany'ye baktı ve kalbinin sanki bütün göğsünü kaplayacak kadar şiştiğini hissetti.

«Arizona Yahudisi yine ortaya çıktı.»

Bethany, «Ne dedin, Albert?» diye sorarken bir yandan da onun yanağını

okşuyordu. Eli harika denilecek kadar yumuşak ve serindi. Albert âşık olduğuna karar verdi.

Delikanlı, «Hiç,» dedi. Pilot yine yüzüne tokadı indirdi. Bir taraftan da endişeyle tekrarlayıp duruyordu. «İyi misin, oğlum? İyi misin?»

Albert, «Sanırım,» dedi. «Beni tokatlayıp durma artık. Adım 'Albert'. Ama dostlarım beni 'As' diye çağırırlar.»

Nick Hopewell, Bethany'nin yanına diz çöktü. Gözlerine inanamıyormuşçasına şaşkın şaşkın gülümsüyordu. «Yaşayacaksın sanırım, ahbab. Yaşamım boyunca böyle bir şey hiç görmedim... Üstelik az şey görmüş de sayılmam. Siz Amerikalılar sevmekten kaçınmayacak kadar delisiniz. Elini uzat. Sana bir hatıra vereceğim.»

Albert onun dediğini yaptı. Eli titriyordu. Nick delikanlının avucuna bir kurşun bıraktı. «Onu yerden aldım. Ezilmemiş bile. Kurşun tam göğsüne geldi sanırım.

Sonra da sekti. Tişörtünde hafif bir barut yanığı var. Tanrı seni çok seviyor olmalı, ahbab.»

Albert bitkinlikle, «Tabancanın ateş almayacağını sanmıştım,» diye itiraf etti.

Bob Jenkins, «Hem budalaca, hem de çok cesur bir davranıştı, delikanlı,» dedi.

Yüzü bembeyazdı. Sanki her an bayılıverecekmiş gibiydi. «Yazarlara hiçbir zaman inanma. Onları dinle ama sakın inanma! Tanrım, ya yanılmış olsaydım?»

Brian, «Neredeyse yanıldığın kanıtlanacaktı,» diye mırıldanarak Albert'in ayağa kalkmasına yardım etti. «Bu tıpkı kâsedeki kibritleri yakmana benziyordu.

Tabancada, sadece kurşunu namludan fırlatacak kadar güç vardı. Ama biraz daha güç olsaydı, kurşun Albert'in ciğerlerine girerdi.»

Albert'in başı döndü ve yalpaladı. Bethany kolunu hemen onun beline doladı.

Hayran hayran Albert'e bakarak gülümsedi. «Çok cesur davrandın! İnanılmayacak bir şeydi bu.»

Albert sakın sakın -ve biraz da sersemce- güldü. «Sağol. Fazla bir şey yapmış

sayılmam.» Birdenbire kızın kendisine iyice sokulmuş olduğunu farketti. Bethany dayanılamayacak kadar nefis kokuyordu. Albert o zaman kendini çok iyi hissetti.

Sonra eğilip keman kutusunu aldı. Üzerine kan ve saç telleri yapışmıştı.

Delikanlının midesi bulandı. Sonra kutuyu açıp kemanına baktı. Pek zarar görmemişe benziyordu. Albert soluğunu hafifçe verdi. Sonra aklına Craig Toomy geldi ve rahatlığın yerini endişe aldı. «Hey... o adamı öldürmedim ya? Kafasına çok sert vurdum da.» Lokanta kapısının yakınında yerde yatan Craig Toomy'ye baktı. Don Gaffney onun yanında diz çökmüştü. Craig'in alını ve yüzü kan içindeydi.

Gaffney, «Yaşıyor,» dedi. «Sadece bayıldı.»

Rüyalarında az adam temizlememiş olan Albert'in midesi ağzına geldi. «Tanrım!

Kan içinde!»

Nick «Önemli değil,» dedi. «Baştaki yaralar fazla kanar.» Craig'in; yanına gidip nabzını saydı. «Onun kızın şakağına tabancayı dayadığını unutma, ahbap. Tetiği çekseydi kurşun o kadar yakından kızın beynine saplanabilirdi. Sayın Bay Toomy bunu hak etti. Hiç üzülme.» Ayağa kalktı. «Zaten nabzı da düzgün ve güçlü.» Bir masadaki kutudan kağıt peçeteler aldı. «Birkaç dakika sonra kendine gelir sanırım. Sadece başı ağrıyacak, işte o kadar. Bence o mutlu anı düşünerek bazı

önlemler almamız doğru olur. Gaffney, şu taraftaki masalarda örtüler var. Bana bir iki örtü getirebilir misin? Şu bizim Bay 'Boston'a Hemen Gitmeliyim'in ellerini arkasından bağlamalıyız.»

Laurel usulca, «Bunu yapman şart mı?» diye sordu. «Ne de olsa adam baygın ve yarası da kanıyor.»

Nick kâğıt peçeteleri Craig'in başındaki yaraya bastırdı. Kafasını kaldırıp genç kadına baktı. «Sen Laurel'sin değil mi?»

«Evet.»

«Eh, Laurel, bu kadar ince düşünmesek de olur. Bu adam deli. Bilmiyorum onu bu hale şu son maceramız mı soktu, yoksa zaten kaçığın teki miydi. Bütün bildiğim onun tehlikeli olduğu. Eğer Dinah'ya yakın olsaydı, Bethany yerine onu yakalardı. Onu bağlamazsak bir dahaki sefere bunu yapabilir.»

Craig inleyerek ellerini bitkince salladı. Bob Jenkins hemen ondan uzaklaştı.

Oysa adamın tabancasını Brian Engle pantolonunun beline sokmuştu bile. Laurel de gerileyerek Dinah'yı yanına çekti.

Küçük kız endişeyle, «Biri mi öldü?» diye sordu.

«Hayır, hayatım.»

«Onun geldiğini daha önceden duymam gerekirdi. Ama öğretmen gibi konuşan o adamı dinliyordum.»

Laurel, «Üzülme,» dedi. «Her şey yoluna girdi, Dinah.» Sonra gözlerini boş terminal binasında gezdirdi. Burada hiçbir şey yolunda değildi. Hiçbir şey.

O arada Nick, Gaffney'in getirdiği kırmızı beyaz masa örtülerinden birini alıp ustalıkla büktü. Sonra Craig'i hızla döndürdü.

Laurel sert sert, «Bu kadar katı davranman şart mı?» diye sordu.

Nick onu süzdü. Kadın gözlerini hemen ondan kaçırdı. Elinde olmadan Nick Hopewell'in gözleriyle Darren Crosby'ninkileri karşılaştırdı. Darren ona pek çok fotoğraf göndermişti. Laurel de onun gözlerine bakarak, bu adam doğru dürüst davranacak biri, diye düşünmüştü. Uçağa binerken de kendi kendine, bu benim için büyük bir macera olacak, demişti. Müthiş, romantik bir macera. Evet... Orta yaşa gelmeden başından bir macera geçsin istemişti. Ve sonra kendini bu garip maceranın ortasında bulmuştu. Acil inişler... Bomboş havaalanları... Tabancalı

bir deli... Her şey insanın aklını karıştırıyordu. Nick Hopeweli'in gözlerinde hiç şaşkınlık yoktu. Ama merhamet de. İngiliz'in mavi gözleri, Laurel'in ürpermesine neden oluyordu. Bu duygunun romantik şeylerle ilişkisi olduğu da söylenemezdi. Bir ses, bundan emin misin, diye fısıldadı. Laurel bu sesi hemen susturdu.

Nick, Craig'in ellerini arkasından bağlarken adam çaresizce çırpındı, İngiliz,

«Yavaş, sevgili dostum,» dedi. «İşte oldu.» Ayağa kalktı «Onu bir Noel hindisi gibi bağladık.

Gerekirse ikinci bir masa örtüsü daha kullanabiliriz.» Bir masanın kenarına ilişerek Bob Jenkins'e döndü. «Konuşmamız kabaca yarıda kesildiği zaman ne anlatıyordun?»

Jenkins ona şaşkın şaşkın baktı. «Ne?»

«Haydi.» Nick'i gören herkes onun ilgiyle konferans dinleyen biri olduğunu sanırdı. «Yanılmıyorsam, bizim uçağın Mary Celeste gemisine benzediğinden söz ediyordun.»

Jenkins kulaklarına inanamıyormuş gibi, «Yani... devam etmemi mi istiyorsun?» diye sordu. «Sanki hiçbir şey olmamış gibi?»

Craig bağırdı. «Beni ayağa kaldırın!» Yüzü yerdeki halıya dayandığı için sesi boğuk çıkmıştı. «Beni hemen yerden kaldırın! Bunu talep ediyorum...»

O zaman Nick hepsini de sarsan bir şey yaptı. Craig'in kaburgalarına tekme indirdi. «Bir daha ağzını açarsan, kaburgalarını çökertirim, ahbap. Sabrımı taşıyorsun!»

Gaffney şaşkın şaşkın, «Hey!» diye bağırdı. «Bunu neden yaptın...»

Nick, «Beni dinleyin,» diyerek etrafına bakındı. O nazik tavırları kaybolmuştu.

Sesi öfkeden titriyordu. «Artık uyanmamız gerekiyor, küçük hanımlar ve beyler!

Ve benim bunu nazik nazik yapacak zamanım da yok. Şu küçük kız... Dinah...

başımızın iyice dertte olduğunu söylüyor. Ben ona inanıyorum. O bir ses duyuyor.

Belki de buraya doğru gelen bir şeyin sesini. Buna da inanıyorum. Kahretsin! Ben hiçbir şey duymuyorum ama sinirlerim iyice gerildi. Sinirlerimin bu uyarısına da ben her zaman önem veririm. Bence gerçekten bir şey geliyor. O buraya geldiğinde bize elektrikli süpürge ya da sigorta poliçesi satmaya çalışacağını da sanmıyorum. Şimdi... hepimiz bu yüzü kanlı deliye bakıp nazik ve uygar insanlara yakışacak sesler çıkarabiliriz. Ya da başımıza gelenleri anlamaya çalışırız.

Olayı anlamamız belki canımızı kurtarmaz. Ama ben olanları anlamazsak pek çabuk öleceğimize gitgide daha fazla inanmaya başlıyorum.» Dinah'ya baktı.

«Yanılıyorsam bana söyle, Dinah. O zaman seni dinlerim. Hem de sevinçle.»

Dinah hafif ve titrek bir sesle karşılık verdi. «Bay Toomy'ye zarar vermeni istemiyorum. Ama yanılmıyorsun.»

Nick, «Pekâlâ,» dedi. «Bu kadarı yeterli. Ona zarar vermemek için elimden geleni yapacağım... Ama söz vermiyorum. Şimdi çok basit bir kavramla işe başlayalım.

Bağladığım bu adam...»

Brian atıldı. «Toomy. Adı Craig Toomy.»

«Pekâlâ, Bay Toomy deli. Gideceğimiz yere ulaştığımızda onun için yardım isteyebiliriz. Ya da diğer insanların olduğu yere vardığımızda. Ama şu anda ona, ancak başkalarına zarar veremeyecek duruma getirdiğimiz takdirde, yardım edebiliriz. Ben de bunu yaptım. Albert'in çok cömert ama delice yardımıyla başardım bunu. Şimdi... içinizde benim gibi düşünmeyeniniz var mı?»

Yolcular ona kaygıyla baktılar.

Nick, «Pekâlâ,» dedi. «Lütfen konuş, Jenkins:»

«Be... ben... böyle şeylere alışık değilim.» Kendini toplamaya çalıştı.

«Romanlarımda bizi buraya getiren uçağı dolduracak kadar adam öldürdüm sanırım.

Ama az önceki, yaşamım boyunca tanık olduğum ilk şiddet hareketiydi. Şey... kötü davrandıysam özür dilerim.»

Dinah, «Bence çok iyi konuşuyorsunuz, Bay Jenkins,» dedi. «Sizi dinlemek hoşuma gidiyor. O zaman kendimi daha iyi hissediyorum.»

Jenkins ona minnetle bakıp gülümsedi. «Sağol, Dinah... Size düşüncelerimizin dayandığı temelini yanlış olduğunu söyledim sanırım. Hatamız şuydu: Bu olayın boyutlarını kavramaya başladığımız zaman dünyanın geri kalan bölümüne de bir şeyler olduğunu düşündük. Ama önümüzdeki kanıtlar bu düşüncemizi desteklemiyor.

Olanlar sadece bizim başımıza geldi. Sadece bizim başımıza. Ve ben bildiğimiz dünyanın hâlâ yerli yerinde olduğuna inanıyorum.

«Asıl kaybolan bizleriz. Uçakta kaybolan yolcularla biz, geride kalan on bir kişi.»

Rudy Warwick kısa bir sessizlikten sonra, «Ben galiba aptalım.» dedi.

«Ne demek istediğini anlayamadım.»

Laurel ekledi. «Ben de öyle.»

Jenkins usulca, «Daha önce kayıp bir gemiden söz ettik,» diye hatırlattı. «Ama buna benzer başka olaylar da var. Aklıma uçaklarla ilgili iki örnek geliyor.

Kadın pilot Amelia Earhart'ın Pasifik üzerinde kaybolması. Deniz Kuvvetlerine ait birkaç uçağın Atlantik'in 'Bermuda Üçgeni' diye bilinen bölümünün üzerinden uçarken yok olması. Tabii Amerika'nın üzerinde uçan başka uçakların kaybolup kaybolmadıklarını bilmiyorum ama...»

Brian atıldı. «Pek çok küçük uçak kayboldu. Otuz beş yıl önce de büyük bir yolcu uçağı. Uçak Denver'e gitmek için San Francisco'dan kalktı. Pilot her zamanki gibi telsizle Reno kulesiyle konuştu. Sonra da ortadan kayboldu. Tabii araştırmalar yapıldı ama uçak bir daha bulunamadı...»

Jenkins, «Hepsi de oradan geçtiler sanırım...» diye mırıldandı. Eliyle yine yanağını ovuşturuyordu. Yüzünde üzgün, hatta dehşet dolu bir ifade vardı. «Tabii cesetleri buldularsa o başka...»

Laurel, «Lütfen bize bildiklerini açıkla,» dedi. «Bu olay insanı gitgide daha fazla etkiliyor. Açıklamazsanız beni de. bağlayıp Bay Toomy'nin yanına yatırabilirsiniz.»

Jenkins anlatmaya çalıştı. «Burada artık yemekler filan yok. Ama uçakta var.

Burada elektrik yok. Uçakta var. Tabii bunlar kesin bir kanıt sayılamaz. Uçak kendi elektriğini üretiyor. Buraya ise elektrik bir merkezden geliyor. Ama kibritleri düşünün. Bethany uçaktaydı ve kibritleri güzelce yanıyor. Buradaki kâseden aldıklarım yanmıyor. Bay Toomy'nin... güvenlik bürosundan aldığını

sandığım tabancası fazla bir işe yaramadı. Pilli bir cep fenerini denerseniz onun da çalışmadığını görürsünüz sanırım.»

Nick, «Haklısın,» dedi. «Bunu kanıtlamak için cep feneri arayıp bulmamıza da gerek yok.» Yukarıyı işaret etti. Kontuarın arkasındaki duvarda elektrik kesildiğinde yakılan bir lamba vardı. O da tavandaki ışıklar gibi yanmıyordu.

«Lamba pille çalışıyor. Ve piller tükenmiş sanırım.»

Jenkins, «Öyle,» deyip başını sallayarak lokantanın kapısına doğru ilerledi.

Dışarı baktı. «Tammiş gibi gözüküyor bir dünyadayız. Ama aynı zamanda tükenmek üzere olan bir dünya. Köpüklü içki içinde bir tek hava kabarcığı bile yok.

Yiyecekler tatsız. Hava kokusuz... Aynı şey sesler için de geçerli. Sesler boğuk, tek boyutlu ve titreşimsiz. Albert, senden bize kemanla bir parça çalmanı isteyebilir miyim?»

Albert, Berhany'ye bir göz attı. Kız gülümseyerek onaylarcasına başını salladı.

Delikanlı da, «Peki,» dedi. «Ben de kemana ne olduğunu merak ediyorum... Yani...

şeyden sonra...» Craig Toomy'ye baktı. Sonra kutuyu açıp kemana çıkardı. Bir an durup ne çalacağını düşündü. Telefonların çalmadığı, köpeklerin havlamadığı bu yeni ve garip dünyaya hangi müzik uyar, diye düşünüyordu. Ralph Vaughan Williams mı? Stravinsky mi? Mozart mı? Yoksa Dvojak mı? Hayır. Hiçbiri de uygun değildi.

Sonra ilham geldi ve o ünlü, eski şarkıyı çalmaya başladı. «Mutfakta, Dinah'nın Yanında Biri Var.» Ama şarkının ortasında durakladı.

Don Gaffney, «Galiba Craig'in kafasına kemanla vurduğunda bozuldu,» dedi. «Ses çok boğuk çıkıyor.»

Albert ağır ağır, «Hayır,» diye yanıt verdi. «Kemanımda bir bozukluk yok. Olsa hemen anlarım. Ama başka bir şey var. Yanıma gelir misin?» Gaffney ona yaklaşıp yanında durdu. Albert ekledi. «Şimdi kemana mümkün olduğu kadar sokul. Tamam.

Şimdi tekrar dinle.»

Albert yine, «Dinah» şarkısına başladı. Parça sona erince de Gaffney'e, «Farkı anladın mı?» diye sordu.

«Yakından dinlediğin zaman kemanın sesi kulağa daha hoş geliyor. Kastettiğin bu muydu?» Gaffney, Albert'e gerçek bir saygıyla bakıyordu. «Sen iyi bir kemancısın, evlat.»

Albert ona gülümsedi ama aslında gözleri Bethany Simms'deydi. «Müzik öğretmenim de öyle söylüyor.» Jenkins'e döndü. «Her neyse... bu senin söylediklerine uyuyor. Kemana ne kadar yaklaşırsan ses de o kadar güzel geliyor. Bozuk olan hava, keman değil. Hava sesleri gerektiği gibi iletmiyor. Bundan dolayı da çıkan sesler o köpüksüz biralara benziyor.»

Brian, «Tatsız,» dedi.

Albert, «Evet,» der gibi başını salladı.

Jenkins gülümsedi. «Teşekkür ederim, Albert.»

«Rica ederim. Artık kemanımı kaldırabilir miyim?»

«Tabii...» Albert bu işi yaparken, Jenkins de konuşmasına kaldığı yerden devam etti. «Bu olayda garip olan sadece ses ve tat değil. Örneğin bulutları ele alalım.»

Rudy Warwick, «Bulutlara ne olmuş?» diye sordu.

«Biz buraya geldiğimizden beri bulutlar yerlerinden hiç kıyılamadılar.

Kıyılayacaklarını da sanmıyorum. Her şey durmuş.» Jenkins bir an sustu. Ansızın yaşlanmış gibiydi. Korkuyordu ve çaresizdi. «Dinah'nın bütün duyuları

bizimkilerden güçlü. Ayrıca 'altıncı his' denilen o garip ve açıklayamadığımız duyusu da iyice gelişmiş. Dinah'nın bütün bunları bizden daha iyi algıladığını

sanıyorum. Ama biz de bütün olanları bir dereceye kadar hissettik. Burada her şey bir tuhaf.

«Ve şimdi işin can alıcı noktasına geliyorum. Sadece on beş dakika kadar önce

'Bana, öğle yemeği zamanıymış gibi geliyor,' demiştim. Ama şimdi, sanki daha geçmiş gibi bir duyguya kapılıyorum. Belki öğleden sonra üç. Hatta belki de dört. Saatlerimiz sabahın onu olduğunu gösterirken dışarıda havanın kararmasından korkuyorum.»

Nick, «Konuya gir, ahbap,» dedi.

Bob Jenkins, «Evet, bunun zamanı geldi sanırım,» diyerek içini çekti. «Bence olay Albert'in söylediği gibi boyut değil, zamanla ilgili. Belki de zaman akımında arada sırada bir delik açılıyor. Bu 'zamanın çarpılması' olayı değil de bir yırtılma.»

Don Gaffney bağırdı. «Şimdiye dek bundan daha zırva ve çılgınca bir şey duymadım!».

Craig Toomy yattığı yerden, «Amin,» dedi.

«Hayır!» Jenkins'in sesi sertleşmişti. «Eğer zırva diyorsan Albert'in kemanının sesinin bir buçuk metre öteden kulağına nasıl geldiğini hatırlayın! Ya da çevrene bak, Gaffney. Sadece çevrene bak. Başımıza gelenler... bütün bu olanlar... işte asıl onlar çılgınca.»

Gaffney kaşlarını çatıp ellerini ceplerine soktu.

Brian, «Devam et,» dedi.

«Pekâlâ. İddiamın doğru olduğunu söylemiyorum. Benimki sadece içinde bulunduğumuz duruma uyan bir varsayım. Şimdi... zamanda bu yırtıkların arada sırada belirdiğini düşünelim. Ama bu çoğunlukla insanların yaşamadığı yerlerde oluyor... Yani okyanuslarda... Arada sırada yer değiştirerek karalarda da görülebiliyor. Belki de dün gece karada yine böyle bir delik belirdi... Ve biz şanssızlığımız yüzünden bunun içine dalmış olabiliriz. Belki de bu olağanüstü

meteoroloji olayı sırasında canlılar uykuda değilse o delikten geçemiyorlardı.»

Gaffney, «işte bu bir peri masalı,» diye homurdandı.

Craig yerden, «Ben de seninle aynı fikirdeyim,» dedi.

Gaffney kızdı. «Kes sesini!» Craig gözlerini kırıştırdı, sonra da bitkince dudak büktü.

Bethany alçak sesle, «Söylediklerin bana doğruymuş gibi geliyor,» dedi.

«Sanki... her zamanki tempoya ayak uyduramıyoruz.»

Albert sordu. «Mürettebatla diğer yolculara ne oldu?» Hastalanmış gibi bir hali vardı. «Uçak delikten girdi. Biz de öyle. Geri kalanlara ne oldu?»

Jenkins, «Benim tahminim şu,» dedi. «Onlar buharlaştılar.»

Dinah önce onun ne demek istediğini anlayamadı. Sonra Vicky teyzenin çantasını hatırlayarak usulca ağlamaya başladı. Laurel ona sarıldı. Albert ise o sırada, şükürler olsun, diye düşünüyordu. Annem iyi ki son anda benimle gelmekten vazgeçti.

Jenkins konuşmasını sürdürdü. «Çoğunun eşyaları da onlarla birlikte buharlaştı.

Geride kalan küçük para çantası ve cüzdanlara gelince... Belki sahipleri onları daha önce üzerlerinden çıkarmışlardı. Ya da büyük el çantalarından. Ama doğrusu bütün bunlar bana da çok mantıksız geliyor. Bu sözleri söylerken o peruğu düşünüyorum.»

Albert, «Bunda haklısın,» dedi: «Örneğin ameliyatlarda kullanılan çiviler.

Herhalde adamlar canları sıkıldığı ve içlerinden oynamak geldiği için o çivileri omuzları ya da dizlerinden çıkarmadılar.»

Warwick de atıldı. «Ben de aynı fikirdeyim. Uçak yeni kalkmış» Canları o kadar sıkılmış olamaz.»

Bethany ona bir an şaşkınlıkla baktı. Sonra da kahkahalarla gülmeye başladı.

Nick, «Konuya gel, ahbab,» dedi. «Sonuç nedir? Hangi zamandayız bilmiyorum ama bana vakit çok geçmiş gibi geliyor.»

Jenkins, «Pekâlâ,» diyerek başını salladı. «Çıkardığım sonuca gelelim. Şimdi...

zaman yırtıkları olduğunu ve bunların birinden geçtiğimizi düşünelim. Bence biz geçmişe döndük ve zamanda yolculukla ilgili o çirkin gerçeği de öğrendik. 22

Kasım 1963'e, Teksas'a dönerek Kennedy'nin öldürülmesini önlememiz imkânsız.

Gidip piramitlerin yapılışım ya da Roma'nın yanışını seyredelemeyeceğiz.

Dinazorlar çağını yakından inceleyemeyeceğiz.» Kollarını kaldırdı. «Çevrenize iyi bakın, zaman-yolcuları! İşte geçmiş bu. Boş ve sessiz. Atılmış bir boya tenekesi kadar anlamsız ve mantıksız bir dünya! Belki de bir evren. Belki de başlangıçta zamanda çok az ilerledik; on beş dakika kadar. Ama çevremizden dünyanın çözülmeye başladığı da belli. Duyusal etkiler azalıyor. Elektrik çoktan ortadan kalkmış. Hava, geçmişe doğru bir sıçrama yaptığımız andakinin aynı. Ama bana dünyanın kurgusu biterken, zaman bir tür helezon çiziyormuş gibi geliyor.»

Albert ihtiyatla, «Geleceğe atlamış olamaz mıyız?» diye sordu.

Bob Jenkins omzunu silkti. Oldukça bitkin gözükiyordu. «Tabii kesinlikle bilmiyorum. Nasıl bilebilirim? Ama sanmıyorum. İçinde bulunduğumuz bu yer bana çok eskiymiş gibi geliyor. Eski, zayıf ve anlamsız. Yani... ah, bilmem ki.»

O zaman Dinah konuşmaya başladı. Hepsi de ona doğru döndüler. «Bana burası artık tümüyle bitmiş, tükenmiş gibi geliyor,» dedi kıza Jenkins bağırdı. «Evet. Teşekkür ederim, yavrum. Ben de bu sözü arıyordum.

Bitmiş.»

«Bay Jenkins?»

«Evet?»

«Size daha önce sözünü ettiğim o ses. Onu tekrar duyuyorum.» Dinah bir an durdu.

«O yaklaşıyor.»

Hepsi de susarak etrafi dinlediler. Suratları asılmıştı. Brian bir şey duyduğunu sandı. Sonra da bunun kalbinin çarpıntısı olduğuna karar verdi.

Nick birdenbire, «Ben pencerelerin önüne gidiyorum,» dedi. Craig'e bakmadan onun üzerinden atladı ve hızla lokantadan çıktı.

Bethany «Hey!» diye bağırdı. «Ben de gelmek istiyorum!»

Albert de kızı izledi. Diğerlerinin çoğu da öyle. Brian, Laurel'le Dinah'ya, «Ya siz, ikiniz?» diye sordu.

Küçük kız, «Ben gitmek istemiyorum,» dedi. «Kulaklarım buradan da iyi işitiyor.»

Bir an durduktan sonra ekledi. «Ama buradan bir an önce ayrılmazsak, o sesi daha iyi duyacağımı biliyorum.»

Brian, Laurel Stevenson'a bir göz attı. Genç kadın usulca, «Ben Dinah'yla burada kalacağım,» diye açıkladı.

Brian, «Pekâlâ,» dedi. «Bay Toomy'e yaklaşmayın.»

Craig yattığı yerden öfkeyle onun taklidini yaptı. «'Bay Toomy'e yaklaşmayın.'»

Başını zorlukla döndürerek Brian'a baktı. «Yakanızı kurtaramayacaksınız, Kaptan Engle. Bilmiyorum siz ve İngiliz arkadaşınız ne tür bir oyun oynuyorsunuz ama elimden kurtulamayacaksınız. Bundan sonra herhalde geceleri Colombia'dan kokain kaçırmak için kullanılan bir uçakta pilotluk edeceksiniz. Hiç olmazsa dostlarınıza ne harika bir pilot olduğunuzdan söz ederken yalan söylemiş olmayacaksınız.»

Brian karşılık verecekti. Ama sonra vazgeçti. Nick bu adamın deli olduğunu söylemişti. O da bir deliyle tartışarak zaman kaybetmek niyetinde değildi.

Laurel, «Merak etme,» dedi. «Ona yaklaşmayız.» Dinah'yı küçük masalardan birine götürüp oturttu. Kendi de yanına geçti. «Kimseye bir zarar vermeyecek.»

Brian, «Pekâlâ,» diye mırıldandı. «Ellerindeki bağlar gevşerse hemen bağırın.»

Genç kadın neşesizce güldü. «Bunu yapacağımdan emin olabilirsiniz.»

Brian eğilerek Craig'in ellerindeki bağı yokladı. Sonra da lokantadan çıktı, yerden tavana kadar yükselen pencerelerin önünde duran yolculara katılmak için ilerledi.

Brian bekleme odasının ortalarına eriştiği sırada o sesi duydu. Diğerlerine katıldığı zaman artık kendi kendini kandırması imkânsızdı.

Brian, kızın kulakları gerçekten çok keskin, diye düşündü. Ses onun için hâlâ çok hafifti ve doğudan geliyormuş gibiydi. Dinah sesi çatırtıya benzetmişti.

Brian'a göre ise daha çok şiddetli bir paraziti anımsatıyordu. Ama bir noktada Dinah'yla aynı fikirdeydi. Kötü bir şeydi bu. Brian'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu. Diğerlerine baktı. Onların da yüzlerinde umutsuzluk ve korku vardı.

En kontrollü olanları Nick'ti. En fazla korkan ise Bethany.

Kötü.

Kötü bir şey yaklaşıyordu. Hem de hızla.

Nick ona doğru döndü. «Buna ne diyorsun, Brian? Onun ne olduğu konusunda bir fikrin var mı?»

Brian, «En ufak bir fikrim bile yok,» dedi. «Bütün bildiğim burada ondan başka ses duyulmadığı.»

Gaffney, «Henüz kente erişmedi,» diye fikrini açıkladı. «Ama yaklaşıyor. Kente ne kadarda ulaşacağını bilmek isterdim.»

Hepsi de susarak doğudan gelen o hışırtıyla karışık çatırtıyı dinlediler.

Brian, ben bu sesi tanıy gibiyim, diye düşündü. Çatırtı da değil, parazit de ama... ne? Bu kadar hafif olmasaydı... Ama birdenbire bu sesin ne olduğunu anlamak istemediğini farkettiler. Hayır, kesinlikle istemiyordu bilmeyi. O ses onu iliklerine kadar tiksintiyle dolduruyordu.

Bethany, «Buradan kaçmalıyız,» dedi. Sesi titrek ama yüksekti. Albert kolunu onun beline doladı. Kız dehşetle onun elini avuçlarının arasına aldı. «Buradan hemen gitmeliyiz.»

Bob Jenkins, «Evet,» dedi. «Haklı! O ses... onun ne olduğunu bilmiyorum.. ama korkunç bir şey bu.»

Hepsi de dönmüş Brian'a bakıyorlardı. Kaptan pilot, anlaşılan komuta yine bende, diye düşündü. Ama bu uzun sürmeyecek. Çünkü hiçbir şeyi anlamıyorlar. Jenkins çok zekice sonuçlara vardı ama o bile durumun farkında değil. O sesi çıkaran her neyse buraya doğru geliyor. Ve o havaalanına

ulaştığında biz yine burada olacağız. Ben bunun nedenini de biliyorum. Brian Engle ansızın avcının yaklaştığını işiten kapana kısılmış bir hayvanın neler hissettiğini anladı.

ALTINCI BÖLÜM

KAPAN. BETHANY'NİN KİBRİTLERİ. İLERİDE İKİ YÖNLÜ TRAFİK. ALBERTİN DENEYİ. GECE.

KARANLIK VE BIÇAK.

Brian dönüp Jenkins'e baktı. «Buradan gitmemiz gerektiğini söylüyorsun, öyle değil mi?»

«Evet. Hem de mümkün olduğunca çabuk.»

«Peki nereye gitmemizi istiyorsun? Atlantic City'e mi, Miami Beach'e mi? Club Med'e mi?»

«Yani gidebileceğimiz bir yer olmadığını mı söylüyorsun, kaptan? Bu konuda yanıldığını sanıyorum... Umuyorum... Bir fikrim var.»

«Evet?»

«Biraz sonra açıklayacağım. Önce bir soruma yanıt ver. Uçağa yakıt alabilir misin? Elektrik olmasa bile bunu başarabilir misin?»

«Evet, alabilirim sanırım. Birkaç güçlü insanın yardımıyla başarabilirim.

Sonra?»

«Ondan sonra havalanırız.» Jenkins'in kırışik yüzünde ter tanecikleri belirmişti. «O ses... o hışırtı... doğudan geliyor. Zamandaki delik buranın birkaç bin kilometre batısındaydı. Aynı rota üzerinden dönebilirsek... Bunu yapabilir misin?»

Brian, «Evet,» dedi. Yardımcı güç birimlerini çalışır durumda bırakmıştı. Yani bilgisayar programı silinmemişti henüz.

«Çünkü yırtık hâlâ orada olabilir. Anlamıyor musun? Oradan geri dönebiliriz.»

Nick, Jenkins'e hayret ve dikkatle baktı. Sonra da Brian'a döndü. «Bu pek de fena bir fikir olmayabilir, ahbap.»

Brian, «Olabilir de, olmayabilir de,» dedi. «Ama bu önemli değil. Çünkü o uçakla bir yere gidecek değiliz.»

Warwick, «Neden?» diye sordu. «Uçağa yeniden yakıt alırsan...»

«Kibritleri hatırlıyor musun? Lokantada, kâsede duran kibritleri? Şu yanmayanları?»

Warwick boş gözlerle Brian'a baktı. Ama Jenkins'in yüzünde umutsuz bir ifade belirmişti. Elini alnına götürüp bir adım geriledi. Sanki hepsinin gözlerinin önünde küçülüvermişti.

«Ne?» Gaffney çatık kaşlarının altından kaptan pilota şaşkınlık ve kuşkuyla bakıyordu. «Bunun şimdi...»

Ama Nick durumu kavramıştı. «Anlamıyor musun? Anlamıyor musun, ahbap? Piller çalışmaz, kibritler yanmazsa...»

Brian, Nick'in sözlerini tamamladı. «O zaman jet yakıtı da yanmaz., O da bu dünyadaki her şey kadar bayatlamış, bitmiş, tükenmiş olur.» Hepsine teker teker baktı. «Depolara ha yakıt doldurmuşum, ha bal.»

Craig aniden, «Siz kibar genç hanımlar,» dedi. «Hiç Umacılardan söz edildiğini duydunuz mu?» Sesi sakın, hatta neşeliydi.

Laurel ayağa fırlayarak endişeyle diğerlerine doğru baktı. Onlar hâlâ salonun pencerelerinin önünde durmuş konuşuyorlardı. Dinah ise Craig'e doğru döndü.

Kızın şaşırmamış olduğu anlaşılıyordu.

Dinah sakın sakın, «Hayır,» dedi. «Nedir onlar?»

Laurel, «Onunla konuşma, Dinah,» diye fısıldadı.

Craig yine tatlı tatlı, «Söylediklerinizi duydum,» dedi. «Kulakları keskin olan sadece Dinah değil.»

Laurel kızardığını hissetti.

Craig konuşmasını sürdürdü. «Ben zaten çocuğa zarar verecek değilim. Öbür kıza da bir şey yapmayacaktım. Sadece korkuyorum. Ya siz?»

Laurel, «Evet,» diye homurdandı. «Ama ben korktuğum zaman kızları rehin almam, bir delikanlıyı vurmaya da kalkışmam.»

Craig, «Ama adeta bütün Los Angeles Rams takımı üzerime geliyordu,» dedi. «Ve o İngiliz...» Güldü. Kahkahası bu sessiz yerde insanı sarsacak kadar neşeli ve normaldi. «Eh, şu kadarını söyleyebilirim. Belki benim deli olduğumu düşünüyorsunuz. Eğer öyleyse o İngiliz'i yakından izlememişsiniz demektir.

Adamın kafasının yerinde elektrikli testere var!»

Laurel ne söyleyeceğini bilemedi. Aslında durumun Craig'in söylediği gibi olmadığını biliyordu ama öyle mantıklı bir tavırla konuşuyordu ki. Sonra...

İngiliz hakkında söyledikleri de gerçeklere çok yakındı. Nick'in gözleri...

Toomy'yi bağladıktan sonra kaburgalarına tekme atışı... Genç kadın ürperdi.

Dinah, «Umacılar nedir, Bay Toomy?» diye sordu.

Craig yine neşeye, «Ben her zaman onların hayali şeyler olduklarını

düşünürdüm,» dedi. «Ama şimdi kuşkulanmaya başlıyorum.. Çünkü o sesi ben de duyuyorum, küçük hanım. Evet, duyuyorum.»

Küçük kız usulca, «O ses?..» diye sordu. «O Umacıların sesi mi?»

Laurel elini Dinah'nın omzuna koydu. «Artık onunla konuşmasan daha iyi olacak, hayatım. Beni kaygılandırıyor.»

Toomy ölmüştü. Halının üzerinde yatıyordu. Gözleri yuvalarından uğramış, ağzından akan köpükler kurumuştur.

Craig ansızın, bunu bana biri mi söyledi, diye kendi kendine sordu. Gözlerinin yuvalarından uğradığını? Ağzının köpürdüğünü? Annem sarhoşken böyle mi söyledi?

Yoksa ben, hoşuma gittiği için hayalimde böyle bir sahne mi yarattım?

«Bay Toomy? Onu Umacılar mı yakaladı?»

Craig düşünceli düşünceli, «Evet,» dedi. «Galiba babam TEMBELLİK ETTİ. Umacılar da onu yakaladılar.»

«Bay Toomy?»

«Efendim?»

«Ben gördüğünüz gibi çirkin değilim. Hiçbirimiz de değiliz.»

Şaşıran adam ona döndü. «Bana nasıl gözüktüğünü nereden bileceksin, küçük hanım?»

Dinah, «Bildiklerim sizi şaşırtabilir,» dedi.

Laurel gözlerini küçük kıza dikti. Kaygısı daha da artmıştı... Ama Dinah'nın gözlerini göremedi. O kara camlar onu yenilgiye uğrattı.

Diğer yolcular şimdi bekleme salonunda durmuş o hafif, çatırtıya benzeyen sesi dinliyorlardı. Konuşmuyorlardı. Galiba söylenecek bir şey kalmamıştı.

Gaffney sonunda, «Şimdi ne yapacağız?» diye sordu. Kerestecilere özgü o kırmızı gömleğin içinde küçülmüş gibiydi.

Brian, «Bilmiyorum,» dedi.

Nick sordu. «Uçakta ne kadar yakıt kaldı, Brian? Belki geldiğimiz bu yerde yanma oranı aynı değildir. Belki depolarda sandığından daha fazla yakıt vardır.»

«Bütün aletler oldukça iyi çalışıyor. Buraya indiğimizde üç yüz litreden az yakıtımız vardı. Olayın başladığı yere dönmek için en aşağı yirmi beş bin litre yakıt gerekiyor.»

Bu sırada Bethany paketinden bir sigara aldı. Yakmak için kibrit aktı, ama yanmadı. Tekrar denedi. Sonra da korkuyla Albert'e baktı. Delikanlı kibrit kutusunu aldı. Çöpü kenarına hızla sürdü. Ama kibrit yine alev almadı.

Rudy Warwick, «Buradaki illet neyse, anlaşılın bulaşıcı,» diye mırıldandı.

Bethany ağlamaya başlamıştı. Jenkins ona mendilini uzattı.

Albert, «Bir dakika,» diyerek kibriti tekrar kutunun yanına sürdü. Çöp bu defa tutuştu ama alev çok sönüktü. Albert çabucak Bethany'nin sigarasını yakarken aniden gözlerinin önünde üç yıldan beri okula giderken yanından geçtiği levha belirdi. Dikkat! İki yönlü trafik.

Albert, bu da ne demek, diye düşündü. Henüz bu sorunun cevabını bilmiyordu.

Kafasında bir fikir belirmişti ama şu anda onu yakalaması imkânsızdı.

Bethany sigarasından derin bir nefes aldı. «Ööö. Tadı çok kötü.»

Albert, «Dumanı yüzüme üfle,» dedi.

«Efendim?»

«Ne dediğimi duydun. Dumanı yüzüme üfle.»

Bethany dediğini yaptı. Albert dumanı kokladı. O eski, tatlı kokusu hafiflemişti.

Nick, «Ben lokantaya dönüyorum,» dedi. Sıkıntılı bir hali vardı. «Bizimki çok uyanık. Onu hanımlarla daha fazla yalnız bırakmak istemiyorum.»

Brian, İngiliz'in peşine takıldı. Diğerleri de onları izlediler. Tam bekleme odasının ortasına geldiklerinde Albert'in gözlerinin önünde yine o levha belirdi. İki yönlü trafik.

Delikanlı, «Bir dakika!» diye bağırdı. Sonra da bir an Bethany'ye sarılarak kızın saçlarını kokladı. Diğerleri dönerek onlara baktılar. Albert hızla dönüp yine pencerelere doğru ilerledi.

Bethany, «Vay vay vay» diye mırıldandı. Hafifçe kıkır kıkır gülüyordu ama kızarmıştı da. «Garip bir genç.»

Albert geldikleri uçağa baktı ve sanki kafasında havai fişekleri atılmaya başladı.

Jenkins, «Albert,» dedi. «Albert, ne ol...»

Albert olanca sesiyle, «Kaptan Engle!» diye bağırdı. Restoranda Laurel oturduğu yerde birdenbire dikleşti. Dinah pençeye dönüşen elleriyle kadının kolunu kavradı. Craig Toomy ne olduğunu görebilmek için başını uzattı. Delikanlı hâlâ

bağırıyordu. «Kaptan Engle, buraya gel!»

Dışarıdan gelen ses daha iyi duyuluyordu.

Brian bu sesi yine radyodaki parazitlere benzetti. Nick ise şiddetli bir rüzgârın sarstığı kurumuş tropikal otların hışırtısına. Albert'e göre bu ses yağda kızaran patatesin çıkardığı cızırtıyı andırıyordu. Bob Jenkins ise sesin uzaktaki bir odada buruşturulan kâğıtların hışırtısına benzediğini düşünüyordu.

Dördü de bagaj yerinden dışarı çıkmışlardı. Durmuş, Craig Toomy'nin 'Umacılar' dediği şeylerin sesini dinliyorlardı.

Brian, Nick'e, «Ne kadar uzaktalar dersin?» diye sordu.

«Bilemiyorum. Ses daha yakınmış gibi geliyor. Ama az önce içerideydik tabii.»

Albert sabırsızlandı. «Haydi, gelin. Uçağa nasıl bineceğiz? Kızağa mı tırmanacağız?»

«Buna gerek yok.» Brian ilerde duran tekerlekli merdiveni işaret etti. Grup o yöne doğru yürümeye başladı.

Brian, «Bunun küçük bir olasılık olduğunu biliyorsun, değil mi, Albert?» dedi.

«Evet, ama...»

Nick onun yerine cümleyi tamamladı. «Ufak bir olasılık, hiç umut olmamasından daha iyidir.»

«Ben sadece işi başaramazsak fazla üzülmesini istemiyorum.»

Jenkins usulca, «Kaygılanma,» dedi. «Ben hepimizin adına üzülürüm. Çocuğun fikri çok mantıklı. Onun için de başarılı olabilir... Ama tabii öğrenemediğimiz bazı etkenler olabileceğini biliyorsun, değil mi, Albert?»

«Evet.»

Merdivene geldiler. Brian tekerleklerdeki ayak frenlerini gevşetti. Nick sağdan uzanan çubuğu yakaladı. Brian da sol taraftakini.

Brian, «Tekerlekler hâlâ dönüyorlardır, umarım,» dedi.

Jenkins karşılık verdi. «Öyle olması gerekir. Yaşamla ilgili fiziksel ve kimyasal işlemlerin çoğunun devam ettiği anlaşılıyor. Hatta belki de hepsinin.

Vücutlarımız havayı kullanabiliyor. Kapılar açılıp kapanıyor.»

Albert atıldı. «Yerçekimini de unutma.»

Nick, «Konuşmayı bırakalım da merdiveni bir deneyelim,» dedi.

Merdivenin tekerlekleri kolaylıkla döndü. Birkaç dakika sonra uçağa yaklaşmışlardı. Brian, «Önce ben çıkacağım,» dedi. «Kızağı içeri çekmem gerek, Nick. Ondan sonra Albert'le merdiveni daha düzgün bir biçimde uçağa yaklaştırsınız.»

Nick iki parmağını başına doğru kaldırdı. «Emredersiniz, kaptan.»

Brian burun kıvırdı. «Ataşeymiş!» Merdivenden çevikçe çıktı. Birkaç dakika sonra kızağı yukarı

çektii. Sonra Albert'le Nick'in merdiveni uçağın kapısına düzgünce yaklaştırmalarını seyretti.

şimdi Rudy Warwick'le Don Gaffney, Craig'e çocuk bakıcılığı ediyorlardı.

Bethany, Dinah ve Laurel bekleme salonunun pencerelerinin önüne dizilmişlerdi.

Küçük kız, «Ne yapıyorlar?» diye sordu.

Laurel, «Kızağı yukarı çektiler,» dedi. «Merdiveni kapıya yaklaştırdılar. şimdi yukarı çıkıyorlar.»

Bethany'ye bir göz attı. «Onların ne yaptıklarını

bilmediğinden emin misin?»

Bethany başını salladı. «Bütün bildiğim As'ın... yani Albert'in birdenbire çıldırđı. Uçağın orada 'daha fazla' olduğunu söyledi sanırım. Benim parfümümün de 'daha az' olduğunu. Sonra iki yönlü trafikten söz etti. Doğrusu hiçbir şey anlayamadım. Saçmalıyordu.»

Dinah, «Ben ne olduğunu biliyorum,» dedi.

«Senin tahminin nedir, hayatım?»

Küçük kız sadece başını salladı. «Bari ellerini çabuk tutsalar. Çünkü zavallı

Bay Toomy haklı! Umacılar geliyor.»

«Dinah, bu sadece onun babasının uydurduğu bir şey.»

Dinah görmeyen gözlerini cama dikti. «Belki bir zamanlar öyleydi. Ama artık değil.»

Nick, «Pekâlâ, As,» dedi. «Gösteriye başla.»

Albert'in kafası zonklıyor, elleri titriyordu. Delikanlı birinci mevkideki rafa bir kutu kibriti, bir şişe birayı, bir teneke gazozu ve lokantanın buzdolabından aldığı fıstık ezmesi ve reçelli sandviçi yanyana dizdi. «Tamam.» Derin bir nefes aldı. «Bakalım ne olacak?»

Gaffney lokantadan çıkarak pencerelere doğru gitti. «Neler oluyor?»

Bethany, «Bilmiyoruz...» dedi. «Uçağa girdiler. Hâlâ oradalar. Hikâyenin sonu.»

Adam bir süre dışarı baktı. «Dışarsı bana daha öncekinden farklıymış gibi gözükte. Nedenini bilemiyorum ama işte öyle.»

Dinah, «Işık sönükleşiyor,» diye açıkladı. «Farklı olan bu.» Sesi oldukça sakindi ama küçük yüzünde duyduğu yalnızlık ve korkunun izleri vardı. «Işığın sönükleştiğini hissediyorum.»

Laurel, «Dinah haklı,» dedi. «İki, üç saattir gündüz ışığı vardı. Ama artık hava kararmaya başladı.»

Gaffney içini çekti. «Biliyor musunuz, bunu hep bir rüya sanıyorum. 'şimdiye kadar gördüğüm kâbusların en korkuncu,' diyorum. 'Ama neredeyse uyanacağım.'»

Laurel başını salladı. «Bay Toomy nasıl?»

Gaffney neşesizce güldü. «Buna inanmayacaksınız.»

Bethany, «Neye inanmayacağız?» dedi.

«Adam uyuyakaldı.»

Craig Toomy uyumuyordu tabii. Kirpiklerinin arasından Gaffney'in lokantadan çıkışını seyretmişti. İri takma dişli, kabak kafalı Warwick, Craig'e yaklaşarak üzerine eğildi.

«Hey, uyuyor musun?»

Craig hiç kımıldamadan yatarak düzenli soluk almasını sürdürdü.

Warwick doğrularak, diğerlerine bakmak için lokantanın kapısına gitti.

Craig de bileklerini sıkıca saran masa örtüsünün içinde ellerini dikkatte ve yavaşça aşağı yukarı oynatmaya başladı. İngiliz aslında onu sıkıca bağlamıştı.

Ama neyseki naylon ip değil de örtüyü kullanmak zorunda kalmıştı. Düğümlerden biri gevşemeye başlıyordu. Craig bu sefer bileklerini sağa sola çevirmeye koyuldu. Dışarıdaki budalalar gelmeden buradan çıkıp Boston'a doğru gitmek istiyordu. Boston'da güvende olacağım. Karşıma çıkıp beni engellemeye kalkışacak olanın da Tanrı yardımcısı olsun! Kadın, erkek ya da çocuk!

Albert kibrit kutusundan bir çöp alarak yakmaya çalıştı. Birkaç defa denedi ama başaramadı.

Brian, «Anlaşıldı...» dedi. «Bu...»

Nick, «Kokusunu aldım!» diye bağırdı. «Burnuma kükürt kokusu geldi! Bir tane daha dene, As!»

Ama Albert aynı kibriti kutunun yanına sürdü... Çöp bu kez alev aldı. Delikanlı,

«Gördünüz mü?» diyerek gülümsedi. «Gördünüz mü?» Çöpü atıp başka bir kibriti çaktı. Bu hemen yandı. «Gördünüz mü? Bunun ne anlama geldiğini biliyorsunuz, değil mi? İki yönlü trafik! Biz kendi zamanımızı birlikte getirdik! Dışarsı

geçmişte... Geçtiğimiz yırtığın doğusundaki her yer de öyle sanırım.. Ama burada şimdi hâlâ yaşıyor! Uçağın içine hapsedilmiş.»

Brian, «Bilmiyorum...» diye mırıldandı. Artık ona her şey mümkünmüş gibi gelmeye başlamıştı. Sevinçle delikanlının sırtını yumruklamak istiyordu.

Bob Jenkins bağırdı. «Yaşa, Albert! Bira! Şimdi birayı dene!»

Albert bira şişesini açarken, Nick de devrilen servis arabasının etrafındaki cam kırıklarının arasında bir bardak buldu.

Brian, «Duman nerede?» diye sordu.

Delikanlı şaşırıldı. «Duman mı?»

«Şey, herhalde aslında duman değil. Ama bira şişesini açtığını zaman genellikle ağzının etrafında dumana benzer bir şey belirir.»

Albert şişeyi kokladı. Sonra da Brian'a doğru uzattı. «Kokla bakalım.»

Brian koklar koklamaz elinde olmadan gülümsedi. «Tanrım! Dumanı olsun olmasın, bira bira kokuyor!»

Nick bardağı uzattı. Albert onun elinin de kendininki gibi biraz titrediğini farkederek rahatladı. Nick, «Haydi, doldur,» dedi. «Çabuk ol, ahbap! Doktorum fazla gerilimin kalbim için çok kötü olduğunu söyledi.»

Albert bardağa bira doldurdu. Aynı anda hepsinin de suratlarındaki gülümseme dondu. Bira köpüksüzdü. Tümüyle köpüksüz. Nick'in bulduğu bardakta idrar örneğiymiş gibi duruyordu.

«Tanrım! Hava kararıyor!»

Pencerenin önündekiler dönerek, yanlarına gelmiş olan Rudy Warwick'e baktılar.

Gaffney, «O deliyi göz hapsinde tutman gerekiyordu,» dedi.

Warwick sabırsızca el salladı. «O yarı baygın. Başına yediği darbe beyinciğini sandığımızdan daha fazla sarsmış olmalı. Dışarıda ne oluyor? Hava neden bu kadar hızlı kararıyor?»

Bethany, «Nedenini bilmiyoruz,» dedi. «Kararıyor işte. Sence o garip herif komaya mı girdi?»

Warwick omuzlarını kaldırdı. «Bilmiyorum. Ama girdiyse onun için endişelenmekten kurtuluruz! Öyle değil mi? Tanrım! Bu ses tüylerimi diken diken ediyor. Sanki çılgın beyaz karıncalar ahşap bir evi kemiriyorlar!» Adamın ilk kez midesini unuttuğu anlaşılıyordu.

Dinah, Laurel'e döndü. «Bay Toomy'ye bakmamız iyi olur. Onun için kaygılanıyorum. Korkuyor olmalı.»

«Adam baygınsa yapabileceğimiz hiçbir şey yok...»

Kız usulca, «Onun baygın olduğunu sanmıyorum,» dedi. «Hatta uyumadığından eminim.»

Laurel bir an düşünceli bir tavırla çocuğa baktı. Sonra onun elini tuttu.

«Pekâlâ, gidip bakalım.»

Craig'in bileğindeki ilmek sonunda gevşemişti. Önce sağ elini kurtardı. Bununla sol elini saran ilmeği de aşağıya kaydırmayı başardı. Hızla ayağa fırladı.

Beynine o an bir sancı saplandı. Hafifçe sendeledi. Gözlerinin önünde siyah benekçikler uçtu. Ama sonra kendini topladı. Terminalin içi de kararmaya başlamıştı. Gece erken geliyordu. Artık Umacıların avlarını çığnerken çıkan çatırtı ve şapırtıyı daha iyi duyabiliyordu. O sırada pencerenin önündeki gruptan iki kişinin ayrıldığını gördü. Biri uzun, diğeri ise kısaydı. O berbat sesli kadınla suratsız kör kız. Onların kaçtığını haber vermelerini istemem. Bu kötü olur. Çevresini araştırdı ve kontuarın ucundaki et bıçağını gördü. Bıçağı

kapıp tezgâhın arkasına sindi. Kör kız endişeli bir ilgiyle izliyordu. Bu kız çok şey biliyor... Belki de haddinden fazla şey... Bunları nereden öğrendi? İşte bu çok ilginç bir soru. Öyle değil mi?

Nick bir Albert'e baktı, bir de Jenkins'e. «Kibritler yanıyor ama bira köpürmüyor.» Bira dolu bardağı tezgâha bırakmak için döndü. «Şimdi bunun anlamı ne...»

Ansızın bardağın dibinde hava kabarcıkları belirdi. Hızla yükselerek yayıldılar ve sıvının yüzeyinde ince bir köpük tabakası oluşturdular. Nick'in gözleri irileşmişti.

Jenkins alayla, «Eşyaların zamanımıza dönmeleri için birkaç dakika geçmesi gerekiyor anlaşılın,» dedi. Bardağı alarak birayı başına dikti. Dudaklarını

şapırdattı. «Harika!» Hepsi de bardağın yanlarına bulaşmış olan dantel gibi köpüklere baktılar. Jenkins ekledi. «Bunun hayatım boyunca içtiğim en nefis bira olduğunu kesinlikle söyleyebilirim.»

Albert bardağa tekrar bira koydu. Bu sefer sıvı köpük köpük taşıdı. Brian bardağı aldı.

Nick, «İçmek istediğinden emin misin, ahbap?» dedi gülerken. «Siz pilotlar, 'Şişeyle kontrol paneli arasında yirmi dört saatlik bir süre olmalıdır,' demez misiniz?»

Brian, «Zamanda yapılan yolculuklarda bu kural geçerli değildir,» diyerek birayı içti. Sonra da bir kahkaha attı. «Haklıymışsın, Bob. Bu biraların en iyisi.

Gazozu da deneyelim.»

Albert teneke kutuyu açtı. Hepsi de o tanıdık hışırtıyı duydular. Albert gazozdan biraz içti. Teneke kutuyu indirdiği zaman gülümsüyordu ama gözleri de yaşarmıştı. Bir şef garson nezaketiyle, «Baylar,» dedi. «Bugün gazozumuz çok güzel.» Hepsi de gülmeye başladılar.

Laurel'le Dinah lokantaya girerlerken Don Gaffney onlara yetişti. «Ben de sizinle...» Duraklayarak

etrafına bakındı. «Ah, kahretsin! Nerede bu adam?»

Laurel, «Ama ben...» diye başladı. Dinah Bellman onun yanında hemen, «Sus,» dedi. Başını sönük bir projektör gibi sağa sola çeviriyordu. Sonra kontuarı işaret etti. «Orada. Bir şeyin arkasına saklanmış.»

«Nasıl anladın?» Gaffney'nin sesi öfke doluydu. «Ben hiçbir şey duymuyorum...»

Dinah sakin sakin, «Ben duyuyorum,» dedi. «Tırnakları bir madene sürünürken çıkan sesi işitiyorum. Kalp atışlarımı da. Kalbi çok hızlı ve güçlü çarpıyor.

Çok korkuyor, ona acıyorum.» Ansızın elini Laurel'in avucundan çekip öne doğru bir adım attı.

Genç kadın, «Dinah.» diye haykırdı. «Yapma!»

Ama küçük kız ona aldırmadı. Ellerini uzatarak kontuara doğru ilerledi. Sanki gölgeler ona yaklaşarak etrafını sardılar. «Bay Toomy? Hemen oradan çıkın. Size bir zarar vermek istemiyoruz. Lütfen korkmayın...»

Tezgâhın arkasından bir ses yükseldi. Azap dolu tiz bir çığlıktı bu Bir manyağın çığlığı. «Seeeeeeeeeennnn...» Craig saklandığı yerden çıktı. Elindeki et bıçağını kaldırmıştı, gözleri alev alev yanıyordu. O karmakarışık kafasıyla, durumu anlıyorum, diye düşündü. Her şey bu kızın başının altından çıktı.

Onlardan bu kız. O kara gözlüğün arkasında onlardan biri saklı. Sadece bir Umacı değil. Baş Umacı. Diğerlerini de o çağırıyor. O ölü kör gözleriyle çağırıyor.

«Seeeeeeeeeeee...» Craig çığlıklar atarak Dinah'a doğru koştu. Don Gaffney, Laurel'i önünden itti. Az kalsın genç kadın yere yuvarlanıyordu. Adam ileri atıldı. Hem de hızla! Ama yine de yeterince hızlı değildi. Craig Toomy iyice çıldırmış, bir Umacının hızıyla hareket ediyordu. Dinah'ya doğru atıldı.

Küçük kız kaçmaya kalkmadı. Başını kaldırıp kendi karanlığından Craig'inkine baktı. Sonra da genç adama sarılarak onu teselli etmek istiyormuşçasına kollarını açtı.

«...nnnnnnn!»

Dinah, «Her şey yolunda, Bay Toomy,» dedi. «Kork...» İşte o an Craig et bıçağını kızın göğsüne sapladı. Sonra Laurel'in yanından geçerek dışarı fırladı. Hâlâ haykırıyordu.

Dinah bir an olduğu yerde öylece kalakaldı. Elleriyle bıçağın göğsüne saplanan tahta sapını bularak yokladı. Sonra büyük bir zarafetle ağır ağır yere yığıldı.

Gitgide koyulaşan karanlıkta bir gölge halini aldı.

YEDİNCİ BÖLÜM

DİNAH GÖLGELER VADİSİNDE. MİSSİSSİP-Pİ'NİN DOĞUSUNDAKİ EN HIZLI DELİKANLI ZAMANLA YARIŞ. NICK BİR KARAR VERİYOR.

Albert, Brian, Jenkins ve Nick fıstık ezmesi ve reçelli sandviçi elden ele dolaştırdılar. Her biri de ekmekten iki lokma ısırıldı. Albert yaşamı boyunca hiç

böyle lezzetli bir şey yemediğini düşündü. Ve midesi hemen uyanarak daha fazla yiyecek istemeye başladı.

Nick, «Kabak kafalı dostumuz Warwick olayın en çok bu yanını beğenecek sanırım,»

diyerek son lokmasını da yuttu. Sonra Albert'e döndü... «Sen bir dâhisin, As.

Bunu biliyorsun, değil mi? Müthiş bir dâhi.»

Albert mutlulukla kızardı. «Ben önemli bir şey yapmadım. Sadece Jenkins'in tümdengelim yöntemi dediği şeyi uyguladım. Ayrı yönlerden akan iki nehir birleştiklerinde bir girdap oluşur. Bethany'nin kibritleri doğru dürüst yanmamaya başlayınca burada bu olayın tam tersinin olabileceğini düşündüm...»

Jenkins usulca, «Sözünü kesmek istemiyorum,» dedi. «Ama geri dönmeye çalışacaksak mümkün olduğu kadar hızlı işe başlamalıyız. Duyduğumuz sesler beni kaygılandırıyor. Ama unutmamız gereken daha önemli bir şey var. Uçak kapalı

bir sistem değil. Çok geçmeden o da... o da...»

Albert yardıma çalıştı. «Zamanla ilgili özelliklerini kaybedebilir, öyle mi?»

«Evet. İyi söyledin. Şimdi depolara dolduracağımız yakıt yanar belki... Ama birkaç saat sonra yanmayabilir.»

Nick ciddi bir tavırla, «Bu işe nasıl başlayacağız, Brian?» diye sordu.

Kaptan pilot, «Önce motorları çalıştırarak diğer uçağa yaklaşıyoruz...»

Aynı anda korku dolu, tiz bir çığlık duyuldu. Bunu merdivenden çıkan birinin telaşlı ayak sesleri izledi. Nick o yana doğru döndü ve hemen ellerini kaldırdı.

Albert bu duruşu tanıdı. Okulda savaş-sanatı delilerinin çalışmalarını çok seyretmişti. Bu klasik Teak Wan Do savunma duruşuydu. Bir dakika sonra Bethany kapıda belirdi. Kızın rengi uçuştu, dehşet içindeydi. Nick ellerini indirdi.

Bethany, «Gelin!» diye haykırdı. «Gelmelisiniz!» Soluk soluğa kalmıştı.

Sendeledi. Az kalsın geriye doğru devriliyordu. Ancak Nick ileri atılarak onu içeri çekti. Bethany korkunç bir kaza geçirmek üzere olduğunun farkında bile değildi. Bembeyaz yüzünde siyah gözleri hummalı gibi parlıyordu. «Lütfen gelin!

Adam kızı bıçakladı! Ölüyor sanırım.»

Nick sanki Bethany'yi öpecekmiş gibi başını ona doğru eğdi. Usulca, «Kim kimi bıçakladı?» diye sordu. «Kim ölüyor.»

«Ben... O... Bay T-T-Toomy...»

Nick onu omuzlarından tutarak hafifçe sarstı. «Kendine gel. Şimdi... bıçaklanan kim?»

«Kör kız. Dinah.»

«Kahretsin! Tamam Bethany. Şimdi...» Nick, Brian'ın peşinde Albert'le merdivene doğru koştuğunu görerek sesini yükseltti. «Hayır!» Sert sesi ikisini de durdurdu. «Kahretsin! Durun.»

Vietnam'da savaşmış olan Brian bu sesteki otoriteyi farkederek hemen durdu. Ani duruşu yüzünden Albert ona çarptı. Brian, böyle olacağını biliyordum, diye düşündü. Komutayı ele alacağını farkındayım. Bu sadece zamana ve koşullara bağlı bir şeydi.

Nick, Bethany'ye, «Olayın nasıl olduğunu biliyor musun?» diye sordu. «O aşağılık yol arkadaşımız nerede şimdi?»

«O adam.. kırmızı gömleklili adam dedi ki...»

«Pekâlâ, pekâlâ. Boşver.» Brian'a döndü. Gözleri öfkeden kızarmıştı. «O ahmaklar deliyi yalnız

bıraktılar. Bundan eminim. Hatta emekli maaşına bile bahse girerim. Ama bir daha olmayacak! Bizim Bay Toomy son macerasını yaşadı.» Tekrar kıza döndü. Bethany başını eğmiş, saçları yüzüne düşmüştü. Kesik kesik soluyordu. Nick şefkatle, «Dinah yaşıyor mu, Bethany?» diye sordu.

Bethany'nin gözlerinin etrafı yaşlardan kızarmıştı. «Bilmiyorum. Ben... Ben buraya koştüğüm sırada hâlâ sağdı. Ama artık ölmüş olabilir. O deli bıçağı çok derine saplamış. Tanrım. Neden başımıza bir psiko'yu sardın? Onsuz durum yeteri kadar kötü değil miydi?»

«O deliyi göz hapsine almaları gerekenlerin hiçbiri nereye gittiğini bilmiyor, öyle mi?»

Bethany yüzünü avuçlarına gömerek hıçkırmaya başladı.

Albert, Nick'e, «Ona fazla sert davranma,» diyerek bir kolunu kızın beline doladı. Bethany başını onun omzuna dayarken hıçkırıkları da şiddetlenmişti.

Nick, iki genci usulca yana itti. «Sert davranmam gerekirse bunu kendime yaparım, As! Aslında ben orada kalmalıydım.» Brian'a döndü. «Ben terminal binasına gidiyorum. Sen gelmeyeceksin. Jenkins haklı sanırım. Zamanımız çok az.

Motorları çalıştır ama uçağı hemen ileri doğru götürme. Kız yaşıyorsa, onu uçağı çıkarmak için merdiveni tırmanmamız gerekebilir. Jenkins, sen merdivenin aşağısında dur. Toomy denen köpek uçağı binmeye kalkabilir. Albert, sen de benimle gel!» Craig, bir an durdu, sonra da hepsinin kanını donduran bir şey söyledi. «Tanrı yardımcım olsun, neredeyse, 'Dinah keşke ölmüş olsa,' diyeceğim Böylece zaman kazanmış olurduk.»

Dinah ölmemişti. Baygın bile değildi. Laurel onun yüzündeki terleri silmek için gözlüğünü çıkarmıştı. Dinah hiçbir şey görmeyen iri kahverengi gözleriyle Laurel'in mavimsi yeşil gözlerine bakıyordu. Gaffney'le Warwick onun gerisinde omuz omza duruyorlardı.

Warwick beşinci kez, «Çok üzgünüm,» dedi. «Ben onun gerçekten baygın olduğunu sandım. Baygın olduğunu.»

Laurel ona aldırmadı... «Kendini nasıl hissediyorsun, Dinah» Kızın göğsünden uzanan bıçağın tahta sapına bakmak istemiyordu ama gözlerini de ondan alamıyordu.

«Canım yanıyor.» Dinah'nın sesi hafifti. «Soluk almakta zorluk çekiyorum. Ve çok sıcak.»

Laurel, «İyileşeceksin...» dedi.

Dinah ekledi. «...Burası...» Yüzünü buruşturdu ve ağzının kenarından kan aktı.

«Konuşma, hayatım.» Laurel kızın ıslak buklelerini yüzünden geriye doğru itti.

Dinah ısrarla, «Buradan gitmelisiniz,» dedi. Sesi fısıltıdan farklı değildi artık. «Bay Toomy'ye de kızmamalısınız. O... korkuyor. Hepsi o kadar.»

Gaffney öfkeyle etrafına bakındı. «O köpeğı bulduğumda korkmak nasıl olurmuş ona öğreteceğim.» Yumruklarını sıktı. «O zaman ölü doğmadığına pişman olacak.»

Nick o sırada lokantaya girdi. Albert de peşindeydi. Rudy Warwick'in önünden geçerek Dinah'nın yanına diz çöktü. Parlak gözleriyle bir an bıçağın sapına baktı, sonra da küçük kızın yüzüne. «Merhaba, hayatım.» Neşeyle konuşuyordu. Ama gözlerinin rengi koyulaşmış gibiydi «Seni havalandırmaya çalıştıkları

anlaşıyor. Korkma. Yakında bir nehale kadar yepyeni olacaksın.»

Dinah hafifçe gülümsedi. «Nehale nedir?» Konuşurken ağzından tekrar kan geldi.

Nick, «Bunu ben de bilmiyorum,» dedi. «Ama hoş bir şey olduğundan eminim. Şimdi başını yana

çevireceğim. Mümkün olduğu kadar kımıldamamaya çalış.»

«Olur.»

Nick onun başını usul usul döndürdü. «Canın yanıyor mu?»

Kız, «Evet,» diye fısıldadı. «Sıcak... soluk alırken... canım yanıyor.» Hafif sesi boğuklaşıp çatallaşmıştı.

O anda dışarıdan uçağın motor homurtusu geldi. Gaffney, Warwick ve Albert o yana doğru baktılar. Ama Nick gözlerini küçük kızdan ayırmadı. «İçinden öksürmek geliyor mu, Dinah?»

«Evet... Hayır. Bilmiyorum.»

İngiliz, «Öksürmemen daha iyi olur,» dedi. «Boğazın gıcıklanır gibi olursa aldırmamaya çalış. Ve artık konuşma. Tamam mı?»

«Bay Toomy'ye... bir zarar... vermeyin.» Kız fısıltıyla konuşmuştu ama çok ciddi ve kaygılı olduğu belliydi.

«Peki, hayatım. Böyle bir şeyi aklımızdan bile geçirmeyiz. Bana inan.»

«Sana... güvenemiyorum...»

Nick eğilip kızı yanağından öptü. Kulağına, «Bana güvenebilirsin...» diye fısıldadı. «Ama şu anda hiç kımıldamadan yatmalısın. Gerisini biz hallederiz.»

Laurel'e baktı. «Bıçağı çıkarmayı denedin mi?»

«Şey... Hayır...» Genç kadın yutkundu. «Bunu yapmam mı gerekiyordu?»

«Bıçağı çıkarsaydın, fazla bir şansı kalmazdı. Hiç hemşirelik yaptın mı?»

«Hayır.»

«Pekâlâ... Ben sana ne yapman gerektiğini söyleyeceğim... Warwick, bana altı

kadar masa örtüsü getir.» Nick küçük kıza gülümsedi «Bana bir iki dakika ver, Dinah. Ondan sonra kendini çok iyi hissedeceksin. Genç Dr. Hopewell hanımlara büyük bir şefkat gösterir. Özellikle genç ve güzel olanlarına.»

Laurel ansızın elini uzatıp İngiliz'in saçına dokunmak istedi. Sonra, nen var senin, diye düşündü. Küçük kız neredeyse ölüyor. Ve sen onun saçlarının yumuşak olup olmadığını düşünüyorsun... Hatta onun nasıl sevişeceğini de...

Dinah, «Onlar daha da yaklaştılar,» dedi. «Hepiniz de gerçekten...» Öksürdü ve dudaklarının arasında kandan oluşmuş iri bir baloncuk belirdi. Patladığında kanlar kızın yanaklarına sıçradı. «... Çok acele etmelisiniz.»

Nick hâlâ neşeyle gülümsüyordu. «Biliyorum...»

Craig Toomy küçük karanlık bir odaya saklanmıştı. Kapısında 'Havaalanı

Servisleri' yazılı bir odaya. Burada bir yazı masası vardı. Elleri kan içindeydi. Küçük kızın kanları bunlar... Ama aslında o küçük bir kız değildi.

Kesinlikle. Sadece küçük bir kıza benziyordu. Baş Umacıydı o. O öldüğüne göre diğerleri artık... diğerleri artık... Ne yapamayacaklar? Beni bulamayacaklar mı?

Ama Craig hâlâ onların aç aç yaklaştıklarını duyuyordu... Sanki doğudan aç böceklerden oluşan dev bir ordu geliyordu.

Craig karanlıkta ellerini masada dolaştırdı ve bir kâğıt bıçağı buldu.

Hemen eline aldı. Sonra da sakin sakin oturdu. Babasının ona şimdi ne yapması gerektiğini söylemesini bekliyordu. Çocukken söylediği gibi.

Nick, «Beni dikkatle dinle, Albert,» dedi. «Dinah'ı uçağa götürmemiz gerekiyor.

Bunun için bir sedye olmalı. Uçakta sedye taşıdıklarını sanmıyorum. Ama herhalde burada vardır. Acaba nerede?»

«Bence, bunu en iyi Kaptan Engle bilir...»

Nick sabırla, «Ama Kaptan Engle şimdi burada değil,» diye karşılık verdi. «Bu işi kendi başımıza halletmemiz gerekiyor.»

Albert kaşlarını çatı. Sonra aklına gördüğü bir kapı geldi. «Havaalanı Servisleri? Aradığımız o olabilir mi?»

Nick, «Tabii olabilir,» dedi. «O tabelayı nerede gördün?»

«Alt katta.»

İngiliz, «Tamam,» diye bağırdı. «Şimdi bu konuyu şöyle halledeceğiz. Sen ve Gaffney gidip sedye bulacaksınız. Gaffney, önce kontuarın arkasındaki rafa bir göz at. Orada keskin bıçaklar olduğunu sanıyorum. O iğrenç dostumuz bıçağı

oradan almıştır. Albert'le kendin için birer bıçak seç.»

Don Gaffney hiçbir şey söylemeden tezgâha doğru gitti. O sırada Rudy Warwick kucak dolusu masa örtüsüyle yaklaştı. «Çok üzgünüm...» diye başladı ama Nick onu susturdu.

Albert'e bakıyordu hâlâ. «Herhalde Bay Toomy'le karşılaşmazsın. Bence o buradan paniğe kapılarak kaçtı. Bıçak filan da alamadı. Sonra ya terminalden ayrıldı ya da bir yere gizlendi. Yine de onunla karşılaşırsan gerekmedikçe boğuşmaya kalkışma.» Elinde iki et bıçağıyla gelen Gaffney'e baktı. «İkiniz de neyin önemli olduğunu unutmayın. Göreviniz Bay Toomy'yi tekrar yakalayıp adalete teslim etmek değil. Sizin işiniz çabucak bir sedye bulup hemen buraya getirmek.

Buradan mümkün olduğunca acele uzaklaşmamız gerekiyor.»

Gaffney bıçaklardan birini delikanlıya uzattı ama o, «İstemem,» dercesine başını salladı. Rudy Warwick'e dönüp, «O masa örtülerinden birini bana verir misin?» diye sordu.

Gaffney, Albert'e bakakaldı. Onun çıldırdığını sandığı anlaşılıyordu «Masa örtüsü mü? Tanrı aşkına! Onunla ne yapacaksınız?»

«Sana göstereceğim.» Albert tezgâhın gerilerinde duran eski tip bir ekmek kızartma makinesini aldı. Warwick'ten aldığı masa örtüsünü yere yayarak kızartma makinesini bir köşesine koydu. Makineyi iyice sardı ve örtünün uçlarını

birbirine bağladı. Sonra uçları tutarak ayağa kalktı. «Çocukluğumda 'Indiana Jones'culuk oynardık. Bir seferinde az kalsın böyle bir şeyle kardeşim David'in kolunu kırıyordum. O yüzden dayak bile yemişim. Görünüşte bir şeye benzemiyor belki ama çok işe yarar.»

Nick masa örtüsüne kuşkuyla baktıysa da bir şey demedi. Madem bu Albert'in aşağıya, karanlıkların arasına inerken içini rahatlatıyordu, o zaman ne söyleyebilirdi ki? «Pekâlâ,» dedi. «Şimdi gidip bir sedye bulun. On beş... hayır on dakika içinde bulamazsanız hemen geri dönün. Kızı

uçuğa taşımalıyız.»

Laurel, «Bunu yapamazsınız,» diye karşı çıktı. «Eğer iç kanama varsa...»

Nick başını kaldırarak ona baktı. «İç kanama başladı bile. Ve on dakikadan fazla bekleyebileceğimizi de sanmıyorum.»

Laurel onunla tartışmak için ağzına açtı ama Dinah boğuk bir fısıltıyla, «O haklı,» dedi.

Gaffney bıçağı kemerine soktu. «Gel, oğlum.» Albert'le birlikte dışarı çıktılar.

Nick yine yerde yatan kıza döndü. «Kendini nasıl hissediyorsun, Dinah?"

Kız yavaşça, «Canım şok yanıyor...» dedi.

Nick başını salladı. «Evet. Tabii yanıyor. Ve korkarım şimdi yapacağım şey canının daha fazla yanmasına neden olacak. Ama birkaç saniye. Bıçak ciğerlerine saplanmış. Onun çıkarılması gerekiyor. Bunu biliyorsun değil mi?»

«Evet.» Kız görmeyen gözleriyle genç adama baktı. «Korkuyorum.»

«Ben de öyle, Dinah. Ben de öyle. Ama bunu yapmamız gerekiyor. Kabul ediyor musun?»

«Evet.»

«Aferin sana.» Nick kızı yanağından usulca öptü. «Sen çok iyi ve cesur bir kızsın. Bu iş uzun sürmeyecek. Bak sana söz veriyorum. Sadece senden hareket etmeden yatmanı ve öksürmemeye çalışmanı istiyorum, Dinah. Beni anlıyor musun?»

Bu çok önemli. Öksürmemeye çalış. Sana bir an soluk alamıyormuşsun gibi gelecek.

Hatta delik bir lastik gibi hava kaçırdığını bile sanabilirsin. Bu insanı

korkutan bir duygudur, yavrum. O zaman kımıldamak ya da bağırarak isteyebilirsin.

Ama kendini tutmalı ve öksürmemelisin.»

Dinah yanıt verdi ama hiçbiri onun sesini duymadı.

Nick yutkundu. Koluyla alnındaki terleri çabucak silerek Laurel'e döndü. «Masa örtülerinden ikisini katlayarak kare haline getir. Olabildiğince kalın olmalı. Yanıma diz çök. Mümkün olduğu kadar bana yaklaş. Warwick, kemerini çıkar.»

Warwick hemen elini beline attı.

Nick tekrar Laurel'e döndü. Bakışları genç kadını hâlâ etkiliyordu. İngiliz,

«Bıçağın sapını kavrayarak çekeceğim,» diye açıkladı. «Aynı anda geri çekileceğim. Sen örtülerden birini kızın göğsüne yerleştirerek bastıracaksın.

İyice bastıracaksın. Dinah'nın canını yakıp yakmadığını düşünmeyeceksin. Onun soluk almasına engel olup olmadığını da. Kızın ciğerinde en azından bir delik var. Aslında yırtığın iki olduğunu sanıyorum. Şimdi ilgilenmemiz gerekenler onlar. Anlıyor musun?»

«Evet.»

«Sen tamponu Dinah'nın göğsüne bastırдыңın an ben kızı biraz kaldıracam. Eğer elbisesinin sırtında da kan varsa o zaman Warwick diğer tamponu kızın altına sıkıştırarak. Sonra tamponların kaymaması için dostumuzun kemeriyle bağlayacağız.» Nick yine Dinah'ya baktı, «Hazır mısın?»

Küçük kız bir şeyler mırıldandı.

«Pekâlâ,» İngiliz derin bir soluk aldı. «Tanrı yardımcım olsun.» İnce parmaklarıyla bıçağın sapını kavrayarak çekti. Dinah haykırdı. Ağzından kanlar aktı. Bir kısmı üzerine eğilmiş olan Laurel'in yüzüne de sıçradı. Kadın irkildi.

«Hayır!» Nick ona bakmadan konuştu. «Sakın fenalık geçirmeye kalkma!»

Laurel öğürerek, titreyerek tekrar öne doğru eğildi. Dinah'nın göğsündeki yara içeriye doğru çökerken ıslığı andıran bir ses duyuldu.

Nick, «Şimdi,» diye bağırdı. «İyice bastır, iyice.»

Laurel tamponu Dinah'nın göğsüne bastırdı. Bez elinin altında hemen ıslanarak sıcaklaştı.

Nick bağıırıyordu. «Daha bastır! İyice Kapat! Yarayı kapat!»

Laurel bütün gücünü ellerine vermişti. Nick bıçağı bir yana atarak Dinah'nın üzerine eğildi. Kızın gözleri kapalıydı. «Sonunda kendinden geçti sanırım...»

diye mırıldandı. Saçları alınına düşmüştü. Sabırsızca onları geriye iterek Laurel'e baktı. «Bu işi iyi başarıyorsun. Devam et, olur mu? Ben şimdi onu döndüreceğim. Baskıyı azaltma.»

Laurel inledi. «Çok kan var. O yüzden boğulmasın.»

«Bilmiyorum. Sen tampona bastır. Hazır mısın, Warwick?»

«Ah, Tanrım.. Öyle sanırım...» Warwick'in sesi çatallaşmıştı.

«Tamam. Haydi bakalım.» Nick ellerini Dinah'nın sağ kürek kemiğinin altına soktu, sonra da yüzünü buruşturdu. «Durum sandığımdan da kötü! Çok daha kötü.

Elbisesi sırsıklam.» Dinah'yı yavaş yavaş kaldırdı. Kız boğuk boğuk inlerken ağzından pıhtı pıhtı kan yere aktı.

Birdenbire Laurel'in başı dönmeye başladı.

Nick, «Bastır,» diye bağırdı. «Sakın gevşetme.»

Genç kadın artık bayılmak üzereydi. Ama kendini kaybederse Nick Hopewell'in neler düşüneceğini bildiği için tüm gücüyle dilini ısırды. Çok canı yandı, ayrıca ağzına da bir kan tadı yayıldı. Ama bu onu kendine getirdi.

O anda aşağıdan hayret ve acı dolu bir çığlık yükseldi. Bunu boğuk bir haykırış izledi.

Warwick'le Laurel sesin geldiği yöne doğru döndüler. Warwick, «Delikanlı,» dedi.

«O ve Gaffney! Onlar...»

«Bay Toomy'yi buldular anlaşılın.» Nick'in yüz hatları harcadığı çaba yüzünden gerilmişti. «Onların...»

Aşağıda bir gürültü oldu. Sonra bunu acı dolu bir uluma izledi.

«...Duruma hakim olduklarını umalım. Şu anda onlar için yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Yaptığımız işi yarıda bırakırsak bu küçük kız ölür.»

«Ama o ses delikanlınıninkine benziyordu.»

«Elimizden ne gelir? Tamponu Dinah'nın altına kaydır, Warwick. Acele et. Yoksa kabaetlerini tekmeleme tekmeleme kare biçimine sokarım.»

Gaffney, Albert'le merdivenden indikten sonra cebinden kare şeklinde bir şey çıkardı. «Çakmağım

bu. Hâlâ çalışıyor mu dersin?»

Albert, «Bilmem ki,» dedi. «Bir süre için çalışabilir. Çakmağını gerekmedikçe kullanma. İşe yarayacağını umarım. Yoksa hiçbir şey göremeyeceğiz.»

«Havaalanı Servisleri odası nerede?»

Albert, Craig Toomy'nin beş dakika kadar önce girdiği kapıyı işaret etti.

«Şurası.»

«Acaba kapı kilitli mi?»

Albert, «Eh,» dedi. «Bunu anlamanın bir tek yolu var.»

Salonda ilerlediler. Gaffney elinde çakmağı, önden gidiyordu.

Craig onların geldiklerini duymuştu. Yine Umacıların hizmetkârları! Bundan eminim. Ama hiç endişelenmiyorum. Küçük kör kız rolündeki Umacının icabına baktım. Şimdi bunların da bakacağım. Kâğıt bıçağım kavrayarak yerinden kalktı.

Yavaşça masanın arkasından çıktı. Sessizce ilerleyerek kapının yanına sindi.

Kâğıt bıçağını omzunun hizasına kaldırdı.

Kapı ağır ağır açılmaya başladı.

Don Gaffney karanlıkta gözlerini kırpıştırarak içeri girdi. Çakmağı yaktı. Ama alev küçüktü. Gaffney ilerleyerek çakmağını havaya kaldırdı. «Hey, oğlum. As!

Şuraya bak!» Duvarın önündeki tekerlekli sedyeyi işaret ediyordu.

Ama Albert'in gözleri odanın ortasındaki masaya dikilmişti. Üzerinde yığınla kâğıt şerit vardı. Delikanlı, «Dikkatli ol!» diye bağırdı. «Dikkat et, o bu...»

Craig Toomy kapının arkasından çıkararak bıçağı indirdi.

Nick, «Kemer,» dedi.

Warwick beceriksizce diz çöküp ona yaklaştı. Nick bir eliyle Dinah'yı tutarken, diğeriyle tamponu sırtına iyice bastırdı. «Kemerini tamponun altından geçir.»

Kesik kesik solurken, terler yanaklarından akıyordu «Çabuk! Onu sonsuza kadar böyle tutamam.»

Warwick istenileni yaptı. Nick, Dinah'yı yere yatırarak kemeri tokadan geçirip sıktı. Ucunu Laurel'e vererek, «Baskıyı sürdür,» dedi. «Tokadan yararlanmamız imkânsız. Kızın vücudu çok ince.»

Laurel sordu. «Aşağıya mı ineceksin?»

«Evet. İnmem gerekiyor sanırım.»

«Dikkatli ol. Lütfen dikkatli ol.»

Nick kadına bakarak gülümsedi. Alacakaranlıkta dişleri ışıltılıydı. «Tabii. Bu yaşta böyle geldim.» Eğilerek Laurel'in omzunu sıktı. Avucu sıcaktı. Laurel hafifçe titredi. Nick ekledi. «Çok başarılıydın, Laurel. Teşekkür ederim.» Tam dönerken küçük bir el uzanarak blucininin paçasını yakaladı. Nick başını eğip baktı. Dinah gözlerini açmıştı.

Kız, «Sakin...» diye başladı. Sonra boğulurcasına aksırdı. Burnundan etrafa kan damlacıkları sıçradı.

«Dinah, konuşma...»

«Sakın... onu... öldürme.» Laurel, Dinah'nın konuşabilmek için ne büyük bir çaba harcadığını karanlıkta bile farkedebiliyordu.

Nick düşünceli bir tavırla Dinah'ya baktı. «O köpek seni bıçakladı. Neden onu korumaya çalışıyorsun?»

Kız çırpırırken göğsü kabardı. Sonra, «Bütün... bildiğim şu...» diye fısıldadı.

«Ona ihtiyacımız olacak...» Sonra gözleri kapandı.

Craig kâğıt bıçağını sapına kadar Don Gaffney'in ensesine saplan Gaffney bir çığlık atarken elindeki çakmağı düşürdü. Albert, Craig'i Gaffney'e yaklaştığını

görünce şaşkınlıkla bağırdı. Gaffney sendeleyerek masaya doğru ilerlerken ensesindeki bıçağı çıkarmaya çalışıyordu. Craig ise bir eliyle bıçağın sapını

kavrarken diğerini de kurbanının sırtına dayadı. Onu itip kâğıt bıçağını

çekerken iyi pişirilmiş bir hindinin budu koparılırken çıkan sesi andıran bir çatırtı duyuldu. Gaffney bu kez daha da yüksek sesle haykırdı ve masanın üzerine yığıldı.

Craig de Albert'e dönerken elindeki bıçaktan etrafa kanlar sıçradı. «Sen de onlardansın,» dedi soluyarak. «Canın cehenneme! Ben Boston'a gideceğim! Beni durduramazsın! Hiçbiriniz de durduramazsınız!» Sonra yerdeki çakmak söndü ve etraflarını karanlıklar sardı.

Albert bir adım gerilerken sıcak bir hava dalgası suratına çarptı. Craig bıçağı yüzüne doğru sallamıştı. Delikanlı kapıdan geri geri lobiye çıktı. Paniğe kapılmak üzereydi. Kendini Mississippi'nin Batısındaki En Hızlı Silah Çeken Museviye de pek benzetemiyordu.

Craig kapıdan dışarıya kayarcasına süzüldü. «Seni görüyorum, evlat. Gözlerim tıpkı bir kedininki gibi. Seni görüyorum.»

Albert masa örtüsüne sarılı kızartma makinesini bir ileri bir geri sallamaya başladı.

Craig, Albert'e yaklaştı. Gövdesini sepetten çıkan bir yılan gibi sağa sola sallıyordu. Dalgın dalgın gülümserken yanaklarında hafif gamzeler belirdi.

Craig'in içindeki o sağlam kaleden babası, tamam, dedi. Onları teker teker temizleyebilirsin. ÇYG! Bunu hatırlıyorsun değil mi, Craig? Çabaların Yararı

Görülür.

Annesi de söze karıştı. Evet, bu doğru, Craig'cik. Bunu yapabilirsin, yapman da gerekir.

Craig bembeyaz kesilmiş olan Albert'e tatlı tatlı gülümserken, «Çok üzgünüm.»

dedi. «Gerçekten, gerçekten çok üzgünüm. Ama bunu yapmak zorundayım. Olaya benim açımdan baksaydın anlardın.»

Albert elindeki örtüye sarılı kızartma makinesini daha hızlı sallamaya başladı.

Craig karanlıkta bu hareketi fark etti ama elindekinin ne olduğunu anlayamadı.

Ancak bu da önemli değildi. Bütün gücünü toplayarak öne atıldı. Bir yandan da,

«BEN BOSTON'A GİDİYORUM!» diye bağıırıyordu. «BEN BOSTON'A...»

Ekmek kızartma makinesi Craig'in alınına ve burnuna hızla çarptı. Bir çatırtı

oldu. Adam can acısıyla inleyerek elindeki kâğıt bıçağını düşürdü. Ellerini yüzüne götürürken sendeleyerek geriledi. Kırılan burcundan akan kanlar parmaklarının aralarından sızıyordu şimdi. Albert kıptığı şey yüzünden dehşete kapılmıştı. Ama artık Toomy yaralandığı kin işi yarıda

bırakmaktan da korkuyordu. Kızartma makinesini tekrar sallayarak onun göğsüne vurdu. Craig arkaüstü devrilirken kurt gibi uludu.

As Kaussner bir tek şeyi düşünebiliyordu. Onu durdurmalıyım. Yoksa ayağa kalkar ve beni öldürür.

Hiç olmazsa Toomy kâğıt bıçağını düşürmüştü. Bıçak yerde ışıldıyordu. Albert mokasenlerden biriyle üzerine basarak kızartma makinesini tekrar salladı. Bu sefer makine hâlâ inleyen Craig'in açık ağzına geldi. Bir mendilin içinde kırılan camlarınkini andıran bir ses duyuldu.

Albert, ah, Tanrım, dedi kendi kendine. Dişleriydi bu.

Craig yerde çırpınıp kıvranıyordu. Onu seyretmek bile korkunç bir şeydi. Belki de bunun nedeni etrafın loş olmasıydı. Adamın o korkunç canlılığı insana böcekleri hatırlatıyordu. Craig çırpınırken Albert'in makosenini yakaladı.

Delikanlı tiksintiyle bağırarak ayağını kâğıt bıçağın üzerinden çekti. Craig bıçağı kapmaya çalıştı. Gözlerinin arasında bunu etten oluşmuş ve patlamış bir soğana benziyordu. Aslında Albert'i göremiyordu. Zaten delikanlıya zarar verecek durumda da değildi. Ama Albert'in bundan haberi yoktu. Kızartma makinesini tekrar Craig'in başına indirdi.

Adam hareketsiz kaldı.

Albert onun başına dikildi. Soluk soluğa kalmıştı. Sonra ayaklarını sürüyerek merdivene doğru bir iki adım attı. Eğildi ve kasmaya başladı.

Brian video ekranının önüne oturdu. Ekranın dümdüz ve bomboş olmasından korkuyordu. Dikkatle baktı, sonra da rahat bir nefes aldı. Ekranda mavimsi yeşil harflerle,

«SON PROGRAM TAMAMLANDI,» yazılıydı. Altında ise,

«YENİ PROGRAM? E H.» Brian, E'ye bastı. Sonra da,

«AP 29'U TERSİNE ÇEVİR,» diye yazdı.

«LAX/LOGAN.» «Kaptan Engle?»

Brian döndü. Bethany pilot kabininin kapısında duruyordu. Rengi uçmuş, oldukça da bitkin görünüyordu. «Şimdi işim var, Bethany.»

«Onlar neden dönmediler?»

«Bilmiyorum.»

«Bob'a... yani Bay Jenkins'e içerde birilerinin dolaştığını görüp görmediğini sordum. Göremediğini söyledi. Ya hepsi de öldüyse?»

«Ölmediklerinden eminim. Eğer seni rahatlatıcaksa, merdivenlerin inip Jenkins'e katılabilirsin. Burada daha işim var.»

Kız, «Korkuyor musun?» diye sordu.

«Evet, korkuyorum ya.»

Bethany hafifçe gülümsedi. «Buna sevindim. İnsanın yalnız başına lokması kötü oluyor. Seni şimdi yalnız bırakacağım.»

«Sağol. Onlar da neredeyse gelirler. Bundan eminim.»

Brian üzerinde 'PROGRAM TAMAMLANDI' yazılı ekrana döndü. Parmaklarını çabucak tuşlarda dolaştırdı.

«PROGRAMLA İLGİLİ SORUN VAR MI?»

Yanıtı hemen aldı.

«HİÇBİR SORUN YOK. AMERICAN PRIDE'I UÇURDUĞUN İÇİN TEŞEKKÜRLER.»

Brian, «Bir şey değil,» diye mırıldanarak alnında biriken teri koluyla sildi.

Sonra kendi kendine, yakıtın da yanacağını umarım, dedi.

Bethany, Jenkins'in yanına indi. «Onlardan bir haber yok mu?»

Yazar ihtiyatla, «Bu 'haber'den neyi kastettiğine bağlı,» diye karşılık verdi.

«Sen inmeden hemen önce bana birileri bağırması gibi geldi.» Aslında çığlıklar duymuştu ama onu daha fazla korkutmak istemiyordu.

Bethany, «Dinah'nın iyileşeceğini umarım,» dedi. «Ama bilmem ki... Adam bıçağı çok derine saplamıştı.»

«Kaptanı gördün mü?»

Bethany başını salladı. «Beni bir bakıma kapı dışarı etti. Galiba uçuşu programlıyordu.»

Jenkins ciddi bir tavırla, «Dilerim öyledir,» dedi.

Sonra ikisi de dönüp doğuya doğru baktılar. Şimdi bir şey çiğnenirken duyulan o çatırtıyı andıran sese daha tehlikeli bir şey karışmıştı. Çığlığa benzeyen ama insanla ilgisi olmayan bir ses. Sanki bir makineden çıkıyordu.

«Ses daha yaklaştı değil mi?»

Jenkins istemeye istemeye, «Evet,» der gibi kafasını salladı. Yorgun gözlerinde korku vardı.

«Sence o nedir, Bob?»

Jenkins ağır ağır başını salladı. «Bunu hiçbir zaman öğrenemeyeceğimizi umarım, yavrum.»

Nick merdivenin ortasına ulaştığında bir işe yaramayan telefonların önünde birinin ikibüklüm durduğunu farketti. Onun kim olduğunu anlamak imkânsızdı.

Elini usulca cebine sokup iki yirmibeşlik çıkardı. Sağ elini yumruk yaparak bozuk paraları parmaklarının aralarına sıkıştırdı. Böylece bir tür muşta elde etmiş oldu. Sonra lobiye indi.

Nick yaklaşırken telefon kulübelerinin önündeki de başını kaldırdı. Albert'ti bu. Delikanlı ifadesiz bir sesle, «Kusmuklara basma,» dedi.

Nick paraları cebine atıp hızla Albert'e yaklaştı. Burnuna kusmuğun ekşi kokusu geldi. Bir de Albert'in duyduğu korkunun terle karışık kokusu. Nick bu kokuyu çok iyi tanırdı. Falkland'da karşılaşmıştı bununla, Kuzey İrlanda'da da. Kolunu onun omzuna attı. Albert ağır ağır doğruldu.

Nick usulca, «Onlar neredeler, As?» diye sordu. «Gaffney ve Toomy... onlar nerede?»

«Bay Toomy orada.» Albert yerde yatan adamı işaret etti. «Bay Gaffney servis odasında. İkisi de öldü sanırım. Bay Toomy odadaydı. Kapının arkasına saklanmıştı. Bay Gaffney odaya önden girdiği için onu öldürdü. Ben önden girseydim, önce beni öldürecekti.» Albert yutkundu.

«Sonra ben de onu öldürdüm. Bunu yapmak zorundaydım. Çünkü hana saldırdı.

Anlıyor musun? Elinde bıçak vardı. Üzerime geldi.»

«Kendini toplayabilecek misin, As?»

«Bilmiyorum. Şimdiye kadar kimseyi ö-ö-öldürmedim. Ve...» Albert acıyla, boğulurcasına

hiçkırıldı.

Nick, «Biliyorum,» dedi. «Bu korkunç bir şey. Ama unutursun. Ben bunu biliyorum.

Ve sen de olanları unutmak zorundasın, As. Yatıp uyumadan önce çok uzun bir mesafeyi aşmamız gerekiyor. Tedavi için zamanımız da yok. Ses daha da yaklaştı.»

Nick, Albert'i bırakarak yerdeki adama doğru gitti. Toomy'ye bakarak bir ıslık çaldı. Hâlâ sağdı, hışırtılı hışırtılı nefes alıyordu. Nick, Toomy'nin suratının haline bakarak, «Albert bütün bunları ekmek kızartma makinesiyle mi yaptı?» diye mırıldandı. «Tanrım!» Doğrularak sesini yükseltti. «O ölmemiş ki! As.»

Delikanlı ona doğru bir adım attı. «Ölmemiş mi?»

«Kendinden geçmiş ama hâlâ yaşıyor. Şimdi gidip Gaffney'e bakalım. Belki onun da şansı yardım etmiştir. Sonra... sedye nerede?»

Albert sanki Nick yabancı bir dilde konuşmuş gibi ona baktı. «Ha?»

Servis odasının kapısına doğru giderlerken Nick sabırla, «Sedyeye nerede?» diye tekrarladı.

Albert, «Onu bulduk,» dedi.

«Sahi mi? Harika!»

Albert kapıda durdu. «Bir dakika...» Yere eğilip Gaffney'in çakmağını buldu.

Doğrularak, «Yazı masasının yanındaydı sanırım...» dedi. Çakmağı yaktı. Çakmak birkaç denemeden sonra üç, dört saniye yandı. Ama Nick de o sırada her şeyi gördü. Don Gaffney sırtüstü yatıyordu. Gözleri açıktı. Yüzünde müthiş bir şaşkınlık ifadesi vardı. Şansının ona yardım etmemiş olduğu anlaşılıyordu.

«Toomy nasıl oldu da seni yakalayamadı?» diye sordu.

Albert, «Ben onun burada olduğunu anladım,» dedi. «Daha Gaffney'i bıçaklamadan önce... Şunları gördüm. Masadakileri.» Şerit şerit yırtılmış kâğıtları işaret ediyordu.

«Şansın varmış» Nick karanlıkta elini Albert'in omzuna koydu, «yaşamayı hak etmişsin, ahbap. Tamam mı?»

Albert, «Yaşamaya çalışacağım...» dedi.

«Öyle yap, oğlum. Bu sayede her gece kâbus görmekten kurtulursun. Karşında böyle şeyleri bilen çok iyi biri var.»

Albert başını salladı.

«Kendini bırakma, As. Sana gerekli olan sadece bu. Kendini bırakma, o zaman düzelirsin.»

«Nick?»

«Evet?»

«Artık beni 'As' diye çağırmasan? Ben...» Albert'in sesi iyice boğuklaşmıştı.

Çabucak öksürdü. «... Artık o addan hoşlanmıyorum sanırım.»

Odadan birkaç saniye sonra çıktılar. Nick sedyeyi taşıyordu.

Telefonun önüne geldiklerinde Nick sedyeyi Albert'e uzattı. Delikanlı da sessizce aldı. Zaman azdı ama Nick o masa örtüsüne sarılı kızartma makinesine bakmadıkça hiçbir yere gitmeyecekti. Masa örtüsünü alarak kızartma makinesini çıkardı. Alet bir hayli ezilmişti.

Nick hayretle, «Kızartma makinesi...» diye mırıldandı, «Benim profesyonel dostlarım var, Albert. Böyle bir şeye hiçbir zaman inanamazlar. Ben de inanmıyorum zaten. Yani... bir ekmek kızartma makinesi...»

Albert başını çevirip, «At onu. Kızartma makinesini görmek istemiyorum,» dedi.

Nick onun isteğini yerine getirdi, sonra da omzuna vurdu. «Sedyeyi yukarı çıkar.

Ben de hemen geliyorum.»

«Ne yapacaksın?»

«O büroda işimize yarayacak başka şeyler olup olmadığına bakacağım.»

Albert bir an ona baktı ama karanlıkta Nick'in yüzünü iyi göremiyordu. Sonunda,

«Sana inanmıyorum,» dedi.

«İnanman şart değil.» Nick'in sesinde garip bir şefkat vardı. «Haydi As- Yani Albert. Ben de hemen geliyorum. Arkana dönüp bakma.»

Albert hâlâ Nick'e bakıyordu. Sonra dönerek merdivenden çıkma-başladı. Başını

önüne eğmişti. Dönüp arkasına bakmadı.

Nick, Albert karanlıklar arasında gözden kayboluncaya dek bekledi. Sonra da Craig Tommy'nin yanına giderek çömeldi. Uzandı. Bir eliyle Craig'in ağzını, diğeriyle de burnunu kapatmak niyetindeydi. O zaman çabucak ölecekti. Bir dakika bile sürmeyecekti. Artık ondan sonra Bay Craig Tommy konusunda kaygılanmalarına da gerek kalmayacaktı. Ayrıca... onu sağ bırakırsa Craig nasıl bir akıbetle karşılaşacaktı? Ölü bir dünyada kısa bir süre yaşayabilirdi. Hiç kımıldamayan bir gökyüzünün altında ölmekte olan havayı soluyacaktı. Dev karıncalar gibi yaklaşan o şeylerle karşılaşacaktı.

Nick, «Ölüm bu kaçık için iyi bir şey sayılır,» dedi ama yine de durakladı.

Küçük kızın görmeyen gözleriyle kendisine baktığını hatırlamıştı. Dinah, «Onu öldürme,» demişti. Bu yalvarma değil, bir emirdi. «Ona ihtiyacımız olacak.»

İngiliz homurdandı. «Neden bu köpeği o kadar koruyor?» Hâlâ Craig Toomy'nin parçalanmış yüzüne bakıyordu. Rudy Warwick merdivenin başından seslendiğinde fena halde irkildi.

«Bay Hopewell? Nick? Geliyor musun?»

İngiliz omzunun üzerinden karşılık verdi. «Hemen geliyorum.» Yine ellerini Toomy'nin yüzüne doğru uzattı ve tekrar durakladı. Sonra ansızın ayağa kalkarak zorlukla soluk alan Craig'i kaderine bıraktı. «Geliyorum,» diye seslenerek merdivenden koşarcasına çıktı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

YAKIT ALMA. ŞAFAĞIN İLK IŞIKLARI. UMACILARIN YAKLAŞMASI. SABAH MELEĞİ.
SONSUZLUĞUN NÖBETÇİLERİ. HAVALANIŞ.

Bethany uçağın merdiveninden çıkarken Jenkins, «Galiba geliyorlar!» diye bağırdı.

Kız dönerek tekrar aşağıya indi. Birtakım kara gölgeler taşıma kayışından yararlanarak dışarı çıkıyorlardı. Bethany ile Jenkins onlara doğru koştu.

Dinah'yı sedyeye bağlamışlardı. Sedyenin bir ucundan Warwick tutuyordu, diğerlerinden de Nick. Warwick hırıltılı hırıltılı soluyordu.

Bethany, Warwick'e, «İzin ver de yardım edeyim,» dedi. Adam buna minnetle razı

oldu.

Nick kıza, «Onu sarsmamaya çalış,» diye tembih etti. «Albert, Bethany'nin yanına geç. Dinah'yı uçağın merdivenlerinden çıkarmamıza yardım et. Sedyenin mümkün olduğunca düz durmasını istiyorum.»

Bethany. Albert'e, «Dinah çok mu kötü?» diye sordu.

Delikanlı sert bir sesle, «Öyle,» dedi. «Kendinde değil ama yaşıyor. Bütün bildiğim bu kadar.»

Uçağa yaklaşırken Jenkins öğrenmek istedi. «Gaffney'le Toomy nerede?»

Nick, «Gaffney öldü,» diye açıkladı. «Toomy de ölseydi daha iyi olurdu. İstersen bunu daha sonra konuşuruz. Şimdi zamanımız yok.»

Sedyeyi ağır ağır merdivenden çıkardılar. Onları Jenkins, Warwick ve Laurel izledi. Genç kadın Albert'le Nick döndüklerinden beri ilk kez konuşmuş, «Toomy öldü mü?» diye sormuştu. Nick, «Hayır,» dediği zaman ona dikkatle bakmış, sonra da rahatlayarak başını sallamıştı.

Nick sedyeyle uçağa girerken Brian da pilot kabininin kapısında duruyordu.

İngiliz, «Onu birinci mevkiye götüreceğim,» dedi. «Başının yukarıda olması için sedyenin şu ucunu da kaldıracam. Bunu yapabilir miyim dersin?»

«Bu sorun değil. Sedyeyi, çerçevesinden koltuk kayışlarını geçirerek sıkıca bağla.»

Salonun ışıklarında Dinah'nın yüzündeki kanlar iyice belli oluyordu. Kızın yüzü sarımsı beyazdı.

Brian alçak sesle, «Durumu kötü değil mi?» diye sordu.

«Bıçak kalbine değil ciğerine gelmiş. Kanama sandığım kadar ağır değil... Ama evet, durumu kötü.»

«Biz geri dönünceye kadar yaşayabilecek mi dersin?»

Nick birdenbire bağırdı. «Kahretsin! Ben nereden bileyim? Ben askerim, lanet olasıca doktor değil!»

Diğerleri donup kaldılar. Şimdi büyük bir dikkatle ona bakıyorlardı. Laurel tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

Nick sonra, «Affedersiniz,» diye mırıldandı. «Zamanda yolculuk insanın sınırlarını mahvediyor değil mi? Çok üzgünüm.»

«Özür dilemene gerek yok.» Laurel onun koluna dokundu. «Hepimiz baskı altındayız.»

Nick kadına yorgun yorgun gülümserken bir yandan da saçların okşadı. «Harikasın, Laurel. Gerçekten. Haydi gel. Sedyeyi bağlayalım. Ve buradan kaçmak için neler yapabileceğimize bakalım.»

Beş dakika sonra Dinah'nın sedyesi uygun biçimde bağlanmıştı.

Brian, «Yakıt almamız gerekiyor,» diye anımsattı. «Şimdi diğer motoru da çalıştıracam. Pistteki jete iyice yaklaşmalıyız. Ben bunu yaparken siz de hortum arabasını getirin. Diğer pistte bir tane var. Hava kararmadan önce onu görmüştüm.»

Jenkins, «Belki salonun dibinde yatan Uyuyan Güzeli kaldırmamız iyi olur,» dedi.

«O da yardım eder.»

Brian bir an düşündü, sonra da, «Olmaz,» dercesine başını salladı. «Aklı

karışan, korkuya kapılan bir yolcuya hiç ihtiyacımız yok... Üstelik akşamdan kalma birine. Ayrıca yardım etmesi de şart değil. Hortum arabasını iki kişi kolaylıkla itebilir. Tamam mı?»

Diğerleri onaylarcasına başlarını salladılar. Brian onları süzdü. Warwick'le Bethany sedye taşıdıkları için hâlâ yorgundular. «Nick, Bob ve Albert. Siz arabayı itin. Laurel sen de direksiyona geç. Tamam mı?»

Yine hepsi «Evet» anlamında başlarını salladılar.

«Tamam. Hemen gidip bu işi yapın öyleyse. Bethany? Warwick? Siz de onlarla gidin. Merdiveni uçaktan uzaklaştırın. Ben uçağın yerini değiştirdikten sonra onu kanadın yakınına getirin. Tamam mı?»

«Evet...»

Oraya indiklerinden beri hepsinin de gözleri ilk kez berraklaşmıştı. Kaptan pilot, tabii ya, diye düşündü. Şimdi yapacak bir işleri var. Benim de öyle. Çok şükür.

Hortum arabasına yaklaşırlarken Laurel onu çok iyi görebildiğini farketti.

«Tanrım! Yine sabah oluyor sanırım. Karanlık basalı ne kadar oldu?»

Jenkins, «Saatime göre kırk dakika bile olmadı,» dedi. «Ama uçağın dışında saatin pek de iyi işlediğini sanmıyorum. Galiba burada zamanın o kadar önemi yok.»

Laurel, «Bay Toomy'ye ne olacak?» diye sordu.

Hortum arabasının bulunduğu piste gelmişlerdi. Nick genç kadının beline sarılarak onu kendine doğru çekti. Laurel bir an onun kendisini öpeceğini sandı

ve kalbi hızla çarpmaya başladı.

Nick, «Ona ne olacağını bilmiyorum,» diye mırıldandı. «Bütün bildiğim şu: Son anda Dinah'nın istediğini yapmayı tercih ettim. Ben oradan ayrıldığım sırada Toomy yerde baygın yatıyordu. Tamam mı?»

«Hayır.» Laurel'in sesi hafifçe titriyordu. «Ama galiba başka çare de yok.»

İngiliz hafifçe gülümseyerek başını salladı. Kadının belini sıktı. «Los Angeles'e geri döndüğümüzde benimle akşam yemeği yer misin?»

Laurel hemen, «Evet,» dedi. «O yemeği iple çekeceğim.»

Nick yine başını salladı. «Ben de. Ama uçağa yakıt alamazsak hiçbir yere gidemeyiz.»

Laurel direksiyona geçti. Diğerleri de arabayı itmeye başladılar. Brian uçağın dört motorunu da çalıştırmıştı. Ama motor gürültüsü bile doğudan gelen o sesi bastıramıyordu.

Laurel, avlarını yiyen hayvanlar... diye düşünerek titredi. Ses buna benziyor.

Titremesi arttı. Neredeyse paniğe kapılacaktı.

Jenkins, «Tehlikeyi görürsek belki onunla başa çıkabiliriz,» dedi.

Albert ona bir göz attı. «Hiç sanmıyorum.»

Brian uçağın ön kapısında belirerek Warwick'le Bethany'ye merdini ona doğru getirmelerini işaret etti. Onlar merdiveni uçağa doğru getirirlerken Brian da yaklaşan sesi dinledi. Aklına vaktiyle görmüş olduğu bir film gelmişti. Filmde Charlton Heston'un Güney Amerika'da bir çiftliği vardı ve önlerine çıkan her şeyi yiyen dev bir asker karınca sürücünün saldırısına uğruyordu. Filmin nasıl sona erdiğini anımsamıyordu. Nedense birdenbire gördüğü rüyadan bir sahneyi hatırladı. Üzerinde

kırmızıyla, SADECE KAYAN YILDIZLAR, yazılmış o levhayı.

Hortum arabası da gelmişti. Birkaç dakika sonra hepsi bu işle uğraşıyorlardı.

Nick bir ara Brian'a, «Bu iş ne kadar sürer?» diye sordu.

«En aşağı bir saat. Belki de iki.»

İngiliz bir an endişeyle doğuya doğru baktı. Sonra da alçak sesle, «Bana bir iyilik et, ahbap,» dedi. «Diğerlerine bunu söyleme.»

«Neden?»

«Çünkü iki saatimiz olduğunu hiç sanmıyorum. Belki bir saatimiz bile yok.»

Birinci mevkide tek başına kalan Dinah Bellman gözlerini açtı.

Ve gördü.

«Craig,» diye fısıldadı.

Craig!

Ama Craig adını bir daha duymak istemiyordu. Adını her söyleyişlerde kesinlikle kötü bir şey oluyordu. Her zaman.

Craig! Ayağa kalk, Craig.

Hayır. Ayağa kalkmayacaktı. Başındaki ağrı dayanılacak gibi defn di. Kafasının içine arılar dolmuştu sanki. Düşüncelerimi seziyor, dedi kendi kendine. Beni sokarak öldürmeye çalışıyorlar. Acıyla boğuk boğuk inledi.

Craig, kalkmalısın! Şimdi!

Babasının sesiydi bu. Susturamadığı, reddedemediği o ses. Ama bu kez onu hem susturacak, hem de reddedecekti.

Toomy hırıltılı bir sesle, «Git başımdan,» dedi. «Senden nefret ediyorum.

Defol!» Can acısı büsbütün artmıştı. Ah, bırakın da öleyim, diye düşündü.

Bırakın da öleyim. Cehennem azabı bu. Ben arılardan oluşan bir cehennemdeyim.

Craig, ayağa kalk. Kalkmalısın.

Birdenbire bunun babasının ya da annesinin sesi olmadığını anladı. Sadece zavallı, yaralı kafası kendi kendini kandırmaya çalışmıştı. Bu ses bir yerden geliyordu... Şeyden... Yukarıdan mı?.. Bu ses başka bir yerden geliyordu...

Azabın efsane, baskının da rüya olduğu ışıklı bir yerden.

Craig, onlar sana geldiler. Görmek istediğin herkes. Boston'dan ayrılarak buraya geldiler. Sen onlar için bu kadar önemlisin işte. Bu işi hâlâ yapabilirsin, Craig. Bombanın pimini çekebilirsin. İstifanı verip babanın ordusundan çıkmak için zamanın var... Tabii bunu yapabilecek kadar erkeksen.

Craig boğuk boğuk, «Erkeksem öyle mi?» dedi. «Erkeksem? Her kimsen herhalde benimle alay ediyorsun.» Gözlerini açmaya çabaladı. Ama kirpikleri kandan birbirine yapışmıştı. Ellerini kaldırıp gözkapaklarını zorla araladı. İleride bir ışık vardı sanki. Craig ağır ağır başını kaldırdı.

Ve onu gördü. O kız.

Işığın ortasında duruyordu kız.

Uçaktaki küçük kızdı. Ama siyah camlı gözlüğü yoktu. Ve Craig'e bakıyordu. Hem de şefkatle.

Kalkmalısın. Çünkü hepsi buradalar. Hepsi bekliyorlar... Ama sonsuza kadar da beklemeyecekler. Umacılar bunu sağlayacaklar.

Craig kızın ayaklarının yere basmadığını farketti. Ayakkabıları yerden beş, altı santim yukarıdaydı. O parlak ışık her tarafını sarmıştı.

Haydi, Craig. Kalk artık.

Genç adam kalkmak için çabaladı. Çok zordu... Denge duyusunu hemen hemen tümüyle kaybetmişti. Başını kaldırması da güçtü. Tabii ya. Çünkü kafasının içi öfkeli balarlarıyla doluydu. Craig iki kez düştü. Ama her defasında tekrar çabaladı. O

sevecen bakışlı ışıltılı kız sonunda kurtulacağını müjdeleyerek onu ipnotize etmişti.

Hepsi de bekliyorlar, Craig. Seni bekliyorlar.

Dinah, yattığı sedyeden kör gözleriyle Craig'in ayağa kalkmaya çabalayışını

seyrediyordu. Kalbi bu yaralanmış, ezilmiş adama, bu sadece patlamayı isteyen katil derin deniz balığına karşı acımayla dolup taşıyordu. Craig'in parçalanmış

kanlı yüzünde karmaşık duygularının izleri vardı: korku, umut ve amansızca bir kararlılık.

Dinah, çok üzgünüm, Bay Toomy, diye düşündü. Bütün yaptıklarınıza rağmen size acıyorum. Ama size ihtiyacımız var. Ve kız tekrar ona seslendi. Ölmekte olan bilinciyle haykırdı. Ayağa kalk, Craig! Çabuk ol! Neredeyse çok geç kalmış

olacaksın!

Aynı anda kız gerçekten geç kaldıklarını sezdi.

Nick, «Ne oluyor, ahbap?» diye sordu. Yine yardımcı pilotun koltuğuna oturmuştu.

Saçları karışmış, tiril tiril ütülü gömleğine yağ ve kan bulaşmıştı.

Brian, «APU motorları diğer jetten aldığımız yakıtın tadına baktı ama sanırım beğenmediler,» dedi. «Albert'in sihrinin etkili olacağını umalım Nick. Ama bilemiyorum.»

Çok geçmeden aksilik başgösterdi.

Kaptan pilot, «Olacak gibi değil,» dedi. «Motorlar yanacak. Hepsinde kapatıyorum. Aldığımız yakıtın bizim uçağın zaman akımına uymasını beklemek zorundayız.»

Brian tam düğmeye uzanırken motorların boğuk sesi birdenbire düzeldi. Kaptan dönerek olanlara inanamıyormuş gibi Nick'e baktı. İngiliz sevinçle gülümsedi.

«Galiba şansımız artık döndü, ahbap.»

Brian ellerini havaya kaldırıp salladı. «Öyle olduğunu umarım.» Bir düğmeyi çevirdi. Kabinin ışıkları yandı. Nick yerinden fırlayarak Brian'ın omzuna vurdu.

Bethany kapıda belirdi. «Ne oluyor? Her şey yolunda mı?»

Brian, Bethany'ye bakmadan, «Galiba bu işi başarabileceğiz,» dedi.

Craig sonunda ayağa kalkmayı başarmıştı. Küçük kız şimdi taşıma kayışının hemen yukarısında durarak ona olağanüstü bir tatlılıkla bakıyordu. Gözlerinde bir şey daha vardı. Craig'in bütün yaşamı boyunca özlemine çektiği şey. Neydi bu?

Craig bunu anlamaya çalıştı. En sonunda bulmuştu. Merhamet ve anlayış!

Etrafına bakındı ve havanın aydınlanmaya başladığını gördü. Bütün gece baygın mı

yatmıştı? Ama bu önemli değildi. Işıklı kız onları kendisine getirmişti. Bütün o bankerleri.

«Beni bırakmak zorundalar... öyle değil mi?»

Kız, evet, dedi. Ama acele etmelisin, Craig. Yoksa gelmeyeceğini sanıp giderler.

Craig ağır ağır ilerlemeye başladı. Kızın ayakları kıtıldamıyordu. Ama Craig yaklaşırken o da geriye doğru uçtu. Ah, ne harika! Kız gülümsüyordu.

Jenkins'le Albert dışında diğerleri uçaktaydılar artık. Yazarla delikanlı merdivende oturmuş, sesin dalga dalga onlara yaklaşmasını dinliyorlardı.

Laurel ise açık olan ön kapıda durmuş, terminale bakıyordu. Hâlâ Bay Toomy konusunda ne yapacaklarını düşünüyordu. Birden Bethany bluzunun arkasını çekiştirdi.

«Dinah uykusunda mı konuşuyor ne? Belki de sayıklıyor. Gelebilir misin?»

Laurel salona gitti. Rudy Warwick, Dinah'nın karşısında oturmuş, endişeli bir suratla kızın elini tutuyordu. «Bilmem ki... Bilmem ki... Ama galiba artık gidiyor...»

Laurel küçük kızın alınına baktı. Alnı kupkuruydu, ateşi de yükselmişti. Kanama ya yavaşlamış ya da tamamen durmuştu ama Dinah içe dokunacak şekilde ıslık çalar gibi soluyordu.

Laurel, «Bence...» diye başladı. Dinah aynı anda açık açık, «Yoksa gelmeyeceğini sanıp giderler,» dedi.

Laurel'le Bethany birbirlerine hayret ve korkuyla baktılar.

Warwick genç kadına, «Galiba rüyasında Toomy denilen o adamı görüyor» dedi. «Bir ara onun adını söyledi.»

Dinah, «Evet,» dedi. Gözleri kapalıydı. Hafifçe başını oynattı. Sanki birini dinliyordu. «Evet, istiyorsan bunu yaparım. Ama acele et. Canının yandığını

biliyorum. Fakat acele etmen gerekiyor.»

Bethany, «Sayıklıyor değil mi?» diye fısıldadı.

Laurel, «Hayır,» dedi. «Sanmıyorum. Belki de... rüya görüyor.» Aslında Dinah'nın başka bir şey yaptığını düşünüyordu, ama ne yaptığını öğrenmek istemiyordu.

Küçük kız ısrarla, «Bay Toomy'yi öldürmeyin,» demişti. «Ona ihtiyacımız olacak.»

Laurel, «Onu yalnız bırakalım,» dedi. «Bırakalım da uyusun.»

Bethany üzüntüyle mırıldandı. «Tanrım! Yakında buradan gideriz umarım.» Warwick kızı teselli için kolunu onun omzuna attı.

Craig taşıma kayışına kadar ilerleyip üzerine düştü. Baş, boynu ve göğsüne kızgın bir demir saplandı adeta. Başına neler geldiğini hatırlamaya çalıştı ama hiçbir şey hatırlayamadı. Başını kaldırarak şimdi taşıma kayışının hemen yukarısında bağdaş kurmuş oturan ışıklı kıza baktı. Craig'in yaşamı boyunca gördüğü şeylerin en güzeliydi bu görüntü. Bu kızın Umacılardan olduğunu nasıl düşünebildim? Sonra boğuk boğuk bağırdı. «Sen bir melek misin?»

Işıklı kız, «Evet,» diye yanıt verdi. Craig o an sevincinin can acısını

bastırıldığını hissetti. Gözleri bulanıklaştı. İlk yaşlar yanaklarından ağır ağır akmaya başladı. Olgunluk çağına geldiğinden beri ilk kez ağlıyordu. Craig ansızın annesinin söylediği eski bir şarkıyı anımsadı.

Sen bir sabah meleği misin? Benim sabah meleğim olur musun?

Olurum. Evet, istiyorsan bunu yaparım. Ama acele et. Canının yandığını biliyorum. Fakat acele etmen gerekiyor.

Craig hıçkırarak emeklemeye başladı. «Peki... Ama benden ayrılmadan elinle yanağıma dokun, bebeğim.» Ve kan tükürdü.

Bu tuhaf sabah saatinde, havaalanının doğusunda garip çatırtılar, cayırtılar yankılandı. Jenkins'le Albert ayağa kalktılar. Renkleri uçmuştu.

Albert, «O neydi?» diye sordu.

«Bir ağaçtı sanırım.» Jenkins dudaklarını yaladı.

«Ama rüzgâr yok ki.»

Jenkins, «Evet,» dedi. «Rüzgâr yok.»

Şimdi çatırtılar yaklaşıyordu. Albert bir havlama sesi duyduğuna yemin edebilirdi... Sonra bu havlamaları sanki elektrikli aletten çıkan bir uğultu yutuyordu. Ama çatırtılar ve o tiz inilti hiç kesilmiyordu.

Bethany arkalarından tiz bir sesle, «Ne oluyor?» diye bağırdı.

Albert, «Bir şey...» diye başladı, aynı anda Jenkins onu omzundan tutarak işaret etti.

«Bak! Şu tarafa bak!»

Doğuda, uzaklarda ağaçlıklı bir sırttan elektrik pylonları yükseliyordu. Onlar bakarlarırken pylonlar teker teker devrilmeye başladı.

Albert uyuşmuş gibi, «Hepsi o kadar değil,» dedi. «Şu ağaçları görüyor musun?

Nasıl da sallanıyorlar?»

Aslında ağaçlar sallanmıyordu. Albert daha sözlerini bitirmeden onlar da devrilmeye başladılar.

Çatır, çutur, şapırt, güm, HAVHAV!

Çatır, çutur, HAV HAV güm, çatır!

«Buradan gitmeliyiz!» Jenkins, Albert'i iki eliyle birden yakalamış sarsıyordu.

Gözleri adeta budalaca bir korkuyla iyice irileşmişti. «Buradan, hemen, şimdi gitmeliyiz!»

On beş kilometre kadar uzakta, ufukta görülen telsiz kulesi sarsıldı, sonra titreşen ağaçların arasına devrildi. Artık toprağın da titreştiğini hissedebiliyorlardı.

Bethany uçağın kapısından «Durdurun şunu!» diye haykırdı. Ellerini kulaklarına bastırarak ekledi. «Lütfen durdurun ŞUNU!»

Ama ses dalga dalga onlara doğru yaklaşıyordu. Avlarını yiyen Umacıların çıkardıkları şapırtılar, çatırtılardan oluşuyordu ses.

«Seni zorlamak istemiyorum, Brian. Ama bu iş ne zaman bitecek?» Nick'in sesi sinirliydi. «Buranın altı kilometre doğusunda bir nehir var Alana girerken görmüştüm. Bence gelen neyse, şimdi nehrin öbür kıyısında.»

Brian göstergelere baktı. «On beş dakika.» Alnında iri ter taneleri belirmişti.

«Depoların iyice dolması gerekiyor, Nick. Yoksa Mojave çölüne inmek zorunda kalırız. Hortumu çekip kapıları kapatarak pistte ilerlemek de bir on dakika sürer.»

«Bu süreyi kısaltamaz mısın? Kısaltamayacağından emin misin?»

Brian, «Hayır,» der gibi başını sallayarak tekrar göstergelere baktı.

Craig emekleyerek pek kısa olan yeni günün beyaz ve ölü ışığına çıktı. Ses korkunçtu. Yaklaşan yamyamlar ordusunun çıkardığı ses. Adeta gökyüzü bile bu yüzden titriyordu. Craig de bir an korkudan donmuş gibi kalakaldı.

Sonra onun Sabah Meleği, bak, diye işaret etti.

Craig baktı... Ve tüm korkusunu unuttu.

Amerikan Pride uçağının gerisinde, üçgen biçimi çim alanda maundan yapılmış upuzun bir toplantı masası duruyordu. Sönük ışıkta bile pırıldıyordu masa.

Etrafında ise bankacılara yakışacak koyu renk takım elbiseler giymiş yirmi dört kişi ciddi tavırlarla oturmuşlardı. Önlerinde sarı not defterleri, sürahiler dolusu buzlu su ve kristal bardaklar vardı. Şimdi hepsi de dönüp Craig'e bakmaya başladılar. Sonra birdenbire hepsi alkışlayarak ayağa kalktılar. Geldiği için alkışlıyorlardı Craig'i. Genç adam sevinçle gülümsedi.

Dinah birinci mevkide yalnızdı. Artık çok zorlukla soluk alabiliyordu. Sesi de güç çıkıyordu. «Onlara koş, Craig! Çabuk! Çabuk!»

Craig taşıma kayışından yuvarlandı. Beton zemine çarparken kemikleri sarsıldı.

Kendini zorlayarak ayağa kalktı. Can acısı önemli değildi artık. Melek o adamları getirmişti! Tabii getirmişti ya! Melekler her istediklerini yapabilirlerdi. Kızın etrafındaki ışık sönükleşmeye başlamıştı. Melek kaybolmak üzereydi. Ama bu da önemli sayılmazdı. Craig'in kurtulmasını sağlamıştı. Derin deniz balığını sonunda yakalayacakları o ağı da.

Onlara koş, Craig! Uçağın yanından koş! Uçaktan uzaklaş! Hemen onlara koş!

Craig yalpalayarak koşmaya başladı. Onu kurtaracak olan ve hiç affetmeyen, suratsız adamlara doğru koşuyordu. Belki de onlar balıkçıydılar. Bilinmeyen gümüş bir gökyüzünün ötesinde, bir teknede ayakta durarak olağanüstü bir şey yakalayıp yakalamadıklarını görmek için ağlarını denizden çeken insanlar.

Diğer jet uçağındaki bütün yakıtı almışlardı. Aldıkları yakıt yirmi bin litre kadardı.

Brian ayağa kalktı. «Tamam.»

Nick de ayaktaydı. «Tamam ne?»

«Hortumu çekecek ve buradan gideceğiz.»

Yaklaşan gürültü artık kulakları sağır edecek gibiydi. O çatırtı, şapırtı ve iniltiye benzeyen tiz sese, çöken bina ve devrilen ağaçların gürültüleri de karışıyordu.

Bethany birdenbire, «Bay Toomy!» diye haykırdı.

Nick, Brian'ın önünden birinci mevkiye koştu. İkisi de Craig'in pistte yalpalayarak ilerlediğini gördüler. Adam uçakla hiç ilgilenmiyor üçgen şeklindeki çim alana doğru gidiyordu.

Warwick, «Ne yapıyor?» diye fısıldadı.

Brian, «Şimdi ona boşverin,» dedi. «Zamanımız kalmadı. Nick merdivenden benim önümden in. Ben hortumu çıkarırken beni tut.» Öyle de yaptılar. Brian sonra yakıt deposunun kapağını kapattı. Nick onu geri çekerken, «Haydi,» dedi. «Artık gidelim.» Yüzü kül rengiydi.

Ama Nick kıvıldamadı. Olduğu yerde donmuş gibi duruyor, doğuya doğru bakıyordu.

Yüzü kâğıt gibi bembeyazdı. Suratında ancak kâbus gören bir insanda rastlanacak dehşet dolu bir ifade belirmişti. Üst dudağı titriyordu.

Brian da kafasını ağır ağır o yana doğru çevirdi. Ve Umacıların sonunda soldan sahneye çıkışlarını seyretti.

Craig masanın başındaki boş iskemleye yaklaşarak diğerlerine, «Anlayacağımız,» dedi. «İş yaptığım borsa komisyoncuları sadece namussuz değillerdi. Aynı zamanda CIA ajanlarıydılar. Ben de durmadan tahvil SATIN ALDIM!.. ALDIM!» Daha devam edecekti ama duyduğu bir ses yüzünden durakladı. Sanki iri dişler birbirlerine çarparak takırdıyordu.

Craig aniden kâğıtları şerit şerit yırtma isteği duydu. Önündeki not defterine uzandı ama defter birden kayboldu. Masa da, bankacılar da öyle. Hatta Boston da.

Craig alçak sesle şaşkın şaşkın, «Ben neredeyim?» diye mırıldandı. Etrafına bakındı... birdenbire durumu kavradı. Ve onları gördü.

Umacılar gelmişlerdi.

Onu avlamaya gelmişlerdi.

Craig Toomy haykırmaya başladı.

Brian onları görüyor ama gördüğüne bir anlam veremiyordu.

Önce iki şekil gözüktü. Biri kara, diğeri de domates kırmızısıydı.

Bunlar topa benziyorlardı. Kumsalda çocukların oynadıkları toplara. Ama üzerleri dalgalanıyor, büzülüyordu. Sonra toplar tekrar şişiyorlardı. Kaptan pilot onları

sanki bir sisin arkasından izliyordu. Kurumuş yüksek otların arasında yuvarlanarak ilerliyor ve arkalarında kara izler bırakıyorlardı. Otları

biçiyorlardı...

Brian'ın kafası istemeye istemeye, hayır, dedi. Onlar sadece otları biçmiyorlar.

Bunu sen de biliyorsun. Onlar otlardan daha fazlasını yok ediyorlar.

Umacılar arkalarında kapkara, ince çizgiler bırakıyorlardı. Şimdi pistin ucundaki beyaz beton alandan neşeyle ilerlerken geride yine o kara izler görülüyordu. Katranmış gibi parlıyordu bu çizgiler.

Brian'ın kafası yine istemeye istemeye, hayır, diye itiraz etti. Katran değil.

Sen o siyahlığın ne olduğunu biliyorsun. Hiç o. Hiç. Onlar pistin yüzeyinden daha fazla şeyi yiyorlar.

Umacılar tehlikeli bir keyifle ilerliyor, zaman zaman da havaya sıçrıyorlardı.

Sonra tekrar hızla uçağa doğru geliyorlardı.

Brian bunu farkedince haykırdı. Nick de öyle. Koşan topların yüzeylerinin altında suratlar vardı. Yabancı, korkunç suratlar. Gözleri ilkel birer çukurdan ibaretti. Ama ağızları koskocamandı. Birbirine sürtünerek gıcırdayan dişlerle dolu yarım daire şeklindeki kara mağaralar.

Umacılar önlerine çıkan her şeyi, hatta yerleri bile yiyorlardı. Sonra asfalt alana gelince durakladılar. Ve ansızın dönüp yön değiştirdiler Şimdi Craig Toomy'ye doğru ilerliyorlardı. Craig onlara bakıyor ve çığlıklar atıyordu.

Brian olanca gücünü kullanarak uğradığı felçten kurtulmayı başardı. Hâlâ alt basamakta donmuş

gibi duran Nick'i dirseğiyle dürttü. «Haydi gel!» Ama Nick kıınıldamadı, kaptan pilot onu daha şiddetle dürttü. «Gel, dedim! Çabuk ol.

Buradan gidiyoruz!»

Şimdi alanın kenarında sürüyle siyah ve kırmızı toplar belirmişti. Umacılar zıplayıp dönüyorlardı... Sonra hızla onlara doğru gelmeye başladılar.

Craig'in babası, onlardan hiçbir zaman kaçamazsın, demişti. Çünkü bacakları var.

O küçücük bacakları sayesinde çok hızlı koşuyorlar.

Ama Craig yine de kaçmayı denedi.

Dönüp terminale doğru koşmaya başladı. Zaman zaman dehşetle arkasına bakıyordu.

Babası tekrar, hayır, Craig, dedi. Koştuğunu SANABİLİRSİN. Ama koşmuyorsun.

Arkasındaki iki top aralarındaki uzaklığı mutlulukla, kolaylıkla kapatıverdiler.

Craig'i bagaj taşıma kayışından yirmi adım ötede yakaladılar. Bir saniyenin binde biri kadar bir sürede Craig'in ayaklarını dişleyip çiğneyiverdiler. Genç

adam ayaklarını yere vurarak hızla koşarken aniden boyu yedi santim kısalıverdi.

Ayakları ve pahalı Bally ayakkabıları ansızın ortadan kayboldu. Kan akmadı.

Çünkü yakıcı Umacıların ısırıldıktan yerler anında koterize oluyordu.

Craig ayaklarının yok olduğunun farkında değildi. Güdük bileklerinin üzerinde koşmaya çabalıyordu. O korkunç ve yakıcı ilk acı bacaklarına yayılırken iki Umacı aynı anda yükseldiler. Genç adamın bacaklarını dizlerinden kopardılar.

Craig koşmaya çalışırken yere yuvarlandı. Kopuk bacaklarını sallayıp duruyordu.

Kaçma günleri sona ermişti.

Craig, «Hayır!» diye bağırmağa başladı. «Hayır, baba. İyi bir çocuk olacağım!

Lütfen onları uzaklaştır! İyi bir çocuk olacağım. USLU BİR ÇOCUK OLACAĞIMA YEMİN EDİYORUM! SEN YALNIZ ONLARI GÖNDE-»

Umacılar ona yeniden saldırdılar. Dişlerini çatırdatıyor, vızıldıyor, çağırıyorlardı. Craig'den gelişi güzel parçalar koparmaya başladılar. Genç adamın son düşüncesi, küçük bacaklarıyla nasıl hızlı koşabilirler, oldu. Onların bacakları yok...

Sürüyle kara Umacı belirmişti. Laurel çok geçmeden alana yüzlerce, binlerce, milyonlarca, milyarlarca yarattığın doluşacağını anlıyordu. Hızla çalışan motorun gürültüsü arasında bile Umacıların insanlıkla ilgisi olmayan o çığlıkları

duyulabiliyordu.

Diğer toplar da Craig Toomy'ye doğru ilerlemeye başlamışlardı. Laurel, herhalde sık sık canlı et bulamıyorlar, diye düşündü. Az kalsın kusuyordu.

Nick Hopewell dışarıya son kez gözlerine inanamıyormuşçasına baktıktan sonra kapıyı kapattı. Sarhoş gibi yalpalayarak koltukların arasından yürüdü. Gözleri adeta bütün yüzünü kaplıyordu. Çenesinden de kanlar sızıyordu. Dudağını kötü

ısırmıştı. Laurel'e sarılarak alev alev yanan yüzünü kadının boynuna gömdü.

Laurel de ona sıkıca sarıldı.

Pistin bir ucu tümüyle ortadan kalkmıştı. Geride uzanan yerler de öyle. Uçak intihar denilebilecek bir hızla ilerliyordu. Pistin ucuna yaklaşırlarken Brian mikrofonu kapı. «Kemerlerinizi bağlayın! Kemerlerinizi bağlayın! Bunu yapamazsanız bir yerlere sıkıca tutunun!» Uçağı biraz yavaşlatarak bir dönüş

yaptı. Ve o anda gördüğü şey beyninin adeta büzülerek inlemesine neden oldu.

Umacılar dünyayı yiyorlar! Tanrım! Sevgili Tanrım! Onlar dünyayı yiyorlar!

Uçak dönüş yaparken raflardaki eşyalar etrafa saçıldı. Kemerini bağlayacak zaman bulamamış olan Bethany, Albert Kaussner'in kucağına yuvarlandı. Ama o ne bu sımsıcak vücutlu kızı, ne de burnunun hemen ötesinden geçen çantayı farkettiler.

Albert bagaj yerindeki o kapkara dev çukura bakıyordu. Bay Toomy onları kendine çekiyor, diye düşünüyordu. Ya da Umacılar onun eskiden olduğu yere gidiyorlar.

Bay Toomy binadan çıkmasaydı o zaman Umacılar uçağı saldıracaklardı. Uçağı çatır çutur yiyeceklerdi. Biz içindeyken tabii. Tekerleklerden başlayarak yiyeceklerdi.

Onun arkasında oturan Bob Jenkins dehşet dolu, titrek bir sesle, «Artık biliyoruz, öyle değil mi?» dedi.

Laurel kendi kulağına bile yabancı gelen garip bir sesle, «Ne?» diye bağırdı.

Nick başını kaldırarak genç kadını bıraktı. Laurel ekledi. «Neyi biliyoruz?»

«Bugün, dün halini aldığı anda olanları tabii. Şimdi, geçmişe dönüştüğü zaman olanları. Dünya onları bekliyor. Ölü, boş ve terkedilmiş bir halde. Onları

bekliyor. Sonsuzun bekçilerini. Onlar geride kalan her pisliği en etkili şekilde temizliyorlar. Yiyerek yapıyorlar bunu.»

Dinah berrak bir sesle ama dalgın dalgın, « Bay Toomy şimdi onların Umacılar olduklarını biliyoruz,» diye mırıldandı.

Brian iki topun pistte uçağın önünden ilerlediklerini gördü. Yüzeyi ortadan kaldırıyor, geride cilalı abanoz kadar parlak paralel çizgiler bırakıyorlardı.

Artık durmak için çok geçti. Brian hızı arttırdı. O anda bile çatırtıları, şapırtıları duyuyordu... Ama bu ses kulaklarında mı yankılanıyordu, yoksa sarsılan kafasında mı, bunu bilmiyordu. Aslında aldıracağı da yoktu.

Nick pencereden bakmak için Laurel'in üzerinden eğildi. Ve Bangor havaalanının dilinip parçalandığını, kıyıldığını gördü.

Bethany Simms birden bağırdı. Kara bir umacı uçağın yanından ilerleyerek pistin kenarını yiyordu. Sonra sağa doğru dönüp uçağın altında gözden kayboldu.

Uçak müthiş sarsıldı.

Nick, «Bize erişti mi?» diye bağırdı. «Bize erişti mi?»

Ona yanıt veren olmadı. Renkleri iyice uçmuş, dehşete kapılmış olan yolcular pencereden bakıyorlardı. Hiçbiri de sesini çıkarmadı. Brian pilot kabinindeki koltuğunda heyecanla öne doğru eğilmişti. O toplardan birinin ön camdan içeri girmesini bekliyordu. Ama böyle bir şey olmadı.

Paneldeki son kırmızı ışık da yeşile döndü. Brian direksiyonu gerice doğru çekti ve uçak havalandı.

Ana salonda gözleri uyumaktan kızarmış, siyah sakallı bir adam yalpalayarak öne doğru geldi. Diğer yolculara bakarak gözlerini kırptırdı. «Boston'a yaklaştık mı? Öyle olduğunu umarım. Çünkü hemen gidip yatmak istiyorum. Başım öyle ağrıyor ki!»

DOKUZUNCU BÖLÜM

BANGOR'A ELVEDA. GECELER VE GÜNDÜZLER GEÇERKEN BATIYA DOĞRU GİDİŞ. BAŞKALARININ

GÖZLERİYLE GÖRMEK. SONSUZ UÇURUM. YIRTIK. UYARI. BRIAN'IN KARARI. İNİŞ. SADECE

KAYAN YILDIZLAR.

Uçak doğuya doğru dönerken, siyah sakallı adam da boş koltukların üzerine devrildi. Diğer boş koltuklara irileşmiş gözlerle, korkuyla baktı. Sonra gözlerini sıkıca yumdu. «Tanrım! Alkol hezeyanı! Kahrolasınca sanrı bu! Ama şimdiye dek hiç bu kadar kötüsü olmamıştı.» Dehşetle etrafına bakındı. «Sonunda da böcekler görmeye başlayacağım... Nerede o kahrolasınca böcekler?»

Albert, böcek yok, diye düşündü. Ama o topları görüncüye kadar bekle. Onlara bayılacaksın.

Nick, «Kemerini bağla, ahbap,» dedi. «Ve çeneni de...» Sonra yine havaalanına baktı... Ya da alanın eski yerine. Ana binalar ortadan kaybolmuştu. Uçak gitgide genişleyen kapkaranlık bir

uçurumun üzerinden geçiyordu.

Laurel titrek bir sesle, «Ah, Tanrım, Nick...» diye mırıldandı ve elleriyle gözlerini kapattı.

Bethany, Albert'in yanındaki pencerenin perdesini hızla indirdi, «sakın onu açayım deme!» Sinirli sinirli, Albert'i azarlarcasına konuşmuştu Albert, «Endişelenme,» dedi ve sonra birden kemanını alanda bırakmış olduğunu hatırladı. Eh... diye düşündü. Herhalde o çoktan ortadan kalktı. Sonra o da elleriyle yüzünü örttü.

Brian tekrar batıya doğru dönmeden önce Bangor'un doğusuna baktı. Orada hiçbir şey yoktu artık. Hiçbir şey. Ağaçlar kaybolmuştu. Kent de. Hatta dünya da.

Herhalde dış uzayda uçmak buna benzer bir şey, dedi kendi kendine. Doğuya yaptığı yolculuk sırasında olduğu gibi kafasında bir kayma hissetti. Çaresizce kendini toplamaya çalışarak bütün dikkatini uçmaya verdi.

Hızla yükselerek bir an önce bulutların arasına girmek istiyordu. Ondan sonra o cehenneme yakışacak manzarayı görmekten kurtulacaktı. Uçağı batıya doğru döndürdü. Bulutların arasına girmeden önce kentin batısındaki tepeleri, koruları

ve gölleri gördü. Kapkara çizgiler onları da amansızca parçalamaya başlamıştı.

Brian meslek hayatında o zamana kadar hiç yapmadığı bir şeyi yaptı. Gözlerini yumdu. Açtığında uçak bulutların içindeydi.

Bu kez hemen hiç sarsılmadılar. On dakika sonra ise bulutların arasından parlak mavi bir dünyaya çıktılar. Yolcular birbirlerine kaygıyla bakarlarken hoparlörlerden Brian'ın sesi yükseldi.

«Yükseldik. Artık neler olacağını hepiniz de biliyorsunuz. Geldiğimiz rotadan döneceğiz. Geçtiğimiz kapının hâlâ yerinde olduğunu umarım. Öyleyse oradan geçmeye çalışacağız.» Bir an durdu, sonra konuşmasını sürdürdü. «Dönüş yolculuğu dört buçuk, altı saat arası sürecek.» Uzun bir sessizlik oldu. Brian ancak ondan sonra mikrofonu kapattı.

Siyah sakallı adam titrek bir sesle, «Tanrı adına, burada ne oluyor?» diye sordu.

Albert onu bir an süzdü. «Bunu bilmek isteyeceğini sanmıyorum.»

«Yine hastanede miyim ben?» Adam Albert'e bakarak korkuyla gözlerini kırıştırdı. Delikanlı onun haline acımişti.

«Bir yararı olacaksa neden hastaneye döndüğüne inanmayasın?» Siyah sakallı adam ona bir süre korku ve merakla baktı. Sonra da, «Ben tekrar uyuyacağım,» dedi.

«Hemen, şimdi.» Koltuğun arkalığını geriye doğru yatırarak gözlerini yumdu. Daha bir dakika geçmeden hafifçe horlamaya başladı. Albert adamı kıskanmıştı.

Nick bir an Laurel'e sarıldı. Sonra kemerini çözüp ayağa kalktı. «Ben öne gidiyorum. Gelmek ister misin?»

Laurel başını sallayarak Dinah'yı işaret etti. «Onun yanında kalacağım.»

Nick, «Artık yapabileceğimiz hiçbir şey yok,» dedi. «Korkarım şimdi her şey Tanrının ellerinde.»

Genç kadın, «Biliyorum,» diye karşılık verdi. «Ama burada kalmak istiyorum.»

«Pekâlâ, Laurel.» Nick onun saçlarını hafifçe okşadı. «Ne güzel bir ad bu. Sana yakışıyor.»

Laurel ona bakarak gülümsedi. «Teşekkür ederim.»

«Seninle akşam yemeği için randevumuz var. Unutmadığımı umarım.»

Genç kadın hâlâ gülümsüyordu. «Hayır, unutmadım. Unutacak da değilim.»

Nick eğilerek Laurel'i dudaklarından çabucak öptü. «İyi. Ben de öyle.»

O ön tarafa doğru giderken Laurel de parmaklarını usulca dudaklarına dokundurdu.

Öpücüğü ait olduğu yerde tutmayı istiyormuş gibi. Nick Hopewell'le yemek...

Esmer bir yabancıyla. Mumlar ve bir şişe güzel şarap. Ve sonra öpücükler. Ama gerçek öpücükler., Okuduğum o romantik hikâyelere benziyor. Ama neden bu hayalimin gerçek olamayacağını düşünüyorum?

Laurel kemerini çözerek kalktı. Dinah'nın yanına gidip elini kızın alınına koydu.

Ateşi düşmüştü. Dinah'nın bembeyaz cildi soğuktu. Uçak hızla havalanırken, Warwick, «Korkarım ölüyor,» demişti. Laurel bu sözleri hatırladı. Sözcükler kafasında yankılandı. Dinah hafif hafif de olsa soluk alıyordu. Laurel kızın yüzüne düşen saçları büyük bir şefkatle geriye itti. Lokantadaki o garip anı

düşünüyordu. Dinah elini uzatarak Nick'in blucinini yakalamıştı. Onu öldürmeyin... Ona ihtiyacımız var...

Laurel kıza sessizce, bizi sen mi kurtardın, Dinah, diye sordu. Bay Toomy'ye bizim kurtulmamızı sağlayacak bir şey mi yaptın? Bizim yerimize onun hayatını vermesini mi sağladın?

Sonra kendi kendine, belki böyle bir şey oldu... dedi. O halde bu küçük kız, bu ağır yaralanmış kör zavallı, yaşadığı karanlıkların içinde korkunç bir karar verdi. Eğilerek Dinah'nın kapalı, soğuk gözkapaklarını öptü. «Dayan... Lütfen dayan, Dinah.»

Bethany, Albert'e döndü. Delikanlının iki elini avuçlarının arasına alarak, «Yakıt bozulursa ne olur?» diye sordu.

Albert ona şefkatle baktı. «Bu sorunun yanıtını sen de biliyorsun, Bethany.»

«İstiyorsan beni 'Beth' diye çağırabilirsin.»

«Peki.»

Kız sigara paketini çıkardı. Ama sonra LÜTFEN SİGARA İÇMEYİN, yazılı panonun ışıklarının yandığını farkederek paketi tekrar çantasına koydu. «Evet, biliyorum. Düşeriz. Hikâyenin sonu. Sana bir şey söyleyeyim mi?»

Albert hafifçe gülümseyerek, «Söyle,» dercesine başını salladı.

«O yırtığı bulamazsak Kaptan Engle uçağı yere indirmez umarım. Bir dağ seçerek oraya çarpması daha iyi olur. O delinin başına gelenleri gördün mü? Öyle ölmeyi istemem.» Titredi.

Albert bir kolunu Bethany'nin omzuna attı. Kız başını kaldırarak ona açık açık,

«Beni öpmek istiyor musun?» diye sordu.

«Evet.»

«Eh, o halde öp. Yoksa çok geç kalabilirsin.»

Albert kızı öptü. Mississippi'nin Batısındaki En Hızlı Silah Çeken Musevi yaşamı

boyunca üçüncü kez öpüşüyordu. Ve her şey olağanüstü güzeldi. Yolculuğun sonuna dek bu kızı öpmeyi sürdürebilir ve hiçbir şey için de kaygılanmazdı.

Sonra Bethany, «Teşekkür ederim,» diyerek başını onun omzuna yasladı. «Buna ihtiyacım vardı.»

Albert, «Tekrar ihtiyacın olursa bana hemen söyle,» dedi.

Kız başını kaldırıp neşeyle ona baktı. «Söylemem gerekiyor mu, Albert?»

Arizonalı Yahudi ağır ağır, «Gerekmiyor sanırım,» diyerek kıza doğru eğildi.

Nick pilot kabinine doğru giderken Bob Jenkins'le konuşmak için durdu. Aklına çok kötü bir şey gelmişti. Yazara bunu mutlaka sormalıydı.

«Sence o nesnelere havada da olabilir mi?»

Jenkins bir an düşündü. «Bangor'da gördüklerimize bakılırsa, olamaz. Ama karar vermek zor, öyle değil mi? Böyle bir durumda hiçbir şeyden emin olamazsın.»

«Evet. Öyle sanırım. Emin olamayız.» Nick bir an düşündü. «Ya senin şu zamandaki yırtık? Onu bulacağımızdan emin olabilir misin?»

Bob Jenkins, «Hayır,» der gibi başını ağır ağır salladı.

Rudy Warwick arkalarından söze karışınca ikisi de irkildiler. «Bana sormadınız ama size fikrimi yine de açıklayacağım. Yırtığı bulma olasılığı binde bir.»

Nick biraz düşündükten sonra neşeyle güldü. «Hiç de kötü sayılmaz. Öbür durumu düşünecek olursan...»

Kırk dakika kadar sonra uçağın ilerlediği mavi gökyüzünün rengi koyulaşmaya başladı. Önce çivide dönüştü, sonra da koyu mora. Pilot kabininde oturan ve, bir fincan kahve olsaydı, diye düşünen Brian'ın aklına eski bir şarkı geldi. Uykulu bahçe duvarlarına koyu mor gölgeler düştüğü zaman...

Burada bahçe duvarları yoktu ama buz parçacıklarına benzeyen ilk yıldızlar gökyüzünde ışıdamaya başlamışlardı. Eski takım yıldızların teker teker gözükmeleri insanın içini rahatlatıyor ve güven veriyordu.

Nick arkasından, «Her şey çok çabuklaştı değil mi?» diye sordu.

Brian yerinde dönüp ona baktı. «Evet. Öyle. Bir süre sonra 'gündüzler' ve 'geceler' birbirlerini göz açıp kapayıncaya kadar izleyecekler sanırım.»

Nick içini çekti. «İşte şimdi işin en zor yanına geldik, öyle değil mi?»

Bekleyip ne olduğunu göreceğiz. Ve herhalde biraz da dua edeceğiz.»

«Bunun bir zararı, olmaz.» Brian, İngiliz'i bakışlarıyla tarttı. «Eski karım olmayacak bir yangında öldüğü için Boston'a gidiyordum. Dinah'ın gidiş nedeni ise birkaç doktorun gözlerinin görebileceğini söylemesiydi. Bob Jenkins bir konferansa katılacaktı. Albert müzik okuluna girecekti. Laurel tatile çıkmıştı.

Ya sen, Nick? Sen neden Boston'a gidiyordun? Haydi, itiraf et. Vakit geçiyor.»

Nick uzun bir süre Brian'a düşünceli düşünceli baktı, sonra da güldü. «Eh, neden olmasın?... Biz İngilizler, Gizli Servise, ajanlığa, casusluğa çok inanırız.

Ünlü M15 her şeyin bittiği değil başladığı yerdir. Ben on sekiz yıl Silahlı

Kuvvetlerde görev yaptım, Brian. Bunun son beş yılını Özel Operasyonlar Bölümünde geçirdim. O zamandan beri de birçok işler yaptım. Bazıları zararsızdı, bazıları da çok kötü.» Dışarıda hava iyice kararmıştı. Yıldızlar ışıltılı ısıldı

artık. Nick konuşmasını sürdürdü. «Los Angeles'te tatil yapıyordum. Beni buldular ve hemen

Boston'a uçmamı bildirdiler. Bana fazla zaman vermediler. Oysa San Gabriel'lerde dört gün yamaçlara tırmanmış ve çok yorulmuştum. Bu yüzden olay başladığı sırada uyuyordum.

«Anlayacağın Boston'da biri var... ya da vardı... ya da olacak. Zamanda yolculuk insanın kullandığı fiilleri altüst ediyor değil mi? Bu adam tanınmış bir politikacı. Perde arkasında fazla faaliyet gösteren biri. Bu adam - kolaylık olsun diye ona O'Banion adını verelim - çok zengin ve İrlanda Cumhuriyet Ordusu'nun, yani IRA'nın en heyecanlı destekçilerinden de biri. Bazılarının

'Boston'un en sevilen hayır işi, dedikleri şeye milyonlarca dolar akıttı. Bu yüzden de elleri iyice kana bulandı. Sadece İngiliz askerlerinin kanlarıyla değil. Okul bahçesinde oynayan çocukların, çamaşırhanedeki kadınların ve pusetlerinden uçarak parça parça olan bebeklerin kanları da var. O'Banion o en tehlikeli idealistlerden. Katliamı yakından görmeyen, kaldırımında yatan kopuk bir bacağa bakmak zorunda kalmayan ve hareketlerini deneyimlerin ışığında incelemeyen biri.»

«O'Banion denilen adamı mı öldürecektin?»

Nick sakin sakin, «Gerek olmadıkça öldürmeyecektim,» dedi. «O çok zengin. Ama sorun bu değil. Tam bir politikacı. İrlanda dışında başka işlerde de parmağı

var. Çok güçlü Amerikan dostları olduğunu da söylemeliyim. Ve bunlardan bazıları

bizim de dostlarımız. Bay O'Banion'u öldürmek politika açısından tehlikeli olabilir. Ama adamın bir metresi var. Benden onu öldürmemi istediler.»

Brian alçak sesle, «Bir uyarı olarak...» dedi.

«Evet. Bir uyarı olarak.»

İki adam uzun süre birbirlerine baktılar. Sadece jetlerin uykulu uğultusu duyuluyordu. Brian'ın gözlerinden şok geçirdiği belliydi. Bakışları bir çocuğunkinden farksızdı. Nick ise sadece yorgundu.

Sonunda Brian, «Bu beladan kurtulursak,» dedi. «Bu görevi yerine getirecek misin?»

Nick ağır ağır ama kesin bir tavırla, «Hayır,» diyerek başını salladı. «Sanırım artık fikrimi değiştirdim, eski dost. Bayan Hopewell'in oğlu Nicholas artık böyle işler yapmayacak. Bu beladan kurtulursak emekliye ayrılacağım. Tabii kurtulacağımızı pek sanmıyorum ya, o da başka.»

«Emekliye ayrıldıktan sonra ne yapacaksın?»

Nick düşünceli bir tavırla Brian'ı süzdü. «Şey... Herhalde uçuş dersleri alabilirim...»

Brian kahkahalarla gülmeye başladı. Bir dakika sonra Bayan Hopewell'in oğlu Nicholas da ona katıldı.

Otuz beş dakika sonra gündüz ışığı uçağın ana salonuna süzölmeye başladı. Üç

dakika sonra sabahın on biriydi sanki. On beş dakika sonra da öğle.

Laurel etrafına bakındı ve Dinah'nın görmeyen gözlerini açmış olduğunu farketti.

Ama bu gözler hiç mi görmüyorlardı? Kızın gözlerinde Laurel'i şaşırtan, anlatılamayacak bir şeyler vardı. Uzanıp Dinah'nın elini tuttu. «Konuşmaya çalışma. Uyandıysan konuşmaya çalışma, Dinah. Sadece beni dinle. Uçuyoruz. Geri dönüyoruz. Sen de iyileşeceksin. Sana söz veriyorum.»

Dinah genç kadının elini sıkıca kavradı. «Benim için kaygılanma Laurel. Ben...

İstediyimi elde ettim...»

«Dinah, konuşmamalısın...»

Kız görmeyen gözleriyle sesin geldiği tarafa doğru baktı. Kanlı dudakları hafif bir gülümsemeyle

aralandı. «Ben gördüm. Her şeyi Bay Toomy'ningözleriyle gördüm. Başlangıçta ve... sonda. Son daha iyiydi. Başlangıçta her şey Bay Toomy'ye kötü ve iğrenç gözüküyordu. Sonunda daha iyi oldu.»

Laurel kıza çaresiz bir şaşkınlıkla baktı.

Dinah onun elini bırakıp parmaklarını usulca yanağına dokundurdu. «Aslında kötü bir adam değildi.» Öksürürken ağzından kan damlacıkları sıçradı.

Laurel, «Dinah, lütfen,» dedi. «Artık konuşmaya çalışma.»

Dinah gülümsedi. «Ben seni de gördüm. Sen çok güzelsin, Laurel... Her şey çok güzeldi... Ölmüş şeyler bile. Biliyor musun... sadece görmek bile harikaydı.»

Hafifçe nefes alıp verdi. Sonra soluması durdu. Şimdi görmeyen gözleriyle Laurel Stevenson'un çok ötesinde bir yere bakıyordu.

Laurel, «Lütfen soluk al, Dinah,» diye yalvardı. Sanki öpücüklerle onu canlandırabileceği gibi elini tutup tekrar tekrar öptü. «Lütfen soluk al.

Lütfen. Lütfen.» Ama Dinah soluk almadı. Laurel onun elini kucağına bırakarak, uçuk renkli yüzüne baktı. Ağlayacağını sanıyordu ama öyle olmadı. Yine de kalbi korkunç bir kederle sızlıyor, kafası öfkeyle itiraz ediyordu.. Ah, hayır!

Haksızlık bu! Haksızlık bu! Tanrım bu hatayı düzelt! DÜZELT!

Ama hiçbir şey düzelmedi. Laurel ileriye doğru baktı. Albert, Bethany'yi öpüyordu. Genç kadın onlardan umutla Dinah'ya döndü... Ama Tanrı bu hatayı düzeltmemişti.

Laurel, Dinah'nın yanağını öptü. Sonrada elini küçük kızın yüzüne dokundurdu.

Parmaklarını Dinah'nın gözlerinin yakınına kadar kaydırды. Her şeyi Bay Toomy'nin gözleriyle gördüm. Her şey çok güzeldi... Ölmüş şeyler bile... Sadece görmek bile harikaydı.

Laurel, «Evet,» dedi. «Bu sözlerle yaşayabilirim. Ve Dinah'nın gözlerini kapatmaktan vazgeçti.

American Pride batıya doğru ilerlerken geceler gündüzleri, karanlık aydınlığı hızla izliyordu. Hatta bu değişiklik gitgide hızlanıyordu.

Havalandıktan üç saat kadar sonra bulutlar sona erdi. Yani doğuya giderken bulutlara rastladıkları noktada. Brian onların otuz-kırk santim kadar bile hareket etmediklerinden emindi. Great Plains aşağılarda sessizce göz alabildiğine uzanıyordu.

Rudy Warwick, «Burada o yaratıklara benzeyen hiçbir şey yok,» dedi.

Bob Jenkins başını salladı. «Öyle. Ya zamanda ya da mekânda onları geride bıraktık sanırım.»

Albert söze karıştı. «Ya da ikisinde birden.»

«Evet. Ya da ikisinde birden.»

Oysa öyle olmamıştı. Uçak Rocky dağlarını aşarken aşağıda uzanan o siyah çizgileri gördüler. Buldukları yükseklikten iplik kadar ince gözüküyorlardı.

Nick ön kapıda durup camdan aşağıya baktı.

«Tanrım...» diye mırıldanarak titreyen eliyle alnını sildi.

Utah'ya doğru ilerlerken hepsi de teker teker Bethany'nin yaptığı gibi tekrarladılar. Perdeleri kapattılar. O cehenneme bakmak istemiyorlardı. Nick titreyen bacaklarıyla yerine döndü. Elini alnına

bastırarak bir süre öylece oturdu. Sonra Laurel'e döndü. Genç kadın hiçbir şey söylemeden onu kollarına aldı.

Brian aşağıda olanları seyretmek zorundaydı. Çünkü pilot kabininde perde yoktu.

Batı Colorado ve Utah'ın doğusu aşağıda ve ileride parçalanıyordu. Karanlık bastığı için Brian da biraz rahatladı. Artık dikkatini yıldızlara verebilirdi.

Bu korkunç dünyada geride kalan tek gerçek şeyler onlardı. Avcı Orion. Işıltılı gece yarısı atı Pegasus. Parlak yıldızlardan oluşan Koltuk.

Yarım saat içinde güneş tekrar doğdu. Brian aklının sarsılarak kara uçurumun kenarına doğru biraz daha kaydığını hissetti. Aşağıdaki dünya ortadan kaybolmuştu. Sonunda tümüyle yok olmuştu. Mavisi gitgide koyulaşan gökyüzü, kapkara dev bir okyanusun üzerine geçirilmiş kubbe gibiydi.

Dünya uçağın altından koparılıp alınmıştı sanki.

Bethany'nin düşündüğü şey Brian'ın da aklına gelmişti. Kurtulamayacağımızı anladığım an pikeye geçeceğim. Bir dağa çarparız ve her şey böylece olup biter.

Ama şimdi çarpacak dağ da kalmamıştı.

Daha doğrusu çarpacak dünya kalmamıştı.

O yırtığı bulamazsak ne yapacağız, diye kendi kendine sordu. Ama bitince ne olacak? Yere çarpacağımızı bana söyleme çünkü buna inanmam. İnsan bir 'hiçe'

çarpamaz. Galiba sadece düşeceğiz... Düşeceğiz... Düşeceğiz... Ama ne kadar süre? Nereye kadar? İnsan bir hiçe ne kadar düşebilir?

Bunu düşünme, Brian!

Kafasındaki düşüncelerden kurtulmak için hesap yaptığı kâğıdın üzerine eğildi.

Çalışmasını ışık tekrar sönükleşmeye başlayınca kadar sürdürdü. Galiba güneşin doğmasıyla batması arasındaki süre yirmi sekiz dakikaya inmişti.

Brian mikrofona uzandı. «Nick! Buraya gelebilir misin?»

İngiliz daha otuz saniye geçmeden kapıda belirdi.

Brian, «Yolcular perdeleri indirdiler mi?» diye sordu.

Nick, «İndirmez olurlar mı?» dedi.

«Akıllılık etmişler. Sana hemen aşağıya bakmamamı söyleyecektim. Tabii yapabilirsen. Birkaç dakika sonra dışarı bakmanı isteyeceğim. Herhalde o sırada aşağıya da göz atmaktan kendini alamayacaksın. Ama sana o an mümkün olduğu kadar geciktirmeni söyleyeceğim. Manzara... Pek hoş değil.»

«Her şey kayboldu, öyle mi?»

«Evet. Her şey.»

«Küçük kız da öldü. Dinah. Laurel son anında yanındaymış. Olayı sessizce karşıladı. O kızı çok seviyordu. Ben de öyle.»

Brian başını salladı. Kızın ölmesine şaşmamıştı. Çünkü Dinah'ın hemen ameliyat edilmesi gerekiyordu. O zaman bile sonuçtan kimse emin olamazdı. Ama yine de Brian kalbinin üzerine ağır bir kaya koymuşlar gibi bir duyguya kapıldı. O da Dinah'yı sevmişti. Laurel gibi yaşamalarını ona borçlu olduklarına inanıyordu.

Dinah, Bay Tommy'e bir şey yaptı, diye düşünüyordu. Onu garip bir biçimde kullandı. Ve galiba Toomy buna kızmadı... Şimdi Dinah'nın ölümü bir işaretse, pek de iyiye alamet sayılmazdı.

Kaptan pilot, «Kızcağız gözlerini ameliyat ettiremedi,» dedi.

«Öyle.»

«Ama Laurel iyi değil mi?»

«Pek fena sayılmaz.»

«Ondan hoşlanıyorsun sanırım.»

Nick, «Evet,» dedi. «Bazı dostlarım böyle bir şeye gülerlerdi. Ama ondan gerçekten hoşlanıyorum. Biraz sulugözlü, romantik bir kadın ama yine de metin.»

Brian başını salladı. «Geri dönebilirsek sana, 'Şansın açık olsun,' diyeceğim.»

«Sağol.» Nick yine yardımcı pilot koltuğuna yerleşti. «Bana daha önce sorduğun soruyu düşünüyordum... Bu beladan kurtulabilirsek ne yapacağımı sormuştun...

Yani güzel Laurel'i akşam yemeğine götürmek dışında. Belki de sonunda yine Bay O'Banion'un peşine düşerim. Anladığım kadarıyla o dostumuz Bay Toomy'den pek farklı değil.»

Brian, «Dinah senden Bay Toomy'yi öldürmemeni istedi,» diye hatırlattı. «Belki bunu da denkleme katman gerekir.»

Nick başını salladı. Sanki kafası birden boynunun çekemeyeceği kadar ağırlaşmıştı. «Belki...»

«Dinle, Nick. Seni buraya çağırmanın nedenini söyleyeceğim. Bob Jenkins'in dediği gibi bir 'zaman yırtığı' varsa, o zaman oradan geçtiğimiz yere yaklaşıyoruz demektir. Şimdi seninle gözcülük edeceğiz. Sen ve ben. Sen sancak ve sağ-ortaya bak. Ben de iskele ve sol-ortaya bakacağım. 'Zaman yırtığı'na benzer bir şey görürsen bana seslen.»

Nick, Brian'a irileşmiş gözlerle baktı. «Ne tür bir 'zaman yırtığı' arıyoruz?

Psikadelik olanı mı? Yoksa renksizini mi?»

«Çok komik.» Brian istememesine rağmen hafifçe güldü. «Yırtığın neye benzediği konusunda hiçbir fikrim yok. Hatta onu görüp göremeyeceğimizden bile emin değilim. Göremezsek başımız iyice derde girecek. Bir yana kaymış, alçalmış ya da yükselmiş olabilir.»

«Ya radar?»

Brian renkli radar ekranını işaret etti. «Gördüğün gibi ekran bomboş. Ama şaşılacak bir şey değil. Uçağın asıl pilotları bu lanet olasıca şeyi ekranda görselerdi zaten yırtıktan geçmezlerdi.»

Nick sıkıntıyla, «Gözleriyle de görselerdi yine geçmezlerdi,» dedi

«Bu doğru olmayabilir. Belki yırtığı son anda gördüler ve kaçamadılar. Jetler çok hızlı ilerlerler. Mürettebat da bütün uçuş sırasında gökyüzünde umacılar aramaz. Zaten buna gerek yoktur. Tehlikeleri onlara kontrol kuleleri haber verir. Uçak havalandıktan otuz, otuz beş dakika sonra uçuş mürettebatının en önemli görevleri tamamlanmış olur. Bana sorarsan bizim pilotla yardımcısı kahve içerek dinleniyorlardı. Belki gördükleri bir filmde söz ediyorlardı, belki de at yarışlarında ne kadar para kaybettiklerinden. Hostesler ise olay başladığı

sırada biliyorsun yolculara içki vermeye hazırlanıyorlarmış.»

Nick, «Bu çok ayrıntılı bir senaryo,» dedi. «Kimi inandırmaya çalışıyorsun? Beni mi, kendini mi?»

«Şu sıra bir tek kişinin bana inanması yeterli olacak.»

Nick gülümseyerek sancak tarafındaki cama gitti. Farkına varmadan aşağıya baktı.

Önce gülümsemesi dondu, sonra da kayboldu. Dizleri büküldü. Düşmemek için tutunmak zorunda kaldı. Çok hafif bir sesle, umutsuzca, «Tanrım...» dedi.

«Pek hoş bir şey sayılmaz. Öyle değil mi?»

Nick dönerek Brian'a baktı. Gözleri, rengi uçmuş suratında adeta yüzüyordu.

«Hayatım boyunca bundan daha korkunç bir şey görmedim.»

Kaptan pilot, «İstediyimi yapabilecek misin?» diye sordu. «Yapamayacaksan söyle?»

Gurur şu ara bizim için çok pahalı olan lüks bir şey...»

«Tabii yapacağım!» Nick kendini zorlayarak başını kaldırmıştı. Artık aşağıdaki o koskocaman, kapkaranlık çukura değil de gökyüzüne bakıyordu. «Ama ne aradığımı bilmek isterdim.»

Brian, «Onu gördüğün zaman tanıyacağımı sanıyorum,» dedi. Bir an durdu, sonra da ekledi «Tabii görebilirsen...»

Bob Jenkins üşüyormuşçasına kollarını sıkıca kavuşturmuştu. Bir anı buz gibiydi.

Ama fiziksel soğukluk değildi bu. Soğuk kafasından etrafa yayılıyordu.

Bir terslik vardı yine.

Yazar bunun ne olduğunu bilmiyordu. Ama bir terslik olduğundan da emindi. Bir şey yerinde değildi... Ya da kaybolmuştu... Veya unutulmuştu. Ya bir hata yapılmıştı ya da yapılacaktı. Jenkins bunu yakalar gibi oluyordu... Sonra bu düşünce kaçıp kafasının derinliklerine gizleniyordu.

Bir terslik vardı.

Ya da bir şey yerinde değildi. Veya kaybolmuştu.

Ya da unutulmuştu.

Önünde Albert'le Bethany memnun memnun öpüşüyorlardı. Arkasında Rudy Warwick gözlerini kapatmış bir yandan dua ediyor, diğer yandan da tespihini sıkıca tutuyordu. Öte tarafta Laurel Stevenson, Dinah'nın yanında oturmuş kızın ellerini okşuyordu.

Bir hata...

Jenkins yanındaki pencerenin perdesini açtı, sonra da tekrar hızla indirdi.

Aşağıya bakmak, mantıklı düşünmesini sağlamayacak, tersine kafasındaki her şeyi silecekti.

Onları uyarmalıyım. Bunu yapmak zorundayım. Benim varsayımıma dayanarak ilerliyorlar. Ama ya bu varsayım yanlışsa? Ve tehlikeliyse? O halde onları uyarmalıyım.

Ama ne bakımdan uyaracağım? Jenkins o düşünceyi yine yakalar gibi oldu. Ama sonra gölgelerin arasında bir karaltı gibi kaçıp kayboldu.

Yazar birden kemerini çözerek ayağa kalktı.

Albert dönüp ona baktı. «Nereye gidiyorsun?»

Jenkins öfkeyle, «Cleveland'e,» diye homurdandı. Sonra uçağın dibine doğru yürümeye başladı. Hala kafasında çalan o alarm ziline kaynağını anlamaya çalışıyordu.

Brian gözlerini hafifçe aydınlanmaya başlayan gökyüzünden panele kaydırdı. Zaman yırtığı

yerindeyse çok geçmeden görmeleri gerekiyordu. Göremezlerse geri dönüp geçidi biraz daha yukarıda arayacaktı. Tabii aslında...

«Brian?» Nick'in sesi titriyordu. «Brian? Bir şey görüyorum sanırım.»

Bob Jenkins uçağın dibine ulaşmıştı ki birden geri döndü. Öne doğru giderken koltuklar ve yerde kalmış olan eşyalara baktı. Cüzdanlar... Gözlükler... Dış dolguları... Nişan yüzükleri...

Bir terslik var.

Evet. Ama gerçekten öyle mi? Yoksa fazla yorulmuş olan kafam boş yere dırdır mı

ediyor? Delikanlıya tümdengelim çok alışık olduğumu söylemedin mi? Sen kırk tane polisiye roman yazmadın mı? Bunlardan on ikisi gerçekten iyi değil miydi?

Newgate dergisi 'Uyuyan Madonna' adlı romanından söz ederken, 'bir mantık şahası,' sözcüklerini kullanmadı mı...

Bob Jenkins aniden durdu. Gözleri irileşmişti. Salonun ön tarafındaki bir koltuğa doğru bakıyordu. Siyah sakallı adam orada gürültüyle horlayarak uyuyordu.

Uyuyan Madonna.

Uyuyan adam.

Yazar ağzını açarak bir çığlık atmak istedi ama sesi çıkmadı. Boğazı sıkışmıştı.

Dehşet bir gorile dönüşüp göğsüne oturmuştu. Yine bağırma çalıştı ama gıcırta benzeyen bir ses çıkarabildi.

Uyuyan Madonna! Ve uyuyan adam!

Biz... Olaydan sağ çıkanlar, hepimiz uyuyorduk.

Şimdi, sakallı adam dışında hepimiz uyanığız.

Jenkins tekrar ağzını açıp bağırma çabaladı ama yine başaramadı.

Brian, «Aman Tanrım...» diye fısıldadı.

Zaman yırtığı yüz yirmi beş kilometre kadar ötedeydi. Gerçeğe açılmış baklava biçimi bir delikti bu. Ama kapkaranlık bir boşluk da değildi. Etrafını sönük, pembemsi mor bir ışık çevreliyordu. Kutup Işıklarına benziyordu. Brian deliğin ötesindeki yıldızları da görebiliyordu ama sanki dalgalanıyorlardı. Gökyüzündeki bu delikten beyaz kurdele gibi bir duman çıkıyordu. Ya da yırtıktan içeri giriyordu. Duman gerçeğe ilgisi olmayan bir karayolunu andırıyordu.

Brian heyecanla, o dumanı izleyerek içeri girebiliriz, diye düşündü. Bu bir kuleden verilen işaretten daha iyi.

Sonra, «Tamam,» diye bağırarak aptal aptal güldü. Yumruğunu sallıyordu.

Nick fısıldadı. «Genişliği üç kilometre kadar var sanırım. Tanrım! Buradan kaç uçak geçti dersin?»

Kaptan pilot, «Bilmiyorum,» dedi. «Ama sadece bizim geri döndüğümüze iddiaya girebilirim.» Mikrofonu aldı. «Sayın bayanlar ve baylar.» Sesi duyduğu rahatlık ve zafer duygusu yüzünden titriyordu. «Bilmiyorum bundan sonra ne olacak? Nasıl ve neden? Ama gökyüzünde büyük bir kapıya benzer bir şey gördük. Uçağı tam ortasından geçireceğim. Hep birlikte diğer tarafta ne olduğunu öğreneceğiz, şu kemerlerinizi bağlamanızı ve...»

Aynı anda Bob Jenkins deli gibi bağırarak koşmaya başladı. «Hayır! Hayır! Oradan geçerse hepimiz öleceğiz! Geri dön! Geri dönmelisin!»

Brian koltuğunda döndü. Şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

Nick kemerini çözüp ayağa kalktı. «Bu Bob Jenkins'in sesine benziyor. Galiba sinirleri iyice bozuldu. Sen devam et, Brian. Ben onunla ilgilenirim.»

Brian, «Pekâla,» dedi. «Onu bana yaklaştırma, yeter. Bob'un dikkatimi olmayacak bir anda dağıtıp o kapının yanına çarpmamıza neden olması hiç hoşuma gitmez.»

Otopilotu kapatarak uçağın yönetimini eline aldı.

Geriden hızla koşan Jenkins sonunda kendini Nick'in karşısında buldu.

İngiliz onu yatıştırmaya çalıştı. «Yavaş, ahbap! Artık her şey yolunda.» Yazarı sıkıca tuttu.

Jenkins çırpındı. «Hayır! Anlamıyorsun! Brian geri dönmeli! Geç kalmadan geri dönmeli.»

Nick, Jenkins'i pilot kabininin önünden uzaklaştırarak tekrar birinci mevkiye soktu. «Şuraya oturup kemerlerimizi sıkıca bağlayalım, olur mu? Biraz sarsılabiliriz.»

Brian, Nick'in sesini hayal meyal duydu. Yırtığa doğru sürüklenen dumandan şeride girdiğinden beri uçağı sanki çok güçlü bir el yakalayıp hızla ileriye doğru çekmeye başlamıştı. Brian, Tokyo dönüşü gövdedeki bir delikten havanın nasıl hızla kaçtığını anımsadı.

Sanki bütün dünya, diye düşündü. Ya da ondan geri kalanlar bu yırtıktan kaçıyor.

Sonra rüyasında gördüğü ve kendisini oldukça korkutan sözcükleri hatırladı.

SADECE KAYAN YILDIZLAR.

Yırtık tam ilerideydi. Gitgide büyüyordu.

Pilot, kapıdan geçeceğiz, dedi kendi kendine. Tanrı yardımcımız olsun. Bu yırtıktan gireceğiz.

Nick, Jenkins'i bir eliyle koltuğa oturtup, diğerleriyle de kemerini bağlamaya çalıştı. Yazar çırpınıp duruyordu. Aslında ufak tefek, sıska bir adamdı, ama panik onu güçlendirmişti. Nick'in işini oldukça zorlaştırıyordu.

Nick, «Gerçekten her şey yolunda, ahbap,» dedi. Sonunda kemeri bağlamayı başarmıştı. «Kapıdan girdiğimiz zaman hepimiz de sağsalımdık. Öyle değil mi?»

Jenkins onun yüzüne, «Yırtıktan geçtiğimiz sırada hepimiz uyuyorduk, ahmak!»

diye haykırdı. «Anlamıyor musun? HEPİMİZ DE UYUYORDUK! Onu durdurmalısın!»

Nick kendi kemerine uzanırken donakaldı. Jenkins'in ne demek istediğini kavrar kavramaz iyice sersemledi. Sanki kafasına bir tuğla düşmüştü. «Ah, sevgili Tanrım...» diye fısıldadı. «Biz ne yaptık, sevgili Tanrım?» Yerinden fırlayarak pilot kabinine doğru atıldı. «Brian, dur! Geri dön! Geri dön!»

Brian deliğin içine bakıyordu. İpnotize olmuş gibiydi. Bir dalgalanma, bir karmaşa yoktu. Ama korkunç bir güç dev bir nehir gibi kapıya doğru akıyor, gitgide de hızlanıyordu. Sonra Nick bağırmaya başladı. Bir iki saniye sonra da Brian'ı omuzlarından yakaladı. Şimdi yırtıktan gökgürültüsüne benzer bir ses geliyordu.

«Geri dön, Brian! Geri dönmelisin!»

Nick'in bu sözlerinin sağlam bir nedeni var mıydı? Yoksa Jenkins'in paniği bulaşıcı mıydı? Mantıklı bir temele dayanarak karar vermek için zaman yoktu.

İnsan ancak önzelerine dayanarak hareket edebilir.

Brian Engle direksiyonu yakalayarak iskele yönüne doğru çevirdi.

Nick yandaki bölmeye çarptı. Kolu kırılırken mide bulandıran bir çattı

duyuldu. Ana salonda eşyalar yine havada uçuştular. Siyah sakallı adam koltuğundan düşerken ancak uykulu uykulu bağırarak kadar zaman bulabildi. Sonra başı bir koltuğun dirsek yerine çarptı ve yere yığıldı. Bethany bir çığlık attı.

Albert kıza sıkıca sarıldı, iki sıra ötede Rudy Warwick gözlerini daha sıkı yumup, eskisinden de hızlı dua etmeyi sürdürdü.

Uçak şiddetle yalpalamaya başlamıştı. Zaman zaman da yükselip alçalıyordu.

Bob Jenkins birinci mevkide koltuğunun iki yanını sıkıca tuttu. Şu anda kemerini bağladığı için Nick'e minnet duyuyordu. Uçak ileri doğru sıçradı. Sarsılarak iskele yönündeki kanadının üzerinde adeta amuda kalktı. Yazarın takma dişleri de ağzından uçtu.

Tanrım! Kapıdan mı geçiyoruz? Gerçekten geçiyor muyuz? Jenkins bunu bilmiyordu.

Bütün bildiği dünyanın sarsılıp şaha kalkan bir kâbusa dönüştüğüydü... Ama hâlâ bu dünyadaydı. Şimdilik...

Brian sonunda uçağı o nehir gibi sürüklenen duman şeridinden çıkarmayı başardı.

Dönmeden, «Nick?» diye bağırdı. «Nick? İyi misin?»

İngiliz ağır ağır ayağı kalktı. Sağ kolunu sol eliyle karnına bastırıyordu. Yüzü

bembeyazdı. Can acısıyla dişlerini sıkıyordu. Burun deliklerinden ince kanlar sızıyordu. «Daha iyi günlerim oldu, ahbab. Galiba kolum kırıldı. Ama ilk kez olmuyor. Kapıdan girmedik değil mi?»

Brian başını salladı. «Girmedik.» Şimdi uçağı geniş bir daire çizdirmeye başlamıştı. «Yırtığı bulmak için bu kadar yolu aştıktan sonra oradan geçmekten neden vazgeçtiğimizi bana açıklayacaksın. Ve bunun nedeni her neyse sağlam bir şey olmasını dilerim. Yoksa kolunun kırılmış olmasına aldırman.» Mikrofonu uzandı.

Brian konuşmaya başladığı sırada Laurel gözlerini açtı. Dinah'nın başı kucağına düşmüştü. Ölü kızın saçlarını okşadı. Sonra onu tekrar sedyeye itti.

«Kaptan Engle konuşuyor. Çok üzgünüm. Tehlikeli birkaç saniye geçirdik ama şimdi durum iyi. Panelimdeki ışıkların hepsi de yeşil. Şimdi tekrarlıyorum.

Aradığımızı bulduk ama...» Birden mikrofonu kapattı.

Diğerleri beklediler. Bethany Simms başını Albert'in göğsüne dayamış hıçkırıyordu. Arkalarında Warwick ise hâlâ dua ediyordu.

Brian, Bob Jenkins'in yanında durduğunu farkedince mikrofonu kapatmıştı. Yazar titriyordu. Dudakları içeri göçmüş gibiydi... Ama Jenkins'in kendini biraz olsun toplamış olduğu da belliydi. Nick yardımcı pilot koltuğuna otururken yüzünü

buruşturdu. Hâlâ kolunu tutuyordu. Kolu şişmeye başlamıştı.

Brian, Jenkins'e sertçe «Kahretsin!» dedi. «Ne oluyor? Biraz daha sarsılsaydık uçak paramparça olurdu.»

«Ben şununla konuşabilir miyim?» Jenkins mikrofonu işaret etti.

«Evet ama...»

«O halde izin ver de konuşayım.»

Brian itiraz edecekti ama sonra vazgeçti. Düğmeyi çevirerek, «Haydi konuş,» dedi. «Mikrofon açık. Önemli bir nedenin olduğunu umarım.»

Yazar bağırdı. «Hepiniz beni dinleyin!»

Arkalarından bir gürültü geldi.

Kaptan pilot, «Normal ses tonuyla konuş,» dedi. «Yoksa hepsinin kulaklarını sağır edersin.»

Jenkins kendini kontrol ederek sesini alçalttı. «Geri dönmemiz gerekiyordu. Ve döndük. Kaptan bu işi zorlukla başardığımızı bana açıkladı. Şansımız bize çok yardım etti. Doğrusu çok budalaca davrandık. En önemli şeyi unuttuk. Oysa burnumuzun dibindeydi. Zaman yırtığından ilk geçtiğimiz sırada uyanık olan bütün yolcular ortadan kayboldular.»

Brian oturduğu yerde irkildi. Sanki biri suratına bir yumruk indirmişti.

Jenkins konuşmasını sürdürdü. «Şimdi... Hepimiz de uyanığız.»

Albert ana salonda yerde baygın yatan siyah sakallı adama bakarak, birimiz dışında, diye düşündü. «Mantık, yırtıktan uyanık geçerse hepimizin ortadan kaybolacağını söylüyor.»

Jenkins bir an bu durumu düşündü. Sonra da ekledi. «Hepsi bu kadar.»

Brian düşünmeden mikrofonu kapattı. Nick kulaklarına inanamıyormuş gibi güldü.

Ama sesinden canının çok yandığı anlaşılıyordu. «Hepsi bu kadar mı? Kahretsin!

Hepsi bu kadar ha? Peki şimdi ne yapacağız?»

Brian, Nick'e baktı ama cevap vermedi. Bob Jenkins de öyle.

Bethany başını kaldırarak Albert'in hatları gerilmiş şaşkın ifadeli suratına baktı. «Uyumamız mı gerekiyor? Bunu nasıl yapacağız? Hayatım boyunca kendimi hiç

bu kadar canlı hissetmedim. Hiç uykum yok.»

«Bilmem ki.» Delikanlı dönerek umutla Laurel'e baktı. Ama o da, 'Hayır' der gibi başını sallamaya başladı. Keşke uyuyabilsem, diye düşünüyordu. Uyusam ve bütün bu çılgınca kâbustan kurtulsam. Ama Bethany gibi onun da hiç uykusu yoktu.

Bob Jenkins öne doğru bir adım atarak camdan sessiz bir merakla baktı. Uzun bir süre sonra da yumuşak, saygı dolu bir sesle, «Demek yırtık böyle...» diye mırıldandı.

Brian'ın aklına bir rock-and-roll parçasının bir dizesi geldi. Bakabilirsin ama sakın dokunma. Sonra yakıt göstergelerine baktı. Gördükleri hiç de iç açıcı

değildi. Sessizce Nick'e bir göz attı. Diğerleri gibi onun da hiç uykusu yoktu.

«Şimdi ne yapacağımızı bilmiyorum,» dedi. «Ama o kapıyı deneyeceksek bunu çok geçmeden yapmamız gerekecek. Yakıtımız bizi ancak bir saat kadar götürür. Ondan sonra her şeyi unuturuz, olur biter. Bir önerisi olan var mı?»

İngiliz başını eğdi. Hâlâ kırık kolunu tutuyordu. Bir iki dakika sonra başını

kaldırdı. «Evet. Gerçekten var. Uçakla yolculuk eden birçok kişi ilaçlarını

bavullara koymazlar. Çünkü bavullarının bir yanlışlık sonucu dünyanın öbür ucuna gönderilme

ihimali vardır. Şimdi el çantalarını ararsak oldukça fazla miktarda yatıştırıcı ilaç bulacağımızdan eminim. Çantaları raflardan indirmemize bile gerek yok. Az önce çıkan seslerden çoğunun yere yuvarlandığı anlaşılıyordu...

Ne? Fikrimi beğenmedin mi?» Bu son sözleri Bob Jenkins'e söylemişti. Çünkü yazar 'ilaç' sözünü duyar duymaz, «Olmaz,» dercesine başını sallamaya başlamıştı.

Sonra Nick'e, «Sen reçeteye satılan yatıştırıcı ilaçlar konusunda ne biliyorsun?» diye sordu.

«Fazla bir şey bilmiyorum.» İngiliz kendini savunmaya çalışıyormuş gibi konuşmuştu. «Ama biraz bilgim var.»

Jenkins alaycı bir tavırla «Ben çok şey biliyorum,» dedi. «Bu konuyu iyice araştırdım. 'All-Nite'dan 'Xanax'a kadar. Anlayacağın bizim meslekte uyku ilacıyla cinayet işlenmesi çok beğenilir. Şimdi diyelim ki ilk baktığın çantada gerçekten etkili bir ilaç buldun. Tabii olacak gibi değil ya neyse. İlacın hem uygun dozda olması, hem de çabuk etki yapması gerekiyor. Bunu nasıl saptayabilirsin?»

«Neden saptayamayacaktım?»

«Çünkü ilaç etkisini en aşağı kırk dakikada gösterir... Ve ben ilacın herkesi aynı oranda etkileyeceğine de inanmıyorum. Stres altında olan beyinler bu tür ilaçlarla savaşmaya... onu reddetmeye çalışırlar. Bu tür bir reaksiyonu ortadan kaldırmak da imkânsızdır, Nick... Ha bunu denemişsin, ha kalbini yönetimin altına almayı çalışmışsın, hepsi bir. Tabii yolculara bolca ilaç vermeyi deneyebilirsin. Yeteri kadar bulursan eğer... O zaman herkes fazla dozdan ölür.

Kapıdan geçeriz ama cansız olarak.»

Nick, «Kırk dakika,» dedi. «Tanrım. Bundan emin misin? Kesinlikle emin misin?»

Jenkins, «Evet,» diye yanıt verdi. Ses tonu kesindi.

Brian gökyüzünde ışıldayan baklava biçimi deliğe baktı. Uçak hâlâ havada daire çiziyordu. Yakında kapı gözden kaybolacaktı. Ama sonra tekrar göreceklerdi.

Nick sıkıntıyla, «Buna inanamıyorum,» diye mırıldandı. «Başımızdan o kadar şey geçti... Başarıyla havalandık ve buralara kadar geldik... Şu lanet olasıca şeyi bile bulduk... Ve şimdi uyuyamadığımız için kendi zamanımıza dönemeyeceğiz, öyle mi?»

Brian usulca, «Zaten artık kırk dakikamız da yok,» dedi. «O kadar beklersek bu uçak havaalanının doksan kilometre gerisinde yere çakılır.»

«Ama herhalde başka alanlar var...»

«Var ama bu büyüklükte bir uçağın inebileceği boyutlarda değiller.»

«Kapıdan geçip tekrar doğuya dönsek?»

«Vegas'a... Ama...» Brian göstergelere baktı. «Sekiz dakika sonra Vegas da gidilebilecek bir yer olmaktan çıkacak. Bence LAX'a inmek zorundayız. Oraya gitmek için de en aşağı otuz beş dakika gerekli. Yani karar verip, o yırtıktan geçmemiz için yirmi dakikamız var...»

Jenkins düşünceli bir tavırla Nick'i süzüyordu. «Ya sen?»

«Ne demek 'Ya sen'?»

«Bence sen bir askersin... Ama sıradan biri olduğunu da sanmıyorum. SAS'dansın belki de.»

Nick'in yüz hatları gerildi. «Öyleyse ne olacak, ahbap?»

Jenkins, «Belki sen bizi uyutabilirsin,» dedi. «Özel güçlerde size böyle oyunlar öğretmiyorlar mı?»

Brian birden İngiliz'in, Craig Toomy'yle ilk karşılaştıklarında ona yaptıklarını hatırladı. «Ne dersin, Nick? Volkan uyutma numarasına şimdi çok ihtiyacımız var.»

İngiliz kulaklarına inanamıyormuşçasına bir pilota baktı, bir yazara. «Lütfen beni güldürmeyin, baylar, kolum o zaman daha kötü sancıyor.»

Jenkins, «Ne demek bu?» diye sordu.

«Yatıştırıcı ilaçlar konusundaki bilgim yanlış. Öyle değil mi? Eh, sizin de hakkımdaki düşünceleriniz yanlış. Ben James Bond değilim. Gerçek dünyada James Bond diye biri de yoktu. Belki boynuna vurarak seni öldürebilirim, Bob. Ama felce uğraman ve bir daha da düzelememen ihtimali daha fazla. Hatta seni bayıltabilirim de.» Yüzünü buruşturarak hızla şişen sağ kolunu havaya kaldırdı.

«Ama korkarım usta elim, biraz önce kırılan koluma bağlı. Belki sol elimle kendimi savunabilirim. O da usta olmayan birine karşı. Senin sözünü ettiğin gibi şeyler? İmkânsız.»

Biri, «Hepiniz en önemli şeyi unutuyorsunuz,» dedi.

Üç adam döndü. Yüzü bembeyaz kesilmiş olan Laurel Stevenson bitkince kapıda duruyordu. Üşüyormuş gibi kollarını kavuşturmuştu «Hepimiz uyursak uçağı kim kullanacak? Uçağı Los Angeles'a kadar kim götürecektir?»

Üç erkek sessizce, şaşkın şaşkın ona bakakaldılar. Arkalarında gökyüzünde 'zaman yırtığı' tekrar belirdi.

Nick usulca, «Mahvolduk,» dedi. «Bundan haberiniz var mı?» Hafifçe güldü ama sonra kırık kolu sarsıldığı için yüzünü buruşturdu.

Albert, «Belki de mahvolmadık,» diye araya girdi. Bethany'le Laurel'in arkasında belirmişlerdi. Albert kolunu Bethany'nin beline atmıştı. Saçları bukleler halinde terli alına yapışmıştı. Ama siyah gözleri berrak ve ciddiydi. Israrla Brian'a bakıyordu. «Bence sen bizi uyutabilirsin. Ve yine sen bizi alana indirebilirsin.»

Brian sert sert, «Sen neden söz ediyorsun?» diye sordu.

Albert kısaca yanıt verdi. «Basınçtan. Ben basınçtan söz ediyorum.»

Brian o zaman tekrar rüyasını anımsadı. Hem de olanca berraklığıyla. Sanki olayı yeniden yaşıyordu. Uçağın gövdesindeki çatlağı elini dayamış olan Anne. Üzerinde SADECE KAYAN YILDIZLAR yazılı levha.

Basınç.

Bak, hayatım. Her şey halloldu.

Nick, «Brian, Albert ne demek istiyor?» diye sordu. «Bir çözüm yolu bulduğı belli. Böyle olduğu yüzünden de anlaşılıyor. Nedir bu.»

Brian, ona aldırmadı. Dikkatle başlarındaki derde çare bulan on yedi yaşındaki müzik öğrencisine bakıyordu. «Peki, ya sonra? Yırtıktan geçtikten sonra? Uçağı indirmek için nasıl uyanacağım?»

Laurel, «Lütfen biri ne olduğunu anlatır mı?» diye yalvardı. Nick'in yanına gitmiş, İngiliz de sağlam kolunu onun beline dolamıştı.

Brian kontrol panelindeki bir reostaya elini vurdu. Ayarlayıcının üzerinde

'Kabin basıncı' yazılıydı, «Albert bunu kullanmamı öneriyor. Hepimizin bayılması için.»

«Bunu yapabilir misin, ahbab? Gerçekten yapabilir misin?»

Brian, «Evet,» dedi. «Yolculuğun başlangıcında hostesler bir gösteri yaparlar.

'Küçük, altın gibi kabı burnunuzla ağzınızın üzerine kapayın ve normal şekilde soluk alın,' derler. Kabin basıncı düştüğünde bu kaplar otomatik olarak yerlerinden çıkarlar.»

Nick saate baktı. «Artık konuşmayı bırakıp bu işi yapsak. Zaman azalıyor.»

«Hemen değil.» Brian yine Albert'e döndü. «Uçağı yırtığa doğru döndürüp basıncı

düşürmeye başlayabilirim. Kabin basıncını dakik bir şekilde kontrol altında tutabilirim. Yırtıktan geçmeden önce hepimizi bayılabileceğimden eminim. Ama Laurel'in sorusunu unutma. Hepimiz bayılırsak uçağı kim kullanır?»

Delikanlı ağzını açtı, sonra da kapadı. Başını salladı.

O zaman Bob Jenkins söze karıştı. Sesi ifadesizdi. «Bence sen bizi Los Angeles'e uçurabilirsin. Ama bunu yapabilmen için bir başkasının ölmesi gerekiyor.»

Nick hemen, «Ne demek istediğini açıkla,» diye emretti.

Jenkins ne demek istediğini özetle açıkladı. O sırada Rudy Warwick de gruba katılmıştı.

Nick, «Bu olabilir mi, Brian?» diye sordu.

Kaptan pilot dalgın dalgın, «Evet,» dedi. «Olmaması için bir neden yok.» Artık on bir dakikaları vardı. O yırtıktan geçmeleri için on bir dakika. «Bu işi kim yapacak? Aranızda kura mı çekeceksiniz?»

«Buna gerek yok.» Nick kayıtsızca konuşuyordu. «Bu işi ben yapacağım.»

Laurel, «Hayır!» diye bağırdı. İrileşmiş olan gözleri daha koyu duruyordu.

«Neden sen? Senin olman şart mı?»

Bethany ona tıslar gibi, «Sus,» dedi. «Madem istiyor, öyle yapsın.»

Albert mutsuzca Bethany'ye döndü. Sonra Laurel'e ve en sonunda Nick'e. Bir ses, gönüllü sen olmalıydın, diye fısıldıyordu. Arizona'lı Yahudi gibi sert birine göre bir iş. Ama yaşamı çok seviyordu... ve hemen sona erdirmeyi de istemiyordu.

O yüzden ağzını açtı, sonra da bir şey söylemeden kapattı.

Laurel tekrar telaşla, «Neden sen?» dedi. «Niçin kura çekmiyoruz? Niçin Bob değil? Ya da Rudy? Veya ben?»

Nick onun kolunu tuttu. «Benimle bir dakika gelir misin?»

Brian, «Nick, fazla zamanımız yok,» diye anımsattı. Sakin sakin konuşmaya çalışmıştı. Ama sesinde çaresizlik, hatta belki de panik vardı.

«Biliyorum. Sen gerekli şeyleri yapmaya başla!» Nick, Laurel'i kapıdan çıkardı.

İngiliz küçük mutfakta durarak Laurel'i karşısına aldı. Genç kadın aynı anda acı gerçeği kavradı. Boston'a Nick gibi bir erkeğı bulmak için gitmek istemişti. Ve o adam uçaktaydı. Laurel'in bu keşfinin pek romantik bir yanı yoktu. Hatta oldukça feci bir şeydi bu.

Nick, «Belki aramızda bir şeyler olabilir,» dedi. «Sence bu konuda haklı mıyım? Bu sözlerimi doğru buluyorsan açık açık söyle. Naz yapacak zaman yok. Hiç yok.»

«Evet.» Laurel'in sesi titriyordu. «Haklısın sanırım.»

«Ama kesin olarak bilmiyoruz. Bilemeyiz. Her şey dönüp dolaşıp zamana geliyor değil mi? Zaman... ve uyku... ve bilmemek. Bu işi benim yapmam gerekiyor, Laurel. Her şeyimi dengelemeye çalıştım. Ama hesap defterimde çok açık var. Bu açığı kapatmam için tek şans bu. Ben de bu fırsattan yararlanmak niyetindeyim.»

«Ne demek istediğini anlaya...»

«Biliyorum, anlayamıyorsun. Ama ben anlıyorum.» İngiliz hızlı hızlı konuşuyordu.

Genç kadının kolunu tutup onu kendine doğru iyice çekti. «Sen bir tür macera peşindeydin, değil mi, Laurel?»

«Senin ne demek...»

Nick, Laurel'i hafifçe sarstı. «Sana söyledim. Zamanımız yok! Bir macera peşinde miydin?»

«Ben.. Evet.»

Brian pilot kabininden seslendi. «Nick!»

İngiliz o tarafa doğru dönüp, «Geliyorum!» diye cevap verdi. Sonra Laurel'e baktı. «Başka bir maceraya atılmanı istiyorum. Tabii bu felaketten sağsalım kurtulup buna da razı olursan...»

Genç kadın ona baktı. Dudakları titriyordu.

«Dinle, Laurel. Dikkatle dinle.» Bir an durdu, sonra sözcüklere basa basa konuşmaya başladı. «Vazgeçecektim. Buna karar vermiştim.»

«Neden vazgeçecektin?»

Nick sabırsızca başını salladı. «Bu önemli değil. Önemli olan bana inanıp inanmadığın. İnanıyor musun?»

Laurel, «Evet,» dedi. «Neden söz ettiğini bilmiyorum ama ciddi olduğuna inanıyorum.»

Brian kabinden uyardı. «Nick! Yırtığa doğru gidiyoruz!»

İngiliz öne doğru yeniden bir göz attı. Gözleri kısılmış pırıl pırıl parlıyordu.

Sonra tekrar Laurel'e baktı. «Babam Londra'nın güneyindeki Fluting köyünde yaşıyor. Anacadedeki bütün dükkânlara onu sorabilirsin. Bay Hopewell'i.

Yaşlılar onu hâlâ, 'Baba,' diye çağırıyorlar. Ona git ve vazgeçmeye karar verdiğimi söyle. Ama ona karşı sözlerinde direnmelisin. Çünkü adımı duyduğunda arkasını dönüp küfretmeye başlıyor. 'Benim oğlum yok,' diye haykırıyor. Israrcı

olabilir misin?»

«Evet.»

Nick başını sallayarak acımasızca gülümsedi. «İyi. Sana söylediklerimi tekrarla ve bana inandığını da açıkla. Belfast'taki kilisenin arkasında olanların kefareti için elimden geleni yaptığımı söyle.»

«Belfast.»

«Evet. Seni yine dinlemek istemezse o zaman babama 'Beni dinlemelisin,' de.

'Papatyalar yüzünden. Nick'in papatyaları getirdiği günü unutma.' Bunu da hatırlayabilir misin?»

«Papatyaları ona götürdüğün gün...»

Nick neredeyse gülecekmiş gibiydi,, Ama Laurel o zamana dek onunki kadar acı

duygular ve keder dolu bir yüz hiç görmemişti. «Hayır, papatyaları ona götürmedim. Ama önemli değil, işte yeni maceran bu. İstediyimi yapacak mısın?»

«Evet ama...»

«İyi. Teşekkür ederim, Laurel.» Nick, sol eliyle genç kadının ensesini kavrayarak yüzünü kendine yaklaştırdı. Laurel'i öptü. Dudakları soğuktu ve nefesi korku kokuyordu.

Sonra uzaklaştı.

Bethany «Boğuluyormuş gibi mi olacağız?» diye sordu. «Soluk alamıyormuş gibi?»

«Hayır.» Brian, Nick'in gelip gelmediğini anlamak için ayağa kalkmıştı. İngiliz kapıda gözüktüğünde tekrar yerine oturdu. Çok sarsılmış olan Laurel, Nick'i izledi. Brian, Bethany'ye, «Biraz başın dönecek, o kadar» diye açıkladı,

«Sersemleyeceksin... ve kendinden geçeceksin...» Nick'e bir göz attı. «Sonra hepimiz uyanacağız.»

Nick neşeyle, «Öyle,» dedi. «Ve kimbilir? Belki ben de o sırada hâlâ burada olurum. 'Kalp para her zaman ortaya çıkar,' derler. Öyle değil mi, Brian?»

«Her şey olabilir sanırım.» Brian bir kolu hafifçe indirdi. Gökyüzü iyice aydınlanmaya başlıyordu. Yırtık tam karşıdaydı, «oturun, arkadaşlarım. Nick, sen yanıma gel. Sana ne yapman gerektiğini göstereyim.. ne zaman uygulayacağını da açıklayacağım.»

Laurel, «Bir dakika,» dedi. Kendini biraz olsun toplamış, yüzüne de hafif bir renk gelmişti. Ayaklarının ucunda yükselerek Nick'i dudaklarından öptü.

İngiliz ciddi ciddi, «Teşekkür ederim...» diye mırıldandı.

«Vazgeçecektin. Kararını vermiştin. Beni dinlemezse, ona papatyamı götürdüğün günü hatırlatacağım. İyi ezberlemiş miyim?»

Nick güldü. «Hem de çok iyi, sevgilim. Hem de çok iyi.» Sol koluyla genç kadına sarılıp onu uzun uzun, sertçe öptü. Laurel'i bıraktığı zaman düşünceli bir tavırla, şefkatle gülümsedi. «Bu da bana yeter.»

Brian üç dakika sonra mikrofonu açtı. «Basıncı indirmeye başlıyorum. Herkes kemerlerini kontrol etsin.»

Hepsi de öyle yaptılar. Bütün sinirleri gerilmiş olan Albert, bir hışırtı duyacağını sanıyordu. Ama jetlerin düzgün uğultusundan başka ses işitilmiyordu.

Hiç mi hiç uykusu yoktu.

Bethany usulca, «Albert?» dedi. Sesi korku doluydu. «Lütfen bana sarılır mısın?»

Delikanlı, «Evet,» diye mırıldandı. «Eğer sen de bana sarılırsan.»

Arkalarında Rudy Warwick elinde tespihi yine duaya başlamıştı. Yan tarafta Laurel koltuğunun yanlarını sıkıca kavramıştı. Hâlâ Nick Hopewell'in dudaklarını

dudaklarında hissediyordu. Başını kaldırıp yukarıya doğru baktı. Derin derin, ağır ağır soluk almaya başladı. Maskelerin yukarıdaki yerlerinden düşmelerini bekliyordu... Doksan saniye sonra bu

da oldu.

Laurel, Belfast'taki günü de unutmamalıyım, diye düşündü. Kilisenin arkasında olanları. Nick günahının kefareti için her yaptığını da söyledi.

Kefaret... Birden kendinden geçti.

Brian tekrar, «Ne... yapacağını biliyorsun... değil mi?» dedi. Uykudaymış gibi boğuk bir sesle konuşuyordu. İleride 'zaman yırtığı' bütün gökyüzünü kaplıyordu adeta.

Nick, «Biliyorum,» diye karşılık verdi. Yüzündeki oksijen maskesi yüzünden onun da sesi boğuk çıkıyordu. Lastik maskenin yukarısında gözleri berrak ve sakindi.

«Kaygılanma Brian. Her şey yolunda. Artık uyu bakalım. Tatlı rüyalar görmeni dilerim.»

Brian kendinden geçmek üzere olduğunu hissediyordu.

Ama yine de gerçeklerle bağlantısını kesmek istemiyordu. Yırtığa bakarak, çok güzel, diye düşündü. Tanrım, ne kadar da güzel!

Sonra o görünmeyen elin uçağı yakalayıp sürüklemeye başladığını hissetti. Bu kez geri dönmeyeceklerdi.

«Nick,» diye mırıldandı. Konuşabilmek için tüm gücünü harcamak zorunda kalmıştı.

Elini ağır ağır kaldırdı.

Nick onun elini tuttu. «Uyu artık. Vücudunun kendinden geçme isteğiyle savaşma.

Tabii benimle birlikte gitmek istiyorsan o başka. Artık çok az kaldı.»

«Ben sadece sana... teşekkür etmek... istedim.»

Nick gülümseyerek onun elini hafifçe sıktı. «Bir şey değil, ahbap. Bu unutulmayacak bir uçuştur. Gösterilen film ve verilen mimozalar olmasaydı bile.»

Brian tekrar yırtığa baktı. Şimdi yırtığa doğru harika renklerden oluşan bir nehir akıyordu. Renkler dönüyor, birbirlerine karışıyor ve Brian'ın kamaşan gözlerinin önünde sözcükler oluşturuyorlardı.

SADECE KAYAN YILDIZLAR

Kaptan pilot merakla, «Bu Kayan Yıldızlar... biz miyiz?» diye sordu. Sesi sanki kulaklarına çok uzaklardaki bir evrenden geliyordu. Sonra karanlık etrafını sararak onu yuttu.

Nick şimdi yapayalnızdı. Uçaktaki tek uyanık adam. Vaktiyle Belfast'ta bir kilisenin arkasında üç çocuğu kurşun yağmuruna tutarak öldüren Nick. Çocuklar patatesleri el bombalarına benzemeleri için kurşuni renge boyayarak onları

atmaya başlamışlardı. Bunu neden yaptılar, diye kendi kendine sordu. Bir tür iddialaşmanın sonucu muydu? Gerçeği hiçbir zaman öğrenememişti.

Artık korkmuyordu. Ama çok çok yalnızdı. Bu onun için yeni bir duygu değildi.

Böyle tek başına ilk kez nöbet de beklemiyordu. Başkalarının yaşamlarının onun ellerine teslim edildiği çok olmuştu.

Yırtık gitgide yaklaşıyordu. Nick elini kabin basıncını kontrol eden reostaya attı.

Yırtık ne şahane, diye düşündü. Şimdi buradan fişkırان ışıklar son birkaç saat içinde karşılaştıkları şeylerin tam tersiydi. Nick sanki yeni bir hayat ve yeni bir hareketin birbirine karıştığı bir potaya bakıyordu.

Neden güzel olmasın? Belki de hayat... bütün hayat... burada başlıyor. Her günün her saniyesinde yaşam yeniden doğuyor. Burası yaratılışın beşiği ve zamanın da kaynağı. Umacıların bu noktadan öteye geçmelerine izin verilmiyor.

Jet motorları homurdanıyordu. Koltuğunda bayılmış olan Brian Engle'in vücudunu renkler yutuyordu adeta. Görkemli bir hayalete dönüşmüştü şimdi. Nick kol ve ellerinin renksizleştiklerini farkettiği zaman hiç şaşırmadı. Hayalet Brian değil. Benim.

Şimdi korkunç bir uğultu uçağın motorlarının gürültüsünü boğuyordu. Ansızın uçağın burnunun hemen ötesinde sanki bir güneş patladı.

Nick hiçbir insanın hayal edemediği renkleri gördü. Bu sadece zaman yırtığını değil kafasını, sinirlerini, kaslarını ve kemiklerini de doldurdu.

Nick, «Ah, Tanrım!» diye haykırdı. «Ne kadar GÜZEL!» Uçak yırtığa dalarken o da reostayı ayarladı.

Bir saniyenin binde biri kadar bir süre içinde Nick'in dişlerindeki dolgular fıkırdayarak yere düştüler. Onları genç adama diz görevini yapan teflon disk izledi. Kuzey İrlanda'daki çarpışmadan biraz daha şerefli bir çatışmanın hatırasıydı bu.

Ve Nick Hopewell ortadan kalktı.

Brian ilk önce gömleğinin ıslak olduğunu ve başının da tekrar ağrımaya başladığını farkettiler. Koltuğunda ağır ağır doğruldu. Başına saplanan ağrı

yüzünden suratını buruşturarak kim olduğunu anımsamaya çalıştı. Nerede olduğunu da. Kendi kendine, neden çabucak uyanmayı bu kadar çok istiyorum, diye sordu.

Yaptığım önemli iş neydi?

Kafası fısıldadı. Hava kaçması. Ana salondan hava sızıyor. Basınç dengelenmezse büyük bir dert...

Hayır, bu doğru değildi. Basınç dengelenmişti. Daha doğrusu her şey esrarlı bir şekilde kendi kendine düzelmmişti. Ve o da uçağı güvenle LAX'a indirmişti. Sonra yeşil bleyzerli adam gelmişti ve...

Anne'in cenaze töreni! Tanrım! Uyuyakalmışım.

Brian birden gözlerini açtı. Ama bulunduğu yer bir motel odası değildi. Ya da Anne'in kardeşinin Revere'deki evinin misafir odası. Pilot kabinin camından yıldızlarla dolu bir gökyüzüne bakıyordu.

Birdenbire... her şeyi anımsadı.

Hızla doğruldu. Kendini akşamdan kalmış gibi hissediyordu. Burnundan akan kanlar panele damlıyordu. Başını eğdi ve gömleğinin kan içinde olduğunu farkettiler.

Tabii, diye düşündü. Çoğu zaman basıncın düşmesi buna neden olur. Acaba şimdi kaç yolcum kaldı? Hatırlayamıyordu. Kafasının içi koyu bir sisle dolmuştu sanki.

Yakıt göstergelerine baktı. Kritik nokta yaklaşıyordu. Ama uçak tam olması

gereken yerdeydi. Hızla Los Angeles'e doğru iniyorlardı. Çok geçmeden başka bir uçağın yoluna çıkabilirlerdi.

Kendinden geçmeden önce yanında biri vardı... Kimdi o? Brian bir an düşündükten sonra hatırladı. Nick, tabii. Nick Hopewell. O gitmişti. İngiliz'in 'kalp para'

olmadığı anlaşılıyordu. Ama Nick üzerine düşeni yapmıştı. Yoksa Brian şimdi uyanamayacaktı.

Telaşla telsize uzandı. «LAX alan kontrolü. Burası American Pride uçağı.

Sefer...» Durakladı. Hangi seferdi bu? Anımsayamadı. Kafasındaki sis buna engel oluyordu.

Arkasından biri titrek bir sesle sersem sersem, «Yirmi dokuz numaralı sefer değil mi?» diye mırıldandı.

«Sağol, Laurel.» Brian dönmedi. «Şimdi yerine geçip kemerini bağla. Bu uçakla bazı oyunlar yapmam gerekebilir.» Tekrar mikrofona konuşmaya başladı. «American Pride, 29 numaralı uçuş seferi. Tekrarlıyorum: Yirmi dokuz. Yer Kontrolü: Acil durum! Acil durum! Lütfen önümdeki her uçağı yolumun üzerinden uzaklaştırın. 85

dereceyle geliyorum. Yakıtım tükendi. Bir itfaiye arabası çıkarın ve...»

Laurel arkasından ifadesiz bir sesle, «Ah, boşversene,» dedi. Brian hızla döndü.

Başına saplanan sancıya ve burnundan akan kanlara da aldırmadı. «Kahretsin!

Otursana! Önceden haber vermeden yoğun bir trafiğe karışmak üzereyiz. Boynunun kırılmasını istemiyorsan...»

Laurel yine ifadesiz bir sesle, «Burada yoğun trafik yok,» diye açıkladı. «Ne de itfaiye arabaları. Nick boş yere öldü. Ben de onun haberini iletme fırsatını

bulamayacağım. Aşağıya bir baksana.»

Brian denileni yaptı. Artık Los Angeles'in dış mahallelerinin üzerinden uçuyorlardı ama aşağıda karanlıktan başka hiçbir şey yoktu.

Hiçbir şey... Ve hiç kimse.

Laurel Stevenson, korku ve düşkünlüğüyle hıçkırmaya başladı.

Uçak bomboş sokakların üzerinden geçerken gölgesi üzerlerine düşmüyordu. Şafağa daha bir saat vardı.

Uçağın alt kısmı açıldı ve iniş takımları uzandı. American Pride havaalanına doğru alçalmaya başladı. Dokuz metre kadar aşağıda beton pist uzanıyordu.

Brian'ın bu kez uzun uzadıya manevra yapması imkânsızdı. Yakıt göstergelerinin ibreleri sıfırın üzerinde duruyordu. Brian dalışa geçti. Bir sarsıntı oldu.

Pilotun dişleri çatırdadı, burnu tekrar kanamaya başladı. Yardımcı pilot koltuğunda oturan Laurel haykırdı.

Brian mikrofonu kaptı. «Sıkı tutunun! Sert bir iniş yapacağız! Sıkı tutunun!»

Uçak piste inerek korkunç bir sessizlik içinde ilerledi. United terminaline yaklaşıyorlardı. Binanın önünde en aşağı on iki uçak duruyordu.

Brian'ın sesi mikrofondan tekrar yükseldi. «Sıkı tutunun! Çarpışacağız! Sıkı tutunun! Bu...»

American Pride 29, terminalin 29 numaralı kapısına çarparak durdu. Korkunç, boğuk bir gürültü duyuldu. Bunu cam şangırtıları ve ezilen maden levhaların sesi izledi. Brian bir an koltuğunun arkalığına yapıştı sanki. Sonra dikleşerek patlamayı bekledi. Ama sonra depolarda patlayacak kadar yakıt kalmamış olduğunu hatırladı.

Kontrol panelindeki düğmeleri kapattı. Sonra da Laurel'in ne durumda olduğunu anlamak için ona döndü. Genç kadın bulanık gözlerle uyuşukça ona bakıyordu.

Brian titrek bir sesle, «Bir daha böyle bir şeye kalkışmayacağım,» dedi.

Laurel, «Çarpıp parçalanmamıza izin vermeliydin. Denediğimiz her şey... Dinah...

Nick... Hepsi de boşunaydı. Burada da durum aynı. Aynı.»

Brian kemerini çözerek yalpalaya yalpalaya ayağa kalktı. Mendilini cebinden çıkarıp Laurel'e uzattı. «Burnunu sil. Kanıyor.»

Genç kadın mendili alarak sanki yaşamı boyunca böyle bir şey hiç görmemiş gibi baktı.

Brian ağır ağır ana salona gitti. Kapıda durup yolcuları saydı. Geride kalan birkaç yolcusunun durumları fenaya benzemiyordu. Bethany taşını Albert'in göğsüne dayamış hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Rudy Warwick kemerini çözüp ayağa kalkarken başını yukarıdaki rafa çarptı. Tekrar yerine çöktü. Brian'a hiçbir şey anlayamıyormuş gibi sersem sersem baktı. Brian nedense, Rudy acaba hâlâ aç mı, diye düşündü. Ama sanmıyorum..

Sonra yolculara, «Uçaktan inmeliyiz» dedi.

Bethany başını kaldırdı. «Ne zaman gelecekler?» Sinir krizi geçirmek üzereydi.

«Bu kez ne kadar zaman sonra bize ulaşacaklar? Onların sesini duyuyor musunuz?»

Brian'ın başına yine bir sancı saplandı. Ayaklarının üzerinde sallandı.

Bayılacağından emindi.

Biri kolunu beline dayayarak yardım etti. Brian şaşkınlıkla baktı. Bunu yapan Laurel'di.

Genç kadın usulca, «Kaptan Engle haklı,» dedi. «Uçaktan inmeliyiz. Belki de durum gözüktüğü kadar kötü değil.»

Bethany sinirli sinirli, havlarcasına güldü. «Daha ne kadar kötü olabilir? Ne kadar kötü...»

Albert, «Burada farklı bir şey var,» dedi. Delikanlı pencereden bakıyordu. «Bir şey değişmiş. Ne olduğunu bilmiyorum.. Ama her şey aynı değil.» Önce Bethany'ye baktı. Sonra Brian'la Laurel'e. «Aynı değil.»

Kaptan pilot, Bob Jenkins'in yanında durarak eğildi ve pencereden dışarı bir göz attı. Bu alan ona Bangor'dakinden çok farklı gözükmedi. Sadece daha fazla uçak vardı. Ama onlar da terkedilmişti. Ancak Brian, Albert'in yine de haklı

olabileceğini düşündü. Görmekten çok hissedir yordu. Arada, kavrayamadığı çok önemli bir fark vardı. Bunu yakalayacak gibi oluyor ama başaramıyordu. Tıpkı

karısının parfümünün ad gibi.

Parfümünün adı 'L'Envoi,' hayatım. Ben her zaman bu kokuyu sürerim. Hatırlamıyor musun?

Hatırlamıyor musun?

Brian, «Haydi, gelin,» dedi. «Bu sefer pilot kabinindeki kapaktan çıkacağız.»

Brian panelin hemen altındaki kapağı açıp aşağıya atladı. Ön bagaj yerinden geçerek uçağın burnundaki geniş kapağı açtı. Albert ona katılarak Bethany'nin inmesine yardım etti. Brian da Laurel'in inmesine. Sonra Brian'la delikanlı

kemikleri cama dönüşmüş gibi hareket eden Warwick'in yardımına koşular. Warwick hâlâ tepihini sıkıca tutuyordu. Şimdi pilot kabininin altında toplanmışlardı.

Bob Jenkins yukarıda yere çömelmiş, delikten onlara bakıyordu.

Brian el merdivenini yerinden çıkararak geniş kapaktan sarkıttı. Önce kendisi alana indi. Sonra da diğerleri onu izlediler. Brian ayağı asfaltta değdiği an çılginca bir isteğe kapıldı. Elini kalbine

koyarak bozulmuş süt ve ekşimiş bal ülkesi bu yolculuktan sağ kurtulanların artık... Hiç olmazsa Umacılar gelinceye kadar, diye bağıracaktı.

Ama hiç sesini çıkarmadı. Diğerleriyle birlikte orada durup çevresine bakındı.

Hafif bir rüzgâr yanağını okşuyordu. Uzaklardan bir ses duydu. Ama bu Bangor'da yavaş yavaş farkettileri o çatırtı ve şapırtıya benzemiyordu. Yine de ne olduğunu anlayamadı.

Bethany, «O nedir?» diye sordu. «Şu uğultu? Elektrik uğultusuna benziyor.»

Jenkins düşünceli düşünceli, «Hayır, benzemiyor,» dedi. «Bu tıpkı...»Başını salladı.

Brian, «Şimdiye dek duyduğum seslere hiç benzemiyor,» dedi, ama bundan da pek emin değildi.

Bethany sinirli sinirli bağırды. «Onlar değil mi? Onlar geliyorlar! Dinah'nın sözünü ettiği Umacılar!»

Kaptan pilot, «Sanmıyorum,» dedi. «Ses hiç de aynı değil.» Ama midesinden vücuduna buz gibi bir korku yayılmaya başlamıştı.

«Şimdi ne olacak?» Warwick'in sesi karga gibiydi. «Her şeye yeniden mi başlayacağız?»

Brian, «İçeri girmek için bagaj kayışına gerek kalmayacak,» dedi. «Bu da bir başlangıç sayılır. Servis kapısı açık.» Uçak binaya çarptığı zaman tekerlekli merdiven de kapının önünden kaymıştı. Ama onu tekrar uygunca yerleştirmek hiç de zor olmayacaktı. «Haydi.»

Hep birlikte merdivene doğru ilerlediler.

Brian, «Albert?» dedi. «Bana yardım et de şu merdiveni...»

Jenkins, «Bir dakika!» diye haykırdı.

Brian döndü. Yazar etrafına ihtiyatla karışık bir şaşkınlıkla bakıyordu. Ve o şaşkınlık dolu gözlerindeki yeni ifade neydi? Umut mu? «Ne var, Bob? Ne görüyorsun?»

«Yine boş bir alan. Ama hissettiklerime gelince...» Jenkins parmaklarını yüzüne götürdü. Sonra da elini havaya kaldırdı.

Brian, Jenkins'e ne demek istediğini soracakken duraksadı. Çünkü yanıtı kendisi de biliyordu. Bunu uçaktan indikleri zaman farketmemiş miydi? Evet. Farketmiş

ama sonra üzerinde durmamıştı.

İşte şimdi de hafif bir rüzgâr yüzüne çarpıyordu. Yani hava hareket halindeydi.

Albert, «Tanrım!» diyerek parmağını ağzına soktu, sonra havaya kaldırdı.

Olanlara inanamıyormuşçasına gülümsedi.

Laurel, «Hepsi bu kadar değil,» dedi. «Dinleyin.» Uçağa doğru koştu. Sonra da dönüp onlara doğru geldi. Saçları rüzgârda uçuşuyor, yüksek topuklu ayakkabıları

asfaltın üzerinde tıkrıyordu. «Duydunuz mu? Duydunuz mu?»

Evet, duymuşlardı. Sesler artık boğuk ve hafif değildi. Brian, Laurel'in konuşmasını dinlerken Bangor'daki durumu hatırladı. Orada sesler sanki kafalarına pirinç ya da kurşundan birer çan geçirilmiş gibi boğuk çıkıyordu.

Bethany ellerini kaldırdı, tempoyla birbirine vurmaya başladı Neşeyle gülüyordu.

Warwick, «Bu ne anlama...» diye başladı.

Albert sevinçten tizleşmiş bir sesle bağırdı. «Uçak! Şimdi neyin farklı olduğunu alıyorum! Uçağa bakın! Onun da diğerlerinden artık farkı yok!»

Dönerek baktılar. Hiçbiri uzun süre konuşmadı. Belki de konuşacak halde değillerdi. Bangor'da yakıtını aldıkları jet uçağının rengi kararmış, gövdesi de eskimişti. Ama şimdi 29 da dahil bütün uçaklar aynı derecede yeni ve pırıl pırıldılar.

Warwick, Jenkins'e döndü. «Bütün bunlar ne anlama geliyor? Ne demek bu? Her şey normale döndüyse elektrik nerede? Ya insanlar?»

Albert, «Ve bu gürültü nedir?» diye sordu.

Ses daha da yaklaşmış ve berraklaşmıştı.

Jenkins başını sallayarak döndü. «Bilmiyorum. Şimdi merdiveni yerine itip içeri...»

Laurel onu omzundan yakaladı. «Sen bir şey biliyorsun?» Sesi sinirli ve gergindi. «Bunun farkındayım. Neden hepimize açıklamıyorsun?»

Jenkins bir an kararsızlıkla duraksadı, sonra da, «Olmaz,» dercesine başını

salladı. «Şu anda bir açıklama yapacak durumda değilim, Laurel. Önce içeri girip çevreye bir göz atmak istiyorum.»

Bu cevapla yetinmek zorunda kaldılar. Brian'la Albert merdiveni iterek yerine taktılar. Hepsi de teker teker yukarı çıktılar. Brian en gerideydi.

Sonunda kendilerini büyük, daire biçimi bir salonda buldular. Dışarıdaki o uğultu gitgide yükseliyordu, «aaaaaa...»

Jenkins yönetimi ele aldı. «Benimle gelin. Lütfen çabuk olun.» Öne geçerek yolcuları kafeteryaya götürdü.

Hiç duraksamadan kontuarın arkasına geçerek tezgâhın üzerindeki pastalardan birini aldı. Selofanı dişleriyle yırtmaya çalıştı... Sonra protezinin uçakta kaldığını anımsadı. Öfkeyle hafifçe homurdanarak pastayı Albert'e uzattı. «Bu işi sen yap!» Gözleri parlamaya başlamıştı. «Çabuk ol, Albert! Çabuk ol!»

Albert, «Çabuk Watson, oyun başladı!» diyerek delicesine güldü.

Selofanı açıp yazara baktı. Jenkins çabucak başını salladı. Albert pastayı

ısırdı. Pastanın iki yanlarından krema ve ahududu reçeli fişkirmişti.

Albert güldü. «Çok nefis! Nefis!» Pastayı Bethany'ye uzattı. Bethany de pastadan iri bir parça kopardı.

Laurel'in burnuna ahududunun kokusu gelmişti ve midesi garip bir şekilde gurulduyordu. Genç kadın bir kahkaha attı. Birdenbire sevinçten başı dönmeye başlamış, adeta sarhoş olmuştu. Artık orada olmayan Nick'i düşündü. O, diğerlerinin buraya ulaşabilmeleri için ölmüştü. Kendi kendine, Nick bu kadar sevindiğim için bana kızmazdı, dedi.

Dışarıdaki ses daha da yükselmişti. «AAAAAAAAA...»

Bob Jenkins telaşla kontuarın arkasından fırladı. «Çabuk olun! Neredeyse o olacak. Her an olabilir. O sırada burada bulunmamalıyız. Bence çok tehlikeli.»

Bethany, «Tehlikeli olan nedir...» diye başladı ama Albert kolunu kızın omzuna dolayarak onu Jenkins'in peşinden sürükledi. Yazar deli gibi kafeteryadan fırlamıştı bile.

Diğerleri de onun arkasından koşuyorlardı. Tekrar salona girerlerken Brian garip bir ışığın boş koltukların üzerinde uçtuğunu farketti. Renkler birbirini izliyordu. Kırmızı maviyi, sarı kırmızıyı, yeşil de sarıyı. Kaptan pilot ürperdi. Bütün tüyleri diken diken olmuştu. O an, bir şeyin eşiğindeyiz, diye düşündü. Büyük ve şaşırtıcı bir şeyin.

Jenkins bağıyordu. «Bu tarafa! Duvarın önüne dizilin!»

Brian'la diğerleri Jenkins'e katıldılar. Daire şeklindeki büyük salonda ışıklar birden daha da parlaklaştı... Sonra sönükleşip kaybolmaya başladı. Ama o ses gitgide artıyordu. Brian şimdi o uğultu arasında bazı sesleri ayırt edebildiğini düşündü. İnsan sesleri. Ayak sesleri. Hatta birkaç bebeğin ağlaması.

Laurel, «Ne olduğunu bilmiyorum!» diye bağırdı. «Ama bu olağanüstü bir şey!»

Yarı ağlıyor, yarı gülüyordu. «Ve çok hoşuma gidiyor!»

Jenkins, «Burada güvenlikte olduğumuzu umarım,» dedi. Aslında olduğumuzdan eminim. Ana trafik yollarından kaçtık.»

Brian, «Ne olacak?» diye sordu. «Bildiğin nedir?»

Jenkins, «Doğuya giderken de yine zaman yırtığından geçmiştik,» diye bağırdı.

«Ve zamanda geriye doğru bir yolculuk yaptık. Geçmişe gittik! Belki de sadece on beş dakika geriye... Bunu söylediğimi hatırlıyor musun?»

Brian başını salladı.

Albert'in gözleri aniden parladı. «Bu sefer de geleceğe ulaştık! Öyle değil mi?

Bu kez yırtık bizi geleceğe getirdi!»

Jenkins, «Öyle sanıyorum,» diye karşılık verdi. Çaresizce gülümsüyordu. «Bizsiz ilerlemiş ve ölmüş olan bir dünya yerine, doğmayı bekleyen bir dünyaya eriştik!

Yeni açılmak üzere olan bir gül kadar taze bir dünyaya. İşte şimdi bu oluyor sanırım. Duyduğumuz da bu. Hissettiğimiz de. Yaşayan hiçbir kadın ya da erkeğin görmediği bir şeye tanık olacağımızı sanıyorum. Bir dünyanın oluşunu gördük.

Şimdi de başka birinin doğuşunu göreceğiz. Yani... şimdi o bizi yakalamak üzere.»

O uğultu hafiflerken sesler daha belirginleşti. Laurel bazı sözcükleri, hatta cümleleri seçebildiğini farketti.

«... o karar vermeden önce kendisini aramam gerekiyor...»

«... bence bu hiç de uygun değil...»

«... bütün bunları ana şirkete devredebilirsek...»

Brian Engle mutlulukla kendinden geçmişti. Bu ona öyle bir mutluluk veriyordu ki. Laurel'in elini tuttu. Kadın parmaklarını sıkarken Brian da güldü.

Yanlarında Albert aniden Bethany'ye sarıldı. Bethany de onun yüzüne öpücükler kondurmaya başladı. Jenkins'le Warwick memnun memnun birbirlerine gülümsediler.

Sanki dünyanın en olmayacak bir yerinde karşılaşan eski iki arkadaştılar.

Yukarıda, tavandaki ışıklar teker teker yandı. Brian'ın burnuna birdenbire çeşitli kokular gelmeye başladı: ter, parfüm, traş losyonu, kolonya, sigara, deri, sabun, deterjan.

Daire şeklindeki büyük salon bir dakika kadar daha boş kaldı. Sadece yarı-canlı

insanların konuşmaları ve ayak sesleri duyuluyordu. Brian, olanları göreceğim, diye düşündü. Hareket halindeki şimdinin yerinde duran geleceğe kenetlendiğine tanık olacağım. Ve şimdi, bir lokomotif gibi geleceği çekip götürecektir. Zamanın bir gül gibi açtığını göreceğim.

Jenkins, «Hazır olun,» diye uyardı. «Bir sarsıntı olabilir.»

Brian bir saniye sonra sarsıntıyı hissetti. Sadece ayakları değil bütün vücuduyla. Aynı anda görünmeyen bir el sırtına dayanarak onu itti sanki. Öne doğru sallandı. Laurel de öyle. Albert, Warwick'in yere kapaklanmaması için onu tutmak zorunda kalmıştı. Ama Warwick buna aldırmadı bile. Sevinçle aptal aptal sırıtıyordu.

Laurel, «Bak!» diye inledi. «Ah, Brian... bak!»

Brian'ın o anda soluğu gırtlığına takılıp kaldı.

Salon hayaletlerle dolmuştu.

Uçucu, saydam silüetler salonda sağa sola gidiyorlardı: takım elbiseli, elleri çantalı işadamları, zarif yol kıyafetleri giymiş kadınlar, blucinli ve tişörtlü

gençler. Brian hayalet bir babanın hayalet iki çocuğu ellerinden tuttuğunu gördü. Diğer hayaletler de koltuklarda oturuyor ve saydam gazeteleri okuyorlardı. Sonra renkler titreşerek silüetleri doldurmaya başladı. Onları net bir şekilde gözle görülür hale getirdiler. Yankılanan gürültüler de gerçek insan seslerine dönüştü.

Brian şaşkın şaşkın, kayan yıldızlar, diye düşündü. Sadece kayan yıldızlar.

Değişiklik olduğu sırada o kalabalıkta sadece iki çocuk American Pride'in sağ

kalan yolcularına bakıyorlardı. Ve sadece onlar bomboş duvarın önünde ansızın dört erkekle iki kadının belirmediğini gördüler.

Küçük erkek çocuk babasının sağ elini çekiştirirdi. «Babacığım!»

Küçük kız da babasının sol elini çekiştirip duruyordu. «Baba!»

Adam çocuklarına sabırsızca bir göz attı. «Ne var? Ben annenizi bulmaya çalışıyorum.»

Küçük kız Brian'la diğerlerini işaret etti. «Yeni insanlar! Şu yeni insanlara bak, baba!»

Adam bir an Brian'la yanındakilere baktı. Sonra dudakları endişeyle gerildi.

Kaptan pilot, bunun nedeni kan sanırım, diye düşündü. Onun, Laurel'in ve Bethany'nin burunları kanamıştı. Adam, çocuklarının ellerini daha sıkıca kavrayarak hızla sürüklemeye başladı. «Çok güzel. Şimdi annenizi bulmama yardım edin. Tanrım! Ne karışık işler bunlar!»!

Küçük erkek çocuk, «Ama onlar daha önce orada değillerdi,» diye üsteledi.

«Onlar...»

Sonra babayla çocukları kalabalığa karışarak gözden kayboldular.

Brian monitörlere baktı. Dördü on yedi geçiyordu. Burası oldukça kalabalık, dedi içinden. Bunun nedenini de biliyorum.

Yukarıdaki hoparlörden bir ses yükseldi. Sanki biri Brian'ın tahminini destekliyordu. «Los Angeles Havaalanından doğuya yapılacak bütün uçuşlar, Mojave Çölü üzerindeki olağanüstü hava koşulları yüzünden geciktirilmiştir. Bu yüzden özür diliyor, ancak bu güvenlik önlemi süresince sabır ve anlayışla davranmanızı

rica ediyoruz. Tekrarlıyoruz: Los Angeles Havaalanında doğuya...»

Brian, olağanüstü hava koşulları, diye düşündü. Ah, evet! Dünyadaki en garip hava koşulları onlar!

Laurel dönerek Brian'ın yüzüne baktı. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu ama onları silmeye çalışmadı. «Söylenenleri duydun mu? O küçük kızın söylediklerini duydun mu?»

«Evet.»

«Gerçekten biz öyle miyiz, Brian? Yeni insanlar mıyız biz? Sence öyle miyiz?»

Brian, «Bilmiyorum,» dedi. «Ama kendimi öyle hissediyorum.»

Albert bağırdı. «Ne harikaydı! Tanrım! Ne olağanüstüydü!»

Bethany mutlu mutlu, «Harikaların harikası!» diye haykırarak yine tempoyla el çırpmaya başladı.

Jenkins sordu. «Şimdi ne yapacağız, Brian? Bu konuda bir fikrin var mı?»

Kaptan pilot kalabalık salona baktı. «Ben dışarı çıkmak istiyorum. Taze havayı içime çekeceğim. Ve gökyüzüne bakacağım.»

«İlgililere olanları haber vermemiz...»

Brian, «Bunu yapacağız,» dedi. «Ama önce gökyüzünü görmeliyim.»

Warwick umutla sordu. «Belki yiyecek bir şeyler de buluruz, değil mi?»

Brian güldü. «Neden olmasın?»

Bethany, «Saatim durmuş,» dedi.

Brian saatine baktı. Onunki de durmuştu. Hepsinin saatleri de aynı durumdaydı.

Kaptan pilot saatini çıkarıp kayıtsızca yere attı. Kolunu Laurel'in beline dolayarak, «Haydi, buradan kaçalım!» dedi. «Ama belki içinizde doğuya kalkacak uçağa binmek isteyenler vardır.»

Laurel, «Bugün olmaz,» diye karşılık verdi. «Ama yakında tâ İngiltere'ye kadar gideceğim. Orada görmem gereken biri var. Adam...» Bir an köyün adını

anımsayamadı... Ama sonra rahatladı. «Adam Fluting'de oturuyor. Anacaddede onu herkese sorabilirsin. İhtiyarlar ondan hâlâ, 'Baba,' diye söz ediyorlar.»

Albert, «Sen neden söz ediyorsun?» diye sordu.

Laurel güldü. «Papatyalar! Ben papatyalardan söz ediyorum! Haydi... gidelim artık.»

Jenkins neşeye gülümserken pembe dişetleri ortaya çıktı. «Bana gelince... Ben bir daha Boston'a giderken trene bineceğim.»

Laurel, Brian'ın yerdeki saatini ayağının ucuyla itti. «Onu istemediğinden emin misin? Pahalı bir şeye benziyor.»

Kaptan pilot, «Hayır,» diyerek başını salladı ve genç kadını alnından öptü.

Laurel'in saçları inanılmayacak kadar güzel kokuyordu. Brian kendini çok iyi hissediyor, hatta bundan daha öte bir şeyler duyuyordu. Sanki yeniden doğmuştu.

Her zerresi yeni ve tazeydi. Dünya henüz hiçbir yanını etkilememişti. Hatta kollarını açarsa, motorlara gerek olmadan uçabileceğine bile inanıyordu. «Saati istemiyorum. Zamanı biliyorum.»

«Öyle mi? Saat kaç o halde?»

«Şimdiyi otuz geçiyor.»

Albert, Brian'ın omzuna vurdu.

Hep birlikte, bekletildikleri için sınırlanan yolcuların arasından geçip salondan dışarı çıktılar. Yolcuların çoğu merakla onların arkasından baktı. Ama bunun tek nedeni içlerinden bazılarının bir süre önce burunlarının kanamış

olması değildi. Ya da kendileri zorluklarla karşılaşmış öfkelenirken onların yanlarından geçerken gülmeleri.

Yolcuların çoğu da onlara bakıyorlardı. Çünkü bu altı kişi, kalabalık salondaki her insandan daha parlak gözüküyordu.

Onlardan daha gerçek gibiydiler.

Daha canlı.

Brian, sadece kayan yıldızlar, diye düşündü ve aniden uçakta hâlâ bir yolcu olduğunu hatırladı. Siyah sakallı adamı. Kaptan pilot gülerken, adam bu sarhoşluğunu hiçbir zaman unutamayacak, diye düşündü.

Kolunu Laurel'in beline daha da sıkıca dolayıp onu koşturmaya çalıştı. Kadın da gülerken ona sarıldı.

Sonra altısı da yürüyen merdivenlere ve dışarıdaki koskocaman dünyaya doğru koşmaya başladılar.

GİZLİ PENCERE,

GİZLİ BAHÇE

GECE YARISINI İKİ GEÇE

Kapıda duran adam, «Hikâyemi çaldın,» dedi. «Hikâyemi çaldın ve şimdi bu konuda bir şeyler yapılması gerekiyor. Doğru doğrudur. Haklı da haklı. Ve bir şeyler yapılmalı.»

Bir an uyuyakalmışken kaldırılan Morton Rainey henüz kafasını toplayamamıştı.

Adama ne diyeceğini bilmiyordu. Tabii çalışırken durum hiç de böyle değildi. İyi ya da hasta, uyanık ya da yarı uykulu, her zaman başarılıydı. O bir yazardı ve roman kahramanına iğneli bir yanıt verdirtmekte hiçbir zaman zorluk çekmezdi.

Rainey ağzını açtı. Ama aklına şöyle etkili bir laf gelmiyordu... Hatta etkisizi bile... O yüzden ağzını tekrar kapatmak zorunda kaldı.

Bu adam gerçeğe hiç benzemiyor, diye düşündü. William Faulkner'ın roman kahramanlarından birini andırıyor.

Ama tabii bu düşüncesinin sorunu çözümlenmeye bir yararı olmadı. Ancak Rainey haklıydı. Batı Maine'in bu ücra köşesinde, kapısını çalmış olan yabancı kırk beş

yaşlarında gözüküyordu. Çok sıskaydı. Yüzü sakin, hatta huzurluydu. Ama suratı

çizgi çizgiydi. Geniş alnında dalgalı, yatay çizgiler vardı. Gözlerinin iki yanında ise yelpazemsi kırışıklar Diğer çizgiler ince dudaklarının kenarından çenesine kadar iniyorlardı Yabancı'nın gözleri parlak, koyu bir maviydi. Rainey onun saç rengini anlayamadı. Çünkü kafasına yuvarlak tepeli, geniş kenarlı siyah bir şapka geçirmişti. Şapkanın kenarları kulaklarına dek iniyordu. Quaker'ların giydikleri şapkalara benziyordu. Yabancı'nın favorileri de yoktu. Belki de o yuvarlak tepeli şapkanın altında kafası Telly Savalas'ınki kadar çıplaktı.

Yabancı'nın arkasında mavi bir iş gömleği vardı. Bütün düğmelerini düzgünce iliklemişti. Derisi gevşek boynu traştan kızarmıştı. Kravatsızdı. Gömleğini ona biraz bol gelen blucininin beline

sokmuştu. Ayaklarındaki kahverengi ayakkabıların boyası iyice gitmişti. Bu ayakkabılar bir katırın on beş santim arkasından, sabanın artık verimliliğini kaybetmiş topraklarda bıraktığı izlerde yürümek için yapılmıştı sanki.

Rainey sesini çıkarmadığı için yabancı, «Ee?» dedi.

Yazar sonunda, «Seni tanımıyorum,» diye karşılık verdi. Kanepeden kalkarak kapıyı açtığından beri söylediği ilk sözdü bu. Ve bu sözler Rainey'nin kulağına bile pek aptalca geldi.

Yabancı, »Bunu biliyorum,» dedi. «Önemli olan bu değil. Ben seni tanıyorum, Sayın Bay Rainey. İşte önemli olan da bu.» Bir an durup sonra yine tekrarladı.

«Hikâyemi çaldın!» Elini uzattı.

Rainey ilk kez o zaman yabancının elinde bir şeyler olduğunu farkettiler. Bir deste kâğıt. Ama bunlar sıradan kâğıtlar değil, bir roman müsvettesiydi. Yazar, insan bu işte bir süre çalıştıktan sonra böyle şeyleri hemen farkediyor, dedi kendi kendine. Özellikle reddedilmiş bir romanın müsvettesini.

Aynı anda birden karşısındakinin o 'Deliler'den olabileceğini düşündü. Aslında onlardan biriyle karşılaşmakta biraz gecikmişti. Tabii artık bunun zamanı çoktan gelmiş de geçmişti bile. Son üç romanı 'En Çok Satan Kitaplar' listesine girmişti ama o efsanevi gruptan biriyle ilk kez karşılaşılıyordu. Rainey sıkıntıyla karışık bir korku duydu. Sonra düşünceleri bir nokta üzerinde toplandı. Şimdi bu deliyi başımdan nasıl çabucak atacağım? Ve bir mesele çıkarmadan?

Mort Rainey, «Ben roman müsvettelerini okumam...» diye söze başladı.

Toprak kirasını ürünle ödeyen bir çiftçiye benzeyen yorgun suratlı adam, «Bunu çoktan okudun,» dedi. «Ve çaldın.» Basit bir gerçekten söz ediyormuş gibi konuşmuştu. Havanın güzel olduğunu açıklayan birinin tavrıyla.

Mort'un kafası bugün ağır çalışıyordu anlaşılabilir. İlk kez orada ne kadar yalnız olduğunu düşündü. Tashmore Glen'deki eve ekimin başlarında gelmişti. New York'ta berbat iki ay geçirdikten sonra buraya kaçmıştı. Boşanma kararı da daha geçen hafta kesinleşmişti.

Ev çok büyüktü. Zaten yazlık bir evdi. Glen de bir sayfiye kasabasıydı. Tashmore Gölünün kuzeydeki koyunun kıyısından geçen bu yolda ancak yirmi ev vardı. Temmuz ya da ağustosta burada birçok kişi kalıyordu. Ama şimdi temmuz ya da ağustos değildi. Ekimin sonu yaklaşıyordu. Yazar silah sesini kimsenin farketmeyeceğini biliyordu. Ses duyulsa bile çoğu kişi birinin sülün ya da bildircin avladığını

düşünecekti. Av mevsimi gelmişti.

«Seni temin ederim...»

Siyah şapkalı adam o olağanüstü sabrıyla, «Bunu yapabileceğini biliyorum,» dedi.

«Biliyorum.»

Mort yabancının omzunun üzerinden onun arabasını görebiliyordu. Eski bir steysin. Bozuk yollarda çok dolaşmış gibiydi. Plaka Maine eyaletininkine benzemiyordu. Ancak Mort onun hangi eyaletten olduğunu anlayamadı. Kaç zamandır göz doktoruna gidip gözlüğünü değiştirmesi gerektiğini düşünüyordu. Hatta geçen yazın başlarında bu basit angaryayı da yapıvermek istemişti. Ama sonra nisanda bir gün Henry Young onu aramış ve, «Alışveriş merkezinde, karın Amy'nin yanında gördüğüm adam kim?» diye sormuştu. «Akrabanız mı?» O zaman Mort'un kuşkuları

hızla artmış ve her şey sessiz bir boşanmayla sona ermişti. Ama bu duygu fırtınası son birkaç aydır yazarın zamanını da, enerjisini de tüketmişti. O

sürede çamaşırını değiştirmesi gerektiğini anımsadığı zaman bile kendini iyileşmiş sayıyordu. Tabii göz doktoruna gidecek durumda değildi.

Mort kararsızca, «Bir şikâyetin varsa...» diye başladı. Ukalaca bir tavırla ve çalım atarcasına konuştuğu için kendi kendinden nefret ediyordu. Ama nasıl davranacağını bilmiyordu ki. «Gidip menajerimle konuşabilirsin...»

Kapıdaki adam sabırla, «Bu mesele seninle benim aramda,» dedi. Mort'un erkek kedisi Bump, evin yanına başına yapılmış dolabımsı, alçak yerin üzerinden atlayarak yabancıнын bacaklarının arasından geçti. Glen'de çöp tenekelerini dolaba kapamak zorunda kalıyorlardı. Yoksa geceleri rakunlar gelip tenekeleri deviriyordu.

Yabancı, parlak mavi gözlerini yazarın yüzünden ayırmıyordu. «Yabancılara gerek yok, Bay Rainey. Bu seninle benim aramda.»

Mort, «Hırsızlıkla suçlanmak hiç hoşuma gitmez,» diye homurdandı. «Tabii yaptığın buysa.» Aynı anda kafasının bir yanı onu, Delilerle konuşurken dikkatli davranmalısın, diye uyardı. Yazar da kendi kendine, onun suyuna mı gideceğim, dedi. Evet. Ama bu adamın tabancası yok. Ayrıca Mort ondan en aşağı yirmi beş

kilo daha ağırdı. Haline bakılırsa... bu deliden beş, on yaş da daha gencim. Bir yerde gerçek bir delinin olağanüstü güçlü olduğunu okumuştı. Ama burada durup o zamana kadar görmediği bir adamın onun, yani Mort Rainey'nin hikâyesini çaldığını söyleyip durmasına da katlanacak değildi. Bu adama gereken cevabı

verecekti.

Siyah şapkalı adam, «Bu durum hoşuna gitmediği için seni suçlu bulmuyorum,»

dedi. Yine sabırla, sakın sakın konuşuyordu. Mort, geri zekâlı çocuklara ders veren biriymiş gibi konuşuyor, diye düşündü, yabancı ekledi. «Ama sen bunu yaptın. Hikâyemi çaldın.»

Mort, «Haydi git artık,» diye homurdandı. İyice açılmış, o şaşkınlığı geçmişti.

«Sana söyleyecek bir sözüm yok.»

Adam, «Evet, gideceğim,» dedi. «Sonra yine konuşuruz.» Roman niüsvettesini uzattı. Mort az kalsın alıyordu. Sonra hemen elini indirdi.

«Onu alacak değilim!»

Adam uysalca, «Benimle oyun oynamanın sana bir yararı olmayacak, Bay Rainey,»

dedi. «Bu işin halledilmesi gerekiyor.»

«Bence halledildi bile.» Mort kapıyı yabancıнын zamanın yıprattığı kırışık suratına kapattı. Aynı anda yine korkuya kapıldı. Dudaklarını birbirine bastırarak onun kapıyı yumruklamasını bekledi. Ama dışarıdan hiç ses gelmiyordu.

Yazar yatak odasına geçerek pencereden baktı. Adam eski steysına biniyordu. Mort oradan arabanın plakasını görebilmişti. Mississippi plakasıydı. Adam arabasına binerek şapkasını çıkardı ve yanına attı. Kapıyı çarparak kapatıp motoru çalıştırırken yazar, şimdi onda bir değişiklik var, dedi içinden. Ama bu farkın ne olduğunu ancak istenmeyen konuk uzaklaştıktan sonra kavrayabilirdi.

Yabancı arabaya bindiğinde müsvette elinde değildi.

Arka verandada duruyordu müsvetteler. Kâğıtların uçmaması için üzerine de bir taş konmuştu. Mort kapıda durdu. Ellerini haki pantolonun ceplerine sokarak kâğıtlara baktı. Deliliğin bulaşıcı

olmadığını biliyordu ama yine de hikâyeye elini sürmek istemiyordu. Ne çare ki, bunu yapmak zorunda kalacaktı. Orada ne kadar kalacağını henüz bilmiyordu. Bir gün, bir hafta, bir ay ya da bir yıl... O

iğrenç şeyin verandada kalmasına izin veremezdi. Evin bekçiliğini yapan Greg Carstairs öğleden sonra gelip binanın dış cephesinin yeniden tahta kaplanmasıyla ilgili görüşlerini açıklayacaktı. Greg'in müsveteyi merak edeceği kesindi. Daha da kötüsü, onların herhalde Mort'un olduğunu sanacaktı. Yazar da o zaman birtakım açıklamalar yapmak zorunda kalacaktı.

Mort verandaya çıktı. Taşı alarak verandanın solundaki ardıçlara boğulmuş çukura attı. İnce kâğıt destesini alarak ön sayfaya baktı.

GİZLİ PENCERE, GİZLİ BAHÇE

Yazan: John Shooter

Mort bir an rahatladı. John Shooter adlı bir yazarın adını bile duymamıştı.

Ayrıca o zamana kadar «Gizli Pencere, Gizli Bahçe» adlı bir hikâye ne yazmış, ne de okumuştur.

Müsveteyi mutfaktaki çöp tenekesine atıp oturma odasına döndü. Tekrar kanepeye uzandı. Beş dakika sonra mışıl mışıl uyuyordu.

Rüyasında Amy'i görüyordu. Son günlerde çok uyuyor ve Amy de sık sık rüyasına giriyordu. Kendi boğuk haykırılarıyla uyanmak Mort'u pek şaşırtmıyordu artık.

Bunlarında yakında geçeceğini düşünüyordu.

Mort ertesi sabah küçük çalışma odasında, bilgisayarının başında oturmuştu.

Bilgisayar çalışıyordu ama yazar pencereden gölü seyrediyordu, iki motor gölde dolaşmaktaydı.

Mort, Amy'den ayrılalı beri doğru dürüst hiçbir şey yazamamıştı. Her gün sabah dokuzdan on bire kadar bilgisayarın karşısında oturuyordu. Ama işte o kadar.

Bugün de o iki saatlik sürede şu ölümsüz cümleleri yazabilmişti.

George karısının kendisini aldattığından emin olduktan dört gün sonra onun karşısına dikildi.

«Seninle konuşmamız gerekiyor, Amy,» dedi

Beğenilecek bir şey değildi bu.

Gerçek yaşama da hoş gitmeyecek kadar uyuyordu.

Zaten gerçek yaşam konusunda pek de usta sayılmazdı. Belki de sorun buydu.

Bilgisayarı kapattı.

Bayan Gavin'in yukarıda işi bittiği anlaşılıyordu. Elektrikli süpürgenin homurtusu kesilmişti. Kadın her salı evi temizlemek için geliyordu. Mort iki salı önce Bayan Gavin'e Amy'den ayrıldığını söylediğinde geveze kadın şok geçirmiş ve bir şey söyleyememişti. Mort, Bayan Gavin'in Amy'i kendisinden daha çok sevdiğinden kuşkulanıyordu. Ama yine de temizliğe geliyordu. Herhalde bu da bir şeydi.

Yazar ayağa kalkarak oturma odasına geçti. Bayan Gavin de o sırada merdivenden iniyordu. Mort, «Merhaba, Bayan G.,» diyerek mutfığa doğru gitti. Gazoz içecekti. Yazı yazmak onu her zaman susatırdı.

«Merhaba, Bay Rainey.» Yazar kadının onu «Mort» diye çağırmasını sağlamaya çalışmış ama başaramamıştı. Kadın onu, «Morton» diye çağırmaya bile yanaşmamıştı. Bayan Gavin prensip sahibi

bir kadındı. Ama bu prensipler eski karısını «Amy» diye çağırmasını hiçbir zaman engellememişti.

Mort kendi kendine, belki ona Amy'i, Derry'nin daha iyi motellerinden birinde bir adamla yakaladığımı söylemem yerinde olur, dedi. Hiç olmazsa Amy'den tekrar

«Bayan Rainey» diye söz etmeye başlar.

Bu çirkin ve fesat bir düşünceydi. Yazamamasıyla ilgili sorunlarının kökünde de bu tür düşüncelerin olduğunu sanıyordu Mort. Hoş, belki bu da geçecekti.

Bayan Gavin arkasından, «Yazılarınızdan birini çöp tenekesinde buldum,» diye seslendi. «Sizin için gerekli olabileceğini düşünerek tezgâhın üzerine koydum.»

Mort onun neden söz ettiğini anlayamadı. «Pekâlâ.» Aslında kötü yazılarını çöp tenekesine atmazdı. Siyah şapkalı, kırışık suratlı adam aklına bile gelmedi.

Buzdolabını açıp bir şişe gazoz aldı. Açtıktan sonra kapağı çöp tenekesine atmak için ilerlediği sırada gözü müsvetteye takıldı. Kâğıtların ilk sayfasına portakal suyuna benzeyen bir şey bulaşmıştı, Mort sonra olanları hatırladı. John Shooter. Deliler Kulübünün Kurucu Üyesi. Mississippi Kolu.

Gazozdan bir yudum içti. Sonra müsvetteyi alarak birinci sayfayı arkaya geçirdi.

İkinci sayfanın başında birkaç cümle vardı.

John Shooter

Postrestant

Dellacourt, Mississippi

30 sayfa

Yaklaşık 7500 kelime

İlk dizi yayın hakkının satışı: Kuzey Amerika GİZLİ PENCERE, GİZLİ BAHÇE

Yazan: John Shooter

Hikâye oldukça iyi cins kâğıda yazılmıştı. Ama kullanılan yazı makinesinin çok eski olduğu, bakım yapılmadığı anlaşılıyordu. Harflerin çoğu bir ihtiyarın dişleri gibi çarpıktı.

Mort birinci satırı okudu. Sonra ikinciyi. Sonra üçüncüyü. Ve kafası durdu.

Tood Downey, elinde sevgisinden başka bir şeyi olmayan bir erkeğin aşkını çalan bir kadın, diye düşündü. Hiçbir işe yaramaz. O yüzden karısını öldürmeye karar verdi. Bunu evle ambarın birleştikleri o kuytu köşede yapacaktı. Karısının küçük bahçesinin olduğu yerde.

Mort, «Kahretsin...» diye mırıldanarak kâğıtları bıraktı. Kolu gazoz şişesine çarpınca şişe yere düşerek paramparça oldu. Yazar haykırdı. «Kahretsin!»

Bayan Gavin telaşla koştu. Sonra durumu anlayarak, «Ah, önemli değil,» dedi.

«Ben de gürültüyü duyunca gırtlığınızı kestiniz sandım, Bay Rainey. Biraz yana çekilir misiniz?»

Mort kadının istediğini yaptı. Bayan Gavin ilk iş müsvetteyi onun eline tutuşturdu. «Eğer bunu ortadan kaldırmak istiyorsanız, doğru yoldasınız demektir.» Başıyla müsvetteyi işaret ediyordu.

Yazar, «Benim değil bu,» dedi.

Bayan Gavin bir bez almıştı. «Efendim?»

Mort ısrar etti. «Bu benim değil.»

«Ya?» Kadın tezgâhı sildi. «Ben sizin olduğunu sandım.»

Yazar ilk sayfayı başa çevirip Bayan Gavin'e gösterdi. «Burada John Shooter yazılı. Görüyor musun?»

Kadın bu ada bakmadı bile. «Ben onun o şeylerden olduğunu sandım. Yani... takma ad.»

Mort, «Ben takma ad kullanmam,» diye açıkladı. «Hiçbir zaman yapmadım bunu.»

Bayan Gavin bu kez ona biraz daha dikkatle baktı. Köylülere özgü o kurnazlık ve biraz da alay vardı gözlerinde. «Yapsaydınız bile herhalde bana açıklamazdınız.»

Mort yan yan kapıya doğru gitti. «Gazozu döktüğüm için kusuruma bakma.»

Bayan Gavin kısaca, «Bu benim işim,» dedi. Mort'a bir daha bakmadı. Bunun ne anlama geldiğini anlayan yazar da mutfaktan çıktı.

Mort oturma odasında bir an durup çevresine bakındı. Kafasında kırışık suratlı

adamın sesi yankılanıyordu. Bu seninle benim aramda... Yazar, o yine gelecek, diye düşündü. Birden çalışma odasına doğru yürümeye başladı. Müsvetmeyi kıvrırarak boru haline sokmuştu.

Çalışma odasının dört duvarının üçü kitap raflarıyla kaplıydı. Bir duvardaki raflar Mort'un Amerika'da ve yurt dışında yayınlanmış olan eserlerine ayrılmıştı. Altı kitabı vardı. Beş roman ve bir de hikâyeler. Kısa hikâyeler kitabıyla ilk iki romanı ailesi ve birkaç dostu tarafından beğenilmişti. Ama üçüncü romanı Laternacının Oğlu hemen 'En Çok Satan Kitaplar' listesine girmişti. O başarıya eriştikten sonra ilk eserleri yeniden basılmıştı.

Kısa hikâyelerden oluşan kitabın adı Herkes Onluğu Düşürür'dü. Hikâyelerin çoğu erkek dergilerinde çıkmıştı. Bol bol göz farı sürmüş, çıplak kadınların fotoğrafları arasında. Ama hikâyelerden biri Ellery Queen'in polisiye hikâyeler dergisi tarafından satın alınmıştı. Bu hikâyenin adı, «Ekme Mevsimi»ydi. Mort da onu buldu.

Sevginden başka bir şeyin olmadığını bilmesine rağmen aşkını çalan bir kadın hiçbir işe yaramaz. Daha doğrusu Toomy Havelock böyle düşünüyordu. Karısını

öldürmeye karar vermişti. Cinayeti nerede işleyeceğini de biliyordu. Evle ambarın birleştikleri köşede, karısının o küçük bahçesinde...

Mort koltuğuna oturdu, iki hikâyeyi ağır ağır okuyarak karşılaştırdı. Aslında onları fazla okumasına da gerek yoktu. Bazı yerlerde anlatım farklıydı. Ama bunun dışında hikâyeler neredeyse kelimesi kelimesine aynıydı.

Tood Downey, «Bunu başaracağımı biliyorum,» diyerek dumanları tüten kâseden bir mısır daha aldı. «Zamanla karımın tümüyle kaybolacağından eminim.»

Shooter'ın hikâyesi böyle sona eriyordu. Mort'un ki ise şöyle: Tom Havelock onlara, «Bu işi halledebileceğimden eminim,» dedi. Ve sonra dumanları tüten, ağzına kadar dolu kâseden tekrar fasulye aldı. «Zamanla karımın ölümünün benim için bile esrarlı bir hal alacağına inanıyorum.»

Mort kitabı kapattı. Raftaki yerine koyarken yüzünde düşünceli bir ifade belirmişti. Sonra dönüp yazı masasının çekmecelerini karıştırmaya başladı.

Sigara arıyordu. Oysa sigara içmekten vazgeçeli dört yıl olmuştu.

Yazar kendini suçlu hissediyordu. Bu çok saçmaydı. İnsanı öfkelen diriyordu. John Shooter'ın hikâyesini çalmamıştı. Çalmadığını biliyordu. «Ortada bir hırsızlık varsa bu Shooter'ın işidir. O benden çalmış,» diye söylendi.

Çekmecesinde Laternacının Oğlu romanının fotokopilerinin altında bir L-M sigara paketi buldu.

Acaba hâlâ bu sigaradan yapıyorlar mıydı? Paketin içine baktı. Üç

sigara vardı. Birini alıp dudaklarının arasına sıkıştırdı. Kibrit almak için mutfağa geçti.

«Herhalde tadı pek berbat gelecek,» diyerek sigarayı yaktı. Bayan Gavin çoktan gitmişti. Ama sigaranın tadı hiç de kötü değildi. Tersine.

Çalışma odasına dönüp yerine geçti. Sigarasını zevkle tütürürken tekrar göle baktı. Artık John Shooter'ı ve onun hikâyesini biraz daha sakince düşünebiliyordu.

Tabii adam o Deliler'dendi. Bu kanıtlanmıştı artık. Üzerinde durmaya bile değmezdi.

Mort sigarasını söndürerek tekrar kestirmeye karar verdi. Sonra bunun kötü bir fikir olduğunu düşündü. Öğle yemeği yemem, yarım saat kadar kitap okumam ve sonra da güzel bir yürüyüş yapmam daha iyi olur. Hem vücut, hem de kafa sağlığım bakımından. Tam mutfağa gidecekken vazgeçti. Aman!.. Kanepeye uzandı. Canım sıkılıyor. Dalmadan önce son düşüncesi, o adamın benimle işi henüz bitmedi...

oldu.

Mort rüya görüyordu. Oldukça büyük bir mısır tarlasında kaybolmuştu. Bir sıradan diğerine gidiyor, güneş kollarındaki saatleri ışılatıyordu. İki koluna altışar saat takmıştı.

Mort, «Lütfen bana yardım edin!» diye bağıyordu. «Lütfen biri bana yardım etsin! Kayboldum ve korkuyorum!»

İleride, sıranın iki yanındaki mısırlar sallanıp hışırdıyordu. Sonra bir yandan Amy çıkıyordu. Diğer yandan ise John Shooter. İkisinin de ellerinde bıçaklar vardı.

Ellerindeki bıçakları kaldırarak Mort'a yaklaşırlarken Shooter, «BU işi halledebileceğimden eminim,» diyordu. «Zamanla ölümünün bizim için bile esrarlı

bir hal alacağına inanıyorum.»

Mort dönerek koşuyor ama bir el... Amy'nin eli onu kemerinden yakalayıp geri çekiyordu. Ve o gizli dev bahçede, sıcak güneşte ışıldayan bıçaklar...

Mort bir saat on beş dakika sonra telefonun sesiyle uyandı. Korkunç rüyanın etkisinden kurtulmaya çalışıyordu. Biri rüyasında onu kovalamıştı. Ancak bu kadarını anımsayabiliyordu.

Ağır ağır ön holdeki masada duran telefona doğru gitti. Arayanın Shooter olduğundan emindi. Tabii ya! Başka kim olabilir?

«Alo?»

Telefon eden Shooter değildi. Ama karşıdaki ona cevap verirken, psikolojik bakımdan savunmasız olduğu sırada konuşmaması gereken biri daha olduğunu hatırladı.

Amy, «Merhaba Mort,» diyordu. «İyi misin?»

Mort daha sonra sonbaharın başlarında ceket gibi kullandığı kırmızı, bol gömleği giyerek yürüyüşe çıktı. Kedisi Bump, kararında ciddi olup olmadığını anlamak ister gibi onu bir süre izledi. Sonra da eve döndü.

Mort bu olağanüstü günde ağır ağır yürüyordu. Mavi gökyüzü, kızıl yapraklar ve altın gibi havadan oluşmuş bir gündü. Ellerini ceplerine sokarak, gölün sükunetinin kendisini sakinleştirmesini bekledi. Galiba Amy'nin düşündüğü gibi New York'ta kalmayıp buraya gelişinin nedeni de buydu. Mort buraya gelmişti, çünkü burası sihirliydi. Özellikle sonbaharda. Artık yazı da yazamıyordu. Buraya ilk geldiğinde, o eski sihir de para etmezse ne yaparım, diye düşünmüştü.

Ama boş yere kaygılanmıştı. Tashmore Gölünün havası yavaş yavaş gevşemesini sağladı. Ancak şimdi John Shooter'dan başka birini daha düşünmesi gerekiyordu.

Eski karısı Amy'yi.

Yazar telefona, «Tabii iyiyim,» demişti. Herkesi ayık olduğuna inandırmaya çalışan bir sarhoş gibi dikkatle konuşuyordu. «Ya sen nasılsın?»

«Ah, ben iyiyim. Çok iyiyim.» Amy sonra çabucak tatlı tatlı gülmüştü. Flört ettiği ya da endişeli olduğunda böyle yapardı. Mort karısının flörte kalkışacağını sanmıyordu. Amy'nin de sinirli olması onu biraz rahatlatmıştı.

Kadın sonra eklemişti. «Sadece... orada yalnızsın. Her şey olabilir. Kimse de farkına bile...» Birden susmuştu.

Mort sakin sakin, «Aslında yalnız sayılmam,» demişti. «Bayan Gavin bugün buradaydı. Greg Carstairs de sık sık geliyor.»

«Ah, damın onarılması gerektiğini unutmuştum.»

Mort şaşkınlıkla, konuşmamız ne kadar normal, diye düşünmüştü. Sanki boşanmamışız gibi. Bizi duyan da artık yatağında ahlaksız bir emlakçının yattığını tahmin edemez... Yani benim eski yatağında. Mort sonra o eski öfkeyi yeniden duymak için beklemişti. Yaralayıcı, kıskanç öfkeyi. Ama sadece o canlı

ve çirkin duygunun hayaleti biraz kıpırdanmıştı.

Mort, «Ama Greg unutmamış,» demişti. «Dün geldi ve damda sürünüp durdu. Hem de tam bir buçuk saat.»

«Durum kötü mü?»

Mort ona bilgi vermiş, ondan sonra beş dakika kadar daha damdan söz etmişlerdi.

O arada yazar da uykunun sersemliğinden kurtulmuştu. Ama şimdi her şey ona gerçek değilmiş gibi gelmeye başlamıştı.

Mort sonunda dayanamamış, «Beni neden aradın, Amy?» diye sormuştu.

Bir sessizlik olmuştu. Mort eski karısının çeşitli cevapları kafasından geçirdiğini, sonra da beğenmediğini sezmişti. Bu da öfkelenmesine neden olmuştu.

Aslında karısının nefret ettiği tek yanı buydu. Amy'nin farkına varmadan yalan söylemeye kalkışması.

Sonunda, «Sana söyledim ya,» demişti Amy. «iyi olup olmadığını anlamak istedim.»

Şaşalamış gibiydi. Bundan da doğruyu söylediği anlaşılıyordu. «Birden garip bir duyguya kapıldım. Sen önsezilere inanmazsın ama bazı şeylerin içime doğduğunu da bilirsin. Onlara inandığımı da.» Eski kocasına yalvarıyormuş gibi konuşmuştu.

«Evet, biliyorum.»

«Şey... Yine öyle oldu. Öğle yemeği için kendime bir sandviç yapıyordum.

Aniden... bir derdin olabileceğini düşündüm. Bir süre aldırmamaya çalıştım. Ama olmadı. İyisin değil mi?»

Mort, «Evet,» demişti,

«Ve hiçbir şey olmadı, öyle mi?»

Yazar bir an kendiyile tartıştıktan sonra, «Eh,» diye mırıldandı. «Bir Şey oldu.» John Shooter'ın onu bulmak için buraya gelmeden önce Derry'e gitmiş

olabileceđini dūřunmüřtü. Hatta belki de adamı buraya yollayan Amy'ydi.

Kadın, «Bunu biliyordum,» diye bağırmıştı. «Elektrikli testereyle bir yerini mi kestini? Yoksa...»

Mort hafifçe gūlmüřtü. «Hastaneye gitmeme yol açacak bir Őey olmadı. Sadece sinirlendim. John Shooter adını hiç duydun mu, Amy?»

«Hayır. Neden sordun?»

Mort öfkeyle içini çekmiřti. Amy zeki bir kadındı ama böyle dūřunmeden konuřuverirdi. «Hemen, 'Hayır,' deme. Birkaç saniye iyice dūřun. Oldua uzun boylu bir adam. Bir seksen boyunda sanırım, kırk beř, kırk altı yařlarında.

Suratı iftilerinkini andırıyor. Gūneřten yanmıř ve kırıřmıř. Onu grdūđimde kendisini Faulk...»

«Bütün bunlar ne demek, Mort?»

Mort ansızın geçmişi dūřunmüřtü. Artık Amy'ye neden «Hiç olmazsa anlaşmayı denesek,» demediğini biliyordu. Israr ederse karısının razı olacağını da sezmişti. Ama evliliklerinin bozuk yanı sadece Amy'nin emlakısı değildi.

Amy'nin sesinin tonu... evliliklerini öldüren Şeylerden biriydi sadece. Kadın,

«Yine ne yaptın?» dermiş gibiydi. «Yine başına ne dert atın? Açıkla!»

Mort gözlerini kapayarak, soluğunu sıktığı dişlerinin arasından vermişti.

Karısına John Shooter ve onun hikāyesinden söz etmişti.

Amy, «Ekme Mevsimi» hikāyesini anımsıyordu. Ama John Shooter'ın adını hiç duymamıştı.

«Bu kolay kolay unutulacak bir ad değil,» demişti. (Mort da aynı fikirdeydi.)

«zellikle benim için. Ve o adamı hiç görmedim.»

Mort ısrar etmişti. «Emin misin?»

Amy, «Evet, eminim,» demişti. Mort'un kendisini sorguya çekmesine sinirlenmiş gibiydi. «Sen gittiğinden beri öyle biriyle hiç karşılaşmadım. Ayrıca sen bana dūřunmeden konuşmamamı söylemeden önce Őunu açıklamak istiyorum: O zamandan beri olanların hepsini de çok iyi hatırlıyorum.» Mort onun kendini zorlayarak konuştuğunu sezmişti. Belki de acı çekiyordu.

Yazarın o aşağılık, hain tarafı buna sevinmişti. Ama bütün benliği değil. Ancak bu, o gizli gizli sevinen noktayı etkilememişti. «Belki Ted onu görmüştür,» diye ağzını aramıştı. Ted Milner Şu emlakıydı. Amy'nin onu bir emlakçı için terkettiğine hālā inanamıyordu. Ama kendisinin de hiç suçu yok muydu?

«Bu bir Şaka mı?» Amy'nin sesinde öfke, utanç ve keder vardı. Ayrıca meydan okurcasına konuşmuştu.

«Hayır.» Mort kendini yine yorgun hissetmeye başlamıştı.

Kadın, «Ted burada değil,» demişti. «Buraya hemen hiç gelmiyor. Ben... Ben... ona gidiyorum.»

Yazar az kalsın, bu sırrını benimle paylaştığın için teşekkür ederim Amy, diyecekken kendini

tutmuştu. Hiç olmazsa bir tek bu konuşmalar, sırasında birbirlerini suçlamamaları iyi olacaktı. O yüzden bu sözleri söylememişti. Eski karısına, «Nen var senin Amy?» diye de sormamıştı

Çünkü kadının da aynı şeyi kendisine sormasından korkmuştu.

Amy, Mort'tan Tashmore'daki polis memuru Dave Newsome'i çağırmasını istemişti.

Ne de olsa Shooter tehlikeli olabilirdi.

Yazar, «Buna henüz gerek yok,» demişti. «Ama John Shooter tekrar gelirse herhalde Dave'e telefon ederim.» Karısının sesinin soğuklaştığını farketmiş ve, Ted'in koltuğunda oturduğu ve yatağında yattığı imalarına sinirlendi sanırım, diye düşünmüştü. Ama Ted Milner'den ergeç söz edilecekti. Ne de olsa Amy'nin yaşamının bir parçası halini aldı. Ve eski karım beni aradı. Önemli olan da bu.

Yine o garip duygularından birine kapıldı ve bana telefon etti.

Mort gölün kıyısını izleyen yolun ikiye ayrıldığı noktaya varmıştı. Göl yoluna çıkan dik patıkaya saptı. Ağır ağır yürüyor ve sonbahara özgü renklerin zevkini çıkarıyordu. Son virajı döndüğünde tepedeki asfalt yolu gördü. Oraya Mississippi plakalı, tozlu, eski mavi bir steysin park edilmişti. Yazar nedense buna hiç

şaşmadı. Çamurluğa dayanmış ve kollarını kavuşturmuş olan John Shooter'ı farketmediği zaman da öyle.

Mort kalbinin hızla çarpmasını bekledi ama öyle bir şey olmadı. Kalbi hâlâ normal şekilde atıyordu.

Yazar, Dave Newsome'a neden telefon etmediğini de anladı. Aslında bu konuyla kendisi ilgilenmek istiyordu. Belki de kendi kendime başarabileceğim şeyler olduğunu kanıtlamaya çalışıyorum, diye düşünürken yokuştan onu bekleyen John Shooter'a doğru çıktı.

Mort göl kıyısındaki yolda ağır ağır yürürken Amy dışında John Shooter'ı da düşünmüştü; tekrar gelirse onunla nasıl başedeceğini.

John Shooter hikâyemi kopya etmiş. «Ekme Mevsimi»ni neden seçtiğini anlayamıyorum. Olay bir rastlantı olamaz. Ben hikâyemi Büyük Mississippi eyaletinden Bay John Shooter'dan çalmadım.

Peki ama, Shooter hikâyenin kopyasını nereden çıkardı? En önemli soru da bu.

Bunun cevabını bulabilirsem Shooter'ın yalancı ve sahtekâr olduğunu kanıtlayabilirim sanırım.

İki cevap olabilir. Çünkü «Ekme Mevsimi» iki kez yayınlandı. Önce Ellery Queen'in dergisinde. Sonra da, «Herkes Onluğu Düşürür» adlı kitabımda. Yayın tarihlerine de bakmıştı. Hikâye Ellery Queen'in dergisinin Haziran 1980

sayısında çıkmıştı. Kitabı ise 1983'de St. Martin Yayınevi tarafından basılmıştı. Tabii sonradan hikâyeleri cep kitapları halinde de yayınlanmıştı.

Ama önemli olan o iki tarihi. 1980 ve 1983... Mort menajerler ve yayınevleri avukatları dışında kimsenin yayın tarihlerine dikkat etmediğine inanıyordu. John Shooter'ın da aynı hatayı yaptığını umuyordu. Yani hikâyenin ilk kez o kitapta yayınlandığını sanıyor olabilirdi. Mort adama yaklaşıp onun karşısında durdu.

Shooter, «Herhalde hikâyemi okuma fırsatı buldun,» dedi. Sanki havanın durumundan söz edermiş gibi kayıtsız konuşmuştu.

«Evet, öyle.»

Shooter ciddi ciddi başını salladı. «Hikâyem sana tanıdık geldi sanırım.»

Mort, «Tabii tanıdık geldi,» diye karşılık verdi. Sonra o da kayıtsız bir tavır takınmaya çalıştı. «Onu ne zaman yazdın?»

Shooter, «Bunu soracağımı biliyordum,» dedi. Usulca güldü ama bir şey söylemedi.

Hâlâ kollarını kavuşturmuş, öyle duruyordu.

Mort da yine umursamazlıkla, «Tabii,» dedi. «Bilmem gerekiyor, iki kişinin aynı hikâyeyi yazması ciddi bir durum sayılır.»

Shooter düşünceli düşünceli başını salladı. «Ciddi bir durum...»

Mort konuşmasını sürdürdü. «Tabii kimin kimden kopya ettiğinin öğrenilmesi gerekir. Bunun için de hikâyeyi önce kimin yazdığı araştırılır.» Shooter'ın gözlerinin içine alayla ama amansızca baktı. «Sence bu doğru değil mi?»

Shooter, «Herhalde doğru,» dedi. «Ben de tâ Mississippi'den buralara kadar bunun için geldim.»

Mort yaklaşan bir taşıtın gürültüsünü duydu. İkisi de o yana doğru döndüler.

Yakındaki tepenin doruğunda Tom Greenleaf'in jipi belirdi. Yetmişini geçmiş olan Tom sağlıklı ve dinç bir Tashmore'luydu. Gölün bu tarafında Greg Carstairs'in bakmadığı evlerle o ilgilenirdi. Tom, Mort'un yanından geçerken ona el salladı.

Yazar da karşılık verdi. Shooter da elini kaldırarak köylülere özgü bir tavırla dostça tek parmağını kaldırdı. Tom'un jipi gözden kaybolunca, kollarını tekrar kavuşturdu. Yazara yine sabırla bakıyordu. Kibarca, «Nerede kalmıştık?» diye sordu.

Mort, «Hikâyeyi hangimizin daha önce yazdığını anlamaya çalışıyorduk,» dedi.

«Yani menşe tespitine. Bunun anlamı...»

«Ne anlama geldiğini biliyorum.» Shooter, Mort'a hem sakin sakin, hem de onu biraz aşağı görüyormuş gibi baktı. «Biliyorum, taşralı kılığındayım. Arabam da ancak bir taşralıya yakışacak bir şey. Belki o yüzden ben de kabasaba bir köylü

sayılabilirim. Ama ahmak bir köylü olmam gerekmiyor.»

Mort, «Öyle,» diyerek başını salladı. «Ahmak bir köylü olman gerekmiyor sanırım.

Ama zeki olman aynı zamanda dürüst olduğun anlamına gelmez. Bence çoğu zaman durum bunun tersidir.»

Shooter alay etti. «Bunu bilmeseydim sana bakar öğrenirdim.» Mort kızardığını

hissetti. İğnelenmekten hoşlanmazdı. Böyle bir şey de çok ender olurdu. Ama yabancı bunu ustalıkla başarıvermişti.

Mort'un, Shooter'ı kapana kısırmakla ilgili umutları sönmeye başladı. Zeki ve kurnaz, aynı anlama gelmiyordu. Ancak yazar yabancıнын hem zeki, hem de kurnaz olduğunu seziyordu. Ama yine de bu konuşmayı fazla uzatmaya gerek yoktu. Bu adamın yanında gereğinden fazla kalmak istemiyordu. Garip bir şekilde bu karşılaşmayı çok istemişti. Belki de bunun nedeni sıkıcı ve tatsız yaşamında bir değişiklik olacağını sanmasıydı. Ama artık konuşmanın bir an önce sona ermesini istiyordu. John Shooter'ın deli olduğundan da artık pek emin değildi. Ama tehlikeli olabilirdi. Tanrının belası Shooter çok amansızdı. Mort kozunu oynayarak işi sona erdirmeye karar verdi.

«O hikâyeyi ne zaman yazdın, Shooter?»

Adam biraz eğleniyormuş gibi, «Belki de adım Shooter değil,» dedi. «Belki de bu bir takma ad.»

«Anlıyorum. Gerçek adın nedir?»

«Adın takma olduğunu söylemedim ki. 'Belki' dedim. Her neyse... Bu işimizle ilgili bir şey değil.»

Yabancı sakın sakın konuşuyordu. Sanki dikkatini mavi gökte batıya doğru giden bir buluta vermişti.

Mort, «Pekâlâ,» dedi. «Ama hikâyeyi yazdığın tarih işimizle ilgili.»

Shooter hâlâ bulutu izliyordu. «Onu yedi yıl önce yazdım. 1982'de.»

Mort, Tombala, diye düşündü. Bu köpek belki kurnaz ama yine de kapana kısıldı.

Hikâyemi, kitabımdan kopya ettiği belli. «Herkes Onluğu Düşürür» 1983'te yayınlandığı için ondan

önceki herhangi bir tarihin uygun olacağını sandı. Zafer duygusu hissedeceğini sanıyordu ama öyle

olmadı. Sadece bu deliyi mesele çıkmadan defedebileceği için biraz rahatlamıştı. Sonra, «Neden o

kadar süre bekledin?» diye sordu. «Yani... hikâye kitabım 1983'te yayınlandı. Altı yıl önce. Neredeye

yedi yıl dolacak.»

Shooter, «Çünkü olaydan haberim yoktu,» dedi. Bakışlarını buluttan Mort'a kaydırarak yine o

sarsıcı, hafif alayla onu süzdü. «Senin gibi bir adam yazdığı

kitapları herkesin okuduğunu sanır tabii.»

Mort da alaycı bir tavır takındı. «Ben öyle olmadığını bilirim.»

Shooter yazarın bu sözlerine aldırmadı bile. «Ama bu doğru değil Hiç doğru değil. Ben o kitabı

ancak haziranın ortalarında gördüm. Bu haziranın ortalarında.»

Mort, ah, Johnny, oğlum, demek istedi. Ne oldu, biliyor musun? Ben de karımı

ancak mayısın ortasında bir başkasıyla yakaladım. Acaba böyle bir şey söylerse Shooter'ın o sakın

tavırları değişir miydi? Onun yüzüne baktı, sonra da kendi kendine, hayır, dedi. O durgunluk

yabancının içine işlemişti. Şimdi onda cehennem ateşinden söz etmeye hazırlanan aşırı tutucu bir köy

vaizi hali vardı.

Mort Rainey ilk kez o zaman bu adamdan korktu. Ama hâlâ öfkeliydi. «İzin ver de bir tahminde

bulunayım,» diye homurdandı. «Senin gibi biri çok titiz olur. Sen benim yazdığım türde süprüntülerle

ilgilenmezsin. Marcel Proust ve Thomas Hardy gibi yazarları okursun. Öyle değil mi? Geceleri,

ineklerin sütünü sağdıktan sonra köylerde kullanılan gaz lambalarından birini yakarsın. Kırmızı beyaz

kareli örtüsü olan mutfak masasına koyarsın. Tess'i ya da Geçmiş Şeyleri Hatırlama'yı okuyarak

gevşersin. Belki hafta sonlarında kendini kapıp koyuverir ve Erskine Caldwell ya da Annie Dillard'ın

kitaplarını çıkarırsın. Aslında sana dostlarından biri dürüstçe çabalayarak yazdığın o hikâyeyi kopya

ettiğimi haber verdi değil mi? Olay böyle değil mi, Shooter? Ya da adın neyse?» Sesi sertleşmişti.

Öfkeden çıldırmak üzere olduğunu farkederek şaşırıldı.

«Hayır. Benim hiç dostum yok.» Shooter gerçeği açıklayan bir adam tavrıyla konuşmuştu. «Ne

dostlarım, ne karım, ne de ailem var. Perkinsburg'un otuz kilometre güneyinde küçük bir çiftlikte

oturuyorum. Evet, mutfaktaki masaya kırmızı beyaz kareli bir örtü seriyorum, ama bizim kasabada

elektrik var. Gaz lambasını da fırtınada teller koptuğu zaman çıkarıyorum.»

Mort, «Aferin,» dedi.

Shooter onun alayına aldırmadı. «O çiftlik bana babamdan kaldı. Büyükannemden kalan parayla

araziyi biraz genişlettim. İnek sürüm de var. Süt veren yirmi ineğim. Bu bakımdan da yanılmadın. Ve

ben geceleri hikâyeler yazıyorum. Herhalde sende şu ekranlı süslü bilgisayarlardan var. Ben eski bir

yazı makinesini kullanıyorum.» Bir an durdu. «Hikâyenin benimkinin aynı olmasına gelince... bunu

ben kendim keşfettim. Anlayacağın çiftliği satmayı düşünüyordum. Biraz daha param olursa gündüzleri de yazı yazabilecektim. Kafam tazeiken. Perkinsburg'daki emlakçı Jackson'da oturan biriyle buluşmamı istedi. Adamın Mississippi'de birçok çiftliği vardı. Daha doğrusu mandırası. Arabayla günde on beş, yirmi kilometreden fazla gitmeyi sevmem. Hemen başım ağrımaya başlar. Özellikle bir kentte dolaşırsam. Çünkü bütün ahmaklar sokaklara dökülmüştür. O yüzden otobüse binmeye karar verdim. Tam otobüs gelirken yanımda okuyacak bir şey olmadığını

hatırladım. Okuyacak kitap olmazsa uzun otobüs yolculukları beni sıkar.»

Mort farkına varmadan, «Beni de öyle,» der gibi başını salladı.

«Perkinsburg'da otobüs durağı yoktu. Otobüs bir dükkânın önünde beş dakika durup, sonra da hızla uzaklaşıyordu. Ben de tam otobüsün basamaklarından çıkarken yanımda okuyacak bir şey olmadığını farkettim. Şoföre, 'Biraz bekler misin?' dedim. 'Beklersem kahrolayım,' diye karşılık verdi. 'Zaten geç kaldım.

Üç dakika sonra kalkacağım. Bu sürede otobüste olursan, pekâlâ, pek güzel.

Olmazsan bana vızgelir.'»

Mort, tam bir hikayeci gibi konuşuyor, diye düşündü. Gerçekten. Bu düşünceyi kafasından kovmaya çalıştı ama pek başaramadı.

«Ben hemen dükkana koştum. Orada o eski tip, tellerden yapıpıp raflardan vardı.

Karton kapaklı kitaplar için kullanılanlardan. Şu döner şeyler. Senin yolunun üzerindeki dükkânda da öyle bir şey gördüm.»

«Bowie'de mi?»

Shooter başını salladı. «Evet, orada... Her neyse... Gördüğüm ilk kitabı kaptım.

Kapaktan bir şey anlaşılıyordu. İncil bile olabilirdi. Ama değildi. Senin kısa hikâyelerin olan kitaptı, Herkes Onluğu Düşürür. Belki de o hikâyelerin hepsi senin. Biri dışında tabii.»

Mort, «Demek 'Ekme Zamanı'nı Jackson'a giderken otobüste okudun?» diye mırıldandı. «Geçen haziranda. Çiftliğini satmaya giderken?»

«Hayır. O hikâyeyi dönüşte okudum. Çiftliği sattım. Dönerken cebimde altmış bin dolarlık bir çek vardı. Jackson'a giderken ilk altı hikâyeyi okumuştum. Pek de olağanüstü şeyler değillerdi ama oyalanmamı sağlamıştı.»

«Teşekkür ederim.»

Bir an Mort'u süzdü. «Sana iltifat etmiyordum.»

«Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?»

Adam bir süre bu sözleri düşündü, sonra da omzunu silkti. «Her neyse... Dönüşte iki hikâyeyi daha okudum. Sonra da onu! Kendi hikâyemi.» Artık altın rengine dönüşmüş olan ışıltılı buluta baktı, sonra da Mort'a. Yüzü her zamanki gibi ifadesizdi. Mort birden bu adamın sakin ve huzur içinde yaşadığını düşünmekle hata yapmış olduğunu anladı. Onun huzur ve sükunet sandığı şey Shooter'ın Mort Rainey'yi elleriyle öldürmemek için kullandığı demir gibi iradesiydi. Yabancıнын suratu hâlâ ifadesizdi ama gözlerinde yazarın o ana dek hiç görmediği müthiş, çılgınca bir öfke gizliydi. Mort bir budala gibi bu adamın yanına kendi ayağıyla gelmiş olduğunu düşündü. Ölümüne gelmiş olabilirdi. Bu adam cinayet işleyecek kadar çılgın ve öfkeliydi.

«Bilmiyorum neden başkaları da o hikâyenin üzerinde durmadı. O diğerlerine benzemiyor. Hiç

benzemiyor.» Shooter'ın sesi hâlâ sakindi. Ama Mort bunun vurmamak, boğmamak için kendini zor tutan bir adamın sesi olduğunu anladı.

Yazar kendini kapkaranlık bir odadaymış gibi hissetti. Her yanda dinamit lokumlarına bağlı ince teller vardı. Biraz önce duruma hakim olduğunu düşünmesi inanılacak gibi değildi. Sorunları... Amy'den ayrılması, yazı yazamaması...

önemsiz bir manzaranın önemsiz ayrıntılarının farksızdır. Hatta artık birer sorun olmaktan bile çıkmıştı. Mort'un şimdi bir tek sorunu vardı; eve dönecek kadar yaşayabilmek. Yazar ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. Şu anda bir şey söyleyecek cesareti yoktu.

Shooter artık insana sakinliğin iğrenç bir taklidiymiş gibi gelen o rahat tavırlarıyla, «Başkalarının o hikâyeye ilgilenmemelerine şaştım,» dedi. «Çok şaştım.»

Mort kendi sesini duydu. «Karım.. O da hikâyeden hoşlanmamıştı. 'Ekme Mevsimi'nin daha önceki hikâyelerime hiç benzemediğini söyledi.»

Shooter ağır ağır ama öfkeyle, «Onu nasıl ele geçirdin?» diye sordu. «Aslında öğrenmek istediğim bu. Senin gibi uydurma yazıları için bol para alan aşağılık bir herif Mississippi'deki küçük bir kasabaya nasıl geldi? Hikâyemi nasıl çaldı?

Bunun nedenini öğrenmek istiyorum. Tabii diğer hikâyeleri de çaldıysan o başka.

Ama bunu nasıl yaptığını öğrenmek bana şimdilik yetecek.»

Bu korkunç, haksızca suçlama Mort'un yeniden öfkelenmesine neden oldu. Bir an tepede, Mississippi'den bir deliyle yalnız olduğunu unuttu. «Bırak artık bunu!»

Shooter, «Bırakayım mı?» diye sorarak ona şaşkınlıkla baktı. «Bırakayım mı?

Kahretsin! Sen ne demek istiyorsun?»

Mort, «Hikâyeyi 1982'de yazdığını söyledin,» dedi. «Bense 'Ekme Mevsimi'ni 1979'un sonlarına doğru yazdım sanırım. Tam tarihini hatırlamıyorum. Ama hikâyenin ilk kez 1980 yılının haziran ayında basıldığını biliyorum. Bir dergide çıkmıştı. Ben senden iki yıl gerideyim, Shooter. Ya da adın neyse! Eğer burada hırsızlıktan yakınacak biri varsa, o da benim!»

Mort yabancıнын hareket ettiğini göremedi bile. Shooter'ın arabasının yanında durmuş birbirlerine bakarlarken, Mort birden kendini arabanın kapısına dayanmış

buldu. Yabancı kollarını sıkıca yakalamış, yüzünü onunkine yaklaştırmıştı.

Shooter, «Yalan söylüyorsun,» dedi. Soluğu tarçın kokuyordu.

«Yok canım!» Mort onu itmeye çalıştı.

Shooter güçlüydü. Belki Mort Rainey'den biraz daha güçlüydü. Ama yazar ondan genç ve daha ağırdı. Ayrıca eski mavi steşına dayanarak hız da kazanmıştı.

Shooter'ın ellerini çözerek onu itti. Yabancı sendeleyerek birkaç adım geriledi.

Mort, şimdi bana tekrar saldıracak, diye düşündü. O boktan hikâye yüzünden dövüleceğiz. İyi ya! Bugün başka bir işim yok.

Ama öyle olmadı. Shooter ellerini kaldırarak onlara baktı... Yumruklarını

sıktığını farkederek kendini zorladı ve ellerini ağır ağır açtı. Mort adamın kendine hakim olmak için ne büyük bir güç harcadığını görerek adeta korkuyla karışık bir saygı duydu. Shooter eliyle ağzını ağır ağır sildi. «Pekâlâ. Kanıtla bunu.»

«İyi ya. Benimle eve gel. Kitabın telif haklarıyla ilgili sayfasında tarih yazılı.»

Shooter, «Hayır,» dedi. «Kitap bana vızgelir. Kitaba aldıracağım yok. Bana hikâyeyi göster, hikâyeyi! Bana o hikâyenin olduğu dergiyi getir ki onu ben de okuyayım!»

«Dergi burada yok.»

Mort bir şey daha söyleyecekti ama Shooter yüzünü gökyüzüne doğru kaldırarak, havlarcasına bir kahkaha attı. «Ah, hayır.» Gözlerinde hâlâ o öfkeli pırıltı

vardı. Ama kendine hakimmiş gibiydi. «Tabii yok.»

Mort, «Beni dinle,» dedi. «Burası çoğunlukla karımla yazları geldiğimiz bir ev.

Kitaplarımın kopyaları burada var. Dışarda basılanlar da. Ama pek çok dergide de yazılarım çıktı. Yalnız hikâyeler değil, makaleler de. O dergiler bütün yıl oturduğumuz evde. Derry'dekinde.»

Shooter, «O halde sen neden orada değilsin?» diye sordu. Mort adamın gözlerinde hem kuşku, hem de kendisini çıldırtan bir memnunluk gördü. Shooter'ın yazarın yakasını kurtarmaya çalışacağına inandığı belliydi. Ve adama göre Mort şimdi bunu yapmaya çalışıyordu.

«Buradayım çünkü...» Birden durakladı. «Burada olduğumu nereden biliyordun?»

Shooter, «Satın aldığım kitabın arkasına baktım,» diye açıkladı. Mort ani bir öfkeyle elini alnına vurdu. Tabii ya. Hem ciltli kitabın, hem de karton kapaklının arkasında fotoğrafı vardı. Bu resmi Amy çekmişti, gerçekten fotoğraf olağanüstüydü. Mort önde duruyordu. Ev ortalarda bir yerdeydi. Tashmore Gölü ise arka planda. Fotoğrafın altında, «Morton Rainey, Batı Maine'deki evinde»

yazılıydı. Shooter da o yüzden Batı Maine'e gelmişti. Biri, «Mort Rainey mi? Ah, evet! Tashmore'da evi var. Aslında o benim arkadaşımdır,» deyinceye kadar fazla kasaba barına ya da dükkânına girmek zorunda kalmamıştı.

İşte böylece bir soru da yanıtlanmış oluyordu.

Mort, «Ben buradayım,» dedi. «Çünkü karımdan boşandım. Karar yeni kesinleşti. O

Derry'de kaldı. Başka zaman olsaydı buradaki evi boş bulurdun.»

«Ya...» Shooter'ın sesinin tonu yazarın tepesini iyice arttırdı. Yabancı bu ses tonuyla adeta, yine yalan söylüyorsun, diyordu. Ama bu defa önemi yok. Çünkü ben zaten senin yalan söyleyeceğini biliyordum. Aslında senin her şeyin yalan, öyle değil mi? Yabancı buz gibi bakışlarla gözlerini Mort'a dikti. «Brezilya'ya da gitseydin seni yine bulurdum.»

Mort, «Bundan eminim,» dedi. «Ama yine de yanılıyorsun. Ya da benimle oyun oynuyorsun. Nezaket göstererek hata yaptığına inanmaya çalışacağım. Çünkü

içtenlikle konuşuyor gibisin... ama ben o hikâyeyi yazdığını iddia ettiğin tarihten iki yıl önce yayınladım.»

Shooter'ın gözlerinde yine o çılgınca pırıltı belirdi. Sonra kayboldu. «Dergi öbür evinde mi yani?»

«Evet.»

«Ve sen hikâyenin o dergide yayınlandığını söylüyorsun.»

«Evet.»

«Ve derginin tarihi de Haziran 1980.»

«Evet.» Mort bu uzun süren sorgulamadan sıkılmıştı. Shooter her cevaptan sonra bir süre duraklıyordu. Yazar biraz umutlandı. Sanki bu deli kendi kendini Mort'un söylediklerinin gerçek

olduğuna inandırmaya çalışıyordu. Yazar, John Shooter'ın gerçeği başından beri bildiğinden de emindi. Çünkü iki hikâye arasındaki benzerlik bir rastlantı olamazdı. Aslında Shooter onun hikâyesini çalmıştı. Ama bunu hatırlamıyordu. Çünkü deliydi. Yazar garip bir biçimde ona acımaya başlamıştı.

Shooter ise sorgulamayı sürdürüyordu. «O diğer ev... karının olan o ev... o da Maine'de mi?»

«Evet.»

«Karın orada mı?»

«Evet.»

Bu kez daha uzun bir sessizlik oldu. Shooter, Mort'a verilen fazla bilgiyi düzene sokmaya çalışan bir bilgisayarı hatırlattı, nedense. Sonunda yabancı,

«Sana üç gün vereceğim,» dedi.

Mort, «ok cömertsin,» diye homurdandı.

Shooter'ın dudakları gerilerek dişleri ortaya ıktı. «Beni küçümseme, oğlum.

Elimden geldiği kadar kendime hakim olmaya çalışıyorum. Bu bakımdan başarılı da oluyorum ama...»

Mort, «Sen ha?» diye bağırdı. «Ya ben? Bu inanılacak gibi değil! Ansızın ortaya çıkıyor ve beni suçluyorsun? Bir yazar için en ağır olan suçla hem de! Sana yanıldığını ya da yalan söylediğini gösterecek kanıtım olduğunu açıkladığım zaman da öfkene yenilmediğin için kendi kendini kutluyorsun! İnanılacak gibi değil!»

Shooter gözlerini yarı kapadı, yüzünde kurnazca bir ifade belirdi. «Kanıt mı?

Ben kanıt filan görmüyorum. Sen sadece konuşuyorsun. Ama konuşmak kanıt değildir.»

Mort, «Sana anlattım ya!» diye bağırdı. Kendini çok çaresiz hissediyordu.

Örümcek ağlarıyla dövüşmeye çalışan bir insana benziyordu.

Shooter uzun bir süre onu süzdü. Sonra dönerek arabasının açık penceresinden içeri uzandı.

Mort sinirli sinirli, «Ne yapıyorsun?» diye sordu. Delinin büyük bir tabancayı aldığını düşünüyordu.

Shooter, «Sigara alıyorum,» dedi. «Sabırsızlanma.» Elini arabanın içinden çektiğinde parmaklarının arasında kırmızı bir Pall Mall paketi vardı. «Sigara ister misin?»

Yazar somurtkanca, «Benim kendi sigaram var,» diye karşılık verdi. Kırmızı flanel gömleğin altından L-M paketini çıkardı. İki düşman birer sigara yaktılar.

Shooter, «Böyle giderse sonunda dövüşeceğiz,» dedi. «Ben bunu istemiyorum.»

«Tanrım! Ben de istemiyorum.»

Yabancı itiraz etti. «Bir yanın pekâlâ istiyor.» Yarı kapalı gözkapaklarının altından Mort'u köylülere özgü o kurnazlıkla inceliyordu. «Bir yanın hem de çok istiyor. Ama dövüşmeyi istemenin nedeninin ben ya da hikâyem olduğunu sanmıyorum. Seni öfkeliendiren başka bir şey var. Bu işi zorlaştıran da o. Bir yanın boğuşmak istiyor. Ama anlayamadığın bir şey var. Çünkü bu dövüş ancak birimizden biri öldüğü zaman sona erecek.»

Mort'un sırtı buz gibi oldu.

«Onun için sana üç gün süre tanıyorum. Eski karını ara. Sana içinde hikâyenin olduğu o dergiye

yollasın. Tabii öyle bir dergi varsa. Ben tekrar geleceğim.

Aslında öyle bir dergi olmadığından eminim. Sanırım bunu ikimiz de biliyoruz.

Ama sen bana iyice, uzun uzun düşünmeye ihtiyacı olan bir adam gibi görünüyorsun.» Yazarı sertçe ve acımayla süzdü. «Hiçbir zaman yakalanamayacağını sanıyordun, değil mi? Evet, öyle sanırım.»

Mort, «Sana dergiyi gösterirsem çekip gider misin?» diye sordu. Shooter'dan çok kendi kendisiyle konuşuyordu. «Galiba aslında buna değip değmeyeceğini anlamaya çalışıyorum.»

Yabancı aniden arabasının kapısını açarak içeriye süzüldü. Adamın böylesine hızlı hareket etmesi Mort'a biraz ürpertici geldi. Shooter, «Üç gün, Bay Rainey,» dedi. «Bu süreyi istediğin gibi kullan.» Motoru çalıştırdı. «Doğru doğrudur! Haklı da haklı! Önce sana elimde olduğunun öğretilmesi gerekiyor. Bu dertten kaypakça kurtulamayacaksın. Herhalde bütün yaşamın boyunca böyle yaptın.

Kendi başına açtığın dertlerden yakanı kurtarmayı basardın. Evet, birincisi bu.»

Arabanın penceresinden yazara baktı. Suratı ifadesizdi. «İkincisi ise buraya gelmemin asıl nedeni.»

Mort, «Neymiş o?» dedi. Yine kendini suçlu hissetmeye başlamıştı. Bu oldukça garip ve insanı öfkeliendiren bir şeydi. Sanki bu deli köylünün söylediği şeyi yapmış gibi!

«Bunu sonra konuşuruz.» Shooter vites kolunu kavradı. «Sen de o arada doğru ve haklı olan şeyi düşün.»

Mort bağırdı. «Sen delisin!» Ancak Shooter göl yolundan ilerlemeye başlamıştı bile. Yolun 23 numaralı karayoluyla birleştiği yere doğru gidiyordu.

Yazar araba gözden kayboluncaya kadar arkasından baktı. Sonra ağır ağır eve döndü. Kafası gitgide boşalıyordu. O korku ve öfke kaybolmuştu. Üşüyor ve yorgundu. Artık varolmayan o evliliği özlüyordu. Ona şimdi o evlilik hiçbir zaman varolmamış gibi geliyordu.

Mort bahçe yolunun ortasına geldiğinde telefonun çaldığını duydu. Koşarken zamanında yetişemeyeceğini biliyordu. Ama yine de koşuyor ve bu budalaca tepkisinden dolayı kendi kendine kızıyordu. Pavlov'un köpekleri!

Tel geçirilmiş kapıyı açtı. İç kapının tokmağına uzandığı sırada telefon da sustu. Mort içeri girerek, Amy'nin bitpazarında bulduğu antika masanın üzerinde duran telefona baktı. Telefonun da makinece bir sabırsızlıkla kendisini süzdüğünü hayal edebiliyordu. Bana sorma, patron. Ben haber yaratmam, sadece iletirim. Mort, bir telesekreter almalıyım, diye düşündü. Hoş, belki de almamam daha doğru olur. Aslında telefon pek de sevdiğim bir şey değil. Biri seninle konuşmayı çok istiyorsa tekrar arar.

Bir sandviç yaptı, bir de çorba. Sonra canının yemek istemediğini farkettili.

Kendini yalnız ve mutsuz hissediyordu. Ayrıca John Shooter'ın deliliği ona da biraz geçmişti. Bütün bu olanlardan sonra uykusunun gelmesine hiç şaşmadı.

Özlemle kanepeye bakmaya başladı.

İçinden bir ses, pekâlâ, diye fısıldadı. Ancak şunu hiç unutma: Kaçabilirsin ama saklanamazsın. Uyandığın zaman bütün bu dertler yine burada olacak.

Bu doğrudu belki. Ama uyurken onların hiçbirini de düşünmeyecek, rahatlayacaktı. Eve telefon ederek Amy'den içinde «Ekme Mevsimi» hikâyesinin bulunduğu dergiyi göndermesini istemeye karar verdi. Kafası Derry'deki yeri hâlâ

'ev' diye düşünmekte ısrar ediyordu. Ya da 'Yuva' diye. Ondandan sonra da kanepeye uzanarak birkaç

saat uyuyacaktı. Yedide kalkacak, iyice canlandığı için gidip saçmasapan bir şeyler daha yazacaktı.

İçindeki ses yine, böyle davranmaya devam edersen tabii saçmasapan şeyler yazarsın, diye sitem etti.

Mort, «Canın cehenneme,» dedi. Yalnız yaşamının iyi yanlarından biri kendi kendine yüksek sesle konuşabilmesiydi. Etrafta, bu adam çıldırdı mı, diye düşünecek hiç kimse yoktu.

Telefona giderek Derry'deki evin numarasını çevirdi. Sonra da insanı sinirlendiren o seslerden birini duydu. Meşgul sinyalinin. Herhalde Amy biriyle konuşuyordu ve bu saatler sürebilirdi. Hatta günler.

Mort, «Kahretsin!» diye bağırdı.

Şimdi ne yapacaktı? Zaten saat beşi geçti. Dergi bugün postaya yetişemez. Amy'yi akşama tekrar ararım. Kanepe onu adeta çekiyordu.

Telefonun fişini çıkardı. Az önce beni kim aradıysa biraz daha beklemek zorunda kalacak. Oturma odasına giderek kanepeye uzandı. Göle bakmaya başladı.

Şaşkınlıkla, hayatımda kendimi hiç bu kadar yalnız ve kötü hissetmemiştim, diye düşündü. Sonra hafifçe kanlanmış gözleri kapandı. Ve Mort Rainey uykuya daldı.

Gerçek korkunun ne olduğunu yakında öğrenecekti.

Mort yine rüya görüyordu. Bir sınıftaydı. Tanıdık bir yerdi burası ama neden tanıdık olduğunu bilemiyordu. John Shooter da oradaydı. Elinde bir kesekâğıdı

vardı. Kesekâğıdından aldığı bir portakalı elinde düşünceli düşünceli havaya atıp tutuyordu. Mort'un bulunduğu yana bakıyordu ama doğrudan doğruya ona değil.

Gözlerini Mort'un gerisinde bir yere dikmişti. Yazar da dönüp baktı. Dipte kömür cürufuyla çimentodan yapılmış bir tuğla duvar, bir karatahta ve yukarı kısmına buzlu cam geçirilmiş bir kapı olduğunu gördü. Bir süre sonra buzlu camın üzerindeki tersine yazıyı çözebilmişti.

SERT DARBELER OKULUNA HOŞGELDİNİZ

Karatahtadaki yazıyı okumak daha kolaydı.

EKME MEVSİMİ Morton Rainey'nin kısa bir hikâyesi Ansızın bir şey hızla Mort'un omzunun üzerinden geçti. Portakaldı bu. Yazar olduğu yerde büzülürken portakal karatahtaya çarpmış ve şapırtıyla yarılmıştı.

Parçaları oradaki yazının üzerine yayılıyordu.

Mort, Shooter'a dönüp titrek bir sesle, «Böyle yapma!» diye bağırdı.

Shooter elini tekrar kesekâğıdına daldırırken sakın ama sert sesiyle sordu. «Nen var senin? Hiç kan portakalı görmedin mi? Sen ne biçim bir yazarsın?» Yine bir portakal attı ve yazarın adı kızıla boyanarak damla damla aktı.

Mort, «Yetişin!» diye haykırdı. Ama Shooter tekrar ağır ağır, amansızca elini kesekâğıdına daldırıyordu. Nasırlı uzun parmaklarını portakala batırıyordu.

Portakalın kabuğunda kana benzer kırmızı damlacıklar belirmişti.

«Yapma artık! Yapma artık! Lütfen! Yapma artık! İtiraf edeceğim! Her şeyi itiraf edeceğim! Her şeyi! Lütfen artık vazgeç! Vazgeçersen ben de her şeyi itiraf ederim! Her şeyi...»

«... vazgeçersen...»

Mort yere yuvarlanıyordu ki, tam zamanında koltuğun kenarına tutunmayı başardı.

Yastıkları kavrayarak bir an öylece yattı. Titriyor, rüyayı anımsamaya çalışıyordu. Bir sınıfla ilgiliydi. Sonra kan portakalları vardı. Ve 'Sert Darbeler Okulu'...

Sonunda gözlerini açtı ama görülecek bir şey yoktu. Güneş çoktan batmış, Mort'un da her yanı tutulmuştu. Özellikle boynu. En aşağı dört hatta beş saat uyumuş

olduğunu düşündü. Sonunda kalkarak Amy'ye telefon etmek için hole çıktı. Saat onu çeyrek geçiyordu. Beş saatten fazla uyumuştur. Ve bu ilk kez olmuyordu.

Mort telefonu açtı. Telefondan hiç ses gelmeyince şaşırıldı. Sonra telefonu fişinden çıkarmış olduğunu hatırladı. Tam fişi takmak için eğildiği sırada durakladı. Kapının solundaki küçük pencereden dışarıyı görebiliyordu. O esrarlı

ve iğrenç Shooter'ın müsvetteyi bıraktığı arka verandayı. Çöp tenekelerinin bulunduğu dolap gibi yeri. Tepesinde bir şey vardı şimdi. Hatta iki şey. Biri siyah, diğeri ise beyaz. Siyah şey çok kötü bir şeye benziyordu. Mort bir an dehşetle orada dev bir örümceğin beklediğini sandı. Telefonun kordonunu elinden atarak telaşla verandanın ışığını yaktı. Ondan sonra bir süre yerinden kımlıdayamadı.

O beyaz şey bir kâğıttı. Mort çöp dolabından dört beş metre uzakta olmasına rağmen kâğıdın üzerindeki iri yazıları kolaylıkla okuyabildi. Shooter ya çok yumuşak bir kurşunkalem ya da ressam gibi bir füzen kullanmıştı. Kâğıtta,

«UNUTMA, ÜÇ GÜNÜN VAR,» yazılıydı. «VE BEN ŞAKA ETMİYORUM!»

Siyah şey ise kedisi Bump'tı. Shooter kedinin boynunu kırmış, sonra da ölüsünü

Mort'un araç gerecinin durduğu kulübesinden aldığı bir tornavidayla dama çivilemişti.

Mort birdenbire kendini verandada buldu. Soğuk gece iliklerine dek işliyor, dehşetle altı yöne birden bakmaya çalışıyordu. Sonra kendini zorlayarak bundan vazgeçti. Shooter çoktan gitmişti tabii. Zaten o pusulayı da bu yüzden bırakmıştı. Ayrıca yabancı, yazarın o çok belirgin korku ve dehşetini seyretmekten hoşlanacak biri değildi. Deliydi o tabii. Ama başka tür bir deli.

Bump'ı de sırf Mort'a gözdağı vermek için öldürmüştü.

Mort o soğuk Maine gecesine, «Hikâyeyi çaldığıma gerçekten inanıyor,» dedi. «O

çılgın köpek buna inanıyor.»

Çöp dolabına yaklaşırken midesi altüst oldu. Alnındaki terleri silerek kâğıdı

aldı, buruşturarak arka cebine soktu. Sonra elini Bump'in göğsüne koydu. Kedinin ölüsü daha katılaşmamış, hatta soğumamıştı bile. Elinin altında hafifçe kımlıdadı. Mort'un midesi bulandı yine. Sonra kendini zorlayarak tornavidanın sarı plastik sapını kavradı ve çekti. Tornavidayı verandaya fırlatarak zavallı

Bump'ı sağ eline aldı. Sanki bir paçavra yığınıymış gibi. Midesi bulanıyor, bulanıyordu. Mort dolabın içinde bulunan üç çöp tenekesinden ortadakini açtı.

Bump'ı usulca içindeki yeşil bir poşetin üzerine yerleştirdi.

Birden Shooter'a karşı korkunç bir öfke duydu. O anda bahçe yolunda belirseydi, Mort hiç düşünmeden ona saldıracaktı. O köpeği yere devirecek ve boğacaktı.

Yavaş... Delilik gerçekten bulaşıcı galiba?

Belki de öyle. Ama belki de ben buna aldırmiyorum. Sadece Shooter'ın bu yalnız evdeki tek

dostumu öldürmesine kızmıyorum. Bunu ben uyurken yapmış olmasına da sinirleniyorum. Ayrıca o güzel Bump'ı mide bulandıracak bir hale soktuğu için de öfkeleniyorum. Ve en önemlisi sevdiğim kedimi bir çöpmüş gibi tenekeye atmak zorunda kaldığım için çıldırıyorum.

Bump'ı yarın gömeceğim. Evin solundaki yumuşak topraklı yere. Oradan göl gözükyor.

Shooter'ı öldürmek istiyorum. O deli köpek beni daha fazla zorlarsa bunu yapmaya da kalkabilirim!

İçeri girerek kapıyı çarptı. Sonra da kilitledi. Evde dolaşip bütün kapı ve pencereleri kapattı, kilitlemeyi de unutmadı. Sonra Amy'yi araması gerektiğini hatırlayarak fişi taktı. Derry'deki evin numarasını çevirdi. Uzun, çok uzun bir sessizlik oldu. Sonra bir ses duyuldu. «Çevirdiğiniz numara artık çalışmıyor.»

Mort, «Ah, harika...» diye söylendi. «Sen ne yaptın, Amy? Telefonu kırılıncaya kadar mı kullandın?» Telefonu kapattı.

«Galiba komşumuz İsabetle Fortin'i aramam gerekecek. O Amy'yle konuşur.»

Isabelle'in numarasını hatırlamaya çalışırken telefon çaldı. Yazar irkilerek alıcıyı kaptı.

«Alo? Sen misin, Shooter?»

«Mort?» Arayan Amy'ydi. Kadın neredeyse ciyak ciyak bağıracaktı. Yazar bu ses tonunu evliliklerinin son iki yılında oldukça iyi öğrenmişti.

«Mort sen misin? Tanrı aşkına, Mort! Sen...»

«Evet, benim.» Mort birden bitkinleşti.

«Neredeydin sen? Son üç saat sana durmadan telefon ettim.»

«Uyuyordum.»

«Tabii fişi de çekmiştin.» Amy yorgun yorgun ama eski kocasını suçlarcasına konuşuyordu. «Bu defa uyumak için harika bir zaman seçmişsin.»

«Saat beşte seni aradım...»

«O sırada Ted'in yanındaydım.»

Yazar, «Evde biri vardı,» dedi. «Belki...»

Kadın hemen, «Ne demek 'evde biri vardı?'» diye sordu. «Kim vardı?»

«Kahretsin! Ben nereden bileyim, Amy? Derry'de oturan sensin. Yoksa bunu unuttun mu? Sen Derry'desin, ben de Tashmore'da. Bütün bildiğim seni aradığım zaman telefonun meşgul olduğu. O sırada Ted'de olduğuna göre belki de Isabelle...»

«Ben hâlâ Ted'in evindeyim.» Amy'nin sesi garip bir biçimde ifadesizleşmişti.

«İster hoşlan, ister hoşlanma, bir süre daha burada kalacağım. Biri evimizi yaktı, Mort! Yerle bir etti!» Ve Amy birden ağlamaya başladı.

Mort'un aklı Shooter'a o kadar takılmıştı ki hemen, evi o kaçık yaktı, diye düşündü. Neden? Ah, tabii. Seksen bin dolar değerindeki evi bir dergiyi ortadan kaldırmak için yaktı. Ellery Queen'in dergisinin Haziran 1980 sayısını ortadan kaldırmak için.

Ama bu işi gerçekten o yapmış olabilir mi? Sanmam. Derry'le Tashmore arasındaki uzaklık yüz elli kilometreden fazla. Ve ben Bump'ın ölüsünü bulduğum zaman vücudu hâlâ gevşek ve sıcaktı. Tornavidanın ucundaki kan da yapışkandı, henüz kurumamıştı.

Ama çok hızlı gittiyse...

Aman bırak artık! Çok geçmeden boşanmandan da Shooter'ı sorumlu tutacaksın.

Yirmi dört saatin on altısını uyuyarak geçirdiğin için de, Shooter yiyeceklerime ilaç karıştırıyor, diyeceksin. Ondan sonra gazetelere mektuplar yazmaya başlayıp kokain kralının Mississippi'li John Shooter olduğunu açıklayacaksın. Jimmy Hoffa'yı onun öldürdüğünü, 1963 Kasımında otlu tepecikten Kennedy'e ateş eden ikinci adamın Shooter olduğunu yazacaksın. Pekâlâ, adam deli. Ama onun sırf bir dergiyi ortadan kaldırmak için yüz elli kilometrelik yolu aştığını ve lanet olasınca evi yaktığını sanmıyorsun ya? Özellikle Amerika'da o derginin başka kopyaları varken. Ciddi ol biraz.

Ama... çok hızlı gittiyse...

Hayır, gülünçtü bu. Ama Mort ansızın Shooter'a kanıtı gösteremeyeceğini hatırladı... Ancak... Derry'deki çalışma odası evin arkasındaydı. Eski bir arabalığı oda haline sokmuşlardı.

Mort, «Amy,» dedi.

Kadın hâlâ ağlıyordu. «Çok korkunçtu. Ben Ted'in evindeydim. İsabetle beni aradı. Evin önünde en az on beş itfaiye arabası olduğunu söyledi.»

«Bana olanları anlat.»

Amy gözyaşları arasında, «Biri evimizi yaktı,» diye bağırdı. «İşte olanlar bunlar!»

«Ev artık kullanılmayacak halde mi?»

«Evet. İtfaiye müdürü öyle söyledi.» Mort, Amy'nin yutkunarak kendine hakim olmaya çalıştığını duydu. Ama sonra yine ağlamaya başladı. «E-ev y-yerle bir olmuş.»

«Benim çalışma odamda mı?»

Kadın burnunu çekti. «Y-yangın oradan çıkmış. Daha doğrusu itfaiye müdürü öyle düşündüklerini söyledi. Bu Patty'nin gördüklerine de uyuyor.»

«Patty Champion'un gördüklerine mi?»

Champion'lar da Rainey'lerin evinin bitişiğinde oturan komşulardı.

«Evet. Bir dakika, Mort.»

Yazar karısının gürültüyle sümkürdüğünü duydu. Amy tekrar konuşmaya başladığında daha sakindi. «Patty, itfaiyecilere köpeğini dolaşmaya çıkardığını söylemiş, Mort. Bizim evin önünden geçmiş ve bahçenin ilerisinde bir araba olduğunu görmüş. Sonra evde müthiş bir şangırtı kopmuş. Senin çalışma odandaki büyük pencerede alevler belirmiş.»

Mort, «Araba ne modelmiş?» diye sordu. «Patty bunu görmüş mü?» Yine midesi bulanmaya başlamıştı. Artık John Shooter olayı ona önemsiz geliyordu. Sadece Ellery Queen'in Haziran 1980 sayısı değil bütün eserlerinin müsveteleri de yanmıştı. Basılmış ya da yarım kalmış olanların hepsi de. Romanlarının ilk baskıları da. Dışarda basılanları da.

Ah, ama bu sadece bir başlangıçtı. Dört bini bulan kitapları kül olmuştu.

Amy'nin elbiseleri, topladığı antikalar, Türk halıları da, binden fazla video bandı... Televizyon ve video... Mort'un giysileri... Çektikleri binlerce fotoğraf. Tanrım! Ve ben hemen o lanet olasınca dergiyi düşündüm.

Amy, «Hayır,» dedi. «Patty arabanın ne model olduğunu bilmiyormuş. Birinin molotof kokteyli attığını sanmış. Çünkü o şangırtıdan sonra pencerede alevler belirmiş. Patty bahçeye girmiş. Aynı anda mutfak kapısı açılarak bir adam dışarı

fırlamış. Bruno havlamaya başlamış. Ama Patty korkmuş. Köpeği... elinden kurtulmaya çalışan

köpeği geri çekmiş.

«Sonra adam arabaya binip motoru çalıştırmış. Farları yaktığında ışık Patty'nin gözlerini kamaştırmış. Patty gözlerini korumak için elini kaldırdığı sırada adam da arabayı hızla sürerek yola çıkmış ve süratle uzaklaşmış. Patty eve koşup itfaiyeyi çağırmış. İtfaiye çabuk gelmiş ama bildiğin gibi bizim ev çok eskiydi... Ve kuru tahta çabuk yanar... Özellikle gazyağı döküldüğünde...

'Herhalde gazyağı kullanıldı,' dedi... yani itfaiye müdürü... Önce o geldi, sonra da polis. Durmadan sorular sordular. Çoğu seninle ilgiliydi... Düşmanların olup olmadığını öğrenmek istediler... Düşmanlar... Ben de, s...senin düşmanın olduğunu sanmadığımı söyledim.. Bütün soruları yanıtlamaya çalıştım.»

Mort şefkatle, «Elinden geleni yaptığından eminim,» dedi.

Amy onu duymamış gibi konuşmasını sürdürdü. Soluk soluğaydı. «Onlara boşanmış olduğumuzu nasıl açıklayacağımı bilemedim.. Tabii bundan haberleri yoktu...

Sonunda Ted açıkladı... Mort... Annemin İncili... yatak odasında... Sonra ailemin resimleri... Bende annemin başka hatırası yoktu...» Yine üzüntüyle ağlamaya başladı.

Mort, «Yarın sabah gelirim,» dedi. «Yedide yola çıkarsam dokuz buçukta orada olurum. Hatta belki de dokuzda. Çünkü trafik yazları olduğu gibi yoğun değil artık. Bu gece nerede kalacaksın? Ted de mi?»

Amy burnunu çekti. «Evet. Ondan hoşlanmadığımı biliyorum, Mort. Ama Ted olmasaydı bu gece ne yapardım bilmem... O sorulara nasıl dayanırdım?..»

«O halde Ted'in olmasına sevindim.» Sesindeki sakin ve uygarca hava Mort'u şaşırttı. «Kendine iyi bak. Hapların yanında mı?» Evliliklerinin son altı

yılında doktor kadına sakinleştiriciler vermeye başlamıştı. Ama Amy o hapları

ancak uçağa binmek ya da Mort'la birlikte resmi bir ziyafete katılmak zorunda kaldığında alırdı.

Amy ifadesiz bir sesle, «Onlar ilaç dolabındalardı,» diye mırıldandı. «Ama önemli değil. Sinirlerim gerilmedi ki! Sadece çok üzüldüm.»

Mort, «Mümkün olduğunca erken gelmeye çalışacağım,» dedi. «Bu gece gelmemin bir yararı olacaksa...»

Amy, «Hayır,» dedi. «Nerede buluşacağız? Ted'in evinde mi?»

Yazarın gözlerinin önünde aniden bir sahne belirdi. Elinde kat hizmetçisinin anahtarını tutuyordu. Sonra motel odasının kapısındaki kilide sokarak çeviriyordu. Kapı açılıyordu. Karısıyla âşığı çarşafın üzerinden ona bakıyorlardı. Amy solda, Ted Milner sağdaydı. Adamın dikkatle fönlettiği saçları

uyurken iyice karışmış, kıvrır kıvrır olmuştu. Mort karısıyla, onun çıplak omuzlarına bakmıştı. Birdenbire, elinde sevginden başka bir şey olmadığını bilen bir kadın aşkını çalarsa... diye düşündü.

Sonra, «Hayır,» dedi. «Ted'de olmaz. Witcham Sokağındaki küçük kahveye ne dersin?»

«Yalnız gelmemi mi tercih edersin?» Amy öfkeli değildi ama kızmaya başladığı

belliydi. Mort, onu ne kadar iyi tanıyorum, diye düşündü. Her hareketi, sesinin her tonu, her cümlesi. Ve o da beni çok iyi tanıyor olmalı. Sonra, «Hayır,»

dedi. «Ted'i de getirebilirsin. Bence bunun bir sakıncası yok.»

«O halde dokuz buçukta. Marchman'de.» Amy öfkelenmekten vazgeçmiş gibiydi.

«Kahvenin adı bu mu?»

«Evet. Marchman.»

«Pekâlâ. Dokuz buçukta ya da biraz önce. Önce ben gelirim kapıya tebeşirle bir işaret yapacağım...»

«... Ben önce gelirim o işareti sileceğim.» Eski bir şakaydı bu. İkisi de hafifçe güldüler. Mort gülmenin bile kendine acı verdiğini farketmişti. Evet, birbirlerini çok iyi tanıyorlardı. Birlikte geçirilen yılların amacı da bu değil miydi? İnsan o yılların gerçekten sona erebildiğini ve erdiğini anladığı için böylesine acı çekmiyor muydu?

Amy, «Yangın daha sonra çıksaydı,» diyordu. «Hiç olmazsa senin eşyaların kurtulurdu. Kül olan o müsveteleri düşünmek bile istemiyorum, Mort. Herb, İki yıl önce yanmaz çekmeceler almanı önerdiğinde dediğini yapsaydın...»

Mort, «Bence bu önemli değil,» diye karşılık verdi. «Yeni romanımın müsvettesi nasıl olsa burada.» Evet, on dört sayfalık saçmasapan bir şeydi! «Gerisini boşver. Yarın görüşürüz. Amy,...» Mort ağzını sıkıca kapattı. Karısına, «Seni seviyorum,» demek üzereyken kendini zor tutmuştu. Onlar boşanmışlardı. Amy'yi hâlâ seviyor muydu? Eğer öyleyse bunu söylemeye hakkı var mıydı?

Bütün bunların yerine, «Olanlar için çok üzgünüm,» dedi.

«Ben de öyle, Mort. Çok çok üzüldüm.» Amy tekrar ağlamaya başlamıştı. Mort bir kadının onu teselliye çalıştığını duydu. Herhalde Isabelle Fortin'di.

«Biraz uyumaya çalış, Amy.»

«Sen de öyle.»

Mort telefonu kapattı ve ev birden ona her zamankinden daha sessizmiş gibi geldi. Yatak odasına giderek soyundu. Karyolaya uzanıp ellerini ensesinin altına soktu. Telefon... diye düşünüyordu. Derry'e giderken en azından iki yere telefon etmem gerekiyor. Greg Carstairs ve Herb Creekmore'a. Buradan yedide ayrılırsam o kadar erken saatte onları arayamam. Ama yoldaki bir kulübeden telefon edebilirim...

Yan döndü. O akşam çabucak uyuyamayacağını sanıyordu. Ama sonra uyku siyah bir dalga gibi onu sardı. O uyurken biri ona bakmaya geldiyse bile bunu farketmedi.

Saat altıyı çeyrek geçe çaldı. Mort yarım saat uğraşarak Bump'in ölüsünü evle göl arasındaki kumlu yere gömdü. Saat yedide planladığı gibi evden ayrıldı.

Ancak on beş kilometre sonra Buick'de benzin kalmadığını farkederek Bill'in servis istasyonuna girdi. Yola çıkmadan önce benzini kontrol etmediği için kendine kızıyordu.

Bir delikanlı Buick'in deposunu doldururken Mort da telefona gitti. Sol arka cebinden eski adres defterini çıkardı. Greg Carstairs'in numarasını çevirdi.

Neyse ki adam daha işe gitmemişti.

«Alo?»

«Merhaba, Greg. Ben Mort Rainey.»

«Merhaba, Mort. Derry'de olan olmuş, öyle mi?»

Mort, «Evet,» dedi. «Televizyonda mı söylediler?»

«Evet. Beşinci kanalda.»

«Şey... ev nasıl gözükiyordu?»

«Ne nasıl gözükiyordu?»

Mort yüzünü buruşturdu. Ama bu haberi başkasından değil de Greg'den aldığına yine de memnun oldu. Uzun saçlı, uysal, eski bir hippiydi Greg. Karısı ve biri yedi, diğeri beş yaşında iki çocuğu vardı. Her zaman hafifçe gülümsemesine insan o kadar alışıyor ki, gülümsemediği zamanlar onu çıplak sanıyordunuz.

«Durum o kadar kötü demek?»

Greg, «Evet,» dedi. «Ev bir roket gibi havalanmış olmalı. Çok üzüldüm, ahbab.»

«Sağol. Şimdi oraya gidiyorum, Greg. Sana Mechanic Falls'dan telefon ediyorum.

Ben yokken bana bir iyilik eder misin?»

«Evin tahta kaplamalarını kastediyorsan, onlar...»

«Hayır. Kaplamaları değil, başka bir şeyi kastediyorum. Şu son iki, üç gündür biri beni rahatsız ediyor. Bir deli. Altı, yedi yıl önce yazdığı bir hikâyeyi çaldığımı iddia ediyor. Ona hikâyemi çok önce yazdığımı ve bunu kanıtlayabileceğimi söylediğimde adeta çıldırdı. Bir daha karşıma çıkmayacağını

umuyordum ama bende o şans nerede? Dün akşam kanepede uyurken, kedimi öldürmüş.»

«Bump'ı mı?» Greg biraz şaşırılmış gibiydi. Bu bir başkasının şaşkınlıkla avaz avaz bağırmasına eşitti. «Bump'ı mı öldürdü?»

«Evet, öyle.»

«Bunu Dave Newsome'a haber verdin mi?»

«Hayır, istemiyorum. Mümkün olursa bu sorunu ben çözümleneceğim.»

«Bu adam barışçı bir insana benzemiyor, Mort.»

Mort, «Bir kediyi öldürmek başka,» dedi. «Bir adamı öldürmek başka. Ve onunla Dave'den daha iyi başa çıkabileceğimi düşünüyorum.»

Greg, «Belki de haklısın,» diye karşılık verdi. «Dave yetmişine basalı biraz ağırlaştı. Senin için ne yapabilirim, Mort?»

«Bir kere... o adamın nerede kaldığını öğrenmek istiyorum.»

«Adı nedir?»

«Bilmiyorum. Bana gösterdiği hikâyedeki ad John Shooter'dı. Ama daha sonra kurnazlığa kalktı ve bana bunun bir takma ad olabileceğini söyledi. Bence de öyle. Daha çok takma ada benziyor. Her neyse... Ama yakında bir motelde kalıyorsa herhalde bu adı kullanmıyor.»

«Nasıl biri?»

«Bir seksen boyunda, kırk beş yaşlarında. Açık havada çok dolaşmış birine benziyor. Yüzü güneşten yanmış. Gözlerini kısmaktan iki yanda çizgiler belirmiş.

Ağzının iki yanından kırışıklar çenesine doğru iniyor.»

Mort bunları söylerken John Shooter'ın suratu gözlerinin önünde belirdi. Yazarın tüyleri diken diken olmuştu, hafifçe titredi. Yine içinden bir ses, ya bir hata yapıyorsun ya da Greg Carstairs'i özellikle yanıltıyorsun, diye fısıldadı.

Shooter gerçekten tehlikeli bir adam. Bunu anlaman için Bump'ın ölüsünü görmene de gerek yoktu. Dün öğleden sonra. Shooter'ın gözlerine baktığın zaman anladın.

O halde neden şimdi kovboyluğa kalkışıyorsun?

Buna daha başka, kalın bir ses tehlikeli bir kesinlikle cevap verdi. Çünkü...

Nedenleri var... Hepsi bu kadar.

İlk ses endişeyle, yani ona bir zarar mı verecek? Mesele bununla mı ilgili?

Adamı tartaklamak niyetinde mi?

Greg kuşkuyla, «Bu tarif civardaki çiftçilerin yarısına uyuyor,» dedi.

Mort, «Onu tanımanı sağlayacak birkaç ayrıntı daha var,» diye belirtti. «Bir kere güneyli. Konuşmasından hemen anlaşılıyor. Sonra geniş kenarlı siyah bir şapka giyiyor. Fötr sanırım. Şapkanın tepesi yuvarlak. Quaker'ların şapkalarını

andırıyor. Eski bir Ford steysinı var. Bin dokuz yüz altmışlardan kalma. Mavi.

Arabanın plakası Mississippi'den alınmış.»

«Pekâlâ. Bu daha iyi. Ben bir soruştururum. Adam buralardaysa, elbet bir bilen çıkar. Yılın bu mevsiminde diğer eyaletlerin plakaları hemen dikkati çeker.»

«Biliyorum.» Mort'un aklına ansızın başka bir şey daha geldi. «İşe Tom Greenleaf'le konuşarak başlayabilirsin. Dün bu Shooter denen adamla göl yolunda konuşurken Tom jipiyle oradan geçti. Bize el salladı. Biz de ona karşılık verdik. Tom onu iyice görmüş olmalı.»

«Pekâlâ. Saat onda kahve için Bowie'ye uğrarsam Tom'u da görebilirim.»

Mort, «Adam o dükkâna da gitmiş,» diye açıkladı. «Bunu biliyorum. Çünkü cep kitaplarının durduğu raflardan söz etti. Şu eski tarz raflardan.»

«Onun izini bulursam ne yapayım?»

Mort, «Hiçbir şey yapma,» dedi. «Ben seni bu gece ararım. Yarın gece buradaki eve dönmüş olurum. Aslında Derry'de ne yapacağımı da bilmiyorum. Herhalde küllerin arasında dolaşacağım.»

«Ya Amy?»

«Onun sevgilisi var.» Mort soğuk bir tavırla konuşmamaya çalışmıştı ama başarılı olduğunu da pek sanmıyordu. «Amy'nin bundan sonra ne yapacağına ikisi birlikte karar verecekler sanırım.»

«Ah. Çok üzgünüm.»

«Boşver.» Mort benzin pompalarına doğru baktı. Delikanlı Buick'in deposunu doldurmuş, şimdi arabanın ön camını temizliyordu.

«O adamla yalnız başına konuşacaksın... Bunu gerçekten yapmak istediğinden emin misin?»

Mort, «Evet,» dedi. «Öyle sanırım.» Sonra duraksadı. Aniden Greg'in kafasından geçenleri anladı. Greg büyük bir olasılıkla, siyah şapkalı köylüyü bulur ve Mort da bunun sonucu olarak yaralanırsa, beni sorumlu tutarlar, diye düşünüyordu.

«Dinle, Greg. Ben adamla konuşacağım zaman, istiyorsan sen de gelebilirsin.»

Greg rahatladı. «Evet. Öyle yapabilirim.»

Mort, «Adam kanıt istiyor,» dedi. «Onun için bunu sağlamalıyım.»

«Ama elinde kanıt olduğunu söyledin ya.»

«Evet ama adam sözümü kabul etmedi. Herhalde yakamı bırakması için kanıtı gözüne sokmam gerekecek.»

«Ya...» Greg düşündü. «Adam gerçekten deli değil mi?»

«Evet. Hem de nasıl!»

«Pekâlâ. Onu bulmaya çalışırım. Bu gece beni ara.»

«Olur. Ve sağol, Greg.»

«Bir şey değil. Değişiklik, dinlenmek kadar iyidir.»

«Evet, öyle derler.»

Mort telefonu kapatarak arabasının yanına döndü. Benzin istasyonunda çalışan delikanlıya para verdi. Çocuk Mort'a çekingence gülümsedi. «Acaba bana bir imza verir misiniz, Bay Rainey? Bende bütün kitaplarımız var.»

Mort yine Amy'yi hatırladı. Karısı imza meraklılarından ne kadar nefret ederdi!

Hatta evliliklerinin sonlarına doğru onun, beni seviyorsan bu insanların senden imza istemelerine neden bir son vermiyorsun, diye düşündüğünü de sezmişti.

Mort delikanlının uzattığı kâğıdı imzalayarak arabasına bindi. Derry'e doğru yola çıktı.

Mort Rainey menajeri, Herb Creekmore'a Augusta'dan telefon etti. Onun daha bürosunda olmayacağını biliyordu. Neyse ki Herb'i apartmanında yakalayabildi.

«Merhaba, Herb,» dedi. «Sana Augusta'dan telefon ediyorum. Boşanmam kesinleşti.

Derry'deki evim dün gece kül oldu. Delinin biri kedimi öldürdü. Ve burası buz gibi. Ne eğlenceli değil mi?»

Herb şaka yapıldığından kuşkulanan bir adamın ölçülü tavırlarıyla «Mort?» diye mırıldandı.

Yazar, «Emrinizdeyim,» dedi.

«Evine ne oldu dedin?»

«Söyleyeceğim. Ama son defa. Gerekiyorsa not al. Çünkü donarak bu telefona yapışmadan arabama dönmek niyetindeyim.» John Shooter ve onun suçlamasıyla başladı, Amy'yle bir gece önce yaptığı telefon konuşmasını anlatarak sona erdirdi.

Herb, Derry'deki evde çok kalmış ve Mort'la Amy'nin boşanmalarına da çok üzülmüştü. Mort'a, «Sence evi Shooter mı yaktı?» diye sordu. «Tabii kedinin sen uyanmadan biraz önce öldürülmüş olması önemli ama...»

Mort, «Bu işi Shooter yapmış olabilir,» dedi. «Bu olasılığı da gözönüne alıyorum. Ama evi yaktığına pek inanmıyorum. İnsanın bir dergiyi ortadan kaldırmak için yirmi odalı bir evi yakması pek de akıl alacak bir şey değil.

Ancak... hikâyesini çaldığıma gerçekten inanıyor, Herb. Yani bu bakımdan hiçbir kuşkusu yok. Ona kanıt gösterebileceğimi söylediğimde, 'Haydi bakalım, beni biraz eğlendir,' dermiş gibi bir tavır takındı.»

«Ama... yine de polise haber verdin değil mi?»

Mort, «Evet,» dedi. «Onları bu sabah aradım.» Bu doğru değildi ama tam bir yalan da sayılmazdı. Ne de olsa Greg'le konuşmuştu. Zarif kıyafetlerle New York'taki apartmanında oturan Herb'e, bu işi kendi başına halledeceğini söylerse menajeri onu anlayamayacaktı. İyi bir dosttu. Ama tam anlamıyla uygar bir kentliydi.

Herb rahatladı. «Bak, işte bu iyi. Türlü derdin arasında bir de Mississippi'li bir psikoyla uğraşamazsın. Adamı bulurlarsa ne yapacaksın? Seni rahatsız etmekle mi suçlayacaksın?»

Mort, «Onu bu oyunu bırakıp güneye dönmesi için ikna etmeye çalışacağım,» dedi.

«Bunu nasıl yapacaksın?»

«Senin yardımınla. Sende dosyam var değil mi?»

«Evet ama...»

«O dosyadan Ellery Queen'in dergisinin Haziran 1980 sayısını çıkarıp bana yollamanı istiyorum. 'Ekme Mevsimi' o sayıda çıkmıştı. Bendeki dergi yangında kül olduğuna göre...»

Herb sakin sakin, «Bende o dergiden yok,» diye açıkladı.

«Yok mu?» Mort gözlerini kırıştırdı. İşte bu aklına hiç gelmemişti. «Neden?»

«Çünkü ben 1980'de senin menajerin değildim. Senin için sattığım her şeyin en azından bir kopyası bende var. Ama 'Ekme Mevsimi' senin sattığın hikâyelerden biri.»

«Kahretsin!»

Herb, «Üzgünüm,» dedi. «Ama istersen Ellery Queen dergisine telefon edebilirim.

Onlarda eski sayılar olmalı.»

Mort minnetle, «Bunu yapar mısınız?» diye sordu. «Çok iyi olur.»

«Bu konuyu hemen halledeceğim. Yalnız...» Herb durakladı.

«Yalnız ne?»

«Hikâyeyi eline alır almaz o adamın karşısına yalnız başına dikilmeyeceğine söz vermelisin.»

Mort hemen, «Söz veriyorum,» dedi. Yine yalan söylüyordu ama Greg onunla birlikte gelecekti ya!

Herb, «Pekâlâ,» diye mırıldandı. Sonra da çekine çekine sordu. «Amy'ye sevgilerimi göndermemin bir sakıncası yok ya?»

«Tabii yok. Bunu ona söylerim.»

«İyi. Haydi, Mort, arabana bin de şu soğuk rüzgârdan kurtul. Islığını buradan duyuyorum. Herhalde dondun.»

«Neredeyse. Tekrar teşekkür ederim, Herb.» Mort telefonu kaparken suratında düşünceli bir ifade vardı. Buick'te benzin olmadığını unutmuştu. Ama bu önemli değildi. Ancak Herb Creekmore'un 1982'de menajerliğini üzerine aldığını unutması

önemli sayılırdı. Bir an, fazla baskı altındayım, diye düşündü.

Kafasının derinliklerinde saklanan o kalın ses aniden, ya o hikâyenin çalınması, dedi. Belki bunu da unuttun.

Mort gülerek arabasına gitti. Yaşamı boyunca Mississippi'ye bir kez bile gitmemişti. Şu ara yazı yazamıyordu ama yine de hırsızlık etmeyi düşünmüyordu.

Motoru çalıştırırken kendi kendine, insanın kafası zaman zaman ne oyunlar oynamaya kalkışıyor,

dedi.

Mort Rainey, Amy ve Ted Milner'la Derry'deki evin kalıntılarının etrafında dolaşırken acı gerçeği iyice kavradı. Portland'lı Amy Dowd'la olan evliliği kesinlikle sona ermişti.

Marchman kahvesindeki karşılaşmaları oldukça iyi geçmişti. Amy ona sarılmıştı. O da eski karısına. Ama Amy'yi dudaklarından öpeceği sırada kadın ustalıklarla başını çevirmişti. Mort'un dudakları yanağına gelmişti o zaman.

Saçlarını yine fönletmiş olan Ted Milner köşedeki bir masaya oturmuş onlara bakıyordu. Piposu elindeydi. Mort son üç yıl boyunca gittikleri partilerde Ted'i hep bu pipoyla görmüştü. Hatta, galiba daha olgun görünmek için pipo içiyor, diye düşünmüştü. Şimdi de kendi kendine, kaç yaşında, diye sordu. Tam olarak kestiremiyorum. Ama Amy otuz altısında. Şık blucin ve gömlekler giymeye meraklı

Ted ise karımdan en aşağı dört yaş küçük olmalı. Acaba Amy on hatta beş yıl sonra başının derde gireceğinin farkında mı?

Sonra Mort, «Yeni bir şey var mı?» diye sordu. Amy olmadığını söyledi. Ve Ted konuşmaya başladı. İngilizceyi hafif güneyli aksanıyla konuşuyordu. «İtfaiye müdürüyle Derry Polis Merkezinden bir başkomiser bizimle yangın yerinde buluşacak. Sana birkaç soru sormak istiyorlar, Mort.»

«İyi ya...»

Birer kahve içtikten sonra yangın yerine gittiler. Mort, Amy'ye John Shooter'dan da, kediden de, dergiden de söz etmedi.

İtfaiye müdürüyle dedektif onları bekliyorlardı. Yazara daha çok düşmanı olup olmadığını sordular. Mort'a kalsaydı John Shooter'dan hiç söz etmeyecekti. Ama Amy'nin bu konuyu açacağını biliyordu. O yüzden John Shooter'la ilk kez nasıl karşılaştıklarını anlattı.

İtfaiye müdürü Wickersham, «Adam çok mu öfkeliydi?» dedi.

«Evet.»

Dedektif Bradley de, «Derry'e gelerek evinizi yakacak kadar mı?» diye sordu.

Yazar suçlunun Shooter olmadığından emindi. Ama onlara o deliyle aralarında geçenleri, kedinin ölümünü anlatmak istemiyordu. Tekrar yalan söyleme vaktinin geldiğine karar verdi. «Belki başlangıçta o kadar öfkeliydi. Ama iki hikâyenin birbirlerine çok benzediğini gördüğüm zaman benimkinin yayın tarihine baktım.»

Bradley, «Adamın hikâyesi hiç basılmamış mı?» dedi.

«Hayır. Basılmadığından eminim. Sonra dün ona hikâyeyi ne zaman yazdığını sordum. '1982'de' dedi. Oysa benim hikâyem 1980'de yayınlanmıştı. Anlayacağınız onu yakaladım.»

Wickersham, «Onu yakaladığınızı siz de anlıyorsunuz, biz de Bay Rainey,» dedi.

«Ama o anladı mı bakalım?»

Mort başını salladı. «Evet. Tabii anladı.»

Ted söze karıştı. «Ne yaptı o zaman?» Mort ona hafif bir öfkeyle baktı.

«Çıkıp gitti. 'İnanılmayacak bir rastlantı gibi,' bir şeyler söyledi. Sonra peşinden birileri kovalıyormuş gibi arabasına atlayarak uzaklaştı.»

Bradley not defteriyle tükenmez kalemını çıkardı. «Arabası ne modeldi, Bay Rainey? Ya plakası?»

Mort, «Araba Ford'du,» dedi. «Ama plaka konusunda size yardımcı olamayacağım için üzgünüm. Yalnız arabada Maine plakası olmadığından eminim...» Omzunu silkerek özür diliyormuş gibi bir tavır takınmaya çalıştı. Ama konuşmanın gidişi onu kaygılandırmaya başlamıştı. Çünkü herkese başka başka hikâyeler anlatmaya başlamıştı. Çabucak ekledi. «Herhalde Shooter geldiği yere gidiyor şimdi.»

Başkomiser Bradley, «Herhalde,» dedi. «Ama ben bu ipucunu izlemek niyetindeyim, Bay Rainey. Belki o adamı yanıldığına ikna ettiniz Ama bu onun yanınızdan dostça duygularla ayrıldığı anlamına gelmez. Belki de öfkeyle buraya geldi ve evi yaktı. Sırf size kızdığı için. Sizce bu mümkün değil mi?»

Mort, hayır, değil, diye düşündü. Evi yakmak isteseydi, Bump'ı Derry'e doğru yola çıkmadan önce öldürürdü. Ne de olsa o geri dönmeden uyanabilirdim. Kediye daha önce öldürseydi kan kurumuş, Bump'ın vücudu katılaşmış olurdu. Ama böyle olmadı. Ancak bunu söylemem de imkânsız. İstesem bile yapamam. Bir kere Bump'ın öldürüldüğünü bu kadar süre neden sakladığımı merak ederler. Herhalde deli olduğumdan da kuşkulanırlar.

Sonra, «Herhalde...» dedi. «Ama ben o adamla karşılaştım. Bana ev yakacak bir tipmiş gibi gelmedi.»

Wickersham, «Ev yakacak ya da yakmayacak bir tip yoktur, Bay Rainey,» dedi.

«Türlü tipte kundakçı vardır. Bana inanın.»

«Eh...»

Bradley elinde not defteri bekliyordu. «Mümkünse bana araba konusunda biraz daha bilgi verin. Eyalet polisine durumu bildireceğim.»

Mort birdenbire biraz daha yalan söylemeye karar verdi. «Dört kapılı bir arabaydı. Bu kesin.»

«Evet. Dört kapılı bir Ford. Yılı?»

«Galiba bin dokuz yüz yetmiş modeliydi. Plaka açık renkti. Florida plakası olabilir. Tabii bu bakımdan yemin edemem ama öyle sanıyorum.»

«Tamam. Ya adam?»

«Orta boyluydu. Sarışındı. Gözlüklüydü. Vaktiyle John Lennon'un taktığı tipte yuvarlak, tel çerçeveli bir gözlük takmıştı.»

Amy birden atıldı. «Bana şapkası olduğunu söylemedin mi?» Mort dişlerini sıkarken hafif bir çatırtı oldu. Ama sonra nazik nazik, «Evet,» dedi. «Doğru.»

Bunu unutmuşum. Koyu gri ya da siyah bir şapka. Daha çok kasketi andırıyordu.»

«Pekâlâ.» Bradley defterini kapattı. «Bu da bir başlangıç sayılır.» Mort sordu.

«Bazı gençler eğlenmek için evi yakmış olamazlar mı?»

Wickersham başını salladı. «Olabilir. Ama diğer olasılıkları da gözönüne almalıyız.»

Ted, «Bilmek istediğiniz başka bir şey var mı?» diyerek kolunu Amy'nin omzuna attı.

Wickersham'la Bradley birbirlerine baktılar. Sonra başkomiser, «Sanmıyorum,» dedi. «Hiç olmazsa şimdilik.»

Ted, «Bunu şu nedenle sordum,» diye açıkladı. «Amy'yle Mort'un sigorta müfettişiyle konuşmaları gerekecek. Belki ana şirket de bir araştırmacı gönderecek.»

Genç adamın güneyli aksanı gitgide Mort'un sinirine dokunuyordu.

İtfaiye müdürüyle başkomiser, Amy ve Mort'un ellerini sıkarak olaya çok üzüldüklerini belirttiler. Sonra üçünü yangın yerinde bırakarak oradan ayrıldılar.

Mort birdenbire, «Bütün bu olanlar yüzünden çok üzgünüm, Amy,» dedi. Kadın ona şaşkınlıkla baktı. Sesindeki bir şey onu şaşırtmıştı. Belki de bu sadece içtenlikti. Yazar ekledi. «Bütün bu olanlar için. Gerçekten üzgünüm.»

Amy usulca, «Ben de öyle,» diyerek onun eline dokundu.

Ted ciddi ciddi, «Ben de öyle,» diye atıldı ve Amy de ona döndü. Mort o anda bu adamı memnunlukla boğabilirdi. Gözleri yuvalarından uğrayarak optik kordonlarının ucunda sallanıncaya kadar boğazını sıkabilirdi.

Şimdi evin batı tarafından sokağa doğru yürüyorlardı. Evle Mort'un çalışma odasının yaptığı dik açı buradaydı. Biraz ileride de Amy'nin çiçek bahçesi vardı. Mort aniden duraksadı. Hikâyeleri hatırlamıştı. O hikâyeyi. Ondan, «Ekme Mevsimi» diye de söz edilebilirdi. «Gizli Pencere, Gizli Bahçe,» diye de. Ama aslında bunlar birbirinin aynıydı. Mort başını kaldırdı. Artık mavi gökyüzünden başka görülecek bir şey yoktu. Ama, dün geceki yangından önce burada bir pencere vardı, diye düşünüyordu. Çamaşırılığın yanındaki küçük odanın penceresi. Amy orada hesaplara bakar, günlük defterine bir şeyler yazar ve gerekli yerlere telefon ederdi. Birden karısının sesini duyar gibi oldu. Evdeki en güzel oda bu.

Hiç olmazsa benim için. Çünkü oraya hemen hemen benden başka hiç kimse girmiyor.

Odanın gizli bir penceresi var... gizli bir bahçeye bakıyor.

«Mort?» Konuşan Amy'ydi. Yazar bir an karşılık veremedi. Hafızasındaki sesle şimdiki birbirine karışmıştı. Yoksa çıldırmaya mı başlıyordu? Kadın ısrar etti.

«Mort? İyi misin?» Sinirli sinirli kolunu çekiştiriyordu.

«Evet.» Mort bir an durdu, sonra da çabucak ekledi. «Hayır. Doğrusunu istersen biraz hasta gibiyim.»

Ted, «Belki kahvaltı dokundu,» diye fikrini açıkladı. Amy dönüp ona baktı. Bu bakış Mort'u biraz olsun rahatlatmıştı. Çünkü hiç de dostça bir bakış değildi bu.

Kadın biraz kızgınlıkla, «Kahvaltı neden dokunsun?» diye söylendi. Sonra da yangın yerini işaret etti. «Neden bu. Buradan hemen gidelim.»

Ted, «Sigortacılar öğleyin gelecekler,» diye hatırlattı.

Amy, «Eh, daha bir saatten fazla zamanımız var.» dedi. «Senin evine gidelim, Ted. Ben de kendimi o kadar iyi hissetmiyorum. Biraz oturmak istiyorum.»

«Pekâlâ.» Ted, bana öyle bağırman gerekmezdi, dercesine hafif bir sitemle konuşmuştu. Bu da Mort'un hoşuna gitti. O yüzden de hiç itiraz etmeden diğerleriyle birlikte Ted Milner'in evine gitti.

Mort, Amy'yle Ted'in ne düşündüklerini bilmiyordu. Ama kendisi ne düşündüğünün farkındaydı. Çıldıırıyor muyum? Yoksa aklım başımda mı? Tabii başımda. Amy oda hakkında böyle söyleydi. Ama Shooter nereden biliyordu? Galiba bunu ona sormam gerekecek. Ona, 'O hikâyenin adını nereden buldun?' diyeceğim.

Mort, Ted'in uzattığı kahveyi almayarak onun yerine bir gazoz içti. Böylece midesi biraz yatışmıştı.

Amy ona, «Geceyi Derry'de mi geçireceksin?» diye sordu.

«Hayır. Sigortacılarla işimiz biter bitmez geri döneceğim. Bir sorun çıkarsa beni arayabilirler. Ya da sen telefon edersin.» Amy'ye gülümsedi.

Kadın da gülerek onun eline dokundu. Bu Ted'in hiç hoşuna gitmedi. Kaşlarını çatarak pencereden baktı ve piposuyla oynamaya başladı.

Konuşmayı, evi sigortalayan Don Strick'in bürosunda yaptılar. Birleşik Sigorta Şirketinin müfettişlerinden Fred Evans adlı biri de bu görüşmeye katıldı. Yangın konusunda uzmandı. Evans bir gece önce elinde fenerle evin kalıntılarını iyice incelemişti.

Mort, Evans'tan oldukça hoşlanmıştı. Adam yazarla eski karısının uğradıkları

kayıptan dolayı gerçekten üzülmüş gibiydi. Evans, Wickersham ve Bradley'in sorularını tekrarladı ama daha anlayışlı bir tavırla. Ayrıntıların üzerinde de onlardan daha fazla durdu. Mort, bir evi yakmaya karar verirsem, diye düşündü.

Onu bu şirkete kesinlikle sigorta ettirmem. Ya da Evans emekli oluncaya kadar beklerim.

Evans soruları sona erdiğinde Mort'la Amy'ye gülümsedi. «Çok yardımcı oldunuz.

İkinize de tekrar teşekkür etmek istiyorum. Hem düşünerek cevap verdiniz, hem de bana nezaketle davrandınız. Pek çok olayda insanlar 'Sigorta Müfettişi'

sözcüklerini duyar duymaz sinirlenirler. Tabii aslında zaten sarsılmışlardır.

Haklı olarak. Ama çoğu zaman müfettiş gönderilmesinin bir suçlama olduğunu sanırlar. Şirketin evlerini onların yaktığından kuşkulandığını düşünürler.»

Amy, «Siz de bize çok iyi davrandınız,» dedi. Ted başını öyle hızlı salladı ki, onu gören bir kukla olduğunu sanırdı.

Evans, «Bundan sonra yapacağımız iş biraz zor,» diyerek başıyla Strick'e işaret etti. O da çekmecesini açarak bir kâğıt çıkardı. Müfettiş konuşmasını sürdürdü.

«Bu tür ciddi yangınlarda müşterilerimize eşyalarının bir listesini de gösteririz. Bunu okur ve eşyaların hâlâ onlara ait olduğuna dair imza verirler.

Tabii eşyaların yangın sırasında hâlâ evde olduğuna da yemin ederler.» Evans yumruğunu ağzına götürerek hafifçe öksürdü. «Anladığıma göre geçenlerde bir ev ayırımı olmuş.»

Mort açık açık, «Biz boşandık,» dedi. «Ben Tashmore Gölü kıyısındaki yazlık evimde oturuyorum. Aslında oraya sadece yazları giderdik. Ama evde kalorifer var. Soğuk aylarda da rahatça oturulabilecek bir yer. Ne yazık ki eşyalarımın çoğunu buradaki evden oraya taşımamıştım henüz.»

Don Strick anlayışla başını salladı. Ted ayak ayak üstüne atarak yine piposuyla oynamaya başladı. Çok sıkıldığını belli etmemeye çalışıyordu.

Evans listeyi Amy'ye uzattı. «Bunu iyice inceleyin. Tabii sizin için pek de hoş bir şey değil.»

Ted hemen merakla başını uzattı. Amy de listeyi biraz ona doğru çevirdi. Diğer yanında oturan Mort uzandı. Listeyi kendine doğru çekti. Ted'e, «Sence bir sakıncası var mı?» diye sordu. Öfkelenmişti. Gerçekten öfkelenmişti. Sesinden de anlaşılıyordu.

Amy «Mort...» dedi..

Yazar ona baktı. «Bir sorun çıkaracak değilim. Ama bunlar bizim eşyalarımızdı, Amy. Bizim.»

Ted öfkeyle, «Bence...» diye başladı.

«Hayır. Bay Rainey çok haklı, Bay Milner.» Evans oldukça uysal konuşmuştu ama Mort bu tavrın aldatici olabileceğini düşünüyordu. «Yasalara göre bu listeye bakmamanız gerekiyor. Tabii kimse itiraz etmediği takdirde biz de bu yasayı

görmezlikten gelebiliyoruz... Ama Bay Rainey'nin bunu istemediği anlaşılıyor.»

Mort, «Evet, çok doğru,» dedi. «Bay Rainey bunu gerçekten istemiyor.»

Amy mutsuzca, yalvarır gibi Ted'e döndü. Yazar onun birtakım pozlar takınacağını sandı, ama Ted diğerlerine hiç aldırmayarak kadına gülümsedi. «Dolaşmamın bir yararı olur mu dersin?»

«Bunu yapar mısınız? Belki böylece bu gergin hava biraz olsun yumuşar...»

Ted, «Tabii,» diyerek Amy'yi yanağından öptü. Mort o zaman bir şeyi daha anladı.

Bu genç adam karısına âşıktı. Yazar nedense Amy'nin Ted için bir oyuncak olduğuna ve çok yakında ondan bıkaçağına inanmaya başlamıştı. Ama aslında bu eski karısının karakterine hiç uymuyordu. Amy insanların nasıl olduklarını

sezdi... ve kendine de saygısı vardı.

Ted kalkarak odadan çıktı. Amy, Mort'a sitemle baktı. «Memnun oldun mu?»

Yazar, «Galiba...» dedi. «Dinle, Amy... belki gerektiği gibi davranmadım. Ama kötü bir niyetim yoktu. Yıllar boyunca seninle çok şeyi paylaştık. Yanılmıyorsam bu paylaşacağımız son şey. Ve sadece ikimize ait. Tamam mı?»

Strick rahatsız olmuştu. Ama Fred Evans değil. Merakla bir Amy'ye bakıyordu, bir Mort'a.

Amy alçak sesle, «Tamam...» diye mırıldandı. Mort onun eline hafifçe dokundu.

Kadın da gülümsedi. Mort sıkıntıyla, hiç gülümsememesinden daha iyi sayılır, diye düşündü.

İskemlesini eski karısının yanına çekti. Birlikte listeyi incelemeye başladılar.

Mort her şeyin yanıp kül olduğuna hâlâ inanamıyordu.

Bir ara Evans'a dönerek, «Şaraplar bile mahvolmuş,» dedi. «Onlar bile.»

Evans ona baktı. Yüzünde Mort'un yorumlayamadığı bir ifade belirmişti. «Şarap mahzeni yanmamış. Çünkü bodrumdaki depoda çok az yakıt varmış. Patlama da olmamış. Ama içerisi çok ısındığından şarap şişelerinin çoğu patlamış... Geriye birkaç şişe kalmış... Ben şaraptan pek anlamam ama içilecek durumda olduklarını

sanmıyorum. Ama belki yanılıyorum.»

«Yanılmıyorsunuz...» Amy'nin yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. Dalgın dalgın sildi.

Mort'la Amy bu işi on dakika sonra bitirmişlerdi. Gerekli yerleri imzaladılar.

Strick tanıklık etti. Ted Milner de bir dakika sonra içeri girdi.

Mort, Evans'a, «Başka bir şey var mı?» diye sordu.

«Şimdilik yok. Ama ilerde olabilir. Tashmore'daki telefon numaranız rehberde yok değil mi?»

«Yok.» Mort telefon numarasını verdi. «Size yardım edebileceğimi düşünürseniz, lütfen beni arayın.»

«Ararım.» Evans ayağa kalkarak elini uzattı. «Bu her zaman kötü bir iştir.

İkiniz buna katlanmak zorunda kaldığımız için üzgünüm.»

El sıkıştılar. Dışarı çıktıklarında Ted, Mort'a dönüp birlikte yemek yemeyi isteyip istemediğini sordu.

Ama yazar başını salladı. «Eve dönmek istiyorum. Çalışıp, olanları bir süre için unutmayı deneyeceğim.»

Amy'nin fikrini değiştirmesi için onu zorlayacağını sanıyordu. Ama öyle olmadı.

Kadın, «Arabayı dikkatle sür,» diyerek dudağının yanına bir Öpücük kondurdu.

«Geldiğin ve... her bakımdan mantıklı davrandığın için teşekkür ederim.»

«Senin için yapabileceğim bir şey var mı, Amy?»

Kadın hafifçe gülümseyerek, «Hayır,» dercesine başını salladı ve Ted'in elini tuttu. Bu davranışının ne anlama geldiği açıktı.

Ağır ağır Mort'un Buick'ine doğru gittiler.

Ted, «Orada rahatın yerinde mi?» diye sordu. «İhtiyacın olan bir şey var mı?»

Mort yine onun güneyli aksanını düşündü. Bu da yine bir rastlantıydı.

Mort arabanın kapısını açarak cebinden anahtarlarını çıkardı. «Aklıma hiçbir şey gelmiyor... Sahi Ted, sen nerelisin? Herhalde daha önce bana bundan söz ettiniz ama hiçbir şey hatırlamıyorum. Mississippi'li miydin?»

Ted neşeyle güldü. «Ben oradan çok uzaklarda bir yerde doğdum, Mort.

Tennessee'de. Shooter's Knob adlı küçük bir kasabada.»

Mort, Tashmore Gölüne dönerken direksiyonu sıkıca kavramıştı. Gövdesi dimdikti.

Gözlerini yoldan ayırmıyordu. Eve geldiğinde saat dört buçuk olmuştu.

Pek çok rastlantı... diye düşünüyordu. Bir adamın deli ya da dolandırıcı

olduğunu kanıtlamam için gerekli dergi yandı. Hem de tam ona ihtiyacım olduğu sırada. Eski karımın âşığı Shooter's Knob adlı bir yerden. Ve o delinin takma adı da Shooter.

Bütün bunlar rastlantı olabilir mi?

Teknik bakımdan mümkün.

Bütün bunların rastlantı olduğuna İnanıyor muyum?

Hayır.

O halde çıldırmaya başladığına mı inanıyorsun?

Hayır! Buna da inanmıyorum. Hiç olmazsa şimdilik.

Mort anahtarı kapının kilidine sokacağı sırada aniden durakladı. Elini tokmağa atarken kapının açılacağından emindi. Shooter buradaymış... Belki de hâlâ

burada... Ama kapı açılmadı. Pekâlâ, pekâlâ... Önemli değil... Hafifçe gülerek anahtarla kapıyı açtı. Ev çok sessizdi. Ama bunun boş evlere özgü o derin sessizlik olduğunu da sanmıyordu.

Oturma odasının ortasında durup, «Neredesin, Shooter?» diye bağırdı. «Yukarıda mısın?»

Karşılık veren olmadı.

«Beni delirtmeye çalıştığını biliyorum! Ama bir işe yaramayacak!»

Altı yıl kadar önce oturma odasındaki büyük şömineyi kapattırarak önüne bir soba kurmuşlardı. Mort oraya doğru giderek küreği kaptı. Bir an düşündü. Sonra küreği bırakarak demir şişi aldı. Ağır ağır ilerleyerek merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı. «Burada olduğunu biliyorum. Beni çıldırtmaya çalıştığının da farkındayım. Bilmediğim tek şey bunun nedeni. Seni bulduğum zaman bana bunu açıklayacaksın!» İkinci katın sahanlığında durdu. Kalbi hızla çarpıyor, terler yüzünden akıyordu. Sonra banyodan gelen hafif gürültüyü duydu. Shooter, banyoda!

Küvetin yanında duruyor sanırım. Elinde de bir şey olmalı... Hayır, tabanca değil. Bump'ı nasıl öldürdüğünü unutmadım. Herhalde elinde bir çekiçle beni bekliyor. Shooter bir an gözlerinin önünde belirdi. Çekici havaya kaldırmış onu bekliyordu.

Mort usul usul yaklaştı ve banyonun kapısını açtığı gibi içeri daldı.

İşte düşmanı oradaydı. Dudakları gerilmiş, dişleri ortaya çıkmıştı. Elini havaya kaldırmıştı. Ve onun da parmaklarının arasında demir bir şiş vardı. Mort çubuğu indirirken ıslığa benzer bir ses çıktı. Aynı anda karşısındaki delinin kendisi olduğunu anladı. Demir çubuk, musluğun yukarısındaki aynayı paramparça etmişti, ilaç dolabı lavaboya yuvarlandı.

Mort, «Kahrolasınca aynayı öldürdüm!» diye haykırdı. Tam çubuğu atacağı sırada bir şey küvetin içinde kımlıandı. Mort gülererek o tarafa saldırdı. Sonra da çubuğu ağır ağır indirdi. Çubuğu atmamak istiyor ama parmaklarını açamıyordu.

Sonra diğer elinin yardımıyla bu işi başardı. Küvetin içinde deli gibi sağa sola koşan tarla faresine, «Zavallı yaratık...» dedi. «Çok korkmuşsun...» Sesi kendisinininkine hiç benzemiyordu. İfadesiz, boğuk ve garip bir sestti. Dönüp banyodan çıktı.

Şimdi sadece aşağıya inip kanepede yatmak istiyordu. Dünyada hiçbir şeyi bu kadar arzu etmemişti.

Mort telefonun sesiyle uyandı. Karanlık basmak üzereydi. Ağır ağır telefona doğru gitti. Sağ kolu ağrıyordu. Sırtı da öyle O çubuğu çok hızlı mı salladım?

Paniğe mi kapılmıştım?

Kimin aradığını düşünme zahmetine katlanmayarak telefonu açtı. «Alo?»

Karşıdaki, «E, nasılsın bakalım, Bay Rainey?» dedi. Mort irkildi. Alıcıyı, onu sokacak bir yılanmış gibi kulağından biraz uzaklaştırdı.

Sonra ağır ağır tekrar yaklaştırarak, «Çok iyiyim, Shooter,» diye karşılık verdi. Ağzı iyice kurumuştu. «Ya sen?»

«Ben fena sayılmam. Ama senin gerçekten iyi olduğunu sanmıyorum. Başka birinin yazısını çalmak şimdiye dek seni hiç rahatsız etmemiş anlaşılın. Ama yakalanmak... canını fena halde sıkıyor sanırım.»

«Sen neden söz ediyorsun?»

Shooter'ın sesinde hafif bir neşe vardı. «Radyoda haberleri dinlerken birinin evini yaktığını öğrendim. Öbür evini. Sonra buraya döndüğün zaman kriz geçirdin sanırım... Bağırıp çağırdın... Eşyalara vurdun... Hoş, belki de senin gibi başarılı yazarlar her şey istedikleri gibi gitmediğinde böyle huysuzlaşıyorlar.

Bu da öyle olmasın?»

Mort, Tanrım, diye düşündü. Buradaymış... Evdeymiş. Sonra telefona, «Hikâyemin yayınlandığı dergiyi buraya yolluyorlar,» dedi. «O geldikten sonra yakamı

bırakacak mısın?»

Shooter alayla, «Öyle bir dergi yok ki,» diye karşılık verdi. «Biz bunu biliyoruz. Sen ve ben. 1980 tarihli bir dergi. Bu nasıl olur? Ben çaldığın o hikâyeyi 1982'de yazdım.»

«Kahretsin! Ben senin hikâyeni çal...»

Shooter, «Evinin yandığını duyunca,» dedi. «Gidip bir gazete aldım. Evinin kalıntılarının fotoğrafı vardı. Ev yerle bir olmuş. Gazeteye karının resmini de basmışlardı.» Uzun bir sessizlik oldu. Sonra deli ekledi. «Karın çok güzel.

Senin gibi çirkin bir herif öyle güzel bir kadınla evlenmeyi nasıl başardı, Bay Rainey?»

Mort homurdandı. «Biz boşandık. Ben bunu sana söyledim. Belki de karım sonunda ne kadar çirkin olduğumu farkettiler. Neden Amy'yi bu işe karıştırıyorsun? Bu seninle benim aramda.»

Shooter, «Seninle benim aramda öyle mi?» diye sordu. «O halde benden kimseye söz etmedin.»

«Sen ne istiyorsun? Bunu söyle. Kahretsin! Ne istiyorsun sen be adam?»

«Buraya gelişimin ikinci nedenini öğrenmek istiyorsun, öyle mi?»

«Evet!»

Shooter sakın sakın, «Benim için bir hikâye yazmanı istiyorum,» dedi. «Bir hikâye yazıp üzerine adımı koymayı sonra onu bana vermeni istiyorum. Bana bunu borçlusun. Doğru doğrudur, haklı da haklı.»

Mort müthiş bir öfkeyle sarsıldı. Sadece, DEMEK MESELE BU, diye düşünebildi.

DEMEK MESELE BU? DEMEK MESELE BU?

Shooter ağır ağır, kelimeleri yaya yaya, «Orada mısın, Bay Rainey?» dedi.

Mort öfkeden iyice boğuklaşmış bir sesle, «Senin için yazacağım bir tek şey var,» diye yanıt verdi. «O da ölüm fermanının. Yakamı bırakmazsan seni geberteceğim!»

«Büyük sözler bunlar, arkadaş.» Shooter geri zekâlı bir çocuğa basit bir problemi anlatmaya çalışıyormuş gibi sabırla konuşuyordu. «Çünkü sana zarar veremeyeceğimi biliyorsun. Köpeğimi ya da arabamı çalmış olsaydın, ben de karşılığında senin köpeğini ya da arabamı alırdım. Bunu kedinin boynunu kırdığım gibi kolaylıkla yapardım. Beni engellemeye kalkışırsan da canını iyice yakardım.

Ama bu durum farklı. Çünkü benim istediklerim senin kafanın içinde. Sanki bir kasaya kilitlemiş gibi. Fakat kasanın kapağını dinamitle uçuramam. Arkasını

asetilen lambasıyla eritemem. Kasayı açmak için onun şifresini öğrenmem gerekir.

Öyle değil mi?»

Mort, «Neden söz ettiğini bilmiyorum,» dedi. «Senin için değil bir hikâye, bir satır bile yazmam. Arkadaş.»

«Mümkün olduğunca karını bu işe karıştırmamaya çalışacağım.» Delinin sesi düşünceliydi. «Ama galiba beni buna zorlayacaksın.»

Mort'un ağzı büsbütün kurumuştur. Alev alev yanan dili sanki cama dönüştü. «Ne...

Sen ne...»

Shooter, «O budalaca uykularının birinden kalktığın zaman,» dedi. «Amy'nin çöp dolabına çivilenmiş olduğunu görmek ister misin? Ya da bir sabah radyoyu açtığında karının garajdaki elektrikli testereye yenildiğini duymak? Yoksa garaj da mı yandı?»

Mort, «Sözlerine dikkat et...» diye fısıldadı. İrileşmiş gözleri korku ve öfke yaşları yüzünden yanmaya başlamıştı.

«Bu konuyu düşünmek için daha iki günün var. Ben senin yerinde olsaydım, iyice düşünürdüm, Bay Rainey. iyice, iyice. Ve bu konuyu başkalarına açmaman da bence daha iyi olur. Bu, fırtınada ağaç altında durup yıldırım üzerine çekmeye benzer. Boşanmış ol olma, o kadına karşı hâlâ bazı duygular besliyorsun sanırım.

Artık biraz olgunlaşmanın zamanı geldi. Bu işten yakını sıyıramayacaksın! Bunu hâlâ anlamadın mı? Ben senin ne yaptığını biliyorum! Ve benim olan şeyi elime geçirmedikçe bu işin peşini bırakmayacağım!»

Mort haykırdı. «Sen çıldırmışsın!»

Shooter, «İyi geceler, Bay Rainey,» diyerek telefonu kapattı.

Bir yazarı zorlayarak ona kısa bir hikâyeye yazdırmaya çalışmaz, gidip banka filan soyardı.

Birden durakladı. «Hiç olmazsa o hikâyeyi çalmadığımı» dedim. Ne anlama geliyor bu? Ne demek, «hiç olmazsa o hikâyeyi»? Yani ben daha önce bir başkasının hikâyesini mi çaldım? Hayır, asla! Ben hiçbir zaman böyle bir şey yapmadım!

Asla!»

Mort yüksek sesle «Asla,» diye yineleyerek çalışma odasına gitti. Savaş alanına yaklaşan bir cengâver gibi başını dikleştirerek gözlerini açmıştı. Bir saat masasının başında oturdu ama bir tek kelime bile yazamadı.

Mort bir süre olduğu yerde donakaldı. Sonra telefonu kaparak fırlatacak oldu.

Ama neyse ki tam zamanında kendine hakim oldu. Sonra menajeri Herb Creekmore'un evini arayarak dergiyi sordu.

Herb, «Her şey yolunda,» dedi. «Derginin o sayısını Pennsylvania'daki Abone Merkezinden yollayacaklar. Federal ekspresle hem de. Artık endişelenme, arkadaş.»

Arkadaş?

Mort öyle müthiş bir korku ve dehşet duydu ki, az kalsın avaz avaz bağıracaktı.

Menajeri Shooter'ın kullandığı kelimeyi söylemişti. Sesi de onunki gibi miydi ne? Ah, hayır. Herb her zamanki gibi John Wayne'in taklidini yapıyordu. O sözcüğü kullanması da sadece bir rastlantıydı.

Bir rastlantı mı? Pekâlâ. Tamam. Bu bir sorun değil.

Mort telefonu kapattıktan sonra ağır ağır oturma odasına döndü. İnsan karanlıkta yalnızken aklına türlü şey geliyor. Shooter'ın doğüstü bir yaratık olduğuna inanmıyorum. Ya da bir süper-suçlu olduğuna. Doğüstü bir yaratık olsaydı Morton Rainey'nin hırsızlık etmediğini de bilirdi. Hiç olmazsa o hikâyeyi çalmadığını... Süper bir suçlu olsaydı

Bu başarısızlık Mort'un, yemek yiyeceğime içsem daha iyi olur, diye düşünmesine yol açtı. Suyla karışık ikinci viskisini içerken telefon çaldı. Arayan Greg'di.

«Dinle, Mort, sonunda bugün akşama doğru Tom Greenleaf'i yakalayabildim.»

Yazara, Greg biraz garip bir tavırla ve ölçülü konuşuyormuş gibi geldi. Bekçi ekledi. «O ve Sonny Trotts, Methodist Kilisesinin toplantı salonunu boyuyorlardı.»

«Ya? Ona dostumdan söz ettin mi?»

«Evet, ettim.» Greg büsbütün ölçülü bir tavır takınmıştı.

«Ee?»

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra eski hippie, «Tom günleri birbirine karıştırdığımı söyledi,» dedi.

«Günleri birbirine karıştırdığımı mı?.. Ne demek istiyorsun?»

Greg özür diler gibi, «Şey...» diye mırıldandı. «Tom, dün öğleden sonra göl yolundan geçmiş. Seni de görmüş. O sana el sallamış, sen de ona. Ama, Mort...»

«Ne?» Ama Greg'in ne söyleyeceğini tahmin edebiliyordu. Greg cümlesini tamamladı. «... Tom senin yalnız olduğunu söylüyor.»

Mort uzun bir an bir şey söyleyemedi. Konuşacak halde değildi. Greg de bir şey söylemiyordu. Böylece düşünecek zaman bulabildi. Tabii Tom Greenleaf genç bir delikanlı sayılmazdı. Ama bunak da değildi,

Mort sonunda usulca, «Tanrım...» diye fısıldadı. Biraz sersemlemişti.

Greg saygıyla, «Bana kalırsa,» dedi. «Günleri karıştıran Tom. Bildiğin gibi o artık...»

Yazar onun sözlerini tamamladı. «... bir delikanlı değil. Bunu ben de biliyorum.

Ama Tashmore'da yabancıları Tom'dan daha çabuk farkedenden biri varsa, ben onu tanımıyorum. O bütün yaşamı boyunca yabancıları hatırlayıp durdu. Buradaki evleri bekleyen ve onarım yapan kimseler böyledir. Sen de aynı fikirde değil misin, Greg?» Bir an durdu, sonra da dayanamayarak bağırdı. «Tom bize baktı.

İkimizi de gördü.»

Greg şaka yapıyormuş gibi bir tavır takınarak dikkatle, «O adamı rüyanda görmediğinden emin misin, Mort?» diye sordu.

Yazar ağır ağır, «Bunu şu ana kadar aklıma bile getirmedi,» dedi. «Eğer bütün bunlar olmadıysa ama ben etrafta koşuşarak herkese bu olaylardan söz ediyorsam... o zaman çıldırdığımı anlaşıyor!»

Greg telaşla, «Ben hiç de böyle düşünmüyorum,» dedi.

Mort, «Ben düşünüyorum,» diye açıkladı. Bir yandan da kendi kendine, belki de Shooter'ın aslında istediği bu, dedi. Herkesin çıldırdığını sanmasını istiyor.

Ve tabii sonunda delirmemi.

Ah, evet. Doğru. Bu işi yapmak için de ihtiyar Tom Greenteaf'le birlikte çalışıyor. Hatta belki de Derry'e gidip evi yakan Tom'du. Shooter burada kaldı

ve kediyi öldürdü. Öyle değil mi?

Şimdi bunu bir düşün. İyice DÜŞÜN! Tom, Derry'de miydi? GERÇEKTEN orada mıydı?

Ve Mort bu konuyu düşündü. Hayatında hiçbir şeyi böyle etraflıca düşünmemişti.

Mayısta o gün Amy'yle Ted'i yatakta yakaladıktan sonra bile kafasını bu kadar yormamıştı. John Shooter bir sanrı mıydı?

Mort, Shooter'ın kendisini ne büyük bir hızla yakalayarak arabanın yanına dayadığını anımsadı.

«Greg?»

«Buradayım, Mort.»

«Tom arabayı da mı görmemiş? Mississippi plakalı eski steysinmi?»

«Tom dün göl yolunda hiçbir taşıt görmediğini söylüyor. Sadece seni görmüş. Göle inen yolun başında duruyormuşsun. Tom senin manzarayı seyrettiğini sanmış.»

Mort hayal mi görmüştü?

Ama dönüp dolaşıp Shooter'ın kollarını nasıl sıkıca kavradığını, onu ne büyük bir hızla arabaya dayadığını düşünüyordu. Shooter, «Yalan söylüyorsun,» demişti.

Mort adamın gözlerindeki o baskı altında tutulan çılgınca öfkeyi görmüş, soluğunun tarçın koktuğunu duymuştu.

Adamın elleri.

Ellerinin baskısı!

«Greg, bir dakika bekler misin?»

«Tabii.»

Mort alıcıyı masaya bırakıp gömleğinin kollarını sıvamaya çalıştı. Ama elleri titrediği için hemen beceremedi. Sonunda düğmelerini çözerek gömleğini yukarı

sıvadı. Kollarını öne doğru uzattı. Önce hiçbir şey göremedi. Sonra kollarını

mümkün olduğunca iki yana çevirdi. O zaman aradığını buldu. Her kolunda dirseklerinin hemen yukarısında sararmaya başlayan iki çürük vardı.

John Shooter onu yakalayıp arabaya doğru fırlattığı zaman baş parmaklarının izleri kalmıştı.

Mort ansızın korkuya kapıldı. Durumu kavradığını düşünüyordu. Ama kendisi için korkmuyordu. Düşündüğü ihtiyar Tom Greenleaf'ti.

Mort alıcıyı kaldırdı. «Greg?»

«Buradayım.»

«Tom'la konuştuğun zaman nasıldı o?»

Greg hemen, «Bitkin haldeydi,» dedi. «O ahmak ihtiyar iskelenin üzerine çıkarak, soğuk rüzgârda bütün gün salonun dışını boyadı. Bunu yapacak yaşta mı? Kendini hemen yatağına atmazsa, en yakındaki yaprak kümesinin üzerine yığılacakmış gibi bir hali vardı. Ne demek istediğini anlıyorum, Mort. Tabii çok yorulduğu için bazı şeyleri unutmuş olabilir...»

«Hayır, ben bunu kastetmiyordum. Tom'un bütün derdinin yorgunluk olduğundan emin misin? Korkmuş olabilir miydi?»

Uzun bir sessizlik oldu. Mort sabırsızlanmasına rağmen bu sessizliği bozmadı.

Greg'in istediği kadar düşünmesine izin verecekti.

Sonunda genç adam, «Tom sanki kendinde değildi,» dedi. «Oldukça dalgındı...

Sanki bir derdi varmış gibi. Tabii ben bunu yorgunluğuna verdim ama belki de neden tümüyle başkaydı. Ya da nedeni sadece yorgunluk değildi.»

«Tom senden bir şey gizlemeye çalışmış olabilir mi?»

Yine bir sessizlik oldu ama eskisi kadar uzun sürmedi. «Bilmiyorum. Belki. Ancak bu kadarını söyleyebilirim, Mort. Keşke Tom'la daha fazla konuşup onu sıkıştırırsaydım.»

Mort, «Kalkıp Tom'un evine gitmemiz iyi olur sanırım,» dedi. «Şimdi. Olay sana anlattığım gibi oldu, Greg. Tom bunu inkâr ettiyse, bu, dostumuzun onun ödünü patlatmış olduğu anlamına da gelebilir. Seninle Tom'un evinde buluşuruz.»

«Peki.» Greg'in sesinden tekrar kaygılanmış olduğu anlaşılıyordu. «Ama bildiğin gibi Tom öyle kolay kolay korkutulacak bir adam değildir.»

«Herhalde bu bir zamanlar doğrudu ama Tom bugün en azından yetmiş beşinde.

Bence insan yaşlandıkça daha kolay korkutulabilir.»

«Pekâlâ, Tom'un evinde buluşalım.»

«Tamam.» Mort telefonu kapatıp bardaktaki viskiyi lavaboya döktü. Buick'ine binerek Tom Greenleaf'in evine doğru yola çıktı.

Mort, Tom'un evine vardığında Greg'in arabasının bahçe yolunda durduğunu gördü.

Tom'un jipi ise arka kapının önündeydi. Greg flanel bir ceket giymiş, yakasını da kaldırmıştı. Gölden soğuk bir rüzgâr esiyordu.

Greg, Mort'a hemen, «Tom'un bir şeyi yok,» dedi.

«Nereden biliyorsun?»

İkisi de alçak sesle konuşuyorlardı.

«Tom'un jipini gördüm. O yüzden arka kapıya gittim. Tom oraya bir pusula iğnelemiş. Çok yorucu bir gün geçirdiğini ve erken yatacağını yazmış.» Greg gülerken yüzüne düşen uzun saçları geriye itti.

«Pusuladaki onun elyazısı mı?»

«Evet. O yazıyı nerede görsem tanırım. Gidip Tom'un yatak odasının penceresinden de içeri baktım. Karyolada yatıyordu. O odanın camlarının kırılmamasına şaşıyorum. İhtiyar öyle bir horluyordu ki. Sen de bakmak ister misin?»

Mort içini çekerek başını salladı. «Ama bir terslik var, Greg. Tom bizi gördü.

İkimizi de. Adam Tom geçtikten birkaç dakika sonra öfkelenerek beni kollarımdan yakaladı. Şimdi kollarımda çürükler var. İstersen onları sana gösterebilirim.»

Greg başını salladı. «Sana inanıyorum. Düşündükçe Tom'un, 'Mort yalnızdı,'

derken takındığı tavrı şimdi gitgide daha garip buluyorum. Sözleri... biraz tuhaftı. Bu sabah onunla tekrar konuşacağım. Ama istersen Tom'u ikimiz birden görebiliriz.»

«İyi olur. Kaçta?»

«Neden dokuz buçukta toplantı salonuna gelmiyorsun? Tom o zamana kadar iki, üç fincan kahve içmiş olur. Kahvesini içmedikçe kimseyle konuşmaz. Tom'un o lanet olasıca iskeleden inmesini sağlarız. Belki böylece hayatını da kurtarıyoruz. Tamam mı?»

«Tamam.» Mort elini uzattı. «Seni boş yere telaşlandırdığım için özür dilerim.»

Greg onun elini sıktı. «Buna hiç gerek yok. Bence de bir terslik var. Ve bunun ne olduğunu merak ediyorum.»

Mort, Buick'ine bindi. Greg de kamyonetine. Uyuyan Tom'u yalnız bırakarak aksi yönlere doğru gittiler.

Yazar o gece üçe kadar uyuyamadı. Sonunda dayanamayıp aşağıya indi. Sersem sersem kanepeye

uzandı. Ve sanki hemen kapkaranlık bir kuyuya düşüverdi.

Mort ertesi sabah sekizde uyandığında kendini daha iyi hissediyordu. Ama ayaklarını yere sarkıtarak doğrulduğu zaman her şey değişti. Her yanı ağrıyor, özellikle sağ kolu çok sızlıyordu. İnsanların paniğe kapıldıkları zaman olmayacak işler başardıklarını duymuştu. Artık buna inanıyordu. Bir gün önce banyonun kapısını menteşelerden birini kıracak kadar hızla açmıştı. Demir çubukla şiddetle sağa sola saldırmıştı.

Sonra, Greg'le buluşmaya söz verdim, diye düşündü. Burada oturup ağrıyan sızlayan yerlerimin bir listesini çıkarmam, oraya zamanında gitmemi sağlamayacak. Ama Greg'le buluşmadan önce Bowie'ye uğrayıp Gerda'nın ünlü

sucuklu-peynirli omletlerinden yiyeceğim.

Yıkanıp giyindikten sonra arabanın anahtarlarını almak için hole çıktı. Onları

genellikle telefon masasının üstünde duvarda asılı olan kutuya koyardı. Ama bugün anahtarlar kutuda değildi. Mort mutfığa gitti. Anahtarlar orada, evyenin yanında duruyordu. Anahtarları alıp düşünceli düşünceli elinde şıkırdattı. Bu durum hoşuna gitmemişti. Hiç gitmemişti hem de.

Arka kapıyı açtı. Verandada John Shooter'ın yuvarlak tepeli siyah şapkası

duruyordu. Tam delinin hikâye müsvettesini bıraktığı yerde. Mort'un kalbi adeta kulaklarında çarpıyordu. Ama ağır ağır ve düzgünce. Kafasının bir yanının böyle bir şeyi beklediği anlaşılıyordu. Şapkanın gerisinde, bahçe yolunda ise arabası

vardı. Oysa bir gece önce eve döndüğü zaman Buick'i köşeye park etmişti. Bunu çok iyi hatırlıyordu Ama işte araba şimdi buradaydı.

Mort Rainey o güneşli sabahta, «Shooter!» diye haykırdı. «Sen ne yaptın? Tanrı adına, ne yaptın sen?»

Belki Shooter oradaydı ve onu gözetliyordu ama karşılık veren olmadı. Belki de deli ne yaptığını Mort'un çok çabuk öğreneceğini düşünüyordu.

Arabadaki kül tablası çekilerek açılmıştı. İçinde filtresiz iki sigara izmariti vardı. Mort yüzünü tiksintiyle buruşturarak birini aldı. Sigaranın Shooter'ın içtiği Pall Mall olduğundan emindi. Ve gerçekten de öyleydi.

Mort kontak anahtarını çevirir çevirmez motor çalışmaya başladı. Sanki ısıtılmış

gibi. Yazar, Shooter'ın siyah şapkasını da aynı tiksintiyle alıp arabanın bagajına atmıştı. Şapkada ona tanıdık gelen acı ve keskin bir koku vardı. Belki bunun ne olduğunu daha sonra hatırlayacaktı.

Bowie'ye giderken yine Tom'un evinin önünden geçti. Jip orada değildi. Mort bir an endişelendi. Ama sonra, bu kötüye değil iyiye işaret, diye düşündü. Herhalde Tom çalışmaya başladı bile. Ya da o da şimdi Bowie 'de. Tom'un karısı ölmüştü.

Genellikle yemeklerini büyük dükkândaki tezgâhta yiyordu.

Tashmore'da çalışanların çoğu yemek tezgâhının önüne sıralanmış kahve içerek yaklaşan geyik avı mevsiminden söz ediyorlardı. Ama Tom aralarında yoktu.

Tom öldü! Onu Shooter öldürdü. O sırada kimin arabasına bindi, bil bakalım.

Gerda Bowie onu görünce o boğuk sesiyle, «Mort Rainey!» diye bağırdı. Uzun boylu, iri göğüslü, kabarık kıvrıkcık saçlı bir kadındı. «Ne zamandan beri gelmiyorsun! Son zamanlarda güzel kitaplar yazdın mı?»

Mort, «Çalışıyorum,» dedi. «Bana o özel omletlerinden yapar mısın?»

«Bok ye.» Gerda şaka yaptığını belirtmek için güldü. «Hemen, Mort!»

«Sağol.»

Kadın daha sonra omletle birlikte kızarmış ekmek ve kahve getirdiğinde usulca,

«Boşandığınızı duydum,» dedi. «Çok üzüldüm.»

Mort hafifçe titreyen eliyle fincanı dudaklarına götürdü. «Sağol, Gerda.»

«Kendine iyi bakıyor musun?»

«Şey... Çalışıyorum.»

«Doğrusu pek iyi gözükmüyorsun.»

«Bazı geceler kolay kolay uyuyamıyorum. Galiba henüz sessizliğe alışamadım.»

«Haydi oradan. Sen henüz yalnız yatmaya alışmadın sanırım. Ama bir erkeğin sonsuza kadar öyle yatması gerekmez, Mort. Karısı olağanüstü bir kocaya sahip olduğunu anlayamadığı için böyle bir şeye razı olmamalı! Seninle böyle konuştuğum için kusura bakmıyorsun ya?»

Mort, «Ne münasebet,» dedi ama aslında bu sözler hiç hoşuna gitmemişti.

«Kentimizdeki tek ünlü yazar sensin.»

«Belki böylesi daha iyi.»

Kadın gülererek sonra onun kulağını çekti. Mort, Gerda'nın elini ısır-saydım ne yapardı acaba, diye düşündü. Ya şu tezgâhın önündeki adamlar? Bu düşüncenin çok hoşuna gitmesi onu şaşırttı. Bu insanlar benimle Amy'den mi söz ediyorlar? Tabii ya. Onların en iyi yaptıkları şey budur: Gazetelerde gördükleri kimselerden ukalaca söz etmek.

Omlete baktı. Artık canı yemek istemiyordu. Yine de omletini yedi. Ama bu hiç kuşkusuz uzun bir gün olacaktı. Gerda'nın, Mort'un görünüşü ve aşk hayatı konusundaki sözleri de bu gerçeği değiştirmeyecekti.

Yemeğin parasını vererek dükkândan ayrıldı.

Metodist Kilisesine geldiğinde binanın önünde sadece bir kamyonet duruyordu.

Aracın yanlarında, «Sonny Trotts,» yazılıydı. «Boya-Bekçilik-Marangozluk İşleri.» Mort, Sonny'i gördü. Kırk yaşlarında, kabak kafalı, neşeli bir adamdı, iskeleye çıkmış, duvarı boyamakla meşguldü. Transistorlu radyosu da yanındaydı.

Mort, «Merhaba, Sonny!» diye seslendi.

Adam irkildi. Sonra ipe tutunarak aşağıya baktı. «Ah, Bay Rainey!»

Yazarın aklına birden nedense Disney'in 'Alis Harikalar Diyarında'ki kapı tokmağı geldi. Gürültülü kahkahalar atmamak için kendini zor tuttu.

«İyi misiniz, Bay Rainey?»

«Evet.» Mort gülmemek için çocukluğunda yaptığı gibi arka arkaya yutkundu. «Bir an düşeceğinizi sandım.»

Sonny güldü. «Ben düşmem. Belki Tom düşer ama ben asla.»

Mort, «Tom nerede?» diye sordu. «Onunla konuşmak istiyordum.»

«Tom erkenden telefon etti, bugün gelemeyeceğini söyledi. Ben de, 'Zararı yok,'

dedim. Zaten burada iki kişilik iş olduğu da pek söylenemez.» Sonny, Mort'a bir sır açıklayacakmış gibi baktı. «Tabii Tom bu defa yutabileceğinden daha büyük bir lokma ısırıldı. Bu, yaşlı bir adama göre iş değil. Tom sırtının çok ağrıdığından söz etti. Herhalde doğrudur, çünkü telefonda kendinde değilmiş gibi konuşuyordu.»

Mort kayıtsız bir tavır takınmak için büyük bir çaba harcadı. «Tom seni ne zaman aradı?»

Sonny, «Erkenden,» dedi. «Altı sularında.»

«Konuşmasından pek de iyi olmadığı anlaşılıyordu. Öyle mi?»

«Evet. Sanki karşımdaki o değildi.» Sonny susarak kaşlarını çattı. Sanki bir şeyi hatırlamaya çalışıyordu. Sonra omzunu silkerek ekledi. «Dün gölden sert bir rüzgâr esiyordu. Herhalde Tom soğuk aldı. Ama demir gibidir. Bir iki günde iyileşir. Ben daha çok onun dalgınlaşıp iskeleden düşmesinden korkuyorum..»

Sizin için yapabileceğim bir şey var mı, Bay Rainey?»

Mort, «Hayır,» dedi. Sanki kalbinin altında korkudan oluşmuş bir top vardı.

«Sahi, Greg'i gördün mü?»

«Greg Carstairs'i mi?»

«Evet.»

«Bu sabah görmedim. Ama tabii o kibarların işine bakıyor.» Sonny güldü. «Onun için de geç kalkıyor.»

Mort, «Onun da buraya gelip Tom'u göreceğini sanıyordum,» dedi. «Burada biraz beklememin sakıncası yok ya? Belki Greg biraz sonra gelir.»

Sonny başını salladı. «Ne sakıncası olabilir?» Sonra işine döndü.

Mort elini dalgın dalgın gömleğinin cebine vurdu. L-M paketinin cebinde olduğunu farkedince biraz şaşırıldı. Pakette bir tek sigara kalmıştı. Son sigarayı yakarak beklemeye başladı. Ama Greg Carstairs gelmedi. Sonunda sigarayı atarak saatine baktı. Ona çeyrek vardı. Her yere tam saatinde gitmek âdetinde olan Greg'in de Tom gibi o gün gelmeyeceğini anladı.

Shooter ikisini de öldürdü!

Haydi oradan! Bunu bilemezsin!

Pekâlâ biliyorum. O şapka. Arabam. Anahtarlar.

Olmayacak sonuçlar çıkarıyorsun.

Şapka. Arabam. Anahtarlar.

Mort iskeleye yaklaşır, «Herhalde Greg buluşacağımızı unuttu,» dedi ama Sonny onu duymadı. Arabasına binerek oradan uzaklaştı. Düşüncelere dalmış olduğu için Sonny'nin arkasından seslendiğini de duymadı.

Mort eve onu çeyrek geçe döndü. Arabadan inerek bagajdan o siyah şapkayı aldı.

Eve girip bir an ön holde durdu. Ne yapacağını bilemiyordu. Sonra birden nedense şapkayı başına geçirdi. Aynı anda ürperdi.

Şapka kafasına göreydi.

Gidip aynada kendine baktı. Az kalsın gülmeye başlayacaktı.

Grant Wood'un ünlü «American Gothic» tablosundaki yabalı adama benzemişti.

Üstelik o adamın şapkasız olmasına rağmen. Şapka Mort'un saçlarını iyice örtüyordu. Shooter'inkini de örttüğü gibi. Yazar daha düşmanın saç rengini bile bilmiyordu. Ama bir dahaki sefere öğreneceğinden emindi. Çünkü Shooter'ın şapkası şimdi ondaydı. Kulaklarına kadar iniyordu. Doğrusu hali pek komikti.

Sonra kafasındaki o huzursuz ses, şapkayı neden giydin, diye sordu. Kime benzeyeceğini sanıyordun? Ona mı? Mort birden gülmekten vazgeçti. Gerçekten de o şapkayı neden giymişti?

O huzursuz ses, bunu o istedi, dedi.

Evet ama, neden? Neden Shooter şapkasını giymemi istesin?

Belki de o...

Mort yine o huzursuz sesi konuşurmaya çalıştı. Evet? Belki de o ne?

... aklının karışmasını istiyor.

Sonra telefon çalmaya başladı. Mort fena halde irkilmişti. Başındaki şapkayı

suçlu suçlu çıkararak telefona gitti. Arayanın Greg olduğunu sanıyordu. Belki de Tom, Greg'in evinde! Evet, herhalde böyle oldu. Tom, Greg'i aradı ve ona Shooter'dan, onun tehditlerinden söz etti. Greg de ihtiyarı kendi evine götürdü.

Onu korumak için. Bu çok mantıklı. Neden daha önce düşünmedim?

Ama telefon eden Greg değil, Herb Creekmore'du.

Menajer neşeyle, «Onlarla konuştum,» dedi. «Dergi yarın elinde olacak.

Pennsylvania'dan federal ekspresle geliyor. Senin Bay Shooter' dan yeni bir haber var mı?»

Mort elindeki siyah şapkaya baktı. «Henüz yok.» Burnuna yine o tanıdık koku gelmişti.

«Eh, bu da bir şey sayılır. Oradaki polislerle konuştun mu?»

Mort, ona bunu yapacağıma söz mü verdim, diye kendi kendine sordu. Pek hatırlamıyorum ama öyle yapmış olabilirim. Sonra, «Evet,» dedi. «Ama ihtiyar Dave Newsome pek heyecanlanmadı. Adamın oyun oynadığını düşünüyor.»

«Sen ona başvurdu ya bu da yeter. Bence bu önemli, Mort. Gerçekten.»

«Evet.»

«Başka bir şey var mı?»

«Hayır. Ama yaptıkların için milyonlarca defa teşekkür ederim. Hayatımı kurtardın.» Mort için için de ekledi. Ve belki de bunlar boş laf değil.

«Rica ederim. Unutma, küçük kent ve kasabalarda federal ekspres mektupları doğruca yerel postaneye teslim ediyor. Tamam mı?»

«Evet.»

«E, yeni kitap nasıl gidiyor? Aslında bunu sormak istemiştin.»

Mort heyecanla, «Yeni kitap harika!» dedi.

«Ah, çok iyi. O adamı başından at ve yine kitabına dön. Çalışmak, sen ve benden daha iyi insanları bile kurtarmıştır, Mort.»

«Biliyorum. Kendine iyi bak, Herbert.»

Mort ağır ağır dışarı çıkarak göle baktı. Bugün gölde hiç tekne yoktu. Ne olursa olsun, bir adım ilerideyim. O deliye kahrolasınca dergiyi gösterebileceğim. Belki bu onu yatıştırmaz... Ama belki de yatıştırır. Ne de olsa o bir deli. Ve sen ünlü Deliler kavminden insanların ne yapacağını ya da ne yapmayacağını

bilemezsin. İşte onların o şüphe götürür sevimliliği de buradadır. Her şey mümkündür.

Mort'un birden aklına geldi. Belki de Greg evde. Belki de bu sabah buluşacağımızı unuttu. Böylece umutlanarak içeri girdi. Greg'in numarasını

çevirdi. Telefon üçüncü kez çalarken genç adamın bir hafta önce karısıyla çocuklarının kaynanasına gideceklerini söylediğini hatırladı.

Demek Greg yalnızdı.

Şapka.

Tom Greenleaf gibi.

Arabam.

Genç koca ve yaşlı dul adam.

Anahtarlar.

Peki ama, bütün bunlar nasıl oldu? Ah, çok kolay. Shooter, Tom Greenleaf'in evine gitti. Ama tabii kendi arabasına binmemişti. Ah, ne münasebet! Steyşını

benim bahçemde bıraktı. Tom'un evine benim Buick'imle gitti. Tom'u, Greg'e telefon etmeye zorladı. Yaşlı adam için zaten kaygılanan Greg de Tom'un evine koştu. Shooter, Tom'dan Sonny Trotts'a telefon ederek o gün işe gelemeyeceğini söylemesini istedi. Sonra da yaşlı adamı tornavidayla ...yada buna benzer bir şeyle... öldürdü. Ve...

Sen iyice kaçırdın! Böyle düşünmenin nedeni korku. Hepsi bu kadar!

Tekrarlıyorum: Hepsi bu kadar...

Bu sözler mantıklıydı ama Mort'u ikna edemedi.

Ya arabalar? Tom'un jipi, Greg'in kamyoneti? Buick'i de katarsan üç araba eder.

Shooter'ın Ford steyşinini da alırsan eder dört. Ve Shooter sadece bir kişi.

Bilmiyorum... Ama bu kadarı yeterli değil.

Mort tekrar telefona koştu. Polisi arayacaktı ama sonra ansızın durakladı. O

araçlardan biri bir Buick! Benim arabam! Shooter'ın dört araçla birden nasıl başa çıkabileceğini hesaplamaya çalıştıysa da işin içinden çıkamadı. Sonra yine telefon çalmaya başladı.

Arayan Shooter'dı.

«Geçen gün karşılaştığımız yere git,» dedi. «Patikadan biraz aşağıya in. Bana kafan oldukça ağır çalışıyormuş gibi geliyor, Bay Rainey ama sana istediğin kadar zaman vereceğim. Akşama doğru seni tekrar arayacağım. O arada birini ararsan bunun sorumluluğu senin.»

Mort, «Sen ne yaptın?» diye sordu yine. Bütün gücü kesilmişti. Sesi bir fısıltıdan farksızdı. «Kahretsin! Ne yaptın sen?»

Ama telefon kapanmıştı bile.

Mort patikayla yolun birleştiği yere doğru tırmandı. Orada durup Shooter'la konuşurken, zavallı Tom Greenleaf onları görme talihsizliğine uğramıştı. Yazar nedense kendi arabasına binmek

istememişti. Patikanın iki yanındaki bodur ağaçlar pek cılızdı. Mort sarsak adımlarla patikadan inmeye başladı. İlk rastladığı ağaçlıkta ne bulacağını biliyordu.. Ve bunu buldu da. Tom Greenleaf'in jipini. İki adam da içindeydi.

Greg Carstairs direksiyondaydı. Başını arkaya atmış, bir tornavida sağ gözünün yukarısına, alınına saplanmıştı. Hem de sapına kadar. Tornavida Mort'un evindeki dolaptan alınmıştı. Kırmızı plastik sap iyice çatlamıştı. Mort'un tornavidayı

tanımaması imkânsızdı.

Tom Greenleaf ise arka koltuktaydı. Başının tepesine bir balta saplanmıştı.

Gözleri açıktı. Beyni kulaklarına doğru akarak kurumuştı. Baltanın dişbudaktan yapılmış sapının üzerinde kırmızıyla yazılmış bir tek kelime vardı: Rainey. Yazı

silikleşmişti ama yine de rahatlıkla okunabiliyordu.

Mort sessizce durdu. Böcekler vızıldıyor, bir ağaçkakan Morse'la haber gönderircesine içi boş bir ağaç kütüğünü gagalıyordu. Hızlanan rüzgâr gölde beyaz köpükler oluşturuyordu. Gölün suları koyu kobalt rengiydi bugün.

Arkasında bir hışırtı oldu. Mort öyle hızlı döndü ki, az kalsın düşüyordu.

Arabaya yaslanmasaydı yere yığılacaktı. Ama gelen Shooter değil, sadece bir sincaptı. Hayvan tırmandığı ağacın dalından ona parlak gözlerle ve nefretle bakıyordu. Mort deli gibi çırpınan kalbinin yavaşlamasını bekledi.

Sonra sincaba, «İkisini de o öldürdü,» dedi. «Benim arabama binerek Tom'a gitti.

Sonra ihtiyarın arabasına bindiler. Tom direksiyondaydı. Greg'in evine varır varmaz Shooter genç adamı öldürdü. Sonra Tom'a arabayı buraya sürmesini söyledi.

İhtiyarı da burada temizledi. Ve her seferinde de benim evimden aldığı gereçleri kullandı. Sonra da Tom'un evine döndü. Belki de koştu. Sonny, 'Telefonda konuşan sanki Tom değildi,' dedi. Bunun nedenini biliyorum. Tom o sırada çoktan ölmüştü.

Shooter ihtiyarın sesini taklit etti. Herhalde kolay oldu. Sonny zaten ağır işitir. Shooter ona telefon ettikten sonra tekrar arabama binerek evime döndü.

İşte her şey böyle oldu...»

Sincap yukarı çıkarak yaprakların arasında kayboldu.

Mort'un bacakları titremeye başlamıştı. Patikadan iki adım yukarı çıktı. Sonra Tom Greenleaf'in yanaklarında kurumuş olan beyni hatırladı. Bacakları büküldü.

Yere yığılarak bayıldı.

Mort kendine geldiğinde yan döndü ve doğrulup oturdu. İyice sersemlemişti.

Saatine baktığı zaman şaşırıldı. İki buçuğa geliyordu. Oysa Tom'un jipini öğleye doğru bulmuştu.

Tanrım! Shooter! O deli telefon edeceğini söyledi.

Ayağa kalkmaya çabaladı ama sol bacağı uyuşmuştu. Galiba bacağının üstüne düşmüştü. Kendini zorlayarak ayağa kalkmayı başardı. Ama sol ayağıyla bir adım atmaya kalkar kalkmaz yüzükoyun kapaklandı. Az kalsın kafasını jipin yanına çarpacaktı. Birden arabada iki ölü olduğunu anımsadı. Şimdi arabada oturmuş

katılaşıyorlardı. Kafalarına tornavida ve balta saplanmıştı. Mort jipin gölgesinden sürünerek çıktı.

Sonra sol bacağını yumruklamaya başladı.

Hafif bir ses, dur, diye bağırdı. Emrindeki son akıl zerreciğinin sesiydi bu.

Dur! Shooter seni akşama doğru arayacağını söyledi. Saat daha iki buçuk. Bol zamanın var.

Ama ya daha erken ararsa? Ya akşam güneşte saat ikide başlıyorsa?

Bacağını böyle yumruklarsan kaslarına kramp girer. O zaman onunla zamanında konuşabilmek için eve sürüne sürüne gidersin!

Bu sözlerin etkisi oldu. Mort bacağını yumruklamaktan vazgeçti. Bu kez dikkatlice ayağa kalkıp durdu. Uyuşukluk biraz geçince de yürümeye başladı. Tam bodur ağaçların arasından çıkacağı sırada bir arabanın yaklaştığını duydu. Mort düşünmeden dizüstü çöktü. Eski bir Cadillac'ın hızla geçmesini seyretti. Don Bassinger'in arabasıydı. Alkolik olan adam yaz kış burada oturuyordu.

Cadillac gözden kaybolduktan sonra Mort ayağa kalkarak hızla yürümeye başladı.

İyi ki buraya kadar arabayla gelmedim, diye düşünüyordu. Ben Bassinger'in Cadillac'ını biliyorum. O da benim Buick'imi. Adamın henüz sarhoş olduğunu da sanmıyorum. Sonradan arabamın buraya park edilmiş olduğunu hatırlayabilirdi.

Mort göl yolundan topallayarak evine doğru giderken, kendi kendine, Shooter beni bu işe karıştırmak için elinden geleni yapıyor, dedi. Zaten başından beri bu böyle. Eğer dün gece biri Tom Greenleaf'in evinin yakınında bir araba gördüyse, sonradan bunun benim Buick olduğu anlaşılacak. Shooter onları benim tornavida ve baltayla öldürdü...

Birden Mort, «Onları ortadan kaldırayım!» diye bağırdı. «İkisini de göle atarım! Tabii tornavidayla baltayı başlarından çıkarmak için uğraşmam gerekir ama bunu da yaparım sanırım.»

Sahi, yapabilir misin? Hiç sanmıyorum.. Ama başardığını düşünelim. Shooter hiç

kuşkusuz bu olasılığı da düşündü. Onun her şeyi düşündüğü anlaşılıyor. Şimdi...

tornavidayla baltayı göle attığını düşünelim. Polis gölü tarar ve onları bulur.

O zaman durumun daha da kötüleşir. Ve Shooter da bunu biliyor. Onun ne yaptığını

anlıyor musun? Anlıyor musun?

Evet, anlıyordu. John Shooter ona bir armağan vermişti. Katrandan yapılmış bir top. iri, ışıltılı bir top. Mort sol eliyle topa vurmuş ve top eline yapışmıştı.

Sonra sağ eliyle diğerini kurtarmaya çalışmış ama o da katrana yapışıp kalmıştı.

Üstelik herkese yalanlar uydurup durmuştu. O yüzden John Shooter'ın katranına daha da yapışmıştı. Herkese türlü yalan söylemişti. Bunlar anlaşılırsa durumu daha da kötü olacaktı. Üç yüz metre geride Tom'un başında şapka yerine bir balta vardı. Ve sapında Mort'un adı yazılıydı. Bu da durumunu büsbütün kötüleştiriyordu.

Mort telefonun boş evde çaldığını hayal ederek kendini zorladı ve koşmaya başladı.

Shooter telefon etmedi.

Dakikalar sakız gibi uzadıkça uzadı ama Shooter telefon etmedi. Mort huzursuzca evde dolaşiyor, saçlarını çekiştiriyor, parmaklarıyla kıvırıyordu.

İki kez beklemekten vazgeçerek telefona gitti. Polisi arayacaktı. Dave Newsome'u, hatta şerifi değil, eyalet polisini. O eski Vietnam kuralına uyacaktı: «Onları öldür: Bırak Tanrı onları ayırsın.»

Mort, neden olmasın, diye düşündü. Sonuçta temiz bir adım var. Maine'de iki toplumun da saygı

gören bir üyesiyim. John Shooter ise...

Peki John Shooter nedir?

Mort'un aklına 'hayalet' sözcüğü geldi.

Ancak telefon etmekten vazgeçmesine bu neden olmadı. Birdenbire, ben polise telefon ederken Shooter beni arar, diye düşündü. Bundan emindi. Meşgul sinyalini duyar ve telefonu kapar. Onunla bir daha konuşamam.

Dörde çeyrek kala yağmur başladı. Sonbahara özgü soğuk bir yağmur.

Dörde on kala telefon çaldı. Mort hemen atıldı.

Arayan Amy'di.

Amy yangından söz etmek istiyordu. İkisi için ne kadar üzüldüğünden. Sigorta Müfettişi Fred Evans'ın hâlâ Derry'de olduğundan da. «Ted o adamdan şüpheleniyor... Mort, acaba çocuklarımız olsaydı durum değişir miydi?»

Mort karısının sözlerine uygun yanıtlar verdi ama endişeden çıldırmak üzereydi.

Shooter onu arayacak olursa telefonun meşgul olduğunu anlayacaktı. Sonunda eski karısını susturmak için tuvalete gitmesi gerektiğini söyledi.

Amy endişeyle, «Bunun nedeni içki mi?» diye sordu. «İçiyor musun?»

Mort, «Hayır,» dedi. «Galiba kahvaltı dokundu. Dinle Amy, ben...»

«Bowie'de mi kahvaltı ettin?»

«Evet. Amy, ben gerçekten...»

Kadın, «Tanrım, Mort,» dedi. «O kadının ızgaraları çok pis. Haydi git. Ben seni sonra arayım.» Telefonu kapattı.

Mort alıcıyı yerine bırakırken yalanı birden gerçeğe dönüştü. Tuvalete gitme ihtiyacı bir anda dayanılmaz oldu. Telaşla koştu. Ve tam oradayken yeniden telefon çalmaya başladı.

Mort tuvaletten fırladı. Ah, şu yaşam bir komediden farksızdı.

Bu kez arayan gerçekten Shooter'dı.

«Seni orada gördüm,» dedi Shooter. Sesi yine sakin ve huzurluydu. «Onları bıraktığım yerde yani. Sanki başına güneş geçmiş gibi davrandın. Ama artık yaz geçti.»

Mort, «Ne istiyorsun?» diye sordu.

«Az kalsın senin üzerine bir pusula iğneleyecektim. Ama sonra bundan vazgeçtim.»

Shooter bir an sustu, sonra da fazla önemsemeyen bir aşağılamayla ekledi. «Sen de çok çabuk korkuyorsun.»

«Ne istiyorsun?»

«Ah, sana söyledim ya, Bay Rainey. Çaldığına karşılık bir hikâye istiyorum. Hâlâ hırsızlığını itiraf etmeyecek misin?»

Mort'un içinden bir ses, evet, diye fısıldadı. Ona, «Evet,» de. Aklına gelen her şeyi söyle. Dünyanın düz, John Kennedy'le Elvis Presley'in de sağ olduğunu ve Küba'da karşılıklı banço çaldıklarını anlat. Meryl Streep'in bir transvesti olduğunu iddia et. Ona BİR ŞEYLER SÖYLE!

Ama Mort bunu yapamadı. Bütün öfkesi, düşkünlüğü, dehşet ve şaşkınlığı

ağzından bir uluma gibi fişkırdı. «BEN HIRSIZ DEĞİLİM! BEN HİÇBİR ŞEY ÇALMADIM! ÇALMADIM! SEN DELİSİN! HIRSIZ OLMADIĞIMI KANITLAYABİLİRİM. DERGİ BENDE, DELİ.

BENİ DUYUYOR MUSUN? O LANET OLASICA DERGİ BENDE!»

Shooter hiçbir şey söylemedi.

«Shooter!»

Karşıdan ses çıkmadı.

«Shooter, orada mısın?»

Sessizlik uzadıkça uzuyordu.

Mort alıcıyı kulağından uzaklaştırdı, tam yerine bırakacağı sırada Shooter'ın çok hafif ve madeni sesini duydu. «... şimdi mi?»

Mort alıcıyı tekrar kulağına götürdü. «Ne dedin? Telefonu kapattığını sandım.»

«Şu dergi dediğin nesne şimdi sende mi? Sende mi? Şu anda?» Shooter ilk kez sarsılmış gibiydi. Sarsılmış ve kendine güvenini kaybetmiş gibi.

Mort, «Hayır,» dedi.

«Hah şöyle!» Deli rahatlamıştı. «Artık sonunda doğru dürüst konuşacağımızı...»

Mort onun sözünü kesti. «Federal ekspresle yolladılar. Yarın saat onda postanede olacak.»

Shooter, «Ne olacak?» diye sordu. «Hikâyenin kopyası olduğunu iddia edeceğin bulanık bir şey mi?»

Mort, «Hayır,» dedi. Shooter'ı sarstığı, onun savunmasını aşarak canını yakacak bir darbe indirdiği kesindi. Shooter bir an korkmuş gibi konuşmuştu. Mort bu yüzden öfkeyle karışık bir sevinç duyuyordu. «Dergi gelecek! Gerçek dergi!»

Yine uzun bir sessizlik oldu ama o bu kez alıcıyı kulağına iyice yapıştırdı.

Shooter karşısındaydı. Ona bir çocukmuş gibi davranan bu deli sonunda belki de gerilemeye başlamıştı.

Shooter sonunda, «Öyle bir dergi olamaz,» dedi. «İçinde hikâye olan bir dergi.

Çünkü o hikâye benim!»

Mort onun sesindeki ıstırabı farkettili. Gerçek bir acıydı bu. Yazar büyük bir zevk duydu. «Dergi yarın saat onda burada olacak. Ya da federal ekspres, Tashmore'a gönderilen mektupları bırakır bırakmaz. Seninle orada memnurlukla buluşurum. Dergiye bakabilirsin. İstedığın kadar bakabilirsin, seni Tanrının cezası manyak!»

Shooter yine uzunca bir sessizlikten sonra, «Orada olmaz,» dedi. «Senin evinde.»

«Boşversene! Sana derginin o sayısını gösterdiğim zaman çevremde bana yardım edecek kimseler olmalı! Çünkü keçileri iyice kaçırabilirsin!»

«Dediğim gibi yapacaksın.» Shooter kendini biraz toplamış gibiydi. Ama Mort onun eskisinin yarısı kadar bile sakin olmadığından emindi. Shooter ekledi. «Dediğimi yapmazsan seni Maine Eyalet Hapishanesinde görürüm. Cinayet suçuyla içeri tıkıldığın zaman.»

«Beni güldürme.» Ama Mort'un bağırışları düğümlenmeye başlamıştı.

Shooter, «O adamlar konusunda sandığından daha fazla ipucu bıraktım,» diye açıkladı. «Seninle ilgili ipuçları! Sen de çok zekice yalanlar uydurdun. Ben ortadan kaybolursam boynuna ilmiği geçiriverirler, Bay Rainey.»

«Beni korkutamazsın.»

«Pekâlâ korkutuyorum.» Shooter'ın sesi yumuşaktı. «Yalnız... sen de beni korkutmaya başlıyorsun. Biraz. Seni anlayamıyorum.»

Yazar sesini çıkarmadı.

Shooter garip, düşünceli bir sesle, «İki ayrı yerde, iki ayrı zamanda aynı hikâyeyi yazdığımızı düşünmek...» dedi. «Çok tuhaf olur.»

«Bu benim aklıma da geldi.»

«Öyle mi?»

Mort, «Ama sonra üzerinde durmadım,» dedi. «Artık bu kadar da rastlantı olamaz!

Konu aynı olsaydı bunu anlardım. Ama dilin de aynı olması? Aynı kahrolasıca anlatım?»

Shooter, «Evet...» diye karşılık verdi. «Aynı şeyi ben de düşündüm, arkadaş. Bu kadarı da fazla. Bu bir rastlantı olamaz. Sen hikâyeyi benden çaldın. Bu kesin.

Ama bunu ne zaman ve nasıl yaptığını biliyorsam, kahrolayım!»

Mort, «Aman bırak artık!» diye patladı. «Dergi geliyor! Elimde kanıtım var! Bunu anlayamıyor musun? Oyun sona erdi. Belki bu oynadığın delice bir oyundu ya da bir sanrıydı. Ama artık sona erdi! Dergi bende.»

Shooter çok uzun bir sessizlikten sonra, «Hayır,» dedi. «Henüz sende değil.»

«Çok doğru.» Mort nedense birden bu adama yakınlık duyduğunu hissetti. Bu hiç istemediği bir şeydi. «Şimdi... bu gece ne yapacağız?»

Shooter, «Hiçbir şey yapmayacağız,» dedi. «O adamlar orada kalabilirler. Birinin karısıyla çocukları başka kentler. Diğeri ise yalnız yaşıyordu. Yarın sabah gidip dergini al. Ben öğleye doğru sana gelirim.»

Mort, «Beni öldüreceksin,» diye bağırdı. Ama nedense bu düşünce onu korkutmamıştı. «Sana dergiyi gösterdiğimde hayalin sona erecek ve sen beni öldüreceksin.»

«Hayır!» Shooter'ın sesinden şaşırıldığı anlaşılıyordu. «Seni öldürmek mi? Hayır, efendim! Ama diğerleri işimize karışacaklardı. Buna izin veremezdim... Ayrıca seni benimle ilgilenmeye zorlamak için onlardan yararlanabileceğimi düşündüm.

Yani sana sorumluluğunu kabul ettirmek için.»

Yazar, «Çok kurnazsın,» dedi. «Bunu ben de kabul ediyorum. Deli olduğundan eminim tabii. Ama ayrıca hayatım boyunca rastladığım en kurnaz köpoğlu köpeksin!»

Shooter, «Şimdi...» diye yanıt verdi. «Şuna inanabilirsin: Yarın oraya gelir de seni bulamazsam, bu dünyada sevdiğin ve değer verdiğin herkesi ortadan kaldırırım. Hayatını mahvederim. O iki adamı öldürdüğün için sen de hapsi boylarsın. Ama hapsedilmek dertlerinin en hafifi olur. Beni anlıyor musun?»

Mort, «Evet,» dedi. «Anlıyorum. Arkadaş.»

«O halde orada ol.»

«Pekâlâ. Şimdi, diyelim ki, sana dergiyi gösterdim. İçerik listesinde adım ve içinde de hikâyem var. O zaman ne olacak?»

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Shooter konuştu. «O zaman polise gidip her şeyi itiraf ederim. Ama dava başlamadan çok önce kendi hesabımı da kendim görürüm, Bay Rainey. Çünkü dergide hikâyen varsa, o zaman benim gerçekten deli olduğum anlaşılır. Ve bu tür bir delinin...» İçini çekti. «Bu tür bir delinin yaşaması

için bir nedeni ya da mazereti olamaz.»

Bu sözler Mort'u garip bir biçimde etkiledi. O hiç emin değil, diye düşündü. İlk kez şüphelenmeye başladı... Ama bu bakımdan benden üstün sayılır. Bu düşünceyi hemen kafasından kovdu. Olanlardan Shooter sorumluydu. Suçluydu bu deli. Sonra,

«Derginin sahte olduğunu iddia etmeyeceğini nereden bilebilirim?» dedi. Aslında bu sözlerine bir yanıt beklemiyordu. Ya da onun sözüme güvenmelisin, gibilerden bir şeyler söyleyeceğini sanıyordu.

Ama Shooter onu şaşırttı. «Dergi gerçekse ben hemen anlayacağım. Sahteyse bunu ikimiz de bileceğiz. Üç gün içinde sahte bir dergi hazırlatabileceğini hiç

sanmıyorum. New York'ta ne kadar adamın olursa olsun.»

Düşünme sırası Mort'daydı. Uzun bir süre düşündü. Shooter bekliyordu. Sonunda,

«Sana güveneceğim,» dedi Mort. «Bunun nedenini de kesin olarak bilmiyorum. Belki de neden son günlerde uğruna yaşamayı isteyeceğim bir şeyler olmaması. Ama sana sonuna dek güvenecek de değilim. Yarın buraya gelir, bahçe yolunda, seni görebileceğim bir yerde durursun. Silahsız olduğunu anlamalıyım. Sonra ben de evden çıkarım. Oldu mu?»

«Evet.»

«Tanrı ikimize de yardım etsin.»

«Evet, efendim! Ne olduğunu artık anlayamıyorum! Anlıyorsam kahrolayım! Ve bu insanı rahatlatan bir duygu da değil üstelik.»

«Shooter?»

«Efendim?»

«Bir tek soruyu yanıtlamanı istiyorum.» Bir sessizlik oldu. Sonra Mort ekledi.

«Derry'deki evimi sen mi yaktın?»

Shooter hemen, «Hayır,» dedi. «Ben seni gözetliyordum.»

«Bump'ı sen mi öldürdün?» Yazarın sesi acıydı.

Shooter, «Dinle,» dedi. «Şapkam sende mi?»

«Evet.»

Shooter, «Onu istiyorum,» dedi. «Şapkamı şu ya da bu şekilde alacağım.» Başka hiçbir şey söylemeden telefonu kapattı.

Mort alıcılığı ağır ağır yerine bıraktı. Sonra yine tuvalete gitti.

Amy yediye doğru tekrar aradı. Mort bu kez eski karısıyla her şey normalmiş gibi konuşmayı başardı. Sanki yukarıdaki banyo altüst olmamış, göle inen patikada ağaçların arasında iki ölü yatmıyormuş gibi.

Amy, «Biraz önce Fred Evans'la tekrar konuştum,» dedi. «Adam yangınla ilgili bir şey biliyor. Ya

da bir şeyden şüpheleniyor. Ama bunu bana açıklamak istemedi.»

Mort onu yatıştırmaya çalıştı ve bir dereceye kadar başardı da.

Sonra Amy aniden, «Senin için kaygılanıyorum, Mort,» deyiverdi.

«Benim için kaygılanıyor musun? Ama ben iyiyim.»

«Emin misin? Dün seni gördüğümde sinirlerin gerilmiş gibi bir halin vardı...

Hatta o seferki haline benziyordu...»

«Amy, ben sinir krizi geçirmedim!»

Kadın hemen, «Tabii, tabii,» dedi. «Ama ne demek istediğimi anlıyorsun değil mi?

Filmciler Delacourt Ailesi konusunda öyle kötü davrandıkları zaman çok sarsılmıştın.»

Mort'un yaşamının en acı olaylarından biriydi. Bir film şirketi romanını satın almaya karar vermişti. Ama son anda biri bunun arşivde duran Bizim Takım adlı

çok eski bir senaryoya benzediğini farketmişti. Şirket de onun üzerine romanı

filme almaktan vazgeçmişti. Tabii Mort'un sinirleri son derece gerilmişti. Ama sinir krizi geçirmemişttil

Yazar ısrarla, «Ben iyiyim,» dedi.

«Bundan emin misin, Mort?»

«Evet. Sigortacı dostumuzdan yeni haberler alırsan beni ara.»

«Olur.»

Mort, «Hâlâ Ted'in evinde misin?» diye sordu.

«Evet.»

«Son zamanlarda ona karşı neler hissediyorsun?»

Amy durakladı, sonra da kısaca, «Onu seviyorum,» dedi.

«Ya?»

Kadın birdenbire, «Başka erkeklerle hiçbir ilişkim olmadı,» diye açıkladı. «Bunu sana her zaman söylemek istedim. Başkalarıyla ilişki kurmadım. Ama Ted., o senin adının ötesine baktı ve beni gördü, Mort. Beni gördü.»

«Yani ben görmedim, öyle mi?»,

«Yanımdayken görürdün.» Amy'nin sesi hafif ve kederliydi. «Ama sık sık buradan ayrılırdın.»

Mort hemen savaşılmaya hazırlandı. «Ne? Ben Delacourt Ailesi'nden sonra hiç

konferans turuna çıkmadım.»

Kadın usulca, «Seninle tartışmak istemiyorum, Mort,» dedi. «Artık o günler geride kaldı. Ben sadece şunu söylemek istiyorum. Yanımdayken bile benden çok uzaklardaydın. Senin de bir sevgilin vardı. İşine âşıktın sen. O rakibemden öyle nefret ederdim ki, Mort. Benden daha güzel, daha zeki ve daha eğlenceliydi.

Onunla nasıl yarışabilirdim?»

Mort neredeyse ağlayacaktı. «Bütün suçu bana yık, olsun bitsin! Ne yapmamı

istiyordun? Musluk tamircisi olmamı mı? O zaman beş parasız kalırdık, bir işim de olmazdı.

Yapabileceğim tek iş yazı yazmaktı. Bunu anlayamıyor musun?

Yapabileceğim başka hiçbir şey yoktu.»

«Ben seni suçlamıyorum. Aslında ben de suçluyum. Eğer zayıf ve korkak bir kadın gibi davranmasaydım... bizi öyle yakalayamazdın. Suç Ted'de değildi. O sana gelip her şeyi söylememizi istiyordu. Bense bunu erteleyip duruyordum. Ted'e,

'Henüz emin değilim,' diyordum. Kendi kendime seni hâlâ sevdiğimi, eskisi gibi olabileceğimizi söylüyordum. Ama galiba hiçbir zaman eskiye dönülemiyor. Ben...»

Amy nefesini tuttu. Mort o zaman onun ağladığını anladı. «Moteldeki odanın kapısını açtığında yüzünde beliren ifadeyi hiçbir zaman unutmayacağım Mezara girinceye kadar.»

Mort, iyi, diye bağırarak istedi. Çok iyi. Sen sadece o ifadeyi gör dün. Bense ona neden olan duyguları hissettim! Sonra titrek bir sesle, «Yazı diye bir sevgilim olduğunu biliyordun,» dedi. «Bunu senden hiçbir zaman saklamadım.

Başından beri biliyordun.»

Kadın içini çekti. «Ama onun sana böylesine sınımsız sarıldığını bilmiyordum.»

Mort, «Eh, artık sevinebilirsin,» dedi. «O da beni terketti sanırım.» Amy artık hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. «Mort, Mort,.. ben sadece senin yaşamını ve mutlu olmanı istiyorum. Beni anlamıyor musun? Bu istediğimi yapamaz mısın?»

Mort'un gözlerinin önünde Amy'yle Ted'in yataktaki halleri belirdi. «Amy, artık telefonu kapatmam gerekiyor.»

«Bana ihtiyacın olursa arar mısın? Hâlâ senin için kaygılıyım.» Mort, «Evet,»

diyerek telefonu kapattı. Hıçkırığa hıçkırığa ağlayacağını sanıyordu. Ama öyle olmadı.

Durmadan yağın yağmur Mort'u huzursuzlaştırıyor, kafasının çalışmasını

engelliyordu. Sonunda gidip yine kanepeye uzandı. Sadece bir kez. Bunu sadece bir tek defa yaptım, diye düşünürken uykuya daldı.

Rüyasında dünyanın en büyük sınıfındaydı. Kapı kapalıydı ama Mort buzlu camdaki yazıyı okuyabiliyordu.

BİZİM TAKIMIN YAZI ODASI PROF. DELLACOURT

Mort, adı yanlış yazmışlar, diye düşünüyordu. Tek T olacak. Karatahtaya gidip aynı cümleyi beş yüz defa yazıyordu. Bir daha John Kintner'den kopya çekmeyeceğim. Elinde hikâyesinden başka bir şeyi olmayan bir insanın yazısını

çalmak korkunç bir şeydi.

Mort sonra tahtadan dönüyor ve o koskocaman sınıfta bir tek öğrenci olduğunu görüyordu. Bu öğrencinin saçları kumral ve kabarıktı, ellerinin eklemleri de oldukça iriydi. Uçuk renkli gözleriyle dikkatle Mort'a bakıyordu. Tam bir taşralı genciydi.

Mort, «Ben seni tanıyorum,» diyordu.

John Kintner de güneyli lehçesiyle, «Tabii ya,» diye karşılık veriyordu. «Şimdi yazmaya devam et. Beş yüz değil, beş bin.»

Mort tam döneceği sırada ayağı kayıyor ve yuvarlanmaya başlıyordu. O bağırırken, John Kintner gülüyordu...

Mort uyandıığında kendini yerde buldu. Tiz bir sesle ıglıklar atıyordu. «Bir şeyim yok, bir şeyim yok. Sadece bir rüya gördüm.» Aslında çok sarsılmıştı.

Çünkü bu sıradan bir rüya değildi. John Kintner sanki karşısına dikilmişti.

«Tanrım! Onu nasıl oldu da unuttum? Mississippi'li miydi? Hatırlamıyorum. Ama sanmıyorum... Artık John Kintner'ı düşünmeyeceğim. O geçmişte kaldı.»

Mutfağa giderek titreyen elleriyle kahve yapmaya çalıştı. Shooter'a hiç kimsenin hikâyesini çalmadığını söylemişti. Ama bu doğru değildi. Birinin hikâyesini çalmıştı.

Bir kere.

Sadece bir kere.

«Ama uzun yıllar önce oldu...» diye fısıldadı Mort. «Bunun şimdiki olayla hiçbir ilişkisi yok.»

Belki bu doğrudu ama Mort bu düşünceyi yine de kafasından atamıyordu.

Bahar sömestriydi. Üniversitenin üçüncü sınıfında olan Mort, 'Yazı Yazma'

derslerine devam ediyordu. Öğretmen Richard Perkins Jr. adlı tanınmış bir yazardı. Sınıfta on iki öğrenci vardı. Onlardan biri de John Kintner'di. Aslında Kintner henüz birinci sınıftaydı ama bu derse girmesi için ona özel izin verilmişti. Çünkü çok yetenekliydi.

Kursa devam edenlerin, altı hikâye yazmaları gerekiyordu. Perkins onlara bir hafta John Kintner'in bir hikâyesini dağıtmıştı. Bunu okuyup sonraki derslerde eleştireceklerdi.

Bu hikâyenin adı...

Hikâyenin adını pekâlâ biliyorsun! «Gizli Pencere, Gizli Bahçe»ydi.

Mort boş evde öfkeyle, «Hiç de değildi,» diye bağırdı. «Hikâyenin adı, «Crawford Mile»di. «Crawford Mile!» Ve bunun şimdiki olaylarla bir ilgisi de yok.»

Kintner üç, dört hikâye daha vermiş, sonra da aniden ortadan kaybolmuştu.

Galiba Vietnam'a gitmişti. Ancak o kursa devam edenlerin en iyisiydi.

Birincisiydi. Mort ise ikinci. Bu durum Mort'un hiç hoşuna gitmiyordu. Çünkü

Perkins'in sınıfına birinci olacağına inanarak girmişti.

Mort yine o hafif sesi duydu. Sen ikinciydin ve bundan nefret ediyordun. John Kintner çıkıp gittiği zaman çok sevindin. Artık yine birinci olacaktın!

Evet, bu doğrudu! Mort bir yıl sonra mezun olacağı sırada dolabını boşaltırken John Kintner'in Perkins'in verdiği hikâyesini bulmuştu. «Crawford Mile»ı.

Hikâyeyi tekrar okumuş ve o eski kıskançlığı duymuştu.

Sonra o yaz garsonluk ederken John Kintner'in hikâyesini kendi adıyla Aspen Quarterly adlı edebiyat dergisine göndermeye karar vermişti. Tabii hikâyenin adını değiştirecekti.

Öyle de yapmıştı. Her yazıyı kolay kolay beğenmeyen dergi hikâyeyi yayınlamıştı.

Sonradan suçluluk duygusuna kapılan Mort Rainey, hikâye için gönderilen yirmi beş doları Augusta'daki bir kilisenin kumbarasına atmıştı.

Ama duyduğu sadece suçluluk değildi.

Mort şimdi mutfakta oturmuş, kahvenin pişmesini bekliyordu. Baş ağrıyor, John Kintner'i düşünmek istemiyordu. Kintner'in hikâyesini de. Bu hayatında en utanılacak olaydı. Bunu yıllar

boyunca kafasının derinliklerinde gömülü tutması

şaşılacak bir şeydi. Mort, keşke bu anıyı tekrar gömebilsem, diye düşündü. Bu benim için önemli bir gün olacak. Belki de yaşantımın en önemli günü.

O hınzırca ses, o olayı neden şimdi düşündüğünü pekâlâ biliyorsun, diye fısıldadı.

«Kes sesini.» Mort bunu sakın sakın, hatta biraz da neşeli bir havada söylemişti. Elinde fincan ve kahve makinesiyle çalışma odasına gitti.

Bazı şeyler sonsuza dek gizlenemez. Hastalanabilirsin, Mort.

Yazar aynı ses tonuyla, «Kes sesini,» diye yineledi. «Seni uyarıyorum.»

Belki de çok hastasın. Hatta belki de bir sinir kri...

Mort, «Kes sesini!» diye haykırarak, kahve makinesini kaptığı gibi fırlattı.

Makine büyük cama gelerek kırıldı. Camda da uzun, zikzaklı, gümüşümsü bir çatlak belirdi. Mort'a beyninin ortasında da buna benzer bir çatlak varmış gibi geldi.

Ama neyse o ses susmuştu artık. Yatak odasına çıkarak saati aldı. On buçukta çalacak biçimde ayarladı, sonra kanepeye uzandı.

O hafif sese, «Sinir krizi geçirmiyorum,» diye açıkladı. Ama o sinsi sesin artık onunla tartışmak niyetinde olmadığı anlaşılıyordu. Belki de onu korkuttum, diye düşündü. Öyle olduğunu umarım. Çünkü o ses beni korkutmaya başlıyordu. Camdaki çatlağa baktı. Gözlerinin önünde yine o motel odasındaki sahne canlanmıştı.

Sinir krizi geçirecek olsaydım o zaman geçirirdim.. Moteldeki odanın kapısını

açınca karımın başka bir erkekle yattığını gördüm. Tennessee'de küçük bir kasabadan gelme süslü bir emlakçıyla yattığını...

Mort gözlerini kapattı. Ancak saat çalarken uyandı. Postaneye gitme zamanı gelmişti.

Mort birden yolda, belki de federal ekspres geldi de gitti bile, diye düşündü.

Şimdi Juliet bana bakarak başımı sallayacak. «Size bir şey gelmedi,» diyecek.

«Çok üzgünüm.» Ve kanıtım? Onu bir daha ele geçiremeyeceğim. Ama mantıksız düşünceler bunlar. Herb tedbirli adamdır. Yapamayacağı bir şey için söz vermez.

Postanenin önünde arabadan inmek için kendini zorladı. Ona kapıyla Juliet Stoker'ın mektupları ayırdığı yer arasında sanki en azından bin kilometrelik bir uzaklık varmış gibi geldi.

Kadına yaklaştığında konuşmaya çalıştıysa da sesi çıkmadı. Dudaklarını

kıpırdattı ama boğazı iyice kurumuştur. Juliet başını kaldırıp ona baktı, sonra da geriledi. Telaşlanmıştı. Ama motel odasına girerek tabancayı çektiğinde Amy'yle Ted daha da telaşlanmalardı.

«Bay Rainey! İyi misiniz?»

Mort öksürerek boğazını temizledi. «Affedersin, Juliet. Bir an boğazım sıkıştı sanki.»

Juliet, «Renginiz çok uçuk,» dedi. Bu ses tonunu biliyordu Mort. Tashmore'lular onunla konuşurken hep bu tonu kullanıyorlardı. Genellikle seslerinden onunla gurur duydukları anlaşılıyordu. Ama bunun ötesinde öfke ve bir lütuf yaptıkları

duygusu da vardı. Sanki Mort bir dâhi çocukmuş ve ona ayrı bir özen gösterilip uygun yiyecekler verilmesi gerekiyormuş gibi.

Mort, «Galiba dün gece yediğim bir şey dokundu,» dedi. «Federal ekspres benim için bir şey bıraktı mı?»

«Hayır, hiçbir şey bırakmadı.»

Yazar kontuarın kenarını çaresizce kavradı. Neredeyse bayılıyordu. Ama sonra kadının sözlerini yanlış anladığını farkettil. «Efendim?»

Kadın, «Bir tek şey geldi,» diye karşılık verdi. Dönüp aldığı bir zarfı

kontuarın üzerinden ona doğru kaydırıldı. Mort köşesindeki adresi gördü. Zarfı, Ellery Queen dergisinin Pennsylvania'daki bürosundan göndermişlerdi. Mort sanki bir bardak soğuk su içmiş gibi canlandı.

«Teşekkür ederim.»

«Bir şey değil. Posta müdürü, federal ekspres memurunun işlerine de baktığımızı öğrenseydi, çok şaşırırdı.»

Mort, «Şey,» diye mırıldandı. «Ben bunu takdirle karşılıyorum.» Artık dergiyi almıştı. Bir an önce oradan ayrılarak evine dönmek istiyordu. Bu oldukça güçlü

ve adeta ilkel bir istektir. Mort bunun nedenini bilmiyordu. O telaşı ve şaşkınlığı arasında Juliet'i susturmak için az kalsın kadına bahşiş de verecekti... İşte bu da tam bir Yankee olan Juliet'in tepesini iyice attırırdı.

Kadın cilveli cilveli, «Müdüre bir şey söylemezsiniz değil mi?» diye sordu.

Mort kendini zorlayarak gülümsedi. «Kesinlikle söylemem.»

Juliet Stoker, «İyi,» diyerek gülümsedi. «Çünkü ben ne yaptığınızı gördüm.»

Mort kapının önünde durakladı. «Efendim?»

«Söylerseniz beni vururlar.» Juliet dikkatle yazarın suratına baktı. «Aslında eve gidip yatmanız iyi olur, Bay Rainey. Doğrusu hiç de iyi gözüküyorsunuz.»

Mort içinden, bana son üç günü hep yatarak geçirmişim gibi geliyor, Juliet, dedi. Yani... oraya buraya saldırmadığım zamanlarda.

Sonra, «Ah,» diye mırıldandı. «Belki hiç de fena bir fikir değil. Kendimi hâlâ bitkin hissediyorum.»

«Ortalıkta bir virüs dolaşılıyor. Herhalde size de geçmiş olmalı.»

Sonra Wigmore Kampından iki kadın içeri girdiler. Herkes onların lezbiyen olduklarından şüpheleniyordu ama kadınların dikkatli davrandıkları belliydi.

Mort bu fırsattan yararlanarak dışarı kaçtı.

Bir süre kucağında mavi zarfla arabasında oturdu. Herkesin, hasta gibisin, demesinden bıkmıştı. Bu hoşuna gitmiyordu. Hele kafasının çalıışma tarzı hiç.

Önemli değil. Artık her şey sona ermek üzere.

Mort tam zarfı açacağı sırada Wigmore Kampından iki kadın postaneden dışarı çıktılar. Yazara bakarak kafa kafaya verdiler. Sonra kadınlardan biri gülümsedi.

Diğeri ise gürültülü bir kahkaha attı.

Mort birdenbire, zarfı ancak eve döndüğüm zaman açacağım, diye karar verdi.

Mort, Buick'i evin yanına, her zamanki yerine park etti. Kontakı kapattı. Sonra gözlerinin önünde yumuşak, gri bir sis belirdi. Sis kaybolduğunda kendini oldukça tuhaf hissetti. İyice korkmuştu. Bir derdin mi var? Fiziksel bir şey?

Hayır. Sadece sinirlerim gergin.

Bir şey duyduğu ya da öyle sandığı için çabucak dönüp baktı. Ama görünürde hiçbir şey yoktu. Mort titreyerek kendi kendine, aklını başına topla, dedi.

Kendine hakim ol. Yapman gereken sadece bu. Kendine hakim olmak.

Sonra, bir tabancam vardı, diye düşündü. O gün. Ama dolu değildi. Bunu onlara daha sonra söyledim. Amy bana inandı, Milner'ı bilmiyorum. Ama Amy inandı ve...

Öyle miydi dersin, Mort? Tabanca gerçekten boş muydu?

Yazar yine camdaki çatlağı anımsadı. Zikzaklar çizen anlamsız, gümüş bir şimşeğe benziyordu. İşte böyle oluyor, diye aklından geçti. İnsanın yaşamında böyle şeyler oluyor.

Sonra elindeki büyük zarfa baktı. Asıl bunu düşünmem gerekiyor. Amy'yi ya da Tennessee'de Shooter's Knob kasabasından gelen aşağılık Bay Ted'i değil. Bunu.

Zarfı açarak sarstı. Ellery Queen dergisi kucağına düştü. Ad parlak kırmızıyla yazılmıştı. Yukarısında tarih vardı: Haziran 1980. Alta ise daha küçük harflerle o sayıda hikâyeleri olan yazarların adları sıralanmıştı.

Ama Mort'un ismi kapakta yoktu.

Tabii ya, o sırada öyle ünlü bir yazar değildim. Özellikle polisiye hikâyeler yazdığım da yoktu. «Ekme Mevsimi» bu türdeki tek hikâyem olarak kaldı. Editörler de o yüzden kapağa adımı yazmadılar.

Mort dergiyi açtı. Ama en başta olması gereken içerik listesi yoktu.

Koparılmıştı.

Telaşla dergiyi karıştırdı. Bir ara elinden düşürdü. Sonra hafifçe bağırarak tekrar kapı. Kesiği ilk bakışta farketmedi. Durumu dergiyi ikinci kez karıştırırken anladı, 83'den 98'e kadar olan sayfalar kesilip çıkarılmıştı.

Mort, «Onları sen kestir!» diye bağırdı. Hem de öyle avaz avaz bağıırıyordu ki, gözleri adeta yuvalarından uğramıştı. Arabanın direksiyonunu yumruklamaya başladı. Korna çalıp duruyordu. «Onları sen kestir, aşağılık köpek! Bunu nasıl basardın? Onları sen kestir! Sen kestir!»

Mort tam eve doğru ilerlerken o öldürücü fısıltı yine, Shooter bu işi nasıl yapmış olabilir, diye sordu. Zarf Pennsylvania'dan geldi. Onu Juliet aldı. O

halde Tanrı aşkına, nasıl...

Yazar durakladı.

Juliet, «İyi,» demişti. «İyi. Çünkü ben senin ne yaptığını gördüm.»

Tamam. Durum anlaşılıyor. Juliet de bu işin içinde. Ama...

Ama Juliet yüzyıllardan beri Tashmore'da.

Ve kadın böyle bir şey de söylemedi. Bunu senin kafan uydurdu. Paranoyak bir kriz.

Mort, «Ama bu onun işi,» diyerek eve girdi. İçeri adımını atar atmaz dergiyi olanca gücüyle fırlattı. Dergi ürkmüş bir kuş gibi uçarken sayfaları açıldı. Ve sonra yere düştü. Ah, tabii ya! Bu onun işi. Ama burada durup onu beklemek niyetinde değilim. Ben...

Sonra Shooter'ın şapkasını gördü. Çalışma odasının kapısının önünde, yerde duruyordu.

Mort bir an yerinden kımlıdayamadı. Kalbinin çarpıntısı kulaklarında gürlüyordu.

Sonra ayaklarının ucuna basarak usul usul sobaya doğru ilerledi. Maşaların arasından demir çubuğu aldı. Çubuğun ucu küreğe çarparak hafif bir gürültü

çıkarınca yüzünü buruşturdu. Sonra dönerek tekrar kapalı kapıya doğru yürüdü.

Çubuğu banyoya dalmadan önce yaptığı gibi tutuyordu. Yere attığı derginin yanından dolaşmak zorunda kaldı.

«Shooter?»

Ona yanıt veren olmadı.

«Shooter, kendi isteğinle dışarı çıkarsan daha iyi olur! İçeri girerek seni dışarı çıkarmak zorunda kalırsam bir daha yürüyemezsin!»

Ama yine bir karşılık alamadı.

Mort orada biraz daha durdu. Cesaretini toplamaya çalışıyordu. Sonra tokmağı

çevirdi. Kapıya omzuyla vurarak içeri daldı. Haykırıyor, çubuğu sallıyordu.

Ancak oda boştu.

Ama Shooter'ın oraya gelmiş olduğu kesindi. Evet! Mort'un bilgisayarını yerde yatıyordu. Ekranı paramparça olmuştu. Shooter yapmıştı bunu. Şimdi masada, bilgisayarın yerinde eski tip bir Royal yazı makinesi duruyordu. Çelik yüzeyi donuklaşmış, toz içinde kalmıştı. Tuşların üzerine bir roman müsvettesi dayanmıştı. Shooter'ındı bu. Bir milyon yıl önce verandaya bıraktığı müsvette.

Yani, «Gizli Pencere, Gizli Bahçe.»

Mort elindeki çubuğu yere düşürdü. Sanki ipnotize olmuş gibi yazı makinesine doğru ilerleyerek müsvetteyi aldı. Sayfaları ağır ağır karıştırdı. O zaman Bayan Gavin'in müsvettenin neden onun olduğuna inandığını anladı. Tabii ya! Kadın yıllarca «Gizli Pencere, Gizli Bahçe»ye benzeyen çok müsvette görmüştü. Ne de olsa Mort bilgisayarını daha sonra almıştı. Yazı yazmaya başladığında yıllarca bu eski Royal makineyi kullanmıştı. Yıllar makineyi aşındırmıştı. Yazı yazıldığı

zaman harfler, yaşlı bir adamın dişleri kadar çarpık oluyordu.

Ama tabii makine hep evdeydi. Çalışma odasındaki dolabın dibinde, eski prova ve müsvette yığınlarının arkasında duruyordu. Herhalde Shooter onu çalmış ve romanını bu makinede yazmıştı. Mort postanedeyken de usulca geri getirmişti.

Tabii ya! Bu mantıklı değil mi?

Hayır, Mort. Hiç de mantıklı değil. Sen mantıklı bir şey yapmak ister misin? O

halde polisi çağır. İşte sana mantıklı bir şey. Polisi çağır. Onlara buraya gelip, seni bir yere kapamalarını istediğini söyle! Çabuk olmalarını tembih etmeyi de unutma! Sen daha fazla zarar vermeden bu işi yapmalılar! Başkalarını

da öldürmeden!

Mort çılgın gibi bağırarak kâğıtları havaya fırlattı. Gerçek, gümüş bir şimşek gibi kafasında

çakarken kâğıtlar etrafta uçtu.

John Shooter diye biri yoktu.

Hiçbir zaman da olmamıştı.

Mort, «Hayır,» dedi. Yine büyük oturma odasında bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başlamıştı. Baş ağrısı dalgalar halinde başlayıp geçiyordu. «Hayır, bunu kabul etmiyorum. Kesinlikle kabul etmiyorum.»

Ama kabul etmesi ya da etmemesinin hiç önemi yoktu. Bilmecenin bütün parçaları önündeydi. Mort eski Royal yazı makinesini gördüğü an bu parçalar çabucak biraraya gelmeye başlamıştı. Şimdi, aradan on beş dakika geçmesine rağmen hâlâ toplanmaya devam ediyordu. Yazarın onları dağıtacak irade gücü de kalmamış gibiydi.

Mort'un gözlerinin önünde hep aynı sahne belirliyordu. Mechanic Falls'da benzin istasyonundaki genç, lastikli çubukla ön camı siliyordu. Mort daha sonra, çocuk bana çok fazla özen gösterdi, diye düşünmüştü. Kitaplarımı beğeniyordu ve beni tanıdı. Belki bu doğrudu ama ön camın da temizlenmesi gerekiyordu, çünkü

kirlenmişti. Arka yollarda uzun süre hızlı araba kullanırsan birçok şey ön cama yapışırdı. Herhalde arka yollardan geçtim. Rekor kırarak bir hızla Derry'e gidip döndüm. Orada sadece evi yakacak kadar kaldım. Dönüşte benzin almak için bile durmadım. Ne de olsa gidecek yerler ve öldürülecek kediler vardı. Öyle değil mi?

Ah, işim başımdan aşkındı tabii!

Mort odanın ortasında durup hızla pencereye doğru döndü. Camdaki gümüşümsü çatlağa, «Bütün bunları yaptıysam neden şimdi olanları anımsamıyorum?» diye sordu. «Neden şimdi bile anımsayamıyorum?»

«Cevabı bilmiyorum.. Ama o adın nereden geldiğini pekâlâ biliyorum. Bunun yarısı üniversitedeyken hikâyesini çaldığım gencin adı. Diğer yarısı da karımı çalan adamın ismi. Bu garip, edebi bir şakaya benziyor.»

Kadın onu sevdiğini söylüyor, Mort. Şimdi onu seviyormuş.

Haydi oradan! Başkasının karısıyla yatan bir erkek hırsız sayılır. Kadın da onun suç ortağı.

Yazar meydan okurcasına çatlağa baktı.

Ama çatlak karşılık vermedi.

Mort üç yıl önce, Delacourt Ailesi adlı bir roman yayınlamıştı. Shooter'ın romanının üzerindeki adres de şöyleydi: «Dellacourt, Mississippi.»

Yazar aniden telaşla çalışma odasına koştu. Yere saçılmış kâğıtlar yüzünden ayağı kaydı. Az kalsın düşüyordu. Ansiklopedilere uzanarak M harfini aldı.

Mississippi bölümünü buldu. Titreyen parmağını Mississippi'deki kentlerin adları üzerinde dolaştırdı. Sayfalar dolusu isim vardı. Çaresiz bir umutla adları okuyordu.

Ama.. Mississippi'de Delacourt ya da Dellacourt diye bir yer yoktu.

Perkinsburg'u aramayı düşündü. Shooter ona Herkes Onluğu Düşürür adlı romanının karton kapaklı ucuz kopyasını otobüse binmeden önce oradan aldığını söylemişti.

Ama Mort sonra ansiklopediyi kapattı. «Bu zahmete değmez ki. Mississippi'de belki Perkinsburg diye bir yer var. Ama ne işe yarar?»

. Mort'un John Kintner'le tanıştığı sınıfta ders veren yazarın adı Richard Perkins Jr.'du. İşte bu ad da oradan alınmaydı.

«Evet ama ben bunların hiçbirini de anımsamıyorum. O halde nasıl...»

O hafif ses üzgün üzgün, ah, Mort, diye inledi. Sen çok hastasın. Hasta bir adamsın sen.

Mort, «Bunu kabul etmiyorum,» dedi. Titrek ve bitkin sesi yüzünden aynı zamanda dehşete kapıldı. Ama başka seçeneği var mıydı? Bir keresinde uykusunda bazı

şeyler yaptığını, geri dönülemeyecek adımlar attığını düşünmemiş miydi?

O hafif ses, iki kişiyi öldürdün, diye fısıldadı. Tom'u öldürdün, çünkü o gün yalnız olduğunu biliyordu. Greg'i ise durumu kesin olarak öğrenmemesi için ortadan kaldırdın. Eğer sadece Tom'u öldürseydin, Greg polisi çağırırdı. Ama bunu istemiyordun. Buna GELEMEZDİN. Anlattığın bu korkunç hikâye sona erinceye dek böyle bir şey olması işine gelmezdi. Dün yataktan kalktığında her yanın sızlıyordu. Vücudun kaskatı kesilmişti ve sızım sızım sızlıyordu. Ama bunun nedeni banyonun kapısını kırman ve duşa saldırman değildi herhalde! Senin bundan çok daha fazla işin vardı. Tom ve Greg'le ilgilenmen gerekiyordu. Arabanın nasıl dolaştığı konusunda da haklıydın.. Ama Sonny Trotts'a telefon ederek Tom olduğunu söyleyen SENDİN! Mississippi'den yeni gelen biri Sonny'nin kulağının biraz ağır işittiğini bilemezdi. Ama SEN bilebilirdin. Onları sen öldürdün Mort.

O adamları ÖLDÜREN sensin!

Yazar çılgılık çılgılığa, «Bunu kabul etmiyorum!» diye bağırdı. «Bütün bunlar onun planının bir parçası! O küçük oyununun bir bölümü! O küçücük kafa oyununun! Ve ben... hiçbir şeyi kabul etmiyorum...»

Mort'un kafasının içinde fısıldayan o ses, dur, dedi. Yazar da durdu. Bir an iki dünyada da derin bir sessizlik oldu: Kafasının içindeki ve dışındaki dünyalarda.

Sonra o hafif ses, bunu neden yaptın, Mort, diye sordu. Bu karmaşık ve kanlı

olayı neden yarattın? Shooter bir hikâye istediğini söyleyip durdu. Ama Shooter diye biri YOK ki! SEN ne istiyorsun, Mort? John Shooter diye birini NEDEN

yarattın?

Sonra dışarıdan bahçe yolundan inen bir arabanın gürültüsü geldi. Mort saatine baktı. Tam on ikiydi. Rahatlama ve zafer duygusu bacayı saran alevler gibi içinden yükseldi. Elinde derginin olması ama kanıt bulamaması önemli değildi.

Shooter'ın onu öldürme ihtimalinin olması da. John Shooter adında biri olduğunu öğrendiği takdirde mutlulukla ölmeye razıydı. O dehşet verici olaylardan sorumlu olmadığını öğrendiği takdirde.

Mort sevinçle, «O geldi!» diyerek çalışma odasından dışarı fırladı. Ellerini havada deli gibi sallıyor, dans ediyordu.

Sonra durup Bump'ın ölüsünün çivilenmiş olduğu dolabın meyilli damının üzerinden bahçe yoluna baktı. Elleri ağır ağır yanına düştü. Beynini kapkara bir korku sardı. Bilmecenin son parçası da yerine oturmuştu. Birkaç dakika önce çalışma odasında, belki de intihar edecek cesaretim olmadığı

için hayali bir katil yarattım, diye düşünmüştü. Ama şimdi Shooter'ın «Mort'u hiçbir zaman öldürmem,»

dediği zaman gerçeği açıklamış olduğunu anlıyordu.

Gelen Shooter'ın hayali steşını değildi. Amy'nin ciddi havalı, küçük Subaru'suydu. Araba durmak üzereydi. Amy direksiyondaydı. Bu kadın Mort'un aşkını çalmıştı. Ve verebileceğin tek şey aşk olduğu zaman bunu çalan bir kadın hiçbir şeye yaramazdı.

Ama Mort, Amy'yi yine de seviyordu.

Ondan nefret eden Shooter'dı. Amy'yi öldürmek ve onu gölün kıyısına, Bump'ın yakınına gömmek isteyen de Shooter'dı. Böylece kadın çok geçmeden ikisi için de bir esrar halini alacaktı.

Mort çok yaşlı bir adamı andıran titrek bir sesle, «Hemen git, Amy,» diye fısıldadı. «Çok geç kalmadan hemen git!»

Ama Amy arabadan iniyordu. Kadın arabanın kapısını kaparken Mort'un beyni de kapkara kesildi.

Amy tokmağı yokladı ve kapının açık olduğunu anladı. İçeri girdi. Tam «Mort!»

diye sesleneceği sırada vazgeçti. İrileşmiş gözlerle etrafına şaşkınlıkla baktı.

Ev berbat haldeydi. Çöp tenekesi dolup yerlere taşmıştı. Bir tekmede köşeye fırlatıldığı anlaşılan alüminyum tencereye birkaç sonbahar sineği tembel tembel girip çıkıyordu. İçeriye yemek kokusu çökmüştü. Ev çok havasızdı. Amy burnuna çürümüş yiyecek kokusu da geldiğini düşündü.

«Mort?»

Ona yanıt veren olmadı. Kadın ufak adımlar atarak biraz ilerledi. Evin geri kalan kısmını görmek istediğinden pek de emin değildi. Bayan Gavin eve daha üç

gün önce gelmişti. Bu kadar kısa bir sürede her şey nasıl böyle altüst olmuştu?

Amy evliliklerinin son yılı boyunca Mort için kaygılanıp durmuştu. Ama boşandıktan beri kaygıları daha da artmıştı. Evet, kaygılanmış ve kendini suçlu hissetmişti. Bir bakıma bu doğruydı, kendini suçlu buluyordu. Herhalde hep böyle olacaktı. Ama Mort hiçbir zaman güçlü bir erkek olamamıştı... En zayıf yanı da bu gerçeği inatla, hatta bazen isterikçe reddetmesiydi. Bu sabah Mort intihar etmek üzere olan biri gibi konuşmuştu. Amy, eski kocasının Ted'i getirmemesiyle ilgili uyarısını da hemen ciddiye almıştı. Mort, Ted'i gördüğü zaman gerçekten intihar edebilirdi.

Amy'nin aklına cinayet hiç gelmemişti. Şimdi de gelmiyordu. Mort o korkunç gün motelde onları tabancayla tehdit ettiğinde de gelmemişti. Bu ihtimali düşünerek korkuya kapılmamıştı. Mort bir katil değildi.

«Mort? M...»

Amy mutfaktaki tezgâhın önünden geçerken sözcük gırtlığına takılıp kaldı, iyice sersemlemiş ve gözleri irileşmişti. Oradan büyük oturma odasını görebiliyordu.

Etraf kâğıt içindeydi. Mort çekmecelerdeki bütün roman müsvettelerini ve dosyalarındaki kâğıtları etrafa saçmıştı. Masa kirli tabaklarla doluydu. Kahve makinesi, çatlamış olan pencere camının önüne düşüp kırılmıştı.

Ve her yerde, her yerde, her yerde bir tek sözcük vardı: SHOOTER.

Duvarlara, Mort'un kadının çekmecesinden aldığı anlaşılan renkli tebeşirlerle SHOOTER yazılmıştı. Pencereye de öyle. Mutfaktaki tezgâh mürekkeple yazılmış

SHOOTER adıyla doluydu. Evin arkasındaki verandanın destek direklerine de kurşun kalemle aynı

sözcük sıralanmıştı: SHOOTER.

En kötüsü, kiraz ağacından yapılmış cilalı masaya da SHOOTER adı kazınmıştı.

Eğri büğrü harfler otuz santim boyundaydı. Mort'un masayı kazımak için kullandığı tornavida yakındaki bir iskemlenin üzerinde duruyordu. Çelik ucuna kırmızı bir şey bulaşmıştı. Amy bunun kiraz ağacının boyası olduğunu düşündü.

Etrafına bakınarak, «Mort?» diye fısıldadı.

Şimdi Mort'un intihar etmiş olmasından, onun ölüsünü bulacağından korkuyordu. Bu işi nerede yapmış olabilirdi? Ah, tabii ya! Çalışma odasında! Başka nerede olacak? Yaşamının en önemli bölümünü o odada geçirdi. Herhalde ölmek için de yine orayı seçti.

Amy içeri girerek Mort'un ölüsüyle karşılaşmak istemiyordu. Ama ayakları yine de onu oraya doğru sürükledi. Yere hiç bakmıyordu. Çalışma odasının kapısına varınca usul usul itti.

Mort eski Royal yazı makinesinin önünde, ayakta duruyordu. Bilgisayarı yerde, kırık camların arasında yatıyordu. Yazar garip bir biçimde bir köy vaizine benziyordu. Amy bunun nedeninin takındığı tavır olduğunu düşündü. Eski kocası

ellerini ciddi bir tavırla arkasında kavuşturmuştu. Ama en büyük neden başındaki şapkaydı. Siyah şapkayı kulaklarına kadar geçirmişti. Amy onun ünlü, «American Gothic» adlı tablodaki adamı andırdığını düşündü. Oysa resimdeki adam şapkalı değildi.

Amy, «Mort...» dedi. Sesi kararsız ve hafifti.

Yazar karşılık vermedi. Dikkatle ona bakıyordu. Sert bakışlı gözlerinde tuhaf bir parıltı vardı. Amy, Mort'un gözlerini hiç böyle görmemişti. Hatta moteldeki o korkunç günde bile. Sanki Amy'nin karşısındaki Mort değil de ona benzeyen bir yabancıydı.

Ama şapkayı tanıdı. «O eski şeyi nerede buldun? Tavanarasında mı?» Kalbinin çarpıntısı yüzünden sesi titriyordu. Evet, tavanarasında bulmuş olmalı, diye düşündü. Naftalin kokusu tâ buraya kadar geliyor. Mort o şapkayı yıllar önce Pennsylvania'da hediyelik eşya satan bir dükkândan almıştı.

Amy, Derry'deki evin bahçesinin bir bölümünü kendine ayırmıştı. Orası ona aitti.

Ama Mort fikir bulmakta zorluk çektiği zamanlar oraya giderek yaban otlarını

ayıklamaya başlardı. Ve böyle anlarda başına o şapkayı giyerdi. Mort ondan,

«Kafamı çalıştıran şapka,» diye söz ederdi. Amy, Mort'un bir gün başında şapka ile aynaya bakarak şaka yollu, «Bununla bir fotoğrafımı çekmeliler,»

dediğini anımsıyordu. «Fotoğrafi kitabımın arka kapağına basmaları iyi olur. Bir katırın peşinden, sapanın bıraktığı izlerden yürüyen bir güneyliyi andırıyorum.»

Sonra şapka ortadan kaybolmuştu. Herhalde yanlışlıkla buraya getirilmiş ve tavanarasına kaldırılmıştı. Ama...

Sonunda adam kısık bir sesle, dalgın dalgın, «O benim şapkam,» dedi. «Hiçbir zaman bir başkasının olmadı.»

«Mort? Ne var? Ne...»

«Sen yanlış yere gelmişsin, kadın. Burada Mort diye biri yok. Mort öldü.» Keskin bakışlı gözlerini Amy'nin yüzünden ayırmıyordu. «Kaypakça sağa sola sapmaya çalıştı ama sonunda artık değil bana kendi kendine yalan söyleyemeyeceğini anladı. Ona elimi bile sürmedim, Bayan Rainey. Yemin

ederim. Korkaklara özgü

olan o yolu seçti.»

Amy, «Neden bu şekilde konuşuyorsun?» diye sordu.

Adam hafif bir şaşkınlıkla, «Ben her zaman böyle konuşurum,» dedi.

«Mississippi'de herkes böyle konuşur.»

«Mort, lütfen sus!»

«Ne dediğimi anlamadın mı? Sağır değilsin ya? O öldü. İntihar etti,»

Amy ağlamaya başladı. «Mort, sus artık. Beni korkutuyorsun. Ve bu hiç hoşuma gitmiyor.»

«Önemli değil.» Adam ellerini öne getirdi. Bir elinde masasının üst çekmecesinden aldığı makas vardı. Makası açıp kapatarak havaya kaldırırken bulutların arasından çıkan güneşin parlak ışıkları makasın ucunda yansdı. «Daha fazla korkmayacaksın.» Kadına doğru geldi.

Amy bir an yerinden kıyılmıyamadı. Mort onu öldüremezdi. Eski kocası cinayet işleyebilecek bir insan olsaydı herhalde bunu o gün motelde yapardı.

Sonra adamın gözlerini gördü ve Mort'un da aynı gerçeği bildiğini anladı.

Ama bu karşısındaki o değildi.

Amy haykırarak döndü, kapıya doğru atıldı.

Shooter onun peşinden koştu. Makası indirirken havada gümüşten bir yarım daire çizdi. Eğer ayağı tahta zeminin üzerine saçılmış olan kâğıtlar yüzünden kaymasaydı, makası Amy'nin iki kürek kemiği arasına, sapına kadar saptayacaktı.

Shooter öfke ve şaşkınlıkla bağırarak yere kapaklandı. Makas, «Gizli Pencere, Gizli Bahçe»nin dokuzuncu sayfasına saplanırken uçları kırıldı. Adam ağzını yere çarptığı için dudaklarının arasından kanlar fişkırdı. Cebindeki Pall Mall sigara paketi ileri fırladı. Shooter dizlerinin üzerinde doğruldu. Dudaklarını ve dişlerini boyayan kanların arasında adeta sırtıyordu.

«Bunun sana bir yararı olmayacak, Bayan Rainey!» diye bağırarak ayağa kalktı.

Makasa baktı, sonra da sabırsızca fırlatıp attı. «Bahçede senin için de bir yer var! Orayı seçtim bile. Dikkatli ol!»

Kapıdan fırlayan kadının peşinden koştu.

Oturma odasının ortalarında Amy de yere yuvarlandı. Bir dergiye takılmıştı. Yan düşerken kalçası ve sağ göğsü sızladı. Acı acı bağırdı.

Shooter ise masaya koşarak kediye öldürmek için kullandığı tornavidayı kaptı.

«Orada bekle. Kıyıldama.» Kadın arkaüstü dönmüş, irileşmiş gözlerle ona bakıyordu. Adam ekledi. «Kıyıldanıp durursan her şey bitmeden önce canın yanar.

Sana acı vermek istemiyorum, bayan. Ama gerekirse bunu da yapacağım. Buralara kadar geldim. Bu kadar zahmete karşılık elime bir şey geçmeli.»

Shooter yaklaşırken Amy dirseklerinin üzerinde doğruldu. Hızla geri geri kaydı.

Saçları yüzüne düşmüştü, ter içindeydi. Sıcak terin kokusu burnuna geliyordu.

Tepesine dikilmiş olan adamın suratı bir delinin yüzüne dönüşmüştü. Hüküm veren, ciddi birinin suratıydı bu.

«Hayır, Mort! Lütfen, Mort...»

Shooter kadının üzerine atıldı. Tornavidayı yukarı kaldırdı, sonra da hızla indirdi. Amy bir çığlık atarak sola doğru kaydı. Tornavida elbisesini yırtarak etine saplanırken kalçası alev alev yandı. Sonra dizüstü doğruldu. O sırada elbisesinden şerit gibi uzun bir parçanın yırtıldığını farkettiler.

Shooter, «Hayır, bayan,» diye soluyarak Amy'i ayak bileğinden yakaladı. «Hayır, bayan.» Kadın omzunun üzerinden, karmakarışık olmuş saçlarının arasından baktı.

Adamın yere saplanmış olan tornavidayı çıkarmaya çalıştığını gördü.

Shooter tornavidayı hızla çekti, sonra Amy'nin baldırına sapladı.

Korkunç, müthiş bir acı duydu Amy. Sanki bütün dünya bu acıdan oluşmuştu.

Haykırarak geriye doğru bir tekme attı. Ayağı adamın burnuna geldi. Shooter'ın burnu kırıldı. Homurdanarak yan düştü., Ellerini yüzüne bastırmıştı. Amy ayağa kalktı. Birinin ulur gibi bağırdığını duyuyordu. Aya doğru uluyan bir köpeğin sesine benziyordu duyduğu ses. Amy, herhalde bu köpek değil, diye düşündü.

Uluyan ben olmalıyım.

Shooter ayağa kalkıyordu. Yüzünün alt kısmı kandan oluşmuş bir maskeye dönüşmüştü. Sonra maske yarıldı ve Mort Rainey'nin çarpık ön dişleri gözüktü.

Adam güldü. «Dövüşken bir kadınsın, öyle değil mi? Zararı yok, bayan. Sen devam et.»

Amy'nin üzerine atıldı.

Kadın sendeleyerek geriledi. Baldırına saplı olan tornavida yerinden çıkarak yere düştü. Shooter ona baktı, sonra da tekrar kadına saldırdı. Sanki oyun oynuyorlarmış gibi. Amy oturma odasındaki iskemlelerden birini kaparak Shooter'ın önüne bıraktı. Bir an sandalyenin üzerinden birbirlerini süzdüler...

Sonra Shooter kadının elbisesinin önünü tutmaya çalıştı. Amy geriledi.

Shooter, «Seninle uğraşmaktan sıkıldım,» dedi soluyarak.

Amy dönüp kapıya doğru koştu.

Shooter da hemen onun peşinden atıldı. Kadının sırtına vurmaya çalışıyor, parmaklarının uçları Amy'nin ensesine değiyordu. Bir ara kadını elbisesinden yakaladı, ama sonra kaçırdı. Yoksa Amy'yi kolaylıkla kendine doğru çekecekti.

Amy mutfaktaki tezgâhın önünden geçerek arka kapıya koştu. Sağ mokaseni ayağında şapırtıya benzer sesler çıkarıyordu. Kendi kanıyla dolmuştu. Shooter hâlâ

Amy'nin peşindeydi. Her soluk alıp verişinde burnundan kanlı baloncuklar çıkıyor, hâlâ kadını elbisesinden yakalamaya çalışıyordu.

Amy elleriyle tel geçirilmiş kapıya vurdu. Sonra da ayağı takıldığı için boylu boyunca verandaya devrildi. Ciğerlerindeki bütün hava hızla boşaldı. Shooter'ın daha önce müsveddeyi bıraktığı yere düşmüştü. Yuvarlanarak döndü ve adamın yaklaştığını gördü. Artık silahı yoktu, sadece elleri vardı. Ama bu ellerin bile yetip artacağı belliydi. Shooter'ın siyah şapkasının altında parıldayan gözleri sert ve amansızdı. Ama bu gözlerde dehşet verici bir acıma da vardı.

Shooter, «Çok üzgünüm, bayan,» dedi.

Bir ses, «Rainey!» diye haykırdı. «Dur!»

Amy başını çevirip bakmaya çalıştı ama başaramadı. Boynunda bir lif kopmuştu.

Shooter bakmadı bile. Kadının üzerine atıldı.

«Rainey! Dur!»

Shooter, «Burada Rainey diye biri yok...» derken bir silah sesi sonbahara özgü

sakin havada yankılandı. Shooter olduğu yerde durdu, merakla, hatta kayıtsızca göğsüne baktı.

Orada küçük bir delik belirmişti. Kan akıyordu, en azından şimdilik. Ama delik oradaydı. Shooter parmağını oraya dokundurup çekti. İşaret parmağının ucuna biraz kan bulaşmıştı. Bu biraz da noktalama işaretlerinden birine benziyordu. Bir cümlelerin sonuna konulan noktaya. Adam kan lekesine düşünceli düşünceli baktı. Sonra ellerini indirerek Amy'ye döndü.

«Bebeğim!» diye mırıldandı. Sonra da kadının yanına, verandaya boylu boyunca devrildi.

Amy yuvarlanarak döndü. Dirseklerinin üzerine doğrulmayı başararak sürüne sürüne onun yattığı yere gitti. Ağlamaya başlamıştı.

«Mort?» diye bağırdı. «Mort? Mort, lütfen bir şeyler söylemeye çalış.»

Ama artık bir şey söyleyemeyecekti. Amy bu gerçeği ancak bir dakika sonra kavrayabilirdi. Yine de ondan sonraki haftalar ve aylarda eski kocasının ölümünü

reddedecekti. Sonra iradesi zayıflayacak ve bu gerçek karşısında boyun eğecekti.

Mort ölmüştü. Ölmüştü. Orada çıldırmış ve ölmüştü.

Sonunda o ve içindeki kişi ölmüştü.

Amy başını Mort'un göğsüne dayayarak ağladı. Biri arkadan yaklaşarak elini onu teselli etmek istercesine omzuna koyduğu zaman bile dönüp bakmadı.

SONUÇ

Tashmore Gölündeki olaylardan üç ay kadar sonra, Ted ve Amy Milner, ünlü yazar Mort Rainey'yi vurup öldüren adamı görmeye gittiler.

O üç aylık süre içinde adamı bir tek kez görmüşlerdi. Resmi soruşturmada. Ama bu resmi bir işti ve Amy de onunla konuşmak istememişti. Orada bunu yapmak hoşuna gitmeyecekti. Adam hayatını kurtardığı için ona minnet duyuyordu... Ama Mort onun eski kocasıydı. Onu yıllarca sevmişti. Ve için için tetiği sadece Fred Evans'ın parmağının çekmediğine de inanıyordu.

Olanları iyice kavrayabilmek için uygun bir anın geleceğini ve Evans'la o zaman konuşacağını düşünüyordu. Bu bir yıl olabilirdi. İki, hatta üç yıl. Ama o arada olan şeyler onun daha hızlı harekete geçmesine yol açmıştı. Amy, Ted'in New York'a yalnız gitmesine izin vereceğini ummuştu. Ancak Ted bu konuda kesin bir tavır takınmıştı. «Son kez bir yere yalnız gitmene izin verdiğimde olanları

biliyorsun! Az kalsın ölüyordun!»

Amy de öfkeyle yanıt vermişti. «Bunun bana izin verip vermemele ilgisi yoktu ki. Ben sana gideceğimi söylemedim bile.» Ama Ted sadece omzunu silkmişti.

O yüzden karı koca New York'a birlikte gittiler. Büyük bir gökdelenin elli üçüncü katına birlikte çıktılar. Ve yine birlikte Birleşik Sigorta Şirketinin bürosunda küçük, hücre gibi bir odaya girdiler. Fred Evans gündüzlerini orada çalışarak geçiriyordu. Tabii bir yere gönderilmezse.

Amy mümkün olduğunca bir köşeye büzülmeye çalıştı. Büronun sıcak olmasına rağmen şalına sıkıca sarılmıştı.

Evans ağır ağır hareket ediyordu, bakışları şefkatliydi. Amy'ye çocukken hastalandığında bakan kasaba doktorunu hatırlatıyordu.

Amy, Evans'tan hoşlanıyordu. Ama bunu hiçbir zaman öğrenemeyecek, diye düşünüyordu. Belki bu gerçeği Evans'a açıklayacak gücü bulabilirim. Ve o da o zaman başını sallar. Ama bu bana inandığı anlamına gelmez. Evans sadece kendisini her zaman, 'Mort'u vuran adam' olarak göreceğimi sanıyor. Mort'un göğsüne kapanarak ambulans gelinceye kadar ağladığım zaman Evans beni seyretmek zorunda kaldı. Sonra doktorlardan biri Mort'u götürmelerine razı olmam için bana yatıştırıcı iğne yapmak zorunda kaldı. O bütün bunları hatırlıyor. Ama buna rağmen Evans'tan hoşlanıyorum.

Fred Evans zile basarak bir kadın çağırıldı. Kadına üç fincan kaynar çay getirtti.

Ocak ayındalardı. Dışarıda şiddetli bir rüzgâr esiyordu, ısı iyice düşmüştü. Amy hafif bir özlemle Tashmore'u düşündü. Herhalde göl artık dondu. O korkunç rüzgâr karları buzların üzerine doğru uçuruyor. Sonra kafası diğer olayla belirsiz ama kötü bir bağ kurdu. Amy, Mort'un yere yığıldığını ve sigara paketinin cebinden fırladığını görür gibi oldu. Titredi ve duyduğu o özlem de kayboldu.

Evans, «İyi misiniz, Bayan Milner?» diye sordu.

Kadın, «Evet,» dercesine başını salladı.

Ted düşünceli düşünceli kaşlarını çatmış, piposuyla oynuyordu. «Karım olay hakkında bütün bildiklerinizi öğrenmek istiyor, Bay Evans. Önce onu bu fikrinden vazgeçirmeye çalıştım. Ama sonra bunun daha iyi olabileceğini düşündüm. O günden beri durmadan kâbus görüyor...»

Evans, «Tabii,» dedi. Ted'e pek aldırdığı yoktu, aslında konuştuğu Amy'ydi.

«Herhalde bu uzun bir süre daha devam edecektir. Aslında ben de bir hayli kâbus gördüm. O olaya dek hiç kimseyi vurmamıştım.» Bir an durdu, sonra da ekledi.

«Vietnam'lı bir, iki yıl yüzünden kaçırdım.»

Amy ona neşesizce gülümsedi.

Ted, «Amy her şeyi resmi soruşturma sırasında dinledi,» diye hatırlattı. «Ama sizden tekrar dinlemek istiyor. O hukuk terimleri olmadan.»

«Anlıyorum.» Evans onun elindeki pipoyu işaret etti. «İstiyorsanız içebilirsiniz.»

Ted piposuna baktı, sonra da utanmış gibi cebine attı. «Aslında bırakmaya çalışıyorum.»

Evans, Amy'ye baktı. «Sizce bunun ne yararı olacak? Daha doğrusu... neye yaramasını istiyorsunuz?»

«Bilmiyorum.» Amy'nin sesi alçak ve sakindi. «Üç hafta önce Tashmore'daydık.

Ted'le ben. Evi temizlemek için gitmiştik. Satışa çıkardık da. Biz oradayken bir şey oldu. Daha doğrusu iki şey.» Kocasına dönüp yine neşesizce gülümsedi. «Ted bir şey olduğunu biliyor. Çünkü o zaman sizi arayıp bu randevuyu aldım. Ama olayın ne olduğunu henüz bilmiyor. Ve korkarım bu yüzden bana kızgın. Belki de haklı.»

Ted Milner karısına kızmadığını söyleyemedi. Elini cebine sokarak piposunu alacak oldu, sonra vazgeçti.

«Bu iki şeyin... ekimde göl kenarındaki evinizde olanlarla bir ilişkileri var mı?»

«Bilmiyorum, Bay Evans... Orada ne oldu? Siz ne kadarını biliyorsunuz?»

Adam arkasına yaslanarak çayından bir yudum aldı. «Şey... Eğer buraya her sorunuza yanıt alacağınızı düşünerek geldiyseniz, korkarım düşkünlüğüne uğrayacaksınız. Size yangından söz

edebilirim. Ama kocanızın yaptıklarının nedenlerine gelince... Herhalde o boşlukları siz benden daha iyi doldurabilirsiniz. Bizi yangın konusunda en çok nereden çıktığı şaşırttı. Yangın evde değil, Bay Rainey'nin büro olarak kullandığı odasında başlamıştı. Sanki yangın ona zarar vermek için çıkarılmıştı. Ama eski kocanız o sırada evde bile değildi.

«Sonra bürodaki kalıntılar arasında büyük bir şişe parçası bulduk. Bir şarap şişesiydi bu. Daha doğrusu şampanya şişesi. Ama içine en son gazyağı konmuş

olduğu kesindi. Etiketinin bir kısmı yırtılmamıştı. New York'a bir kopyasını gönderdik. Bize bunun 'Moet et Chandon' şampanyası olduğunu bildirdiler. Yıl bin dokuz yüz seksen bilmem kaçtı. Tabii molotof kokteyli için kullanılan şişenin sizin şarap mahzeninizden alındığını gösteren kesin bir kanıt sayılmazdı. Ama yine de oldukça ikna edici bir şeydi. Çünkü listenizde 1983 ve 1984 tarihli on iki kadar 'Moet et Chandon' vardı.

«O yüzden evinizi sizin ya da eski kocanızın yaktığını düşündük. Ama bu da pek mantıklı bir şey değildi. Bayan Milner, siz evden ayrılırken kapıyı

kilitlediğinizi söylediniz...»

Amy, «O yüzden kaç gece uykularım kaçtı,» dedi. «Bir yere kadar gidip geleceğim zaman kapıyı kilitlemeyi unutturdum. Bangor'un kuzeyindeki küçük bir kasabada büyüdüm ben. İnsan bu tür alışkanlıklardan kolay kurtulamıyor. Mortda...»

Dudakları titremeye başladığı için sustu. Dudaklarını öyle şiddetle birbirlerine bastırdı ki bembeyaz kesildiler. Kendini topladığı zaman cümlesini alçak sesle tamamladı. «Mort beni bu yüzden azarlardı.»

Ted onun elini tuttu.

Evans, «Tabii bu önemli değildi,» diye konuşmasını sürdürdü. «Kapıyı kilitleseydiniz de Bay Rainey yine de içeri girebilirdi. Çünkü onda kapıların anahtarları vardı. Öyle değil mi?»

Ted, «Evet,» dedi.

«Kapıyı kilitleseydiniz soruşturma belki biraz hızlanırdı ama bunu da kesin olarak söyleyemeyiz. Önemli olan şu: Bayan Rainey... affedersiniz Bayan Milner, kapıyı kilitlemediğinizi açıklamıştınız. Biz de önce kundakçının herhangi biri olabileceğini düşündük. Ama sonra şişenin sizin mahzenden alınmış olabileceği düşüncesi üzerinde durmaya başlayınca suçlu listesi de kısaldı.»

Ted, «Çünkü mahzenin kapısı kilitliydi,» dedi.

Evans başını salladı. «Size kimlerde mahzenin anahtarları olduğunu sordum. Bunu hatırlıyorsunuz değil mi, Bayan Milner?»

«Lütfen beni Amy diye çağırın. Resmiyeti bırakalım.»

«Pekâlâ. Bunu hatırlıyorsun değil mi, Amy?»

«Evet. O küçük şarap mahzenini üç, dört yıl önce kilitlemeye başlamıştık. Birkaç şişe kırmızı şarap kaybolduğu için. Mort bunun hizmetçinin işi olduğunu düşünüyordu. Buna inanmak istemiyordum. Çünkü ondan hoşnuttum. Ama Mort'un haklı

olabileceğini de biliyordum. Herhalde haklıydı da. O olaydan sonra kimsenin baştan çıkmaması için kapıyı kilitlemeye başladık.»

Evans, Ted Milner'a baktı. «Amy'de mahzenin anahtarı vardı. Ve Bay Rainey'nin de hâlâ

anahtarlarını atmamış olduğuna inanıyordu. İşte böylece ihtimaller azaldı.

Tabii suçlu Amy olsaydı, o zaman sizin de ona suçortaklığı ettiğinizi düşünmek zorunda kalırdık. Çünkü o akşamla ilgili olarak birbiriniz için tanıklık etmişsiniz. Bay Rainey de o akşam başka bir yerde olduğunu kanıtlayamıyordu. Ama o da oldukça uzaktaydı. Ve önemli nokta da şuydu: Evin yakılması için bir neden bulamıyorduk. Bay Rainey çalışmaları sayesinde hem kendisi, hem de Amy için rahat bir yaşam sağlamıştı. Parası vardı. Ama biz yine de parmak izi aradık. Ve o cam parçasında çok belirgin iki iz bulduk. Bu Derry'deki görüşmemizin ertesi günü oldu. Parmak izlerinin ikisi de Bay Rainey'ye aitti. Ama bu yine de bir kanıt sayılmazdı...»

Ted şaşırdı. «Sayılmaz mıydı?»

Evans başını salladı. «Laboratuvar testleri izlerin yangından önce kaldığını

açıkladı. Ama ne kadar önce olmuştu? Bunu anlamak imkânsızdı. Çünkü o sıcak, izlerdeki yağları pişirmişti. Ayrıca şampanya şişesi sandığımız gibi sizin mahzenden alınmış olsaydı o zaman üzerinde rafa yerleştiren kimsenin parmak izleri de kalmış olabilirdi. Bu kimse Bay ya da Bayan Rainey olabilirdi.

Herhalde yazar da parmak izlerinin şişeyi mahzene yerleştirirken kaldığını iddia edecekti.»

Amy usulca, «O bir şey iddia edecek halde değildi,» diye mırıldandı. «Yani... sonlara doğru...»

«Bu doğru sanırım. Ama biz bunu bilmiyorduk. Bütün bildiğimiz şuydu: İnsan bir şişeyi taşıyacağı zaman ya boynundan tutar ya da biraz aşağısından. Ama o iki parmak izi de şişenin dibine yakındı ve açığı da çok tuhaftı.»

Ted söze karıştı. «Sanki şişeyi yanlamasına ya da tepe aşağı tutuyormuş gibi...

Soruşturmada böyle demediniz mi?»

«Evet... ve şaraptan anlayan kimseler böyle bir şeyi asla yapmazlar. Şarapların çoğunda bu, tortunun dipten yükselmesine neden olur. Şampanyaya gelince...»

Ted atıldı. «O da çok sarsılır.»

Evans, «Evet,» dedi. «Bir şampanya şişesini iyice sallarsanız basınç yüzünden patlar.»

Amy usulca hatırlattı. «Ama şişede şampanya yoktu.»

«Öyle. Fakat bu da yine bir kanıt sayılmazdı. O bölgedeki benzin istasyonlarını

dolaşarak Bay Rainey'ye benzeyen birinin o gece az miktar gazyağı alıp almadığını öğrenmeye çalıştım. Ama şansım bana yardım etmedi. Buna şaşmadım.

Çünkü Bay Rainey gazyağını Tashmore'dan ya da iki yer arasındaki herhangi bir benzin istasyonundan almış olabilirdi.

«Sonra o tek tanıgımıza, yani Patricia Champion'a gittim. 1986 model bir Buick'in fotoğrafı vardı yanımda. Bay Rainey'nin kullanabileceğini düşündüğümüz türde bir arabanın resmi. Patricia Champion, 'Evet, belki de araba böyleydi,'

dedi. Ama emin değildi. Yine çaresiz kalmıştım. O yüzden çevreme bakınmak için tekrar eve gittim. Ve sen geldin, Amy. Sabahın erken saatiydi. Sana bazı sorular sormak istiyordum ama sarsılmış olduğun belliydi. Sonra sana neden orada olduğunu sordum. Sen eski kocanı görmek için Tashmore Gölüne gideceğini söyledin. 'Ama bahçeye bakmak için önce buraya uğradım,' dedin.»

«Mort telefonda, 'Senin gizli penceren', demiş durmuştu. '... Şu bahçeye bakan penceren. Oraya

senin için bir şey bıraktım.' Ama pencerede bir şey yoktu. Hiç

olmazsa benim görebildiğim bir şey.»

Evans ağır ağır, «Bay Rainey'yle karşılaştığım zaman,» diye sözlerini sürdürdü.

«Garip bir duyguya kapıldım. Sanki... aklı başka yerlerdeydi. Böyle düşünmemin nedeni bazı konularda yalan söylemesi de değildi. Tabii onun yalan söylediğinden emindim o da başka. Ancak başka bir şey vardı. Sanki Bay Rainey çok uzaklarda bir yerdeydi.»

«Evet. Bunu ben de gitgide daha sık hissetmeye başlamıştım. Bu mesafeyi...»

«Senin kaygıdan neredeyse hasta olacaktıydın gibi bir halin vardı, Amy. O yüzden peşinden diğer eve kadar gelmeye karar verdim. Özellikle Bay Milner seni aramaya gelirse ona nereye gittiğini söylemememi sıkı sıkı tembih ettiğin zaman. Bu fikrin senden çıktığına inanmadım. Bir şeyler öğrenebileceğimi düşündüm.

Ayrıca...» Evans dalgın bir tavırla sustu.

Kadın, «Başıma bir şey geleceğini düşündün,» dedi. «Teşekkür ederim. O beni öldürecek. Peşimden gelmeseydin, beni öldürecek.»

Evans karı kocaya üzüntüyle baktı. «Ona durmasını söyledim. Hem de iki kez.»

Amy uzanarak onun elini sıktı. Sonra da bıraktı.

Evans, «İşte hepsi bu kadar,» dedi. «Tabii biraz daha bilgim var. Gazetelerden ve Bay Milner'la yaptığım iki konuşma sırasında öğrendiklerim...»

«Beni Ted diye çağır.»

«Pekâlâ, Ted.» Evans, Ted'in adını Amy'ninki kadar kolaylıkla söyle-yemiyormuş gibiydi. «Bay Rainey'nin şizofrenik bir olay yaşamış olabileceğini düşünüyordum.

İki kişi halini almıştı. Ama bu iki kişiliğin aynı vücutta birlikte yaşadıklarından haberleri yoktu. Onlardan birinin adının John Shooter olduğunu biliyordum. Herbert Creekmore, Bay Rainey' nin, Shooter'ın 'Ekme Mevsimi' adlı

bir hikâye yüzünden yakasını bırakmadığından yakındığını söyledi. Bay Creekmore hikâyenin yayınlandığı sayıyı eski kocanıza göndertmişti. Bay Rainey'nin hikâyeyi daha önce yayınladığını kanıtlayabilmesi için. Dergi eve senden biraz önce ulaşmıştı, Amy. Zarf, eski kocanın arabasında duruyordu.»

Ted, «Ama Rainey hikâyeyi koparmıştı değil mi?» diye sordu.

«Sadece hikâyeyi değil, derginin içerik listesini de. Kendisiyle ilgili bütün izleri ortadan kaldırmaya dikkat ediyordu. Yanında bir İsviçre ordu bıçağı

taşıyordu. Herhalde onu kullandı. Kestiği sayfaları arabasının torpido gözünde bulduk.»

Amy usulca, «Sonunda o hikâyenin varlığı onun için bile bir esrar halini aldı,»

diye mırıldandı.

Evans kaşlarını kaldırarak ona baktı. «Efendim?»

Kadın başını salladı. «Hiç...»

Evans, «Size her şeyi anlattım sanırım,» dedi. «Gerisi sadece tahmin olur. Ne de olsa ben bir sigorta müfettişiyim, bir psikiyatri uzmanı değil.»

Amy, «O iki kişiydi,» dedi. «Önce sadece kendisi vardı... Sonra yarattığı bir tip halini aldı. Ted,

Mort'un Shooter adını nereden bulduğunu bildiğine inanıyor. Onun Tennessee'de Shooter's Knob adlı bir yerden geldiğini öğrendiğinde Mort'un bunu kafasının bir köşesine sakladığını düşünüyor. Onun haklı olduğundan eminim. Mort adları her zaman böyle seçerdi...

«Geri kalanını bilmiyorum. Sadece tahmin edebiliyorum. Yalnız bir film şirketi Delacourt Ailesi adlı romanını filme almaktan vazgeçtiği zaman Mort'un sinirlerinin çok bozulduğunu biliyorum. Eski kocamın romanıyla Bizim Takım adlı

senaryo arasındaki benzerlik filmcileri rahatsız etmişti. Bunu açıkça belirttiler. Herb Creekmore da öyle. Tabii Mort'un senaryoyu görmesinin imkânsız olduğunu da kabul ediyorlardı... Yani ortada bir hırsızlık konusu yoktu... Tabii Mort'un kafasının dışında. O anormal bir tepki gösterdi. Fazla abartılmış bir tepki. Sanki bir kampta sönmüş ateşi karıştırırken kızgın bir kor bulmuştu.»

Evans, «John Shooter'ı sırf seni cezalandırmak için yarattığını sanmıyorsun değil mi?» diye sordu.

«Hayır. Bence Shooter, Mort'u cezalandırmak için ortaya çıktı...» Amy bir an durarak şalına daha da sıkıca sarıldı. Sonra titreyen eliyle çay fincanını aldı.

«Bence Mort geçmişte birinin hikâyesini çalmıştı. Çok uzun yıllar önce. Çünkü

Laternacının Oğlu romanından itibaren bütün kitaplarını birçok kimse okudu.

Birinin fikrini çalmış olsaydı herhalde duyulurdu. Mort'un çaldığı hikâyeyi yayınladığını bile sanmıyorum. Ama böyle bir hırsızlık yaptı ve John Shooter da bu olaydan doğdu bence. Şirketin filmi çevirmekten vazgeçmesi ya da benim...

benim Ted'le ilgilenmem veya boşanmamız yüzünden değil. Belki bütün bunların da katkısı oldu. Ama ben olayın Mort'u daha tanımadığım o günlere kadar uzandığını

sanıyorum. Sonra, göl kıyısındaki evde yalnızken...»

Evans usulca, «Shooter geldi,» dedi. «Geldi ve Bay Rainey'yi hırsızlıkla suçladı. Eski kocanın hikâyesini çaldığı kimse böyle bir şey yapmamıştı. O

yüzden Bay Rainey de sonunda kendi kendini cezalandırmak zorunda kaldı. Ama bence hepsi bu kadar değil, Amy. O seni öldürmeye çalıştı.»

Kadın, «Hayır,» dedi. «Bunu yapan Shooter'dı.»

Evans kaşlarını kaldırdı. Ted karısını dikkatle süzdü. Sonra da cebinden tekrar piposunu çıkardı.

«Gerçek Shooter.»

«Ne demek istediğini anlayamadım.»

Amy yine bitkince gülümsedi. «Bunu ben de anlayamıyorum. O yüzden buraya geldim.

Bundan söz etmenin pratik bir yararı olmayacak belki. Mort öldü. Her şey sona erdi. Ama bunun bana yardımı olabilir. Daha rahat uyumamı sağlayabilir.»

Evans, «O halde anlat,» dedi.

«Anlayacağın, evi temizlemeye gittiğimiz zaman kentteki küçük bir dükkâna uğradık. Bowie'ye. Ted arabanın deposunu doldurdu. Bowie'de herkes işini kendisi görür. Ben de bir şeyler almak istedim. İçerde bir adam vardı. Sonny Trotts adında biri. Tom Greenleafle birlikte çalışırdı. Tom öldürülen iki bekçiden daha yaşlı olanıydı. Sonny bana Mort için çok üzülüğünü anlatmaya çalıştı.

Başka bir şey de söylemek istiyordu... Mort'u ölmeden bir gün önce görmüş ve olaydan ona da söz etmek istemiş. Bana öyle söyledi. Anlatacakları Tom Greenleafle ilgiliydi. Metodist Kilisesinin toplantı salonunu birlikte boyadıkları sırada bunu ona Tom anlatmış. Sonny de Mort'u ondan sonra

görmüş ama konuyu açmak hemen aklına gelmemiş. Sonra bunun Greg Carstairs'le ilgisi olduğunu hatırlamış...»

«Öldürülen diğer adamla mı?»

«Evet. Bu yüzden dönerek Mort'un arkasından seslenmiş. Ama eski kocam onu duymamış. Ertesi gün de Mort ölmüş... Öldü yani.»

«Bay Greenleaf bu adama ne söylemiş?»

Amy sakin sakin, «Bir hayalet görmüş olabileceğinden söz etmiş,» dedi.

İki adam ona baktılar ama bir şey de söylemediler.

«Sonny, Tom son zamanlarda iyice unutkanlaşmıştı,' dedi. 'Bu yüzden kaygılanıyordu. Tabii ben bunu normal karşıladım. İnsan yaşlandıkça hafızası da zayıflamaya başlar. Ama Tom dört, beş yıl önce Alzheimer hastalığına yakalanan karısına bakmıştı. Aynı hastalığa yakalanmaktan ödü patlıyordu.' Sonny'e göre Tom bir boya fırçasını unuttuğu zaman yarım gün bunu düşünüyormuş. İşte bu yüzden Greg Carstairs, Tom'a, 'Mort Rainey'nin dün konuştuğu adamı gördün mü?»

Onu tekrar görsen tanır mısın?' diye sorduğu zaman adamcağız da, 'Ben Mort Rainey'nin yanında kimseyi görmedim,» demiş. 'Yalnızdı.'»

Bir kibrit çakıldı. Ted Milner sonunda piposunu yakmaya karar vermişti. Evans ona bakmadı. İskemlesinde öne eğilmiş, gözlerini Amy Milner'a dikmişti.

«Şu işi anlamaya çalışacağım. Sonny Troots'a göre...»

«Troots.»

«Pekâlâ, Troots. Ona göre Tom Greenleaf aslında Mort'un yanında birini görmüş.

Öyle mi?»

Amy, «Pek de değil,» diye yanıt verdi. «Sonny, 'Tom buna kesinlikle inansaydı o zaman Greg'e yalan söylemezdi,' dedi. 'Tom ne gördüğünü bilemiyordu. Akı

karışmıştı. O yüzden bu konudan söz etmemenin daha iyi olacağını düşündü.

Kimsenin... özellikle bekçilik eden Greg Carstairs'in kafasının ne kadar karışık olduğunu anlamasını istemiyordu. Ayrıca da karısı gibi hastalandığını

sanmalarından korkuyordu.'»

«Olayı anladığımdan pek emin değilim. Üzgünüm.»

Amy, «Sonny'nin anlattığına göre,» dedi. «Tom jipiyle göl yolundan aşağı inmiş.

Ve Mort'un gölden gelen yolda yalnız başına durduğunu görmüş.»

«Cesetlerin bulunduğu yerin yakınında mı?»

«Evet. Orasının çok yakınında. Mort elini sallamış. Tom da ona karşılık vermiş.

Sonra eski kocamın yanından geçip gitmiş. Ama Sonny'nin söylediğine göre, dikiz aynasına baktığı zaman Mort'un yanında biri daha olduğunu farketmiş. Bir de eski bir steysinın orada durduğunu. Oysa ne o yabancı, ne de araba on saniye önce oradaymış. Tom, 'Yabancıнын başında siyah bir şapka vardı,' demiş. 'Ama o da saydamdı, araba da.'»

Ted usulca, «Ah, Amy...» diye araya girdi. «Adam sana masal anlatmış.»

Amy, «Hayır,» dercesine başını salladı. «Sonny'nin böyle bir hikâyeye uyduracak kadar zeki olduğunu sanmıyorum. Bana Tom'un, 'Belki Greg'i bulup ona öyle birini gördüğümü söylemem daha

doğru olacak,' dediğini anlattı. Tom, 'Onun saydam olduğundan söz etmezsem sorun da kalmaz,' demiş. Tom iki şeyden biri olduğuna inanıyormuş: Alzheimer hastalığına yakalandığına ya da bir hayalet gördüğüne.»

«Korkunç bir şev bu.» Evans'ın tüyleri bir an diken diken oldu. «Ama bu sadece bir dedikodu... lmş birinden duyulduğu iddia edilen bir hikye.»

«Evet... Ama bir şey daha var.» Amy çay fincanını masaya bıraktı. Çantasını aarak karıştırdı. «Mort'un çalışma odasını temizlerken o şapkayı buldum. O korkunç siyah şapkayı. Yazı masasının arkasındaydı. Adeta şok geãirdim. Çünkü böyle bir şey beklemiyordum. Polisın şapkayı kanıt olarak götürdüğünü sanıyordum. Ya da böyle bir şey işte. şapkayı masanın arkasından bir sopayla çıkardım. Sonra yine sopayla götürüp çöp tenekesine attım. Anlıyor musun?»

Ted'in anlamadığı, Evans'ın ise anladığı belliydi. «şapkaya dokunmak istemiyordun sanırım...» «Evet, yle. Ona dokunmayı hiã istemiyordum. şapka tepesi yukarı gelecek biãimde o yeşil çöp poşetlerinden birinin üzerine düştü. Buna yemin edebilirim. Bir saat kadar sonra eski ilaãları, banyodan aldığım şampuanları bir poşete doldurarak çöp dolabına gittim. Çöp tenekesinin kapağını aãtıđımda şapka dönmüştü. Ve iãindeki şerite de bu sıkıştırılmıştı.» Çantasından çıkardığı katlanmış bir kğıdı Evans'a uzattı. Eli hl hafifçe titriyordu. «şapkayı yazı masasının arkasından aldığım zaman iãinde böyle bir şey yoktu. Bunu biliyorum.»

Evans kğıdı alarak bir an öyle durdu. Bu pusula hiã hoşuna gitmemişti. Kğit oldukãa ağır, dokusu da nedense uygunsuzdu.

Amy, «Bence bir John Shooter vardı,» dedi. «Mort'un yarattığı en önemli tipti o. Öyle canlı bir karakterdi ki, sonunda gerãek halini aldı. «Ve bence bu bir hayaletten gelen pusula.» Evans kğıdı aãtı.

«Bayan, Başına bu kadar dert aãtıđım iãin zgnm. İşler çığrından çıktı. Ben artık evime dönüyorum. Hikyemi aldım. Zaten buraya onun iãin gelmiştim. Adı «Crawford Mile». Ve olağanüstü bir eser!

Saygılar, John Shooter Evans, «Bu len kocanın imzası mı, Amy?» diye sordu. Kadın, «Hayır,» dedi. «Mort'un imzasına hiã benzemiyor.» üçü de birbirlerine baktılar. Fred Evans bir şeyler bulup söylemeye çalıştı ama başaramadı. Bir süre sonra sessizlik ve Ted Milner'ın piposunun kokusu dayanılmaz bir hal aldı. Karı koca, Evans'a teşekkür ederek onunla vedalaştılar. Yaşamlarını

olabildiğince doğru dürüst sürdürebilmek iãin bürosundan ayrıldılar. Fred Evans da kendi yaşantısını doğru dürüst sürdürmeye çalıştı.

Ama hem o, hem de vaktiyle Morton Rainey'yle evli olan Amy, bazı geceler geã saatlerde ansızın gördükleri rüyalarla uyandılar. Rüyalarında yuvarlak tepeli siyah bir şapka giymiş olan bir adam, etrafı kırışık gözleriyle onlara bakıyordu. Bakışlarında hiã sevgi yoktu... Ama ikisi de adamın gözlerinde sertçe bir merhamet olduğunu seziyorlardı.

Bunun şefkatle ilgisi yoktu. İnsanı hiã rahatlatmıyordu. Ama adam da, kadın da oturdukları ayrı ayrı

yerlerde bu bakışla yaşayabilecekleri bir köşe bulacaklarını düşünüyorlardı. Ve orada bahçeleriyle de ilgileneceklerdi.

SON

Stephen King - Gece Yarısını İki Gece

Kitaplar, uygarlığa yol gösteren ışıklardır.

UYARI:

www.kitapsevenler.com

Kitap sevenlerin yeni buluşma noktasından herkese merhabalar...

Cehaletin yenildiği, sevginin, iyiliğin ve bilginin paylaşıldığı yer olarak gördüğümüz sitemizdeki tüm e-kitaplar, 5846 Sayılı Kanun'un ilgili maddesine istinaden, engellilerin faydalanabilmeleri amacıyla ekran okuyucu, ses sentezleyici program, konuşan "Braille Not Speak", kabartma ekran ve benzeri yardımcı araçlara, uyumlu olacak şekilde, "TXT", "DOC" ve "HTML" gibi formatlarda, tarayıcı ve OCR (optik

karakter tanıma) yazılımı kullanılarak, sadece görme engelliler için, hazırlanmaktadır. Tümüyle ücretsiz olan sitemizdeki e-kitaplar, "Engelli-engelsiz elele" düşüncesiyle, hiçbir ticari amaç gözetilmeksizin, tamamen gönüllülük

esasına dayalı olarak, engelli-engelsiz Yardımsever arkadaşlarımızın yoğun emeği sayesinde, görme engelli kitap sevenlerin

istifadesine sunulmaktadır. Bu e-kitaplar hiçbir şekilde ticari amaçla veya kanuna aykırı olarak kullanılamaz, kullandırılmaz.

Aksi kullanımdan doğabilecek tümyasalsorumluluklar kullanana aittir. Sitemizin amacı asla eser sahiplerine zarar vermek değildir.

www.kitapsevenler.com

web sitesinin amacı görme engellilerin kitap okuma hak ve özgürlüğünü yüceltmek ve kitap okuma alışkanlığını pekiştirmektir.

Ben de bir görme engelli olarak kitap okumayı seviyorum. Sevginin olduğu gibi, bilginin de paylaşıldıkça

pekişeceğine inanıyorum. Tüm kitap dostlarına, görme engellilerin kitap okuyabilmeleri için gösterdikleri çabalardan ve yaptıkları katkılardan ötürü teşekkür ediyorum.

Bilgi paylaşmakla çoğalır.

Yaşar MUTLU

İLGİLİ KANUN:

5846 Sayılı Kanun'un "altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler" bölümünde yer alan "EK

MADDE 11" : "ders

kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa hiçbir ticarî amaç güdülmeksizin bir engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü bir kişi tek nüsha olarak

ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi kuruluşlar tarafından

ihtiyaç kadar kaset, CD, brail alfabeti ve benzeri formatlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi bu Kanunda öngörülen izinler alınmadan gerçekleştirilebilir."Bu nüshalar hiçbir şekilde satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullandırılmaz.

Ayrıca bu nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin bulundurulması ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur."

bu e-kitap Görme engelliler için düzenlenmiştir.

Kitap taramak gerçekten incelik ve beceri isteyen, zahmet verici bir iştir. Ne mutlu ki, bir görme engellinin, düzgün taranmış ve hazırlanmış bir e-kitabı okuyabilmesinden duyduğu sevinci paylaşabilmek

tüm zahmete değer. Sizler de bu mutluluğu paylaşabilmek için bir kitabınızı

tarayıp,

kitapsevenler@gmail.com

Adresine göndermeyi ve bu isimsiz kahramanlara katılmayı düşünebilirsiniz.

Bu Kitaplar size gelene kadar verilen emeğe ve kanunlara saygı göstererek lütfen bu açıklamaları silmeyiniz.

Siz de bir görme engelliye, okuyabileceği formatlarda, bir kitap armağan ediniz...

Teşekkürler.

Ne Mutlu Bilgi için, Bilgece yaşayanlara.

Stephen King - Gece Yarısını İki Geçe